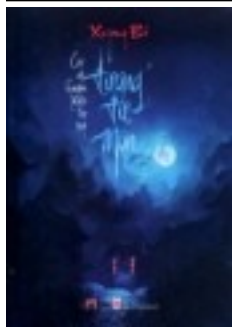

Chí Dị Huyền Nghi Chi Tương Tư Môn

Contents

Chí Dị Huyền Nghi Chi Tương Tư Môn	1
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1	6
3. Chương 2	12
4. Chương 3	17
5. Chương 4	23
6. Chương 5	28
7. Chương 6	32
8. Chương 7	36
9. Chương 8	42
10. Chương 9	47
11. Chương 10	50
12. Chương 11	56
13. Chương 12	62
14. Chương 13	68
15. Chương 14	73
16. Chương 15	85
17. Chương 16	98
18. Chương 17	104
19. Chương 18	114
20. Chương 19	129
21. Chương 20	132

Chí Dị Huyền Nghi Chi Tương Tư Môn

Giới thiệu

Mùa đông hàng năm, Vi Trường Ca sẽ dành phân nửa thời gian ở đây thưởng tuyết. Từ trên đài cao

1. Chương 1-1

Thiên Hạ bảo có Trọng Bích thai. (thai là dài)

Mùa đông hàng năm, Vi Trường Ca sẽ dành phân nửa thời gian ở đây thưởng tuyết.

Từ trên đài cao nhìn xuống phía dưới, ốc vũ lâu các san sát của Thiên Hạ bảo đều thu vào đáy mắt, ban ngày phủ tuyết, từ xa nhìn lại, cũng chỉ thấy một mảng xanh ngọc mông lung, như là lớp lớp ngọc bích.

Trên mặt đất bày chậu than, một mẫu than đã cháy hết lộ ra điểm đỏ sẫm trong lớp tro tàn xám trắng.

Trong chén có mỹ tửu vàng nhạt.

Cuốn màn lên có tuyết mịn liên miên.

Tuy khí trời lạnh khủng khiếp, nhưng thể thượng thanh hoan, còn có ai hơn thế?

Vi Trường Ca thỏa mãn thở ra mang chút hơi men, một hơi uống hết rượu còn lại trong chén, gõ nhịp ca

“Phong xúc doanh hề nguyệt thừa hoàng,

Viên y khâm hề tọa phương nhục.

Liệu huân lô hề bình minh chúc,

Chước quế tửu hề dương thanh khúc...”

(Dịch nghĩa:

Gió chạm vào cột nhà, màn che hứng lấy ánh trăng

Kéo mền lụa ngửi hương thơm (Đồ lụa nhiều mùi, sắc sỡ. Vì thế nên lễ văn chu mật, lời văn chải chuốt gọi là phồn nhục hay cẩm nhục .)

Bếp lò thoảng huân hương, nến sáng rực rỡ

Rót chén rượu quế xướng lên một khúc ca...)

Xướng tới câu cuối cùng, đột nhiên dừng lại, dường như có chút suy nghĩ, thở dài.

Vi Kính thị vệ ở một bên, nghe thấy được, vẻ mặt dè dặt tới hỏi thăm “Bảo chủ, làm sao vậy? Có chỗ nào không đúng sao?”

Vi Trường Ca liếc hắt một cái, mỉm cười, nói “Không có gì. Chỉ là một đêm tuyết thế này, uống rượu một mình, không khỏi có chút tịch mịch, nếu như...”

Lời đó còn chưa dứt, liền nghe xa xa có người thân nhiên hát, tiếp nối điệu xướng vừa rồi của y

“Khúc ký dương hề tửu tức trần,

Hoài u tĩnh hề trì diêu tư.

Oán niên tuế chi dịch mộ hề,

Thương hậu hội chi vô nhân.

Quân trử kiến giai thượng bạch tuyết,

Khởi tiên diệp vu dương xuân...”

(Dịch nghĩa:

Nhạc khúc đã xướng, rượu đã bày ra

Trong lòng u tĩnh suy nghĩ xa xăm

Oán tuổi tác đã tới xế chiều
Bi thương không có nguyên nhân
Nhìn thấy tuyết trắng trên thềm,
Biết mùa xuân tươi đẹp đã tới...)

Tiếng ca đó trong trẻo mà du dương, trong ban đêm quanh quẽ truyền đi xa xa, quanh quẩn trong khoảng không mờ mịt, lại như nhược phong tới tràn đầy ám hương, không vết tích, chậm chậm gần kề...

Nghe được thanh âm đó, con mắt Vi Trường Ca hơi rực sáng lên, không nhìn được nở nụ cười — mỗi khi như vậy, đôi mắt y sẽ như bầu trời đầy sao sáng sủa mà động nhân.

Ngay đến Vi Kính cũng không nhìn được cười rộ lên, bước vài bước tới cửa, xốc màn lên trước.

Gió lạnh thấu xương tức khắc ập vào mặt.

Lại thấy bên ngoài trên tuyết trắng, một bóng người đập lên tiếng ca nhanh nhẹn mà đến, miểu nhược kinh hồng (ẩn hiện như hồng nhận), thoáng cái đã tới trước mặt, cùng gió tuyết khắp bầu trời ủa vào.

Vi Trường Ca đã sớm đứng dậy mỉm cười, tự mình ra nghênh đón, nói vô cùng thân thiết “Tới vừa lúc! Ta đang lo không có ai cùng uống rượu đây!”

Nếu nói vào một một đêm tuyết rơi như thế này, bảo chủ Thiên Hạ bảo sẽ nhớ tới ai, sẽ muốn cùng ai tương chước đối đàm (rót rượu cho nhau cùng nói chuyện), vậy không thể nghi ngờ chính là thanh niên trước mắt đây —

Bằng hữu tốt nhất cho tới nay của Vi Trường Ca, đại công tử Tô gia Lạc Dương, mỉm cười đi theo phía sau Vi Trường Ca, nét mặt hơi ửng hồng, không biết là bởi vì chạy đi, hay là do hàn lãnh bên ngoài. Khoác một tấm áo cổ lông cáo trắng muốt, ánh mắt đảo quanh, dừng lại bên ngọn đèn dầu sáng sủa, càng thêm tuần mỹ tới mức làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Vừa vào Trọng Bích thai, trước tiên liền nhìn chung quanh một vòng, lúc này mới cười trêu ghẹo: “Lục nghị tân phối tửu, hồng nê tiểu hỏa lô — Vi bảo chủ cũng thật biết hưởng thụ!”

Vi Kính cười nói: “Tô đại công tử không biết, bảo chủ còn đang thử dài đó, cũng may ngài đã tới!”

Vi Trường Ca cười cười, kéo Tô Vọng Ngôn ngồi xuống đối diện mình, nói “Ta ở đây phong cảnh đều hợp, vốn đang thiếu một người có thể cùng uống rượu, vừa vặn người đã tới, giờ thật đúng là đầy đủ hết rồi! Bên ngoài tuyết lớn, có lạnh không? Mau tới đây uống chén rượu ấm!” Nói xong, tự mình rót một chén, đưa tới trước mặt Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn nhìn lướt qua, cũng không nâng chén.

Vi Trường Ca vừa mới nâng chén tới bên môi, thấy cậu không uống, liền cũng buông chén, lấy làm lạ hỏi “Làm sao vậy?”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười, nói “Không hỏi ta tới làm gì sao?”

Vi Trường Ca nói “Người tới làm gì?”

Tô Vọng Ngôn nói từng chữ “Ta tới cứu người.”

Vi Trường Ca ngẩn ra, cười nói “Ta vẫn ổn, vì sao cần người cứu?”

Tô Vọng Ngôn nghiêm mặt nói: “Hiện tại tuy rằng ổn, nhưng qua một hồi thì chưa biết thế nào.”

Vi Trường Ca suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu, cười “Qua một hồi có thể có chuyện gì?” Dừng lại một chút, chuyển hướng Vi Kính hỏi “Gần đây có người nào đó muốn gây khó dễ cho Thiên Hạ bảo sao?”

Vi Kính cũng lắc đầu: “Không có. Nói xong, lại ngẩng đầu lên, chêm một câu “Mà dù cho có người muốn tìm chúng ta gây khó dễ, Thiên Hạ bảo há có gì phải sợ?”

Tô Vọng Ngôn cười, cũng không nói, chỉ lấy một thanh kiếm từ bên người ra, đưa tới trước mặt Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca kinh ngạc nhú mảy, hai tay tiếp nhận.

Đó là một bội kiếm bình thường, kiểu dáng cổ xưa, nhìn qua cũng không có điểm nào quá đặc biệt, nhưng chỉ rút ra một tấc thanh huy đã bắn ra bốn phía, toàn bộ Trọng Bích thai đều sáng rực lên. Kiếm quang kia chiếu vào trên vách, liếm diễm như sóng nước. Y thân là bảo chủ Thiên Hạ bảo, xưa nay nhìn chán thần binh lợi khí trong thiên hạ, nhưng tới lúc này, cũng không nhịn được khê hô một tiếng “Hảo kiếm”.

Lời còn chưa dứt, đã nghẹn lại.

Vi Kính đứng một bên cũng không kiếm được mà thở hắt ra ——

Sau khi rút ra khỏi vỏ kiếm, xuất hiện trước mắt ba người, rõ ràng là một thanh đoạn kiếm! (kiếm gãy)

Vi Trường Ca hơn nửa ngày vẫn không nói nên lời, hồi lâu, mới than thở “Thực sự là hảo kiếm! Dù là Thái A Trảm Lô năm xưa, sợ cũng không bằng! Thanh kiếm này vốn nên dài hai thước bảy tấc, nhưng lại sinh ra chỗ gãy ở một thước hai tấc, không biết là thế nào mà gãy? Chỉ tiếc cho một thanh hảo kiếm như vậy...”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười không nói, đi tới trước chậu than cúi người xuống, cầm que cời than, nhẹ nhàng đẩy một tầng tro bên trong lên.

Minh hồng hỏa quang chớp động, từng đám hỏa diễm màu lam nhạt, lại càng cháy thịnh vượng.

Vi Trường Ca dựa vào trước bàn, xem xét tỉ mỉ đoạn kiếm trong tay.

Tử đàn làm chuỗi, ô kim quần hai bên, toàn bộ không không thấy một nửa văn sức thừa thãi, cũng chỉ có trên thân kiếm, có khắc hai chữ triện (một kiểu chữ) nho nhỏ.

“...Thu Thủy?”

Vi Trường Ca thì thầm.

“Thu Thủy. Thanh kiếm này tên là Thu Thủy.”

Tô Vọng Ngôn thần nhiên giải thích.

Vi Trường Ca gật đầu, tiện đó ngược lên nhìn cậu, nghi hoặc nói “Chuôi kiếm này và ta có liên quan gì? Người nói tới cứu ta, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tô Vọng Ngôn liếc y một cái, cũng không trả lời, khoan thai trở về ngồi xuống phía trước, vỗ vỗ y sam, lúc này mới chậm rãi mở miệng, nhưng chỉ nói một câu “Tô gia có một kiếm các.”

Vi Trường Ca nhú mảy mảy: “Kiếm các?”

“Nam tử Tô gia, người người tập kiếm. Mỗi người vừa sinh ra, phụ mẫu sẽ vì hấn đúc một thanh kiếm, thanh kiếm này từ đó về sau đi theo chủ nhân cả đời, đó là kiếm còn người còn. Sau khi chủ nhân mất, theo quy củ, những thanh bội kiếm này sẽ bị thu nhập kiếm các cung phụng, để tử tôn hậu thế tưởng nhớ. Cho dù người chết ở bên ngoài, tìm không được thi cốt, Tô gia cũng nhất định sẽ dốc hết sức tìm kiếm của hấn về. Cho tới giờ, trong kiếm các của Tô gia đã có bốn trăm bảy mươi sáu thanh kiếm rồi.”

Tô Vọng Ngôn dừng một chút, tự nói với mình “Bốn trăm bảy mươi sáu thanh kiếm, chính là bốn trăm bảy mươi sáu con cháu, mấy trăm năm qua, bao nhiêu giang hồ ân oán, bao nhiêu biến đổi bất ngờ, hết thảy đều viết trên bốn trăm bảy mươi sáu thanh kiếm đó... Cũng bởi vì những điều này, kiếm các là địa phương khẩn yếu nhất của Tô gia, ngoại trừ mỗi năm một lần gia tế, bất cứ kẻ nào cũng không được một mình bước vào trong kiếm các.”

Nói đến đây, lại gia trọng ngữ khí “Ai dám làm trái, nhất định phạt nặng.”

Vi Trường Ca một lòng muốn hỏi rõ sự tình, thật vất vả mới nhịn xuống được, nhẫn nại nghe cậu tới đây, đột nhiên tâm niệm khê động, mơ hồ có loại dự cảm không lành nổi lên trong lòng. Y cúi đầu nhìn Thu Thủy kiếm trong tay, lại ngẩng đầu lên nhìn Tô Vọng Ngôn ngồi đối diện, thì thào hỏi: “Chẳng... chẳng lẽ người?”

Tô Vọng Ngôn cười ha ha, vỗ tay nói “Cũng là người hiểu ta! Người đoán không sai —— ta đột nhập vào kiếm các, thanh Thu Thủy này chính là ta trộm từ trong đó ra!”

Vi Trường Ca liền thấy một luồng nộ ý xông thẳng lên, đã muốn cho Tô Vọng Ngôn ăn mắng, nhưng lời ra tới bên mép rồi lại thành bất đắc dĩ, trầm giọng nói “Người muốn hảo kiếm gì, Thiên Hạ bảo ta có, tự nhiên sẽ dâng hai tay lên, mà cho dù Thiên Hạ bảo không có, ta cũng sẽ tìm mọi cách lấy giúp người. Người lại muốn đi trộm một thanh đoản kiếm vô dụng, rốt cuộc là vì sao?!”

Nói xong, tàn bạo trừng mắt nhìn cậu.

Bên môi Tô Vọng Ngôn vương ý cười, chỉ là khí định thần nhàn đón nhận ánh mắt của y.

Hơn nửa ngày, Vi Trường Ca rốt cuộc thở dài thườn thượt, lời nói ra có chút oán hận “Tô Vọng Ngôn! Tô Vọng Ngôn! Ta thật mong mỗi chừng nào thì người có thể thay đổi tính tình!”

Tô Vọng Ngôn cười dài “Ta đi trộm nó, tự nhiên có lý do của ta. Có điều hiện tại, điều đó không quan trọng. Quan trọng là... Ta phải cứu người ra ngoài trước khi họ tới.”

Vi Trường Ca không khỏi há mồm, định đặt câu hỏi.

Tô Vọng Ngôn không đợi y mở miệng, cướp lời “Không được phép một mình đi vào kiếm các, chính là nghiêm lệnh của Tô gia. Ta lần này đột nhập kiếm các, còn mang đi tàng kiếm, mắc phải đại họa. Lúc từ kiếm các đi ra, lại không cẩn thận kinh động tới thủ vệ. Người không biết chứ, buổi tối hôm đó, thực sự là rất náo nhiệt —— hỏa quang chiếu sáng nửa thành Lạc Dương, tiếng vó ngựa cách vài dặm cũng nghe được —— tính ra, sợ là vài chục năm nay Tô gia chưa từng khuyh sào xuất động như thế!

“Cha và nhị thúc mang theo người một đường đuổi theo ta, ta thử vài lần đều không có biện pháp thoát thân, dù sao đã tới phụ cận rồi, liền thẳng thắn mang theo họ tới chỗ người. Mới vừa rồi ở cửa Thiên Hạ bảo, thủ vệ không dám ngăn ta, ta vút lại được cha và nhị thúc ở phía sau, trực tiếp xông vào. May nhờ Vi bảo chủ người ở đây quy củ nhiều, cha ta hành sự lại chính trực, không dám xông vào theo ta, lúc này mới cho ta trốn được. Có điều...” Tô Vọng Ngôn hơi ngừng chút, cười hì hì “Hiện tại cha ta đã dẫn người canh giữ ngoài cửa Thiên Hạ bảo, sợ là sáng mai sẽ cầm bài thiếp tới tìm người đòi người.”

Lại cười, nâng chén rượu trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch.

Cánh tay nâng chén rượu của Vi Trường Ca cứ vậy chững hững giữa không trung.

Tô Vọng Ngôn liếc y một cái, mỉm cười nói: “Ta vốn nghĩ, bọn họ mắt mở trừng trừng nhìn ta đi vào Thiên Hạ bảo, nhất định sẽ cho là ta muốn trốn ở chỗ người, ta nếu lại nhân cơ hội này lặng lẽ trở ra, bọn họ tất nhiên sẽ không ngờ tới. Chỉ là nghĩ đi nghĩ lại, ta đi rồi, nhưng tới lúc Tô gia tìm người đòi người, người khó tránh khỏi phiền phức.”

Vi Trường Ca chỉ cảm thấy trong miệng đều chất, cắn răng nói “Cũng không có gì phiền phức cả! Tô gia đòi người, ta đơn giản đem người giao ra là được, bớt được bao nhiêu phiền phức sau đó!”

Tô Vọng Ngôn nghe xong, lại thở thật dài “ ‘Trượng nghĩa mỗi tại đồ cầu bối, phụ tâm đa thị độc thư nhân’ —— ta còn tưởng rằng đường đường Vi đại bảo chủ Thiên Hạ bảo nhiều ít cũng có chỗ khác người thường, hóa ra cũng là như nhau không thể chung hoạn nạn. Đã vậy, cũng khỏi phải làm phiền Vi bảo chủ, tự ta đi ra ngoài là được.”

(tức là Kẻ trượng nghĩa đa số là người thất học, kẻ phụ lòng đa số là kẻ biết đọc sách)

Làm bộ muốn đứng dậy.

Vi Trường Ca không khỏi bật cười, vội rướn người nắm lấy ống tay áo cậu “Tô đại công tử dừng bước đã, kẻ phụ lòng ta đây còn chờ công tử cứu mạng đó!”

Tô Vọng Ngôn cũng cười, nhưng nét mặt đầy đắc ý, hỏi “Người hiện tại biết ta vì sao muốn cứu người rồi à?”

Vi Trường Ca cười khỏ gật đầu.

Vi Kính lúc này mới vỡ lẽ, “A” một tiếng, vội nói “Ta hiểu rồi! Tô đại hiệp sáng mai sẽ hướng bảo chủ đòi người, bảo chủ đương nhiên không thể giao Tô công tử cho họ, nhưng nếu không giao người, chỉ sợ sẽ đắc tội Tô đại hiệp —— Tô đại công tử, việc này phải làm sao bây giờ?”

Tô Vọng Ngôn cười nói: “Người yên tâm, bảo chủ nhà người là kẻ phụ lòng, nhưng Tô Vọng Ngôn ta không thể không học đồ cầu nhân, tượng nghĩa giúp hần một lần.”

Vi Trường Ca nói “Vậy ý người là, Tô gia tìm ta đòi người, ta nên làm gì đây?”

Tô Vọng Ngôn nháy mắt mấy cái: “Trước hừng đông, người cùng lên đường với ta, Tô gia không tìm được người, làm sao có thể đòi người từ người?”

Vi Trường Ca ngẩn ra, cúi đầu nhìn một chút rượu ngon trên bàn, lại giương mắt nhìn một chút tuyết mịn bay bay bên ngoài màn cửa, hơn nửa buổi, mới thở hắt ra có điểm tiếc nuối lại có điểm bất đắc dĩ: “Đi đâu?”

“Cầm thành.”

Tô Vọng Ngôn uống thêm chén nữa, mỉm cười nói.

Hừng đông, Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn đã ở ngoài Thiên Hạ bảo ba mươi dặm.

Bốn con lương câu (ngựa tốt) trong trăm có một đang kéo mã xa nhanh chóng mà bình ổn phi băng băng trên quan đạo hướng về phía nam. Cửa sổ mã xa che dây kỹ càng, trong xe rộng mở ẩm áp vui vẻ, khiến người ta hầu như quên đi bên ngoài là trời đông giá rét. Tảng sáng vào đông, xung quanh đặc biệt yên tĩnh, chỉ có tiếng Vi Kính huy động mã tiên (roi ngựa) thì thoảng mơ hồ tiến vào trong xe.

Vi Trường Ca nắm Thu Thủy trong tay, lật qua lật lại xem.

Ở đối diện, Tô Vọng Ngôn quán chặt lông cáo, dựa vào vách xe nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vi Trường Ca lo lắng thở dài “Ta vẫn không rõ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thanh kiếm này rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt? Người thà rằng phạm vào gia quy vẫn phải trộm nó ra?”

Tô Vọng Ngôn hơi hé mắt, không biết là đang suy nghĩ gì, một lúc lâu sau, lộ ra chút tiểu ý như có như không, chậm rãi mở miệng “Năm nay, ta lại gặp nữ nhân kia.”

Vi Trường ca nghi hoặc nhíu mày “Nữ nhân? Nữ nhân nào?”

“Nữ nhân kia họ Lăng. Lần đầu tiên ta thấy nàng, đã là chuyện của mười năm trước...”

Tô Vọng Ngôn nheo mắt lại, vừa chăm chú nhìn khói trắng trời lên từ lư hương vừa nói êm tai.

Mỗi lần làm bộ lại nơm nớp lo sợ *quệt mồ hôi*

Hai bạn Vi Tô quả là đáng yêu

Nói trước là truyện hơi ghê nhé :))

2. Chương 1

Năm đó mùa đông tới sớm, mới vào tháng mười, đã có tuyết rơi. Cái ngày trận tuyết đầu tiên hạ xuống, sáng sớm đó, nữ nhân kia tới Tô gia

Nữ nhân tự xưng họ Lăng, không tới ba lăm tuổi, ăn mặc một bộ áo kếp cũ kỹ bạc màu, trang phục tuy mộc mạc, nhưng cũng là kinh sai quốc sắc, có một loại tư thái quyến rũ không che lấp được, trong lòng ôm chặt một bọc vải xanh đen, không biết bên trong là thứ gì.

Nữ nhân đó rất rầy rà, yêu cầu của nàng cũng cổ quái, vừa vặn hôm đó trưởng bối có thể làm chủ ở Tô gia đều ra ngoài, vậy nên người nhà phụ trách đón khách không thể làm gì khác hơn là gọi Tô Vọng Ngôn mới

rời giường đang Chằm Kiếm đường đọc sách. Nhưng Tô Vọng Ngôn nghe xong yêu cầu của nữ nhân, cũng là dở khóc dở cười, không biết làm sao cho phải.

Yêu cầu của nữ nhân này cũng đơn giản, nàng muốn gặp tam công tử Tô gia. Nữ nhân nói, mình là bạn cũ của Tô tam công tử, vượt ngàn dặm mà tới, có chuyện quan trọng cầu kiến.

Thế nhân đều biết, Lạc Dương Tô gia gia quy sâm nghiêm, con cháu các phòng các chi tuy nhiều, nhưng chỉ có con cháu của chi trưởng mới có thể được người ta gọi một tiếng ‘Tô công tử’. Thế nhưng năm đó, vị Tô tam công tử kia, cũng chính là đệ đệ nhỏ nhất của Tô Vọng Ngôn, vừa mới tròn năm tuổi, thậm chí còn chưa ra khỏi cửa Tô gia —— Một hài đồng năm tuổi sao lại có thể là bạn cũ của nữ nhân họ Lăng này? Nó có thể có đại sự khó lường gì, đáng để nữ nhân nọ sáng sớm tìm tới cửa? Nhưng mặc kệ Tô Vọng Ngôn hỏi thế nào, nữ nhân cũng không chịu nói ra ý định, chỉ nhắc lại nhiều lần câu “Nói cho hần có cố nhân họ Lăng tới thăm, hần tự nhiên sẽ biết.”

Tô Vọng Ngôn thứ nhất là không lay chuyển được nữ nhân, thứ hai là cũng rất muốn xem một chút xem ‘chuyện quan trọng’ mà nàng nói rốt cuộc là chuyện gì, liền để người nhà đưa tam đệ tới tiền đình. Không ngoài dự đoán, tam đệ còn buồn ngủ nhìn thấy nữ nhân quả nhiên là vẻ mặt mờ mịt, nhưng Tô Vọng Ngôn không ngờ tới chính là, nữ nhân thật vất vả mới gặp được Tô tam công tử mình yêu cầu, vậy mà lại giận tím mặt!

Nữ nhân căm giận nói “Ta là bạn cũ của Tô tam công tử, đường xa mà tới, sao các ngươi lại đem một tiểu hài tử ra đùa giỡn ta?!”

Tô Vọng Ngôn lòng tràn đầy hiếu kỳ nhưng không thấy diễn biến như mình mong đợi, đã có chút thất vọng, nghe xong lời chất vấn của nàng, liền càng không hài lòng, nói lạnh như băng: “Phu nhân muốn gặp Tô tam công tử, Tô gia ta lại chỉ có một vị tam công tử. Nếu xá đệ cũng không phải cố nhân phu nhân muốn tìm, vậy xin mời trở về đi.”

Rồi liền sai người tiễn nữ nhân ra ngoài.

Nữ nhân vốn vẻ mặt tức giận, nhưng rồi ngậm ngẩn cả người, như là rốt cuộc mình bạch Tô Vọng Ngôn không phải là giỡn với nàng. Hơn nửa ngày, cứ thế ngơ ngác đứng, nhân thần thống khổ tới đáng thương, cuối cùng không nói gì cả, như vậy liền ly khai.

Tô Vọng Ngôn vốn cho rằng sự tình đến đó coi như là kết thúc. Nhưng mùa đông năm thứ hai, nữ nhân họ Lăng kia lại một lần nữa đứng ngoài cửa Tô gia. Vẫn ôm bọc vải xanh đen, nói muốn cầu kiến Tô tam công tử. Lúc này đây, Tô đại hiệp tự mình gặp nàng ở thư phòng, có lẽ cũng là dây dưa mơ hồ, chỉ nói được mấy câu, Tô đại hiệp đã tức giận ngút trời đem nữ nhân này đuổi đi, tiếp đó, còn gọi toàn gia tới, phân phó rằng, nếu nữ nhân kia trở lại, coi như không thấy, không cho phép bất cứ ai để nàng ta tiến vào.

Ai cũng không ngờ chính là, nữ nhân cổ quái này cứ như trúng tà, mỗi khi mùa đông tới, sẽ mang theo bọc vải kia xuất hiện ngoài cửa Tô gia, mỗi lần đều nói muốn gặp Tô tam công tử. Không cho nàng vào cửa, nữ nhân liền đứng ngoài cửa chờ, cũng không nói chuyện với ai, đứng cả ngày như vậy, cho đến khi trời tối đen mới bằng lòng ly khai —— mỗi năm đều vậy, chỉ thế thôi, nhưng năm sau so với năm trước sẽ càng tồi tệ hơn.

Tô Vọng Ngôn trốn ở một nơi bí mật gần đó nhìn lén vài lần.

Lúc nữ nhân đứng ngoài cửa, luôn gắt gao ôm lấy bao bố kia vào ngực, đôi khi, sẽ đột nhiên cúi đầu nhìn bao vải đó thì thào tự nói. Nhân thần kia, mềm mại như nước, ngọt ngào như mật, cũng nói không rõ rốt cuộc là không đứng chỗ nào, nhưng không biết vì sao, khiến người ta toàn thân phát lạnh.

Qua một vài lần, Tô Vọng Ngôn cũng mơ hồ nhận ra trong đó hình như có chỗ không thích hợp.

Hành động cử chỉ của nữ nhân không hề giống cố tình gây sự. Nhưng nàng nói muốn gặp Tô tam công tử, mà rõ ràng cũng không phải là Tô tam công tử ngây thơ hài đồng kia, nếu không phải có ai đó to gan lớn mật, giả mạo Tô gia lừa bịp nàng, như vậy, lẽ nào nói Tô gia thật sự còn có Tô tam công tử thứ hai?

Tô Vọng Ngôn bị khơi lên lòng hiếu kỳ, vì vậy luôn muốn tìm cơ hội hỏi minh bạch nữ nhân họ Lăng kia. Thế nhưng e ngại người ngoài biết, cũng không dám qua tiếp lời.

Mãi cho đến mùa đông năm năm trước.

Lúc đó, lần đầu tiên nữ nhân quỳ xuống trước cửa, cũng không nói gì, không nhúc nhích, chỉ thẳng tắp quỳ gối trong tuyết. Thủ vệ rốt cuộc thấy không đành lòng, thu hết can đảm đi mời Tô lão gia ra. Thấy Tô đại hiệp đi ra, nữ nhân đầu tiên là nhếch nhếch khóe miệng, như là muốn cười, nhưng không thể cười nổi; hoặc là muốn nói cái gì, nhưng rốt cuộc lại cái gì cũng không nói, toàn bộ gương mặt đều là thê lương.

Tô Vọng Ngôn đứng dưới tường viện, xa xa thấy nữ nhân ở trên tuyết dập đầu ba cái thâm sâu, vừa nhấc đầu, hai hàng nước mắt liền lăn xuống. Tô đại hiệp nhìn nữ nhân, cũng không biết là suy nghĩ gì, đứng ở cửa chừng một nén nhang, đột nhiên thở dài, xoay người quay vào. Nữ nhân thấy ông xoay người đi, nước mắt lại càng tuôn thành chuỗi, nằm trên mặt đất khóc rống lên một hồi, rồi mới đứng dậy rời đi.

Mà từ đó về sau, nữ nhân cũng không tới Tô gia Lạc Dương nữa.

Tô Vọng Ngôn hít sâu một hơi, ngừng trong chốc lát, nói “Ta vốn tưởng rằng, đời này sẽ không gặp lại nàng nữa, không ngờ một tháng trước, ta lại thấy nàng!”

“Thế nào? Năm nay nàng ta lại tới Tô gia?”

Tô Vọng Ngôn lắc đầu: “Ta nhìn thấy nàng ở Cẩm thành.”

Vi Trường Ca ngạc nhiên nói: “Cẩm thành? Người tới đó làm gì?”

Tô Vọng Ngôn nghe xong vấn đề của y, lại đột nhiên cười ha ha, nói “Lại nói tiếp một chuyện thi thú khác — khoảng giữa mùa thu, ta nhận được thiệp mời, thỉnh ta tới Mai viên Cẩm thành tham gia một sự kiện trọng đại. Nói là chủ nhân Mai viên chuẩn bị đầu tháng tư tổ chức một thưởng hoa thi hội, mời thiên hạ tài tử danh sĩ khắp nơi, muốn noi theo Lan đình thịnh hội năm xưa và cũng vì lưu lại cho hậu thế một đoạn vận sự (chuyện phong nhã) ‘Mai viên nhā tập’.”

Vi Trường Ca không nhịn được cười “Cái gì thưởng hoa thi hội, chẳng qua là mấy người văn nhân mặc khách, tụ cùng một chỗ uống vài chén rượu lâu năm, phát vài câu oán thán, làm mấy bài thơ thương tâm mà thôi, có gì thú vị? Chẳng lẽ người đi thật?”

Tô Vọng Ngôn lắc đầu nói “Ta vốn cũng là nghĩ giống như người, nhưng mà tấm thiệp này cũng có điểm thú vị.”

Hơi suy tư một chút, bắt đầu đọc “ ‘Trần vương yển Bình Nhạc, Quý Luân yển Kim Cốc. Kê Nguyễn kết cự du, dật thiếu tập Lan đình. Thị giai hào kiệt, nhi thiện phong lưu. Lưu thương khúc thủy, nãi năng tích chi nhā vận; bộ Nguyệt Nam lâu, hữu đương thể chi cao sĩ. Địa vô sở sản, duy dư nhất giang bích thủy, viên thực thiên tích, hạnh đắc tam thiên hàn mai. Bĩ giả sùng cổ, cảm bị bạc tửu dĩ hiệu tiên hiền. Văn quân lệnh danh, hùng tài cao nghĩa, bảo ngọc Đông Đô, lãnh tụ Trung Nguyên. Pha nguyên đắc linh cao luận, sử ngã vi ngôn phục văn vu kim triêu. Mai viên chủ nhân, mười một đầu tháng tư, đợi ngài tại Mai viên Cẩm thành.’ ”*

Vi Trường Ca nghe xong, mỉm cười gật đầu “Quả nhiên có chút thú vị.”

Tô Vọng Ngôn nói: “Càng thú vị chính là người phát thiệp mời.” Dừng dừng, rồi lại nói “Người đoán chủ nhân Mai viên là ai?”

Vi Trường Ca không khỏi hiếu kỳ: “Ai?”

Tô Vọng Ngôn cười, thản nhiên nói: “Quân Như Ngọc.”

Vi Trường Ca ngẩn ra, hỏi ngược lại: “Quân Như Ngọc? Quân tử như ngọc Quân Như Ngọc?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu khẳng định.

Đôi mắt Vi Trường Ca sáng ngời, nói: “Mười năm trước, lâu chủ Yên Vũ lâu Giang Nam Quân Vô Ẩn lên phía bắc Trung Nguyên, lúc trở lại Yên Vũ lâu, bên người có thêm một hài tử, có người nói là cô nhi nhặt được ở ngoài. Hài tử nọ thuở nhỏ thông minh, rất có thiên tư, cực kỳ được Quân Vô Ẩn thương yêu. Quân Vô Ẩn tất hạ không có con cái, liền gọi hài tử kia là Như Ngọc, thu làm nghĩa tử, Quân lâu chủ tới nay không hỏi tục sự, Yên Vũ lâu lớn như vậy, liền giao cho Quân Như Ngọc kia. Người gặp qua Như Ngọc công

tử, đều nói người này chân chính là một quân tử ôn nhuận như ngọc, lại được xưng là ‘thiên hạ đệ nhất thông minh’. Có nhân vật đặc sắc bậc này làm chủ, ‘Mai viên nhĩ tập’ đúng là không thể không đi!”

Tô Vọng Ngôn gật đầu nói: “Ta thường ngày nghe người ta đồn đại các loại về Như Ngọc công tử kia, cũng đã sớm muốn gặp vị ‘thiên hạ đệ nhất thông minh’ này rồi, chỉ tiếc Quân Như Ngọc trước giờ ru rú trong nhà, rất ít rời khỏi Yên vũ lâu, bởi vậy vẫn không có duyên nhìn thấy. Vậy nên khi đó ta vốn dự định không đi, nhưng vừa nhìn tới chỗ lạc khoản của thiếp mời ghi ba chữ ‘Quân Như Ngọc’, liền sửa lại chủ ý ngay lập tức.”

Vi Trường Ca thò người về phía trước, hăng hái bừng bừng hỏi thăm “Kết quả ra sao? Thường hoa thi hội đó thế nào? Người nhìn thấy Quân Như Ngọc rồi chứ? Như ngọc quân tử, như ngọc quân tử —— có thật sự là như ngọc không?”

Tô Vọng Ngôn thở dài “Ta vừa tới đó liền hối hận.”

Vi Trường Ca sững sốt: “Làm sao vậy?”

Tô Vọng Ngôn lại thở dài tiếp, nhưng học ngữ khí lúc trước của Vi Trường Ca mà nói “Chẳng qua là mấy người văn nhân mặc khách, tụ cùng một chỗ, uống vài chén rượu lâu năm, phát vài câu oán thán, làm vài bài thơ đau thương, tự cao phong lưu mà thôi. Còn có thể có cái gì? Làm cho ta cả một buổi tối phải nghe mấy lời đao to búa lớn lúc hiểu lúc không, ngược lại gặp ác mộng mấy đêm.”

Vi Trường Ca giật mình, nói “Có người thông minh thiên hạ đệ nhất làm chủ, sao lại đến mức như thế?... Quân Như Ngọc kia đâu? Người ở Cẩm thành có gặp hần không?”

Tô Vọng Ngôn cười lạnh nói “Gặp thì có gặp, bất quá là ‘gặp chẳng bằng không gặp’, ta thấy Quân Như Ngọc đó, bất quá có chút tài lẻ, hành sự trung quy trung củ mà thôi. Hai chữ ‘Như Ngọc’ cũng quá khoa trương, cái gọi là ‘thiên hạ đệ nhất thông minh’ lại càng không thể nói tới. Thực sự khiến người ta rất thất vọng.”

Vi Trường Ca nghe vậy, nét mặt mơ hồ có chút tiếc hận, lại nói “Đối với tiếng tăm vang lừng, thật khó xứng nổi, từ xưa đều là thế... Đúng rồi, người nói người ở Cẩm thành gặp nữ nhân họ Lăng kia, đó lại là chuyện gì xảy ra?”

“Đấy là trên đường ta từ Cẩm thành trở về.”

Tô Vọng Ngôn suy nghĩ một lúc, chậm rãi nói “Ngày ấy ta rời Cẩm thành, không may một cây cầu gỗ trên đường bị phá hủy, chỉ có thể đi đường vòng, mà trời lại tối sớm, liền bỏ lỡ tức đầu. Ta vốn định đi thêm một đoạn về phía trước, tìm nhà ai đó xin tá túc, nhưng buổi tối đấy, ánh trăng sáng vô cùng, chiếu hai bên đường núi, cỏ dại mọc thành bụi, khắp nơi không bóng người, rất có vẻ tịch liêu thì thú của sơn lâm vào đông, ta đơn giản tìm một chỗ bên đường, nhóm đống lửa, chuẩn bị lộ túc một đêm.”

Nói đến đây, chần chờ một chút, cũng không nói xong, muốn nói lại thôi, giương mắt nhìn về phía Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca cười “Sao không nói nữa?”

Tô Vọng Ngôn trù trù trong chốc lát, do dự nói “Chuyện phát sinh sau đó, rất là kỳ quái, đến chính ta cũng không rõ rốt cuộc là thật, hay là ta nằm mơ...”

Vi Trường Ca biết cậu xưa nay hiếu thắng, sợ cậu để ý, vội cười bồi “Người yên tâm, bất kể người nói gì, ta đều tin.”

Tô Vọng Ngôn cười cười, lúc này mới nói tiếp “Đêm đó, lúc ta sắp ngủ, trong lúc mơ màng, nghe được cách đó không xa truyền tới một trận thanh âm ‘tất tất sách sách’, tiếp đó là ngữ thanh —— nhưng ngữ thanh kia rất là kỳ quái, giống như có người đang nói chuyện, rồi lại trầm thấp mơ hồ, ầu ầu nha nha, không giống tiếng người.”

Tô Vọng Ngôn nghe được thanh âm đó, đã tỉnh táo hoàn toàn, nhưng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ đi theo âm thanh tới xem.

Liên thấy cách đó không xa, ở giữa vài cây cổ thụ, lơ mơ có hai bóng người. Cách rừng cây, thấy không rõ diện mục, chỉ có thể mơ hồ nhận ra một trong số đó thân hình yếu điệu, tựa hồ là nữ tử, người kia vóc dáng thấp bé, chiều cao tầm bằng một hài đồng năm sáu tuổi.

Thanh âm mà Tô Vọng Ngôn nghe được, đó là tiếng nàng kia và người thấp bé nói chuyện.

Hai người lúc nói chuyện, thanh âm phóng cực thấp, tiếng lại ngắn, nghe không rõ là nói gì. Chỉ nhìn thấy nàng kia đứng dưới tàng cây, còn người vóc dáng thấp thì như là một khắc cũng không yên lặng, không ngừng kêu tới kêu lui, thì thoảng phát sinh hai tiếng kêu sắc nhọn gấp gáp.

Liên nghe nàng kia đột nhiên cao giọng nói “Người gấp cái gì?! Thời gian còn rất sớm!”

Người thấp bé nhảy tới trước mặt nàng, tàn bạo nói “Không kịp mất! Không kịp mất!”

Thanh âm vừa cao vừa nhọn, tựa như hài đồng, chính là thanh âm Tô Vọng Ngôn vừa nghe được.

Nàng kia cả giận nói “Người gấp cái gì! Tam nương cũng không phải người ngoài, dù tới trễ một chút thì cũng có sao đâu!”

Người thấp bé bị nàng mắng, nhảy lui chúi, cũng kêu lên “Người biết cái gì! Mừng thọ Tam nương, đại yển tân khách, ta và nàng nhiều giao tình, sao có thể muộn!”

Nàng kia cãi lại “Dù sao cũng tiện đường, chờ Vương gia tiên sinh tới, mọi người đi cùng nhau không phải vừa vặn sao? Nếu như người sốt ruột, một mình người đi trước là được!”

Đang tranh luận không ngớt, chợt nghe xa xa có người nói một câu “Làm phiền nhị vị đợi lâu...”

Từ sâu trong rừng trúc, có một thanh niên cầm sa đăng bạch sắc (chao đèn bằng vải lụa), hướng về phía bên này. Thanh niên đó một thân lục y, đỉnh bát tú kỳ, mặc dù không nhìn thấy diện mục, nhưng nhờ ánh đèn yếu ớt, liền cảm thấy có vẻ ung dung nhân nhã. Vừa tới gần, liền có một mùi thơm ngát tràn ngập trong rừng, thanh thanh đậm đậm, khiến người ta quên đi những điều tầm thường.

Tô Vọng Ngôn chỉ cảm thấy mùi hương đó đặc biệt quen thuộc, trong lúc nhất thời, rồi lại không nghĩ ra từng ngửi thấy ở đâu.

Nàng kia cười vỗ tay nói: “Vương gia tiên sinh, khiến người ta chờ lâu! Sao lại tới muộn như vậy?”

Thanh niên đi tới trước mặt, vái chào thật lâu “Vong thế cô nương, Thạch huynh, làm phiền nhị vị chờ lâu, thực sự bất khoản. Chỉ là đêm nay chủ nhân nhà ta lại nghĩ tới chuyện thương tâm, ta có chút lo lắng, ở bên song nhìn nửa ngày, vậy nên đến chậm.”

Nàng kia khe khẽ thở dài “Kỳ thực khó trách chủ nhân nhà người lại thương tâm, nàng cũng thật đáng thương. Tiên sinh học vấn cao, sao không nghĩ biện pháp giúp đỡ nàng?”

Thanh niên kia cười cười, nói “Vong thế cô nương không biết, chuyện của chủ nhân nhà ta, ngoại trừ Lạc Dương Tô tam công tử, trong thiên hạ không có người thứ hai có thể giúp được.”

Nghe đến đó, Vi Trường Ca không nhịn được khẽ “A” lên một tiếng.

Tô Vọng Ngôn biết y nghĩ tới cái gì, cười khổ “Lúc ta thỉnh linh nghe được mấy chữ ‘Tô tam công tử’, cũng rất lấy làm kinh hãi, người thứ nhất ta nghĩ tới, chính là nữ nhân họ Lăng năm xưa — lúc nàng tới Tô gia, nói là muốn tìm ‘Tô tam công tử’, mà vị Vương gia tiên sinh này cũng nhắc tới ‘Tô tam công tử’ của Lạc Dương! Ta thậm giết mình, cũng chỉ nghĩ, chẳng lẽ Tô gia chúng ta thật sự còn có ‘Tô tam công tử’ thứ hai sao?”

Lúc đó cả kinh, Tô Vọng Ngôn vội ngừng hô hấp, cẩn thận nghe mấy người kia nói chuyện.

Vong thế cô nương đang định trả lời, người vóc dáng thấp bé ở một bên đã vội vã kêu lên, một mặt không ngừng nhảy tới nhảy lui trên mặt đất, một mặt ồn ào “Không kịp mất! Không kịp mất! Mau, đừng nói những chuyện buồn chán này nữa, mau đi thôi!”

Thanh niên vội cười “Đều là ta không tốt, đã tới muộn. Đúng rồi, tại hạ gần đây có được một quyển sách cổ dạy đánh cờ, vốn định hôm nay đưa cho Thạch huynh, trong lúc vội vàng lại quên mang theo. Đợi hôm nào tại hạ mang tới quý phủ của Thạch huynh coi như bồi tội!”

Người thấp bé kia hú lên quái dị, lớn tiếng nói “Ở đâu? Sách dạy đánh cờ ở đâu cơ?”

Thanh niên lại nói “Để ở nhà.”

Người thấp bé ôm lấy tay hắn, vui vẻ nói “Người nói muốn đưa ta, thật chứ hả?”

Tô Vọng Ngôn đứng cách xa, thấy không rõ biểu tình của thanh niên, chỉ nghe tiếng the thé của người thấp bé kêu lên vui vẻ “Đã vậy, trước tiên chúng ta tới nhà người lấy sách dạy đánh cờ, rồi tới nhà Tam nương dự tiệc!”

Vong thế cô nương cười khê một tiếng, trêu ghẹo nói “Lúc này Thạch huynh ngược lại không sợ tới muộn thọ yến của Tam nương nha.”

Bóng người thấp bé cười hắc hắc, cũng không để ý, lôi kéo thanh niên muốn đi.

Thanh niên do dự nói “Đã như vậy, mời cô nương đi trước một mình đi, đỡ cho Tam nương phải chờ! Mong cô nương thay ta và Thạch huynh xin lỗi Tam nương, nói là chúng ta trở lại lấy đồ lập tức tới ngay.”

Nàng kia cười nhận lời.

Thanh niên lại nói “Chỉ là ta nhiều ngày rồi không tới nơi ở của Tam nương, sợ là không nhớ rõ nhà.”

Nàng kia cười “Cái này dễ, qua Hồi Mâu đình phía trước mặt, lối rẽ thứ nhất phía bên trái, cửa có ba gốc cây liễu là đó —— Thạch huynh quen đường, tiên sinh đi cùng hắn, tuyệt đối sẽ không lạc đường.”

Người thấp bé họ Thạch kia ở một bên đã gấp đến độ kêu lên kì quái, nghe vậy liên tục gật đầu.

Liền thấy thanh niên dẫn theo sa đăng và họ Thạch thấp bé cùng nhau đi về hướng lúc này đi tới, nàng kia đợi hai người đi được một đoạn, cười hì hì, cũng xoay người đi lên đường nhỏ bên cạnh, mới vừa vòng qua rừng cây, không ngờ đã vô tung vô ảnh!

Tô Vọng Ngôn đi ra từ chỗ ẩn thân, đứng ngây ra một lát, cũng không biết là mộng hay là tỉnh, chỉ cảm thấy tim đập bình bịch. Một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, theo hướng hai người đi mà đuổi theo.

Chỉ thấy phía trước ngoài mười trượng, một ngọn sa đăng bạch sắc lộ ra điểm quất sắc thăm đậm, ở trên sơn đạo như ẩn như hiện, dưới ánh trăng thanh bạch, một bóng người thon dài như bông bênh trong bóng đêm, theo ngọn đèn di động. Bên cạnh có một cái bóng cực thấp bé, nhảy chân sáo về phía trước, nhìn như rất vụng về, nhưng vẫn nhanh hơn cước bộ của thanh niên kia, không bị tụt lại phía sau một chút nào.

Tốc độ của hai người cực nhanh, Tô Vọng Ngôn đuổi theo xa xa phía sau, dùng hết toàn lực, mới miễn cưỡng đuổi kịp.

Đi được khoảng chừng một khắc, đột nhiên, chỉ thấy điểm sáng phía trước đột nhiên biến mất!

Tô Vọng Ngôn cả kinh, vội vàng chạy qua.

Nhưng ngay cả sa đăng bạch sắc, cả thanh niên nhân, đều đã tiêu thất không thấy bóng dáng tăm hơi!

—— Không quá một cái nháy mắt...

Tô Vọng Ngôn rung mình, cảm thấy hàn khí nơi núi rừng từng luồng từng luồng tiến vào trong áo. Cậu chậm rãi đi không có mục đích về phía trước vài bước, đột nhiên, một tia sáng bắn thẳng vào mi mắt —— ven đường phía trước cách đó không xa lại có một gian nhà tranh, tia sáng đó, chính là từ cửa sổ trước của gian nhà đó ra!

Tô Vọng Ngôn chỉ sợ trong chốc lát, hít vào một hơi, đi tới gõ cửa.

Liền nghe trong phòng có một giọng nữ tử êm ái “Đêm khuya không tiện đãi khách, khách nhân mời trở về đi.” Nhưng thanh âm lại có chút quen tai.

Tô Vọng Ngôn cất cao giọng nói “Lạc Dương Tô Vọng Ngôn, đến đây tá túc, xin chủ nhân cho một vị trí thuận tiện.”

Người trong phòng trầm mặc hồi lâu, rồi cuộc thấp giọng hỏi “Là Tô đại công tử Lạc Dương sao?”

Theo âm thanh, cửa gian nhà tranh vang lên ‘y nha’, chậm rãi mở ra.

Tô Vọng Ngôn chỉ cảm thấy tim đập bình bịch liên hồi, hầu như sắp nhảy ra ngoài — đứng ở cửa, không ngờ lại chính là nữ nhân họ Lăng năm xưa!

*Yến tiệc của Trần vương ở Bình Nhạc, yến tiệc của Quý Luân ở Kim Cốc. Kê Nguyễn kết bạn cũ, tụ tập ở Lan Đình. Tất cả đều là hào kiệt, lại phong lưu. Rót rượu đổ xuống dòng nước, là hướng về nhà vận ngày trước; bước lên Nguyệt Nam lâu, có cao sĩ đương đại. Không nơi nào không sinh sôi, chỉ trừ sông Bích Thủy, trong vườn hẻo lánh, may sao được ba nghìn hàn mai. Người thô thiển kính trọng thứ cổ xưa, xin chuẩn bị chút rượu nhạt trước hiên. Nghe thấy tiếng tốt của ngài, hùng tài cao nghĩa, ôm ngọc Đông Đô, đứng đầu Trung Nguyên. Xin nguyện được nghe lời bàn cao kiến... (còn câu gì đó khó dịch nhưng đại khái là ‘xin được mời ngài tới’ (?) =)))

— Trần vương là chỉ Trần Tư vương Tào Thực, Bình Nhạc là nơi ăn chơi của đại phú hào thời đó ngoài cửa tây thành Lạc Dương,

— Quý Luân, tên tự của Thạch Sùng, mỹ nam tử trứ danh, rất giàu có, xây một tòa tư gia xa hoa ở Kim Cốc

— Hai câu “Dật thiếu tập lan đình, Quý Luân yến Kim Cốc.” có trong bài ‘Du bình tuyền yến áp giản túc Hương Sơn thạch lâu tặng tọa khách’ của Bạch Cư Dị

— Kê Nguyễn là tên ghép của Kê Khang và Nguyễn Tịch, trong nhóm ‘Trúc lâm thất hiền’, mỗi khi gặp nhau đều uống tới say khướt

— Thiếp Lan Đình :

Tên gọi một bài tự tập “Lan Đình” (Lan đình tập tự), chữ cực đẹp.

Vương Hy Chi người đời Tấn, chữ Thảo chữ Lệ quán cả cổ kim. Năm Vĩnh Hóa thứ 9 ngày mùng 3 tháng 3, họ Vương cùng các hiền nhân danh sĩ đương thời gồm 41 người hội ở Lan Đình đất Cối Kê tỉnh Chiết Giang làm lễ Phát hệ (Lễ rửa tội trừ yêu tà) để cùng vui chơi. Người đến dự đủ cả hạng già trẻ. Nhân dịp này, Vương có làm bài tự tập Lan Đình nổi tiếng. Họ Vương chính tay viết bài tự đó thành 28 hàng, 324 chữ với một thể đặc biệt đẹp vô song.

Hờ hờ, không biết hai bạn Vi Tô soi ra được cái gì thú vị trong thiếp đó, chứ còn ta ta chỉ thấy giống khoe văn hay chữ tốt lời hết điển này tích nó bác này cô kia ra, lại còn tung hô người được mời :”> Khiến đứa mù mịt điển tích như ta phải lẩn lờ khắp nơi

Hôm qua định post thì tự nhiên WP đở chứng, thật là kì quái Ô.Ô

3. Chương 2

Nữ nhân đó đứng ở cửa, cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói “Nhiều năm không gặp, đại công tử vẫn khỏe chứ?”

Tô Vọng Ngôn cảm xúc phập phồng, nhưng trên mặt không chút giấu diếm, cũng cười nói: “Hóa ra là phu nhân... Lâu rồi không gặp, phu nhân vẫn khỏe chứ.”

Nữ nhân kia trầm mặc hồi lâu, mỉm cười buồn bã “Hóa ra Tô đại công tử vẫn còn nhớ ta.”

Một câu nói vô cùng đơn giản, như là đang trả lời Tô Vọng Ngôn, lại như độc thoại, ngữ khí mặc dù đạm, nhưng có rất nhiều cảm khái, rất nhiều trăn trở, rất nhiều điều tàn... đều hòa trong một câu nói ngắn ngủi đó, nghe vào tai, lập tức như có kinh đào hải lãng.

Trong lúc nhất thời, Tô Vọng Ngôn cũng không nói nên lời, chỉ yên lặng đánh giá nữ nhân trước mặt.

Tính ra không quá năm năm, nữ nhân đã già nua đi rất nhiều. Năm xưa một đầu tú phát, hôm nay đã lẫn rất nhiều sợi bạc. Tô Vọng Ngôn nhớ tới lần đầu tiên thấy nàng, môi đỏ răng trắng, vai thuôn eo nhỏ, bỗng thấy trong lòng có chút chua xót.

Hơn nửa buổi, mới hỏi lại một lần “Phu nhân vẫn khỏe chứ?”

Nữ nhân cười cười, nhưng không trả lời, xoay người đi đằng trước.

Tô Vọng Ngôn theo sau vào cửa.

Bên trong, là một gian nhà không lớn, đồ đạc bày biện đều rất đơn sơ, trừ phòng này ra chỉ có một gian nội thất, dùng vải thô màu xanh chia tách với nhà chính. Trong nhà chính tứ phía đều đốt đèn, khiến cả căn phòng sáng sủa. Bên cửa sổ có một bàn nhỏ cùng mấy cái ghế trúc.

Nữ nhân dẫn cậu tới ngồi xuống trước bàn, hai người đều hồi lâu không nói.

Tô Vọng Ngôn nhìn quanh một vòng, cười nói “Tại hạ từ Cẩm thành đi ra, bỏ lỡ tức đầu, vốn định tìm nhà ai đó tá túc một đêm, không ngờ lại trùng hợp như thế, gặp được phu nhân!”

Nữ nhân khẽ thở dài một tiếng “Ta một nữ nhân gia, ở vùng ngoại thành này, có rất nhiều chỗ bất tiện, vậy nên vừa rồi mới không mở rộng cửa cho công tử, xin công tử đừng lấy làm phiền lòng.”

Tô Vọng Ngôn khẽ động tâm, nói “Phu nhân ở một mình?”

Nữ nhân gật đầu, nhìn thần sắc của cậu, lấy làm lạ hỏi “Làm sao vậy?”

Tô Vọng Ngôn nói “Không có gì, vừa rồi ở trên đường có thấy mấy người đi phía trước, tới phụ cận thì không thấy tăm hơi, còn tưởng rằng là người miền núi ở gần đây.”

Về mặt nữ nhân cũng là hoàn toàn không hiểu, cười yếu ớt nói “Có lẽ cũng là người đi đường bị lỡ tức đầu thôi? Vùng này hẻo lánh như vậy, mấy dặm chung quanh, ngoại trừ ta ở đây thì không có nhà nào khác. Đừng nói là nhà, ngay cả người qua đường cũng hiếm khi thấy.”

Tô Vọng Ngôn thuận miệng ậm ừ, tâm trạng càng kinh nghi bất định, không biết những ‘Vương gia tiên sinh’, ‘Vong thế cô nương’ vừa rồi có lai lịch gì? Trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy trong lòng rất nhiều nghi vấn, cân nhắc hồi lâu, chỉ hỏi “Người phu nhân muốn tìm, đã tìm được chưa?”

Nữ nhân cười thẳm “Nếu ta tìm được hẵn rồi, cần gì phải trốn ở đây sống những ngày không có thiên lý như vậy?”

Tô Vọng Ngôn suy nghĩ một chút, nói: “Có câu, ta mười năm trước đã muốn thỉnh giáo phu nhân —— nếu nói là Tô gia tam công tử, đó chính là tam đệ ta, nhưng phu nhân muốn tìm hiển nhiên cũng không phải là nó. Không biết Tô tam công tử mà phu nhân muốn tìm rốt cuộc là ai? Thiên hạ người họ Tô đứng hàng ba nhiều không kể xiết, vị mà phu nhân muốn tìm có khi nào căn bản không phải Tô gia Lạc Dương hay không?”

Nữ nhân đó nói dứt khoát “Người ta muốn tìm là Lạc Dương Tô tam công tử, tuyệt không sai —— thiên hạ người họ Tô đứng hàng ba tuy nhiều, nhưng hai mươi năm trước, người dám xưng là Tô tam công tử, trong thiên hạ chỉ có một.”

Nhớ tới chuyện cũ, không khỏi lộ ra chút tiểu ý, ngâm nga:

“Khuyết nguyệt quải sơ đồng,

Lậu đoạn nhân sơ tĩnh.

Thùy kiến u nhân độc vãng lai,

Phiêu miểu cô hồng ảnh.

Kinh khởi khước hồi đầu,

Hữu hận vô nhân tỉnh.

Giản tẫn hàn chi bất khẳng tề,

Tịch tịch sa châu lãnh

Năm xưa ‘giản tẫn hàn chi’ Tô tam công tử bức nào phong thái? Đó thật sự giống như chi lan ngọc thụ, thiên nhân lâm thế!”

(Khuyết nguyệt quải sơ đồng – Tô Đông Pha

Dịch nghĩa – Tuệ Sĩ

Trăng sơ huyền treo trên ngọn ngô đồng thưa lá.

Trời khuya, người bắt đầu thưa vắng, chỉ nghe tiếng tí tách của đồng hồ

canh chừng giờ đêm

Chỉ thấy ẩn sĩ một mình đi lui đi tới

Thấp thoáng như bóng chim hồng lẻ loi

Giật mình quay đầu nhìn lại

Ngậm ngùi giữa lúc mọi người đang say ngủ

Lần lựa hết những cành cây trợ trợ, mà không chịu đậu,

Một mình bơ vơ trên cồn cát.

Dịch thơ

Trăng sơ treo đỉnh ngô đồng

Giọt khuya tí tách người lần lần thưa

U nhân đi lại ngẩn ngơ

Dáng như hồng hạc thẩn thờ lẻ loi

Người đi đầu ngoảnh u hoài

Thế gian tịch tịch biết ai bạn cùng

Cành đơn lựa lựa loanh quanh

Thôi làm dáng nhỏ bên cồn quạnh hiu)

Nói đến đây, khẽ thở dài một tiếng “Mới chưa đầy hai mươi năm ngẩn ngui, không ngờ ngay cả người Tô gia các người cũng không nhớ gì hết sao...”

Ngữ tắt lại thở dài, rất có ý tứ sâu xa.

Bên trong xe ngựa, Tô Vọng Ngôn nói với Vi Trường Ca “Ta vốn không biết Tô tam công tử mà nàng nói là ai, nhưng khi ta nghe được bốn chữ ‘giản tẫn hàn chi’, thì đột nhiên nghĩ tới một người.”

“Người nào?”

“Người có còn nhớ, ta từng nhắc tới Tây viện Tô gia có một vị Tam thúc ở hay không?”

Vi Trường Ca ngẩn ra, chợt nói “A, người là nói, nữ nhân đó muốn tìm chính là vị Tam thúc kia?!”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười.

“Làm sao mà người biết được?”

Tô Vọng Ngôn lắc đầu “Kỳ thực ta cũng không biết. Chỉ là nghe nàng nói tới bốn chữ ‘Giản tẫn hàn chi’, người thứ nhất ta nghĩ tới chính là Tam thúc. Ta tuy rằng không biết người nàng nói rốt cuộc là ai, nhưng chỉ cảm thấy, ta đã gặp qua rất nhiều người trong nhà, ngoại trừ hần, chỉ sợ không có người thứ hai xứng với bốn chữ kia.”

“Giản tẩn hàn chi bất khảng tê, tịch mịch sa châu lãnh ——” Vi Trường Ca nhẹ nhàng gõ mấy nhịp, đem câu đó niệm đi niệm lại nhiều lần, nhin không được nói “Giản tẩn hàn chi! Giản tẩn hàn chi! Dù chưa gặp gỡ, nhưng chỉ bốn chữ này, cũng đã gọi người hướng về! Nếu như có cơ hội, thật sự rất muốn thấy vị Tam thúc này của người!”

Tô Vọng Ngôn chỉ cười nhàn nhạt.

Vi Trường Ca ngừng một lát, rồi lại ‘Di’ một tiếng, nói “Nghe cách nói của nàng, vị Tô tam công tử này năm xưa rất nổi danh, nhưng vì sao chẳng bao giờ nghe qua trong chốn giang hồ có một nhân vật đặc sắc như thế?”

Tô Vọng Ngôn lắc đầu nói: “Ta không biết...”

Vi Trường Ca khẽ lên tiếng, liền giục già “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Ta nghĩ tới Tam thúc, thoáng cái hiểu được.”

Tô Vọng Ngôn cười, lại tiếp tục kể.

Tô Vọng Ngôn nghe nữ nhân kia nói xong, nghĩ tới Tam thúc ở Tây viện, thần sắc không khỏi có chút dị thường.

Nữ nhân nhìn thần sắc của cậu, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, liền tiếp truy vấn “Người biết rồi? Người biết hắn ở nơi nào? Có thể giúp ta tìm được hắn hay không?”

“Phu nhân tìm hắn làm gì?”

Nữ nhân bỗng nhiên đứng dậy, tới tới lui lui trong phòng vài bước, há miệng như muốn nói gì, nhưng đành chỉ, lại đi đi lại lại vài bước, rốt cuộc ngắc đầu, như thể hạ quyết tâm, xoay người nhìn về phía Tô Vọng Ngôn.

Từ lúc vào cửa cậu đã chú ý, trong lòng nữ nhân vẫn ôm chặt một thứ, mơ hồ là bao bố màu xanh năm xưa, lúc này, nữ nhân vẻ mặt nghiêm nghị, thật cẩn thận đặt bao bố kia lên bàn, hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới chậm rãi mở ra từng lớp một.

Mỗi lần nàng mở ra một tầng, hô hấp lại gấp thêm một phần, Tô Vọng Ngôn cũng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

—— Trong bao quần áo màu xanh rốt cuộc là có thứ gì?

Vấn đề này, mười năm nay, cậu đã tự hỏi rất nhiều lần, cũng nghĩ qua rất nhiều khả năng. Nhưng vào khoảnh khắc mà bao bố được hoàn toàn mở ra, Tô Vọng Ngôn vẫn nhin không được đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi! Tức khắc, trong đầu cậu nổ ầm một tiếng, hơn nửa buổi, chỉ là gất gao nhìn chăm chăm thứ đó, không thể động dậy ——

Trong bao quần áo màu xanh, rõ ràng là một cái đầu người!

Đó là đầu một nam tử, dáng vẻ đoan chính, niên kỷ trên dưới ba mươi, hai mắt hơi mở, khoe miệng mang vẻ cười, diện mục sống động, thần tình giống như còn sống.

Mà mép của đầu người, thậm chí còn có thể thấy vết máu đỏ tươi.

Vết máu ở bên cổ nhìn thấy mà giật mình, làm cho hầu như có ảo giác vẫn còn mang theo ôn độ. Giống như tiên huyết còn chưa đông lại tùy thời sẽ phun ra từ đầu của nam tử, đảo mắt một cái sẽ ngập mặt đất!

Đầu vai Tô Vọng Ngôn run lên, một lát mới chột hoàn hồn, thật vất vả tìm về chính thanh âm của mình, nhưng chỉ có thể thì thào gọi “Phu nhân...”

Nữ nhân nhẹ giọng nói “Tô đại công tử, đây là tiên phu.”

Nói xong, cười ôn nhu, vươn tay đem cái đầu người đó ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Động tác của nàng mềm nhẹ cực kỳ, đầu mày cuối mắt tràn đầy ý yêu thương —— nhân thần kia, giống y như năm xưa đứng ở trước cửa Tô gia ôm bao quần áo này!

Tô Vọng Ngôn thì lại chỉ thấy hàn ý thấm vào xương, một cảm giác khó chịu khiến người ta run rẩy, vô pháp gọi tên từ từ bò dọc theo sống lưng, giống như tiên huyết trên đầu người nọ theo lưng cậu, từng giọt, từng giọt chậm rãi chảy xuống...

Nữ nhân ôn nhu nói: “Hai mươi năm rồi... Hai mươi năm qua, mỗi ngày ta đều mang theo huynh ấy bên người, một khắc cũng không ly khai... Ta nói chuyện với huynh ấy, rửa mặt cho huynh ấy, chải đầu cho huynh ấy... Ta đối với huynh ấy như vậy, người nói xem, dưới mặt đất huynh ấy có biết không?”

Tô Vọng Ngôn giật giật môi, gian nan mở miệng nói “Hai, hai mươi năm... Phu nhân là nói...”

Nữ nhân thở dài yếu ớt “Tiên phu mất, đã tròn hai mươi năm rồi.”

Tô Vọng Ngôn rùng mình một cái, hơn nửa ngày, mới miễn cưỡng áp chế hàn ý đầy lòng, gương cười “Phu nhân chê cười rồi, nhân tử hồn tán, huống hồ đã qua hai mươi năm, thi thể có lý nào lại không bị hư?”

“Nhân tử hồn tán, nhân tử hồn tán...” Nữ nhân đột nhiên cất giọng cười to, tiếng nói xé họng “Có lẽ oan khuất của huynh ấy quá lớn, trong lòng quá khổ sở, vậy nên hồn phách không tiêu tán, phải đợi xem ta thay huynh ấy báo huyết hải thâm thù này!”

Một câu nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi, khàn cả giọng, từng chữ từng chữ đều mang theo đầy ý oán độc!

Tô Vọng Ngôn cẩn thận hỏi: “Kẻ thù của phu nhân... là Tô tam công tử?”

Nữ nhân nghe được bốn chữ ‘Tô tam công tử’, sắc mặt nghiêm lại, liên tục lắc đầu “Tô tam công tử là đại ân nhân của ta, cũng là đại ân nhân của huynh ấy... Ta vốn, ta vốn là không có mặt mũi đi gặp công tử nữa, nhưng nếu không có Tô tam công tử hỗ trợ, chuyện của ta lại vô pháp hoàn thành...”

Dừng một chút, vuốt ve qua lại môi của đầu người kia, si ngốc nói “Ta là một người số khổ. Mẫu thân ta mất sớm, cha ta lại vô tình vô nghĩa, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, khó có được một thời nửa khắc hài lòng... Thật vất vả mới quen được huynh ấy, một lòng chỉ ngóng trông có thể ở bên huynh ấy sống qua những ngày thần tiên quyến lữ... Ai ngờ huynh ấy lại bị kẻ gian hãm hại, đầu với thân thể hai nơi... Ta... ta...”

Nói liền hai chữ ‘Ta’, rốt cuộc không thể nói thêm, chỉ là nghẹn ngào ôm chặt đầu nam tử.

Tô Vọng Ngôn hơi suy tư, nói “Phu nhân tìm Tô tam công tử, là muốn nhờ hắn giúp ngươi báo thù?”

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Tô Vọng Ngôn, lắc đầu, buồn vô cớ nói: “Ta tìm Tô tam công tử, là vì xin hắn đi cầu một người khác giúp ta.”

Tô Vọng Ngôn hỏi nghi hoặc “Cầu người? Phu nhân muốn cầu ai? Vì sao không thể tự đi? Người tìm Tô tam công tử mười năm., nếu dùng mười năm đó đi tìm người khác hỗ trợ, bây giờ không chừng đại thù đã sớm báo rồi.”

Lăng Tiêu cười khổ nói “Thiên hạ tuy nhiều tài ba dị sĩ, nhưng người có thể giúp ta, chỉ có một. Mà người này lại là ý chí sắt đá nhất! Mấy năm nay, ta biện pháp gì cũng dùng hết rồi, mọi cách năn nỉ, nhưng đến gặp mặt người đó cũng không làm được. Aii, trừ phi Tô tam công tử đứng ra cầu người đó, bằng không người nọ quyết sẽ không giúp ta.”

Nói đến đây, lại không nhịn được buồn bã, lẩm bầm “Hôm nay nói những lời này cũng vô dụng rồi, hai mươi năm, ta đã không báo được thù, cũng không tìm được Tô tam công tử, chuyện này, sợ là vĩnh viễn không có ngày chấm dứt...”

Tô Vọng Ngôn nghe nàng ngữ ý đau khổ, đầy mặt một vẻ bi thương, cũng không khỏi khổ sở thay nàng. Nhưng vừa cúi xuống, ánh mắt liền rơi vào cái đầu người dính máu, không khỏi một trận kinh hồn táng đảm. Suy tư trong chốc lát, liền nói chầm chước “Phu nhân có từng nghĩ tới, dù là người tìm được Tô tam công tử, hắn cũng chưa chắc đồng ý giúp người đi cầu vị cao nhân kia?”

Lăng Tiêu thần tình cô đơn, cười hiu quạnh “Những lời đại công tử nói ta làm sao lại chưa từng nghĩ tới? Chỉ là hiện tại ta ngay cả Tô tam công tử thân ở nơi nào cũng không biết, đến cơ hội mở miệng cầu hắn cũng không có, thì đâu nói được chuyện sau đó? Hơn nữa, ta và Tô tam công tử là bạn cũ, hai mươi năm trước có một sự kiện lớn, chính là hắn giúp ta hoàn thành. Chỉ cần có thể thấy được hắn, nói ra sự tình,

Tô tam công tử chưa biết chừng sẽ chịu giúp ta lần nữa —— về phần sự tình có thành hay không... đành phải xem ý trời!”

Tô Vọng Ngôn nhẹ nhàng gạt đầu, chậm rãi hỏi “Phu nhân, nếu ta nhìn thấy Tô tam công tử, nên nhắc tới người thế nào với hắn?”

Ánh mắt Lăng Tiêu sáng lên, không nói một lời, đứng dậy đi nhanh vào buồng trong. Sau một lúc lâu, cầm ra một cuộn tranh, trên mặt đầy vẽ mong đợi —— trong nháy mắt, như thể trẻ ra mười tuổi, lại nhớ tới dáng dấp lúc đứng ở trước cửa Tô gia lần đầu tiên.

Nàng dùng hai tay đem cuộn tranh tới trước mặt Tô Vọng Ngôn, đến thanh âm cũng không ngừng run “Tô đại công tử nếu thấy hắn, xin hãy giao bức họa này cho hắn, nói là, của cố nhân Lăng Tiêu đưa, hắn sẽ minh bạch.”

Ta để dịch thơ ở ngay bên dưới mọi người có phiền không, tại vì ta thấy phải đọc ngay hiểu ngay thì mới đọc tiếp được, nhưng nếu thấy vướng mắt quá thì ta sẽ chuyển xuống dưới cùng ‘ 3 ‘

4. Chương 3

“Vậy trên bức tranh đó là gì?”

Vi Trường Ca rót một chén trà, mang theo vẻ hăng hái hỏi.

“Là một bức tranh ‘Hình Thiên vũ kiền thích.’”*

Tô Vọng Ngôn đoạt lấy chén trà trong tay y, uống một hơi cạn sạch, rồi mới tũm tĩm cười trả lời.

Vi Trường Ca cũng không tức giận, lại rót một chén nữa đưa cho cậu. Hỏi “Hình Thiên?”

Tô Vọng Ngôn tiếp nhận trà, gạt đầu, tiện đà lộ ra vẻ có chút mê hoặc, nói “Trên bức tranh Hình Thiên đó còn đề một câu thơ ——

Hằng Nga ứng hồi thâm linh được

Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm.”

(Thơ của Lý Thương Ẩn

Dịch nghĩa:

Hằng Nga hồi hận trót trộm linh được

Trên trời cao lạnh lẽo hết đêm này qua đêm khác) *

Vi Trường Ca ngẩn ra, hơi chau mày, nói “Hình Thiên đoạn thủ nhi vũ, Hằng Nga thiết được bốn nguyệt, đó là hai truyền thuyết không liên quan tới nhau, sao lại dính dáng gì ở đây?” Thì thào niệm câu kia hai lần, lắc đầu nói “Thật là kỳ quái, Lăng Tiêu đề một câu thơ như thế trên bức tranh, là có ý gì? Người có hỏi nàng không?”

Tô Vọng Ngôn nói “Ta đáp ứng với Lăng Tiêu, nhất định phải giao tận tay bức tranh cho Tô tam công tử, vậy nên lúc ta xem được, thân đã ở Lạc Dương rồi, chính là hỏi cũng không có cơ hội nữa...”

Lặng lẽ trong chốc lát, nhẹ giọng nói “Ngày đó lúc ta đi rất xa rồi, quay đầu lại, nàng vẫn còn đứng ở cửa nhìn ta —— tuy rằng ta đáp ứng với nàng một khi sự tình ra đầu ra đuôi thì liền thông báo với nàng, nhưng nàng vẫn lo lắng... Sáng sớm hôm đó, trời lạnh như vậy, một mình nàng, cô đơn đứng ở trên sơn đạo, tuy rằng ta không biết trong lòng nàng có chuyện gì, nhưng vẫn không nhịn được thấy khổ sở thay nàng...”

“Tô tam công tử mà nàng nói, thật sự là vị tam thúc kia của người sao?”

“Sau khi ta về nhà, tìm một cơ hội nói chuyện này cho Tam thúc. Nói từ chuyện mười năm trước lần đầu tiên nữ nhân tới Tô gia, cho đến lần này gặp nàng ở Cẩm thành. Tam thúc liền bảo ta mở bức tranh ra, nói cho hắn trên bức tranh vẽ gì — lúc này ta mới nhìn đến bức tranh Hình Thiên và câu thơ kia — khi đó biểu tình của Tam thúc, như là mình bạch cái gì, ta liền hỏi hắn: ‘Tam thúc, Lăng phu nhân nhờ đưa bức họa và câu thơ này tới, không biết là có ý gì?’ Tam thúc không trả lời, nhưng hỏi lại ta, sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly, oán tăng hội, cầu không được, ngũ âm thịnh, người nói trong Nhân sinh bát khổ* đó thì cái gì là khổ nhất. Ta nhất thời không biết nên trả lời thế nào, chỉ nói ‘Mỗi người vừa sinh ra từ trong bụng mẹ, liền đều ở trong bát khổ, loại khổ sở này, không đồng dạng dày vò người ta khó chịu. Nếu phải nói ra một điều khổ nhất, có lẽ là cầu không được?’”

Vi Trường Ca cười nhẹ, tiếp lời “Cầu không được mặc dù khổ, nhưng có đôi khi, cầu được rồi, cũng không chắc là chuyện may mắn.”

Tô Vọng Ngôn liếc y, cười “Ngữ khí này của ngươi cũng không khác Tam thúc là mấy — ngày đó ta trả lời như thế, Tam thúc cũng cười cười, nói ‘Đúng vậy, người sống trên đời, trần trọc bốn ba, hơn phân nửa đều là vì cầu không được mà khổ, lại không biết rằng, có đôi khi cầu được rồi, lại là một loại khổ cảnh khác.’”

“Ta đợi rồi đợi tiếp, nhưng hắn không nói gì thêm, ta nhịn không được, đành phải hỏi hắn ‘Lăng Tiêu nói thiên hạ chỉ có một người có thể giúp nàng, nàng nói, rốt cuộc là ai’ Tam thúc nghe xong, đột nhiên thu lại tiểu ý, như là bị câu nói của ta dẫn ra tâm sự gì đó, hơn nửa ngày, chỉ là ngơ ngác nhìn bầu trời trăng sáng tới xuất thần...”

Tô Vọng Ngôn nói đến đây, dừng dừng, giải thích “Tuy ta biết Tam thúc không nhìn thấy, nhưng con mắt hắn đẹp như vậy, ta liền không nhịn được mà nghĩ, mắt hắn, là đang nhìn ánh trăng...”

“Ta cứ nhìn mắt hắn, hắn lại đột nhiên hỏi ta ‘Hôm nay là rằm, ánh trăng có đẹp không?’ Ta lại càng hoảng sợ, vội nói ‘Đẹp cực kì’. Tam thúc liền cười cười, nói ‘Thanh phong minh nguyệt dao tương tư — đại để từ cổ chí kim, trăng sáng là vật tương tư nhất nhỉ? Bất quá trên đời này có một người, so với trăng sáng còn xinh đẹp, còn khiến người ta tương tư hơn...’ Ta không hiểu vì sao hắn lại nói tới câu này, đang ngăn người, liền nghe hắn nói ‘Tên của nàng, cũng gọi là Tương Tư.’”

Vi Trường ca ‘A’ lên một tiếng: “Ta biết rồi —”

Tô Vọng Ngôn nhìn y cười.

Hai miệng một lời nói ra ba chữ “Nguyệt Tương Tư!”

Dứt lời nhìn nhau cười to.

Tô Vọng Ngôn nói “Nguyệt Tương Tư là chủ nhân của Huyền Cảnh nơi Điện Bắc, trong chốn giang hồ đều nói là nàng thông hiểu các loại kỳ môn dị thuật, có thể câu thông âm u, chính là kỳ nữ tử đệ nhất thiên hạ. Thậm chí có người nói, nàng có khả năng cải tử hoàn sinh! Có người nói năm xưa Nguyệt Tương Tư cũng không phải là lãnh tình lãnh diện như hôm nay, chỉ là sau không biết vì nguyên nhân gì, lẫn tránh thế tục, lúc này mới ẩn cư tại trong Huyền Cảnh, không hỏi thế sự.”

“Lúc đó nghe Tam thúc nói tới đây, ta cũng lên tiếng ‘A, cháu biết rồi! Người Lăng Tiêu muốn tìm là Nguyệt Tương Tư!’, Tam thúc tuy cười cười, nhưng tiểu ý vô hạn tịch liêu... Hắn nói ‘Lăng Tiêu nói không sai, thiên hạ duy nhất có thể giúp nàng, chỉ có Nguyệt Tương Tư mà thôi!’. Ta nhìn sắc mặt hắn một chút, do dự hồi lâu, mới nhỏ giọng hỏi ‘Tam thúc, Lăng phu nhân nói ‘Giản tẫn hàn chi’ Tô tam công tử, là thúc sao?’, hắn nghe ta nói xong, chỉ cười nhạt nói ‘Có đúng hay không lại có quan hệ gì? Dù sao hôm nay trên đời đã sớm không có cái người tên là Tô Ý nữa.’”

Tô Vọng Ngôn nói “Ta vẫn không biết nên nói gì cho tốt, nhưng Tam thúc quay đầu lại nhìn ta, hỏi ta ‘Vọng Ngôn, cháu muốn giúp nàng, có đúng không?’, ta nói: ‘Vị Lăng phu nhân này xem ra cũng là một người đáng thương...’, hắn đồng ý, cúi đầu suy ngẫm hồi lâu rồi nói ‘Tỷ khí tương tư, là mãnh liệt nhất, những năm gần đây, nàng ly quần tác cư, đoán chừng là bởi vì không vượt qua được chuyện năm xưa. Hôm nay coi như là Tô Ý tự mình tới Huyền Cảnh, cũng không biết nàng có gặp hay không...’. Ta lại hỏi ‘Chuyện của Lăng Tiêu nên làm thế nào bây giờ?’, hắn suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tự nhủ nói ‘Tầng thứ ba kiểm các có một thanh đoạn kiếm, vốn nên là hai thước bảy tấc, nhưng gãy ở chỗ một thước hai tấc, trên thân kiếm, có khắc hai chữ thu thủy, đó chính là Thu Thủy kiếm năm xưa Tô tam công tử sử dụng, nếu cầm

Thu Thủy tới tìm Nguyệt Tương Tư, có khi sẽ có vài phần cơ hội.’, nói đến đây lại thở dài ‘Chỉ tiếc kiếm các trọng địa, không được tự tiện vào. Nếu sau này cháu ở trong kiếm các nhìn thấy, nghĩ thú vị, đừng ngại nhìn thêm vài lần.’”

Vi Trường Ca cười nói “Tam thúc người nói vậy, chẳng phải nói rõ bảo người đi kiếm các trộm kiếm sao?”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười, cúi đầu nhìn một chút Thu Thủy kiếm trên đùi, nói “Tam thúc biết ta muốn giúp Lăng Tiêu, cho nên mới cố ý nói như vậy. Hắn là muốn ta giao Thu Thủy cho Lăng Tiêu, hẳn tuy rằng không thể tự đi giúp nàng, nhưng chỉ cần có thanh kiếm này làm tín vật, Lăng Tiêu cũng có thể cầu Nguyệt Tương Tư tương trợ rồi —— lại nói tiếp, từ nhỏ đến lớn, mặc kệ ta muốn gì, làm gì, chỉ cần Tam thúc biết, không có chuyện không giúp ta đạt thành tâm nguyện! Tam thúc đối với ta, quả nhiên là rất tốt...”

Vi Trường Ca hơi gật đầu, nhớ tới mấy người ở ngoài Cẩm thành kia, nói “Không biết mấy người đem đó người thấy ngoài Cẩm thành rốt cuộc có lai lịch gì?”

Tô Vọng Ngôn chần chờ nói: “Mấy người đó cử chỉ ngôn ngữ đều có chút cổ quái, nghe bọn họ xưng hô với nhau, gọi cái gì mà ‘Vong thế cô nương’, ‘Vương gia tiên sinh’, đều không phải người bình thường xưng hô. Cuối cùng ta nghĩ, mấy người đó... hình như không giống người, ngược lại có chút như là yêu mị tinh quái.”

Vi Trường Ca không khỏi cười: “Nga?”

Tô Vọng Ngôn liếc y, nói “Buổi tối hôm đó, thanh niên kia vừa vào rừng, liền có một loại hương khí. Lúc đó ta chỉ cảm thấy loại hương khí này rất quen, nhưng nhất thời không nghĩ ra rốt cuộc là hương gì. Thế nhưng sau đó, ta ở chỗ Lăng Tiêu, lại ngửi thấy hương này.”

“Nga? Là hương gì?”

“Trúc hương.”

“Trúc hương?” Vi Trường Ca nhướn mày “Ý người là?”

“Lúc ta và Lăng Tiêu nói chuyện, từng lưu ý tới ngoài cửa có trồng một bụi trúc.” Tô Vọng Ngôn ngừng một lúc, hiếm khi lại có vẻ do dự, lúc này mới nói tiếp “Nàng kia gọi thanh niên nhân là ‘Vương gia tiên sinh’...”

Vi Trường Ca bình tĩnh nhìn cậu một lát, trầm ngâm: “ Tẩn thư ghi chép, cuộc đời Vương Huy Chi yêu trúc, từng tới ở nhờ nhà bạn, lệnh trồng trúc, có người hỏi vì sao, Huy Chi nhưng chỉ khiêu vịnh trúc, viết rằng, ‘hà khả nhất nhật vô thử quân’ (Làm sao có thể một ngày thiếu người này được?)—— người là muốn nói, vị ‘Vương gia tiên sinh’ đó là ‘thử quân’?” (thử là này, ấy, quân là từ để tôn xưng với người khác, ‘thử quân’ trong trường hợp này là trúc)

Tô Vọng Ngôn nhìn y, nhưng không trả lời.

Vi Trường Ca suy nghĩ một chút, “Vậy ‘Vong thế cô nương’ kia là gì?”

Tô Vọng Ngôn hỏi ngược lại “Nhất bôi vong thế, thất oán sinh phong, người nói là cái gì?”

Vi Trường Ca cúi đầu nhìn trên bàn một chút, cười khổ “Người cũng đừng nói với ta, ‘Vong thế cô nương’ kia là một ly trà.”

(Nhất bôi vong thế = một chén quên đời. Thất oán sinh phong = bảy bát sinh gió, xuất xứ từ ẩm trà thi , uống xong bảy chén, thấy hai bên nách (=))) phát phơ mát mẻ. Hai câu này để hình dung trà ngon)

Vậy mà Tô Vọng Ngôn thực sự gật đầu.

Vi Trường Ca sững sốt, nhất thời quên cả nói.

Liền nghe Tô Vọng Ngôn chăm chăm chú chú nói: “Dù cho không phải là trà, thì cũng là chén trà, bát trà, ẩm trà, cây trà gì đó.”

Vi Trường Ca nghe cậu nói tới đây, rốt cuộc không nhịn được cười ha hả “Vương gia tiên sinh, Vong thế cô nương, một người là trúc, một người là trà, thật sự là tuyệt phối!”

Tô Vọng Ngôn trầm mặt, lớn tiếng nạt “Có cái gì buồn cười? Người có tính phách, vật có tính hồn, từ xưa đến nay, có bao nhiêu ví dụ mộc thạch tử vật biến ảo thành quái, có cái gì kỳ lạ đâu!?”

Vi Trường Ca cũng không thèm để ý, vẫn cười như trước “Chỉ là, một ly trà cũng có thể thành yêu quái thì cũng hơi quá vô căn cứ chút. Nói vậy, cái vị Thạch huynh thích chơi cờ kia, có phải là một cái bàn cờ đá không đây...”

Tô Vọng Ngôn cười lạnh một tiếng, cũng không nói gì, đẩy vế khinh thường.

Vi Trường Ca tâm niệm khẽ động, nhẹ nhàng ‘A’ một tiếng, nói “Người tìm được cái vị Tam nương mà họ nói kia chưa?”

Tô Vọng Ngôn vẫn chỉ không đáp.

Vi Trường Ca len lén liếc cậu một cái, tự lẩm bẩm “Không có sao? Vậy kỳ quái nha! Địa điểm người ta cũng nói rõ ràng rồi, không đi thăm dò, thực sự không giống thái độ làm người của Tô đại công tử a?”

Tô Vọng Ngôn buồn cười, tươi tỉnh trở lại.

Vi Trường Ca cũng cười theo “Được rồi được rồi, mau nói cho ta biết đi! Tam nương kia, rốt cuộc là ai?”

Tô Vọng Ngôn thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói “Người chết.”

Vi Trường Ca giật mình.

Tô Vọng Ngôn nói: “Ngày đó ta từ chỗ Lăng Tiêu đi ra chuẩn bị chạy về Lạc Dương, nhưng sự tình thực sự quá mức ly kỳ, như là một giấc mộng trưa hè, vừa thức tỉnh một cái, phân không rõ thật giả. Ta nghĩ tới nghĩ lui, lúc thì nghĩ đó là sự thực, lúc thì lại nghi ngờ là đang nằm mơ, trăm mối không được tháo gỡ, vậy nên lại quay lại.

Ta ở phụ cận tìm một vòng, quả nhiên y như Lăng Tiêu nói, chu vi vài dặm không có nhà nào khác. Lại ở gần đó hỏi thăm, cũng không ai gặp qua ba người cùng dáng dấp. Ta không tìm được mấy người đó, đành phải đổi cách khác. Cũng may ta còn nhớ rõ đêm đó, vị Vương gia tiên sinh kia nói mình không nhớ đường, Vong thế cô nương trả lời hẳn, nhà của Tam nương là ở lối rẽ thứ nhất bên trái của Hồi Mâu đình, trước cửa có ba gốc cây liễu. Hồi Mâu đình kia có thật, vì vậy ta liền theo như lời nàng nói, tìm tới cửa.”

Ngừng một lúc, thần nhiên nói “Nơi đó, là một bãi tha ma. Có một phần mộ đơn độc phía trước có ba cây liễu, chủ nhân là một kỹ nữ tên Chu tam nương.”

Vi Trường Ca không khỏi há hốc miệng, nhưng không nói gì, một lát sau nhẹ nhàng gõ mặt bàn, nhíu mày nói “Ta vẫn thấy có chút sai... Có khi nào là có người cố ý giả trang yêu mị, thiết lập cái bẫy, muốn dụ người mắc câu?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu nói “Lúc đầu, ta cũng có chút hoài nghi, sự tình quá trùng hợp, cảm thấy tâm lý không ổn định. Nhưng tiến trình sau đó, lại thực sự không giống như có chuyện như vậy.”

Vừa hồi tưởng, vừa chậm rãi nói “Lúc ta tới đó, chỉ nhìn thấy mộ hoang không ai coi sóc. Tìm hơn nửa ngày, mới ở đáy dốc tìm thấy ba gốc liễu. Bên cạnh đó quả nhiên có một mộ phần, xem ra cũng đã nhiều năm, mồ đã sụp đổ phần nửa, bên trên mọc đầy cỏ dại, tựa hồ lâu rồi không ai tế tự. Nhưng ở trên không có bia mộ, cũng không đánh dấu, nhìn không ra là mộ của ai.

Ta ở Cẩm thành hỏi thăm chung quanh, đều nói nơi đó gọi là sườn núi Diêm Vương, chôn toàn là những người qua đường nghèo khó chán nản chết tha thương, nếu không, thì cũng là khát cái hoặc kỹ nữ. Nhưng mỗi khi ta hỏi dưới ba cây liễu chôn ai, thì không ai nói tới. Ta đoán có hồi nữa cũng không ra kết quả, vậy nên chuẩn bị ở lại Cẩm thành thêm một đêm, sáng sớm hôm sau về Lạc Dương.

Không ngờ tới, ta ở trong tửu lâu, lại đụng phải những ‘tài tử danh sĩ’ cũng từng gặp ở thưởng hoa thi hội lối kéo ta cùng uống rượu. Trong tiệc mọi người thiên nam hải bắc khoe khoang một trận, dần dần nói tới phong lưu vận sự của mỗi người. Trong đó có một người, cảm khái hàng vạn hàng nghìn nói tới một cuộc gặp gỡ ba mươi năm trước ở Cẩm thành, nói là năm xưa hẳn làm phụ tá ở Mộ phủ, trong thời gian đó giao hảo cùng một kỹ nữ, hai người có rất nhiều lời ước thệ dưới trăng trước hoa. Lau đó hẳn lên kinh mưu chức, bắt đắc dĩ phải bỏ lại đối phương, ba năm sau trở về, giai nhân cũng đã hương tiêu ngọc vãn.”

Tô Vọng Ngôn nói tới đây thì chậm lại tốc độ “Người nọ nói, hẳn không ngờ tới một lần từ biệt lại thành vĩnh biệt, trong lúc thương tâm, ở trước mộ đối phương trồng ba cây liễu, lấy đó để gửi niềm thương nhớ.”

Vi Trường Ca nhú mày, không nói gì.

Tô Vọng Ngôn nói “Ta nghe đến đó, nghĩ tới ba cây liễu trước mộ Tam nương, liền thuận miệng hỏi hắc có phải nàng kia được mai táng ở sườn núi Diêm Vương hay không. Người nọ hỏi lại ta ‘Sườn núi Diêm Vương là nơi nào? Ta chỉ biết đó là một bãi tha ma ngoài thành, gọi là Hồi Mâu đình.’ ——sườn núi Diêm Vương là tên mấy năm nay mới đặt, trước đây nơi đó chỉ gọi là Hồi Mâu đình, hắc nhiều năm không tới Cẩm thành, vậy nên không biết Hồi Mâu đình đã cải danh thành sườn núi Diêm Vương. Vì vậy ta lập tức hỏi hắc nàng kia tên gọi là gì, hắc mặc dù thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn trả lời ta, nàng kia tên Chu Y Y, người ngoài đều gọi là Chu tam nương!”

“Lời nói một phía, không đủ căn cứ. Người đã tra qua chưa?”

Trong mắt Tô Vọng Ngôn xẹt qua một vẻ tiếc hận “Ta đã tra rồi, ba mươi năm trước, giáo phường Cẩm thành đích xác đã từng có một Chu tam nương tử. Chu tam nương tử tên là Y Y, từng là ca kỹ hồng cực một thời (rất thành công) ở Cẩm thành. Chu Y Y đó yêu phải một người đọc sách, vào thời gian thành công nhất lại đóng cửa từ chối tiếp khách, xuất ra tất cả tiền tích góp để người nọ lên kinh cầu quan. Đối phương được chức quan xong, nhưng lại gửi về một phong thư tuyệt giao. Chu Y Y vừa nghèo vừa bệnh, một hồi giận dữ, không bao lâu thì chết. Tất cả tiền tích góp nàng đều cho đối phương, sau đó thậm chí không đặt mua nổi một cỗ quan tài. Mấy tỷ muội thường ngày nhớ tình cũ, góp tiền mời một đạo sĩ cho nàng, một cái chiếu rách, táng qua loa ở sườn núi Diêm Vương ngoài thành.

Ta còn tìm được một lão nhạc công, chính là người quen cũ của Chu Y Y. Theo như lời ông nói, sau khi Chu Y Y mất ba năm, người đọc sách kia phạm tội bị cách chức, lại nhớ tới Cẩm thành. Chu tam nương tử sinh tiền hào sảng hiếu khách, cũng có chút danh hiệp nghĩa, có hơn hai mươi thiếu niên đường phố từng nhận ân huệ của nàng, quyết tâm báo thù cho nàng, đem người đọc sách đó trói tới trước mộ phần Tam nương, muốn giết hắc tể phần. Người đọc sách kia sợ đến tè ra quần, ở trước một Chu Y Y gào khóc một ngày, vừa làm thơ, vừa làm văn tế, còn trồng ba cây liễu, phát thệ vĩnh viễn không cưới ai, lúc này mới được thả đi. Nhạc công kia nói, sau đó hắc tới tế bái Chu Y Y vài lần, ba cây liễu đó cũng lớn thành như vậy, xa xa có thể thấy.”

Một hơi nói xong, nhìn về phía Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca yên lặng, chốc lát mới nói “Một người nói là hồng nhan bạc mệnh đa tình công tử, một người nói là si tâm nữ tử gặp phải người xấu —— ai có thể nghĩ tới, hai cổ sự lại nói tới cùng một việc?”

“Trượng nghĩa mỗi tại đồ cầu bối, phụ tâm đô thị độc thư nhân.” Tô Vọng Ngôn cười lạnh “Cổ sự đó nói đến ở nơi ‘danh sĩ’ dĩ nhiên là hoàn toàn bất đồng rồi. Ta vốn nghi ngờ tất cả đều là Lăng Tiêu bố trí, nhưng ngày đó nếu không nổi hứng quay ngược lại Cẩm thành, chẳng phải sẽ không gặp ‘danh sĩ’ kia sao? Vậy sự an bài của nàng chẳng phải là công toi?”

Vi Trường Ca chỉ cười, ngẩng đầu nói: “Thôi được, lục hợp chi ngoại, tạm gác lại. Dù là thật sự có yêu mị tình quái, cũng không liên quan tới chúng ta!” Cười cười, lại tiếp “Ta chỉ là không rõ, cái câu ‘Hằng Nga ứng hồi thân linh được’ trên bức tranh Hình Thiên đó là có ý gì?”

Tô Vọng Ngôn hơi gật đầu, chợt than thở “Ta đang suy nghĩ, không biết rốt cuộc Lăng Tiêu có oan khuất gì, vì sao trong thiên hạ chỉ có Nguyệt Tương Tư có thể giúp nàng? Còn có cái đầu người kia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, trong lòng không khỏi hơi chấn động, khi đó chỉ thấy một loại cảm giác lạnh buốt lặng yên không tiếng động dâng lên trong lòng, không khỏi giơ tay ra cầm lấy chén, nhấp một ngụm trà.

Vi Trường Ca hai tay ôm ngực, trầm ngâm “Lăng Tiêu này, có chút cổ quái.”

Ra dấu để ngăn Tô Vọng Ngôn nói, rồi tiếp “Từ đầu tới cuối, nàng chỉ nói có huyết hải thâm thù, đau tận xương cốt, nhưng không chịu nói rốt cuộc là oan gì, thù gì. Trượng phu của nàng nếu bị người ta làm hại, giết cừu nhân báo thù là đúng, trong chốn giang hồ còn nhiều người lấy tiền giúp người tiêu tai, cũng có nhiều hiệp khách bênh vực kẻ yếu, vì sao cứ phải cầu Nguyệt Tương Tư?”

Vi Trường Ca trầm trọng thêm ngữ khí “Còn có đầu người kia —— vùng Mân Chiết xác thực có hương liệu bí phương có thể chống phân hủy, Tương Nam cũng có lời đồn vẫn có cần thi. Nhưng cần thi chỉ giới

hạn trong vòng Tương cảnh, nếu đi xuống tiếp, hành trình có dài cũng không quá hai tháng, về phần đây là hương liệu, hay là bí phương, cũng không quá có thể dưới tình huống hoàn toàn phong kín duy trì thì thể đảm ba năm không hỏng. Nếu Lăng Tiêu không nói sai, thì trạng phu của nàng đã qua đời hai mươi năm rồi! Một người chết từ hai mươi năm trước, đến nay đầu vẫn còn rất sống động, thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi! Quý dị như vậy, nhưng nàng chỉ nói là ‘oan khuất quá mức, tinh hồn không tiêu tán’ —— như là cho có lệ, ắt là có chỗ không muốn cho ai biết.”

(cảnh thi: đưa tiễn xác chết, là một pháp thuật trong truyền thuyết có thể khu động thi thể đi lại)

Nhấp một ngụm trà, nói như đinh đóng cột “Nói chung ta nghĩ, Lăng phu nhân này nhất định có vấn đề.”

To Vọng Ngôn ngó người ra, nói “Người nói tuy không sai, nhưng trong lòng mỗi người đều có bí mật, đều có một vài chuyện không muốn nói ra, có lẽ là nàng không muốn nói, hoặc là, thật sự không thể nói.”

Vi Trường Ca cũng không tranh cãi với cậu, cười cười “Mặc kệ thế nào, chúng ta tới Cẩm thành rồi, giao Thu Thủy kiếm vào tay Lăng Tiêu, việc này thế là xong —— ngô, chúng ta hiện tại không quay về Lạc Dương được, cũng không thể về Thiên Hạ bảo, thẳng thắn tìm một chỗ qua mùa đông rồi mới trở lại đi?! Lúc khí trời ẩm áp luôn dễ nói chuyện hơn, nói không chừng, cha ngươi chỉ phạt ngươi quỳ trước mặt tổ tông ba ngày là vô sự!”

Tô Vọng Ngôn giật mình, cúi đầu cười nhạt, dựa vào thành xe, lười biếng nhắm hai mắt lại.

Bên ngoài, cổ thụ cành khô bị tuyết đọng ép cong xuống dần dần lùi về phía sau, tiếng vung roi thanh thúy, mã xa đang phi nhanh về hướng Cẩm thành mùa đông.

“...Vi Trường Ca.”

“Sao?”

“Nếu ngươi từng thấy dáng vẻ thương tâm của nàng, nhất định cũng...”

Không biết qua bao lâu, lời thì thào mang theo than vãn của Tô Vọng Ngôn vang lên, rồi lại tiêu thất không thể nghe thấy trong tiếng thở dài.

Chú thích hơi bị dài :”>

* Hình Thiên đoạn thủ nhi vũ

Trong thần thoại Trung Quốc cổ đại có một nhân vật gọi là Hình Thiên, là chiến thần thời thượng cổ thần tiên, dân tộc Hoa Hạ. Theo sơn hải kinh · hải ngoại tây kinh ghi chép: “Hình Thiên cùng thiên đế tranh thần, đế đoạn kỳ thủ, táng ở Thường Dương chi sơn. Hình Thiên dĩ nhũ vi mục, dĩ tề vi khẩu, thao kiền thích dĩ vũ.” Tức là: Hình Thiên cùng thiên đế đấu đá tranh thiên hạ, thiên đế cắt đầu Hình Thiên. Hình Thiên sờ mãi không thấy đầu, tìm kiếm khắp nơi. Thiên đế sợ Hình Thiên tìm được đầu, khôi phục nguyên thân, vậy nên giờ bảo kiếm bổ xuống Thường Dương sơn chém thành hai nửa, đầu Hình Thiên nhanh như chớp rơi vào trong núi, Thường Dương sơn lại khép lại, mai táng đầu Hình Thiên ở sâu bên trong. Hình Thiên biết đầu đã mất, vẫn hiên ngang lâm liệt. Hắn thân trên xích lôa, coi vú là mắt, rốn là miệng, một tay cầm lá chắn (kiền) một tay cầm rìu (thích), mạnh mẽ huy vũ. Vậy nên mới có câu “Hình Thiên vũ kiền thích” hay câu “Hình Thiên đoạn thủ nhi vũ”. Thiên đế sợ run, không dám hạ độc thủ với Hình Thiên nữa, lén lút xoay chuyển trời đất đình chiến. Hình Thiên, tượng trưng cho một loại tinh thần: vĩnh viễn không thỏa hiệp!

* Hằng Nga thiết được bôn nguyệt

Theo một phiên bản thì Hằng Nga và chồng của mình là Hậu Nghệ đã từng là những vị thần bất tử sống trên thượng giới. Một ngày kia, mười người con trai của Ngọc Hoàng biến thành mười mặt trời, làm cho mặt đất trở nên nóng bỏng và khô cằn. Thất bại trong việc ra lệnh cho các con mình ngừng phá hủy mặt đất, Ngọc Hoàng triệu Hậu Nghệ đến cứu giúp. Hậu Nghệ, bằng tài bắn cung của mình, đã bắn hạ chín mặt trời, chỉ để lại một người con trai của Ngọc Hoàng làm mặt trời. Ngọc Hoàng rõ ràng là không vui mừng gì với giải pháp của Hậu Nghệ trong việc cứu mặt đất và các sinh linh trên đó: chín con trai của ông đã chết.

Như là một sự trừng phạt, Ngọc Hoàng đày Hậu Nghệ và Hằng Nga xuống hạ giới để sống cuộc sống của con người.

Cảm nhận thấy Hằng Nga rất đau khổ vì bị mất khả năng bất tử, Hậu Nghệ quyết định lên đường đi tìm thuốc trường sinh trong một cuộc hành trình dài và đầy gian khổ, nguy hiểm để hai người có thể trở lại cuộc sống bất tử. Vào cuối cuộc hành trình, Hậu Nghệ đã gặp được Tây Vương Mẫu. Tây Vương Mẫu đồng ý cho Hậu Nghệ một viên thuốc, nhưng dặn rằng mỗi người chỉ cần nửa viên để trở thành bất tử.

Hậu Nghệ mang viên thuốc về nhà và cất nó trong một cái hộp. Hậu Nghệ dặn Hằng Nga không được mở chiếc hộp và sau đó rời khỏi nhà trong một khoảng thời gian. Hằng Nga trở thành người tò mò: Nàng mở chiếc hộp và nhìn thấy viên thuốc ngay khi Hậu Nghệ quay lại nhà. Sợ rằng Hậu Nghệ có thể nhìn thấy mình đang lục lọi chiếc hộp, nên vô tình Hằng Nga đã nuốt chửng viên thuốc. Ngay lập tức Hằng Nga bay lên trời do thuốc quá mạnh. Mặc dù Hậu Nghệ muốn bắn Hằng Nga để tránh không cho nàng bị lơ lửng trên bầu trời, nhưng chàng không thể nhắm mũi tên vào nàng. Hằng Nga cứ bay lên mãi cho đến khi hạ xuống được mặt trăng.

Còn câu thơ

Hằng Nga ứng hồi thân linh được

Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm.

Câu thơ mượn việc Hằng Nga bay lên mặt trăng để miêu tả cảm giác thân tại cô tịch. Thân bị vây trong hiện thực hắc ám vẫn đục, truy cầu thoát khỏi trần tục, truy cầu một cảnh giới cao thượng, mà kết quả thường là rơi vào hoàn cảnh càng cô độc hơn. Còn về ý nghĩa của câu này trên tranh của Lăng Tiêu, cứ đọc khắc rõ : D

*Bát khổ:

Sinh khổ: Mỗi người đều có nỗi khổ lúc sinh ra, chẳng qua là quên rồi

Lão khổ: Nỗi khổ lúc già đi, thể xác và tinh thần suy yếu, hư hỏng

Bệnh khổ: Nỗi khổ lúc bị bệnh, đau đớn

Tử khổ: Thọ mệnh hưởng hết, chết bệnh, hoặc là thiên tai nhân họa chúng duyên bức bách mà chết

Ái biệt ly khổ: Nỗi khổ khi không thể ở bên người yêu thương

Oán tăng hội khổ: oan gia ngõ hẹp, mỗi người không có cách nào tránh xa oan gia, kẻ thù, lúc nào cũng phải gặp mặt, cái này gọi là oán tăng sẽ khổ.

Cầu bất đắc khổ: Ham muốn thứ gì đó, dùng đủ loại biện pháp thủ đoạn nhưng không chiếm được, là nỗi khổ khi cầu không được.

Ngũ âm thịnh khổ: Ngũ âm là sắc, thụ, tướng, hành, thức, là năm loại yếu tố cấu thành nhân thân, các loại thống khổ trong nhân sinh, đều là do năm yếu tố cấu thành nhân thân này mà tới, vậy nên nói ngũ âm thịnh khổ, là một trong bát khổ

5. Chương 4

“Vi Trường Ca, có phải ta đang nằm mơ hay không?”

Tô Vọng Ngôn nhìn cảnh tượng trước mắt, thì thào đặt câu hỏi.

Vi Trường Ca cười khổ —— mùa đông này, y vốn muốn tìm một nơi an tĩnh, cùng Tô Vọng Ngôn thông thả uống rượu bên lò sưởi, bất quá hiện tại xem ra là không có khả năng nữa.

“Có khi nào người nhớ nhầm chỗ hay không?”

Tô Vọng Ngôn nhìn xung quanh, lông mày cau lại, suy nghĩ nửa ngày, khẳng định: “Nhất định không sai. Đêm đó, ta ở chính chỗ rẽ phía trước kia thấy ngọn đèn, ta đi đến nơi, gõ cửa, rồi Lăng Tiêu đi ra... Ta nhớ rất rõ ràng, bên song cửa còn có một bụi trúc — gian nhà tranh đó ở chỗ này, nhất định không sai.”

Vi Trường Ca thở dài “Thế nhưng hiện tại, ta chỉ thấy nơi đây không có nhà tranh gì, cũng chẳng có bụi trúc nào.”

— Không có nhà tranh, không có bụi trúc.

Trước mắt là một sườn núi cây cỏ hoang vu, thoải thoải kéo dài đi xuống, nối liền với đường và một tòa núi nhỏ đằng sau cách đó không xa. Trên sườn núi, bụi cây héo rũ, cỏ dại vô danh hỗn độn dây dưa cùng một chỗ, tình cảnh đó, như là đã sinh trưởng ba mươi năm rồi. Một hồi lâu, hai người đều không nói gì, chỉ là ngơ ngác nhìn bãi đất hoang trước mắt.

Đột nhiên Tô Vọng Ngôn nói: “Có khi nào có ai đó hủy gian nhà tranh đi rồi không?”

“Vậy thì là ai? Vì sao muốn hủy một gian nhà tranh?”

Tô Vọng Ngôn thở dài: “Ta không biết.”

Cậu đi tới bên sườn núi, cúi người dúm một nắm bùn đất lên nhìn một chút, lẩm bẩm “Quái, không phải là đất mới... Những cây cỏ này cũng không phải mới mọc... Lẽ nào ở đây chính là một sườn núi cỏ hoang? Nhưng buổi tối hôm đó, ở đây rõ ràng là gian nhà a?”

Tô Vọng Ngôn kinh ngạc nhìn trước mắt, hồi lâu sau, xoay người lại nhìn Vi Trường Ca “Vi Trường Ca, có phải ta đang nằm mơ hay không?”

Vi Trường Ca vẫn như cũ không thể làm gì khác hơn là cười khổ: “Ta chỉ biết là nếu những cây cỏ này cũng không phải mới mọc, vậy một tháng trước, ở đây tuyệt đối không thể là gian nhà.”

Tô Vọng Ngôn nhìn y nửa ngày, nhịn không được lại thở dài.

Tối phân đà Cẩm Thành của Thiên Hạ bảo, chuyện thứ nhất Vi Trường Ca làm chính là phái người tới con đường ngoài thành tìm một gian nhà tranh, lại phái người ra xung quanh Cẩm Thành tìm hiểu tung tích của Lăng Tiêu. Tối khi y an bài xong mọi thứ trở về, Tô Vọng Ngôn vẫn ngồi không nhúc nhích ở trong noãn các (buồng có lò sưởi?), mím chặt môi, có vẻ rất suy tư.

Thấy y đi vào, thở dài, nhẹ giọng nói “Ta vẫn nghĩ không ra.”

Vi Trường Ca ngồi vào bên cạnh cậu “Có lẽ ban đêm quá tối, người không nhớ vị trí chính xác. Ta đã để Vi Kính đưa người tới phụ cận dò xét, chỉ cần thật sự từng có một gian nhà tranh như thế, cho dù đào sâu ba thước, Thiên Hạ bảo cũng có thể tìm ra.”

Tô Vọng Ngôn lắc đầu nói: “Ta không nghĩ ra chính là điều này. Ta dám khẳng định, buổi tối hôm đó, ta thực sự thấy một gian nhà tranh, còn đi vào trong. Nhưng gian nhà tranh này giờ lại không thấy — một gian nhà tranh đang yên đang lành, không thể nào tiêu thất vào hư không, khả năng duy nhất, chính là có người dỡ bỏ gian nhà đó đi, hoặc là thiêu hủy rồi.”

“Nếu thật là như thế, vậy là ai, vì sao làm vậy?”

“Đó là thứ nhất. Thứ hai, gian nhà kia không thấy nữa, nhưng lại thêm một sườn núi đầy cỏ hoang, đây là có chuyện gì? Ta đã tỉ mỉ kiểm tra, trên mặt đất không có tro tàn sau khi bị lửa thiêu, đất cũng không bị đào xới, cỏ dại này, cũng không phải gần đây mới mọc. Nói cách khác, khối đất đó, xác thực vốn là một sườn núi cỏ hoang, thậm chí căn bản không có khả năng từng có một gian nhà tranh. Nhưng nếu như thế, nhà tranh mà ta nhìn thấy, rốt cuộc là từ đâu tới?”

Vi Trường Ca trầm ngâm hồi lâu, nói “Ta nghe nói khách thương trên sa mạc, thường gặp ảo ảnh. Đỉnh đài lầu các, điều lương họa đồng, tất cả đều rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng mặc kệ đi thế nào, cũng vĩnh viễn không tới được nơi đó.”

“Người nói thứ ta nhìn thấy cũng là ảo giác?” Tô Vọng Ngôn trừng mắt nhìn y, nói “Ta và Lăng Tiêu nói chuyện một đêm, có phải cũng là ảo giác của ta hay không? Nếu thực sự là ảo giác, vậy bức Hình Thiên đồ đó làm thế nào tới được tay ta?”

Vi Trường Ca vội cười bồi “Ta chỉ là nghĩ tới đó, thuận miệng nói chút mà thôi.”

“Mà nếu không phải ảo giác, vậy sao gian nhà tranh lại biến thành sườn núi cỏ hoang?” Tô Vọng Ngôn chăm chú suy nghĩ hồi lâu, rồi lại thở dài, lo lo lắng lắng nói “Không biết Lăng phu nhân hiện tại ở đâu... Có khi nào bị kẻ thù tìm tới cửa, sẽ đối với nàng bất lợi hay không? Nàng bỏ đi, hay là bị người ta mang đi rồi?”

Vi Trường Ca cười khỏ nói: “Ta đoán hơn phân nửa là do cừu gia gây nên, bằng không lấy đầu ra yêu ma quỷ quái, đem một sườn núi cỏ hoang lạ hoắc chuyển tới...”

Nói đến đây, nhãn tình sáng lên, đột nhiên dừng lại, giương giọng kêu “Người đâu!”

Ngoài cửa lập tức có một thủ vệ trẻ tuổi đi vào, hành lễ, cung kính nói: “Bảo chủ có gì phân phó?”

Vi Trường Ca hưng phấn mà đứng lên, đi qua đi lại vài bước, nói “Ra ngoài thành nói cho Vi Kính, bảo hắn tìm người ở phụ cận hỏi cho rõ ràng, chỗ đó trước kia rốt cuộc dùng làm gì.”

Thủ vệ nọ nhận lệnh, vội vã lui xuống.

Lai nghe ‘ba ba’ hai tiếng, Tô Vọng Ngôn vỗ tay cười nói “Biện pháp hay! Sao ta lại không nghĩ tới! Xung quanh tuy hẻo lánh, nhưng thường có người đi qua, gặp qua gian nhà đó!”

Vi Trường Ca cười nói: “Không sai. Nếu như nơi đó trước đây thật sự là gian nhà tranh, ta đại khái cũng biết, đối phương là làm thế nào đem biến thành sườn núi cỏ hoang rồi.”

Tô Vọng Ngôn ngạc nhiên nói: “Nga?”

Vi Trường Ca mỉm cười, thanh thanh giọng, rồi mới chậm rãi nói “Thiên Hạ bảo có một vườn mẫu đơn.”

Tô Vọng Ngôn hơi nghiêng nghiêng đầu, nghe y nói tiếp.

“Mảnh vườn mẫu đơn đó, là tâm can bảo bối của lão gia tử nhà ta. Khi ta còn bé, từng có một lần nghịch ngợm, giẫm cả khu vườn loạn thất bát tao. Mẫu thân sợ ta bị phạt, vội vã sai hoa tượng(thợ trồng hoa) đem những cây mẫu đơn đồng loại đồng sắc từ nơi khác trồng vào trong vườn. Muốn đổi chỗ cho mẫu đơn phải đào đất, nhưng màu đất đổi mới hoàn toàn, sẽ không thể gặt được lão gia tử nữa.” Vi Trường Ca ngừng một chút, nói tiếp “Vì vậy mẹ ta liền để hoa tượng lấy đi một lớp đất bằng phẳng, rồi đem mẫu đơn ở nơi khác cùng với từng mảng từng mảng đất phẳng cắt bỏ kia, rải vào trong vườn. Không quá một canh giờ, mảnh vườn mẫu đơn đó thoát nhìn lại giống y như trước! Đến một chút vết tích đất mới cũng không lộ ra!”

Tô Vọng Ngôn lộ ra vẻ bình tĩnh, nhẹ giọng nói “A, ta hiểu rồi! Người là hoài nghi có người dùng biện pháp đó cắt cây cỏ ở nơi khác, đem rải ở chỗ kia, che dấu vết tích của căn nhà tranh lúc trước!”

Vi Trường Ca chỉ cười không nói.

Tô Vọng Ngôn suy nghĩ một chút, lẩm bẩm “Àn, cứ cho là như vậy —— chỉ là không biết là ai, vì sao phải làm như vậy.”

Vi Trường Ca nói “Nếu thực sự là dùng cách đó, cây cỏ này tất nhiên sẽ bị cắt từ một địa phương gần đó tới. Huống hồ muốn vận chuyển, trồng lại một mảng sườn núi đầy cây cỏ lớn như vậy, đương nhiên cần tới không ít thời gian và sức người, chúng ta phải thêm mấy người ra ngoài, trong vòng hai ba ngày, không tin sẽ không tìm ra đầu mối.”

Tô Vọng Ngôn cười gật đầu, lòng nhẹ nhõm, liền có tâm tư vui đùa, kéo kéo Vi Trường Ca, hỏi “Vay mẫu đơn thì sao? Sau đó lão bảo chủ có phát hiện ra không?”

Vi Trường Ca giả vờ than thở “Lão gia tử vốn không thấy có gì bất thường, chỉ là giày của ta giẫm vào bùn hoa, không cẩn thận bị dính cánh hoa, lúc bước đi bị lão gia tử thấy được. Kết quả ông già vừa hỏi, ta liền thành thật khai hết, đương nhiên lại bị hung hăng giáo huấn một trận.”

Hai người cùng cười ha ha.

.

Sau khi dùng bữa trưa, chơi cờ mới được nửa ván, liền nghe ngoài cửa có một tiếng ho nhẹ, Vi Kính phóng nhẹ cước bộ đi vào.

Tô Vọng Ngôn buông quân cờ đen trong tay, vội vã hỏi “Tìm được rồi sao?”

Vi Kính đáp: “Hồi Tô đại công tử, huynh đệ phái ra hỏi thăm chung quanh, không ai biết Lăng Tiêu là ai. Thuộc hạ lại dẫn người theo hình dung của Tô công tử tìm hai mươi dặm quanh đó, đều tìm không được căn nhà tranh như thế. Thuộc hạ hỏi qua những người sống trong làng gần đây, đều nói vùng kia hoàn toàn hẻo lánh, đừng nói là ở, bình thường đến người đi đường cũng rất ít, và không nghe qua có gian nhà tranh nào.”

Vi Trường Ca vốn tưởng rằng nơi đó có căn nhà tranh, rồi bị người ta hủy đi, đổi thành sườn núi cây cỏ, nghe đến đó, không khỏi sững sốt, vẻ mặt Tô Vọng Ngôn cũng đầy kinh ngạc.

Vi Kính nói: “Thuộc hạ nghĩ, đại công tử nếu từng thấy gian nhà tranh đó, vậy tìm không được gian nhà cũng tìm được chút dấu vết, bởi vậy điều tra khắp nơi, kết quả tìm được một mục đồng. Mục đồng kia nói, vùng đó vào mùa hè một khi gặp trận mưa xối xả, trên núi dễ có lở đất, vì vậy luôn không có người ở, ngay đến người đi đường cũng ít đi qua đó. Chỉ có hấn bởi vì nhà nghèo, nơi kia lại là bãi cỏ vô chủ, vậy nên thường thả trâu tới đó, nhưng cho tới giờ cũng chưa từng thấy qua căn nhà tranh nào.”

“Thuộc hạ liền hỏi hấn, dạo gần đây phụ cận có quái sự gì không. Mục đồng suy nghĩ hồi lâu, nói là không có, chỉ là đầu tháng trước có hai ngày, có một cây cầu gỗ gần đó bị hỏng, đi tới chỗ đó phải vòng đường xa, bởi vậy mấy ngày qua không tới sườn núi cây cỏ này thả trâu. Hấn còn nhớ rõ ngày cầu hỏng là mùng bốn đầu tháng mười một — vừa vặn chính là ngày mà Tô công tử đi qua sườn núi này!”

Tô Vọng Ngôn vui vẻ nói “Không sai, ngày đó bởi vì cầu bị hỏng, ta mới lỡ hành trình, phải qua đêm ở nơi hoang dã. Sau đó lúc từ Cẩm Thành trở lại Lạc Dương, cầu đã sửa xong, vì vậy không đi qua đó nữa.”

Vi Trường Ca gõ nhẹ mặt bàn “Trong hai ngày muốn làm ra một gian nhà tranh rồi dỡ xuống, kỳ thực không khó. Chỉ là một khi động vào đất, tất nhiên sẽ lưu lại dấu mỗi, mà những bụi cỏ dại kia cũng tuyệt đối không thể trong thời gian một tháng ngắn ngủi có dáng vẻ như vậy.”

Vi Kính chờ hai người nói xong, mới tiếp “Còn có một việc. Thủ hạ đi tới sườn núi Diêm Vương, nhưng tìm khắp nơi, cũng không thấy mộ phần phía trước có ba cây liễu...”

Tô Vọng Ngôn nghen lời: “Không có?”

Vi Kính vội nói: “Bất quá người được phái tới giáo phường nói rằng, xác thực có một người là Chu tam nương tử! Chuyện ba cây liễu đó, cũng là có thật! Ta nghĩ thầm, nếu mộ phần của Chu tam nương và ba cây liễu đều có, vậy ở sườn núi Diêm Vương không tìm ra ba gốc cây kia, nhất định là có mưu mô gì đó — ba cây liễu kia, hoặc là bị chuyển đi, hoặc là bị chặt, làm vậy, chắc là để không ai có thể dựa vào ký hiệu này mà tìm được mộ phần của Chu tam nương tử. Vì vậy ta lại dẫn người lên sườn núi Diêm Vương một chuyến.”

Tô Vọng Ngôn vội hỏi: “Tìm được rồi sao?”

“Tìm được rồi.” Vi Kính cười cười, nói “Có một huynh đệ phát hiện bên cạnh một phần mộ cũ có ba ngôi mộ mới, ba phần đó xem ra mới chôn đắp lại gần đây, kỳ quái chính là, trước mộ phần vừa không có tế phẩm gì, vừa không rải vàng mã. Ta sai người đào một ngôi mộ lên, bên trong hóa ra là một gốc cây đã bị chặt. Còn hai ngôi mộ còn lại, lúc đào ra, cũng là mỗi phần chôn một cây — thuộc hạ đoán rằng, có lẽ là đối phương tuy chặt cây đi, nhưng rễ cây ăn sâu thì không dễ dàng đào lên được, đành phải đắp ba ngôi mộ mới ngay tại chỗ để che giấu.”

Tô Vọng Ngôn nghe vậy, nhân tình sáng lên, lập tức lại nhú mày. Cậu xoa xoa trán, một lát, một mũi thở dài “Đầu tiên là khuya khoắt, gặp phải mấy kẻ chẳng biết là người hay quỷ muốn đi mừng thọ người chết; tiếp theo thì ở gian nhà tranh thấy Lăng Tiêu đã nhiều năm không gặp, bảo ta mang một bức tranh kỳ lạ tới cho Tam thúc; đợi ta đưa tín vật của nàng cho Tam thúc rồi, thì cả người lẫn gian nhà đều biến mất sạch trơn — còn có cái gì Vương gia tiên sinh, Vong thế cô nương... Hiện nay, ngay đến cây liễu trước mộ phần Chu tam nương, cũng không biết vì cái gì, bị người nào chém đứt rồi...”

Dừng một lúc, nhin không được lại nói “Có khi nào ta đang nằm mơ không nhỉ?”

Vi Trường Ca cười nói “Nếu người đang nằm mơ, ta đây chẳng phải là ở trong mộng của người sao? Đợi ngày nào đó người tỉnh mộng, vừa mở mắt ra, cái gì Thiên Hạ bảo, cái gì Vi Trường Ca, hết thấy đều chưa

từng có... Ta đây phải làm sao bây giờ?”

Tô Vọng Ngôn không khỏi bật cười, chợt thu lại tiểu ý, than thở “Nhưng chuyện này, cũng thực sự quá cổ quái!!! Vi Trường Ca, người nói ba cây liễu kia, có vấn đề gì?”

“Dù là chúng nó vốn có vấn đề gì, hiện tại cũng không nhìn ra nữa.” Vi Trường Ca thở dài “Theo ý của ta, chuyện này chúng ta vốn không nên xen vào. Nếu không tìm được Lăng Tiêu, thì quên đi thôi.”

Nói đến đây, lại dường như nghĩ tới gì đó, híp mắt cười “Cẩm Thành này cũng không tệ, chỉ bằng chúng ta ở đây qua một mùa đông ấm áp, tới mùa xuân, lại quay về Lạc Dương, thế nào?”

Tô Vọng Ngôn liếc y một cái, lặng lẽ trong chốc lát, bất chợt cười lạnh “Ta đoán, bọn họ chuyển gian nhà tranh, chặt cây liễu, đơn giản là không muốn ta quản việc không đâu này —— chuyện này đích xác không liên quan tới ta, chỉ là, người ta càng không muốn để ta biết, ta lại càng phải làm cho ra nhẽ.”

Vi Trường Ca ngẩn người, thì thào than thở “Ta biết ngay mà, tính tình này của người, sợ là cả đời cũng không sửa được...”

Tô Vọng Ngôn chớp chớp mắt nhìn y, thật là vô tội “Nếu Vi bảo chủ muốn ở lại đây qua mùa đông, thì cứ tự nhiên.”

Vi Trường Ca bình tĩnh nhìn cậu một lát, bỗng nhiên duỗi thắt lưng, cười ha hả “Mà thôi, mà thôi! Ta vốn là người trong mộng của người, chỉ sợ Tô đại công tử nổi giận một cái, không chịu nằm mơ, mở mắt tỉnh táo, ta đây liền thành ‘nhất thời’ rồi —— mặc kệ Tô đại công tử muốn làm cái gì, Vi Trường Ca phụng bồi là được!”

Tô Vọng Ngôn nghe xong, vậy mà lại hoàn toàn không có nửa điểm cảm động, ngược lại lấy tay che miệng, lười biếng ngáp một cái. Trên gương mặt tuấn tú viết rõ ràng hai chữ ‘Vô vị’.

Vi Trường Ca vừa khó hiểu vừa xấu hổ, nhất thời không biết để chân tay vào đâu cho xong.

Lại nghe thấy Tô Vọng Ngôn ở đối diện nhỏ giọng oán giận “Nói nhiều như vậy, cuối cùng cũng phải theo ta cùng đi thăm dò? Lần nào cũng mấy lời lẽ cũ rích đó, quá không thú vị rồi...” Nói xong, lé mắt sang nhìn Vi Trường Ca, thở thật là dài, đáng vẻ ngược lại như thể rất không hài lòng.

Vi Trường Ca á khẩu không trả lời được.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, một hồi lâu, cũng không nói gì.

Rốt cuộc nghe được Vi Kính hỏi một câu: “Bảo chủ, chúng ta tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

Vi Trường Ca như trút được gánh nặng, vội nói “Đối phương có nhiều hành động như vậy, ở Cẩm Thành không tra ra được manh mối gì, ta thấy, không bằng chúng ta trực tiếp tới đền bắc cầu kiến Nguyệt Tương Tư, xem có thể biết được lai lịch của Lăng Tiêu từ chỗ nàng hay không.”

“Được —— bất quá, ta đi đền bắc, là bởi vì ta đáp ứng với Lăng phu nhân, phải giúp nàng tìm Tam thúc ra cầu Nguyệt Tương Tư báo thù thay nàng. Về phần lai lịch của Lăng phu nhân, không phải nàng cũng đã nói rõ ràng rồi sao, hà tất hỏi lại? Huống chi nàng chính là bạn cũ của Tam thúc, Tam thúc...”

Chỉ nói phân nửa đột nhiên dừng lại, không biết Tô Vọng Ngôn nghĩ tới gì, bỗng nhảy dựng lên.

“Vi Trường Ca! Ta biết chúng ta nên đi chỗ nào rồi!”

“Nơi nào?”

“Trường Nhạc trấn!”

“Trường Nhạc trấn?”

Vi Trường Ca ngạc nhiên nói “Đó là nơi nào?”

Tô Vọng Ngôn vẻ mặt hưng phấn “Ta đột nhiên nhớ ra, buổi tối hôm đó, Lăng Phu nhân từng nhắc tới địa danh ‘Trường Nhạc trấn’ với ta tới hai lần! Lần đầu, nàng nói nàng là người Trường Nhạc trấn. Sau đó lúc đưa cho ta Hình Thiên đồ, lại nhờ ta nói cho Tam thúc, là Lăng Tiêu Trường Nhạc trấn đưa. Lúc Tam thúc nghe xong, còn thuận miệng nói một câu ‘Trường Nhạc trấn? Không đúng a, nàng hẳn là người Cô Tô.’

Lúc đó ta không lưu ý, vừa rồi mới đột nhiên nhớ ra, sau đó người nói tới, ta mới nghĩ có chỗ sai. Tính tình của Tam thúc ta rõ nhất, chuyện hắn không biết rõ, sẽ không tùy tiện nói ra một chữ. Hắn nói Lăng Tiêu là người Cô Tô, vậy nhất định không sai! Một người tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ nói sai nguyên quán của mình ——”

“Mà Lăng Tiêu không chỉ nói sai thôi, còn sai liên tiếp hai lần.”

“Chính xác! Vậy nên, nhất định là có nguyên nhân đặc biệt, khiến Lăng phu nhân không thể nói thẳng, chỉ có thể dùng phương thức này để ám chỉ với ta!”

Vi Trường Ca nói “Vậy nên người nghĩ tiếp theo chúng ta nên tới Trường Nhạc trấn?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu nói “Dù là ở Trường Nhạc trấn chúng ta không gặp được Lăng phu nhân, nơi đó cũng nhất định có thứ gì đó nàng muốn chúng ta biết.”

“Thế nhưng, còn có một vấn đề.” Vi Trường Ca dừng một chút, cười nhàn nhạt “Trường Nhạc trấn này, rốt cuộc là nơi nào?”

Hí hí, may mà đoạn này không có gì phải chú thích nhiều, cũng không có thơ thần :>

Chương này bạn Vi dễ thương quá > v < mặt=“” dày=“” tự=“” nhận=“” là=“” “người=“” trong=“” mộng=“” của=“” em=“” nó=“” kia=“”>

6. Chương 5

Trường Nhạc trấn rốt cuộc là ở nơi nào? Vấn đề này, ngay đến người nghe nhiều biết rộng như đại công tử Tô gia cũng không có đáp án.

Vì vậy liên tiếp mấy ngày, truyền thư của các phân đà Thiên Hạ bảo như tuyết rơi tại Cẩm Thành. Vị trí của Trường Nhạc trấn vẫn như cũ không có tin tức, nhưng mỗi một phong thư đều nhắc tới Tô gia Lạc Dương đang chiêu mộ trộm cướp tìm kiếm tin tức của Tô Vọng Ngôn và Vi Trường Ca ở khắp giang hồ. Lúc Vi Trường Ca xem qua bức thư này, thường sẽ búng búng vào mặt giấy cảm thán “Để vài ngày nữa, Trường Nhạc trấn thì tìm không được, nhưng ta và người đã bị tìm ra trước rồi! Đến lúc đó Trường Nhạc trấn chúng ta cũng khỏi phải đi nữa, người trực tiếp quay về Lạc Dương chịu đòn nhận tội đi!”

Tô Vọng Ngôn thần tình cổ quái, muốn nói lại thôi, như là không phục, hoặc như là muốn nói gì, nhưng mỗi lần lại chỉ hừ nhẹ một tiếng, rồi lại vội vàng an bài người ra ngoài điều tra. Vi Trường Ca liền cười cười, bước chậm trở về bên cửa sổ ngồi xuống, vào mùa đông không tuyết ở Cẩm Thành, nâng một bầu rượu đã hâm nóng, cầm một quyển sách trong tay.

Thẳng đến buổi trưa ngày thứ bảy, Vi Kính rốt cuộc cầm một phong thư vội vã đi vào thư phòng của Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca đang lơ đãng kéo Tô Vọng Ngôn pha trà, xem lá thư này xong, thật lâu không nói gì, mất cả nửa buổi, mới ngược mắt nhìn về phía Tô Vọng Ngôn “Trường Nhạc trấn tìm được rồi —— người nhất định đoán không ra Trường Nhạc trấn này ở nơi nào.”

Y lộ ra một biểu tình kỳ quái như cười như không, nói từng chữ một “Ba mươi dặm phía tây thành Lạc Dương.”

Tô Vọng Ngôn sửng sốt, lập tức không nhịn được cười rộ lên.

“Nếu như lúc này ta trở lại Lạc Dương, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới?”

Vi Kính ho nhẹ một tiếng, nói “Tô đại công tử, Vi Kính cả gan nói một câu, kỳ thực Cẩm Thành chưa chắc đã an toàn hơn Lạc Dương — thám tử hồi báo, Tô đại hiệp mang theo nhân mã trong vòng một khắc chuông đi tới cửa thành, đang hướng về phía này, hiện tại chỉ cách nơi đây hai con phố nữa thôi...”

Tô Vọng Ngôn và Vi Trường Ca liếc nhau, đồng thời nhảy dựng lên.

Mã xa đứng ở trần khẩu, Tô Vọng Ngôn cẩn thận cho Thu Thủy vào hộp kiếm đeo sau lưng, cùng Vi Trường Ca nhảy xuống xe ngựa, đạp lên tuyết đọng đi vào Trường Nhạc trấn.

Thôn trấn rất nhỏ, rất bình thường. Ước chừng có khoảng một trăm hộ nhân gia, ở giữa là một con phố dài chạy hướng đông tây, rộng hai mươi bảy bộ, dài bốn trăm lẻ chín bộ, phân chia toàn bộ trấn thành hai nửa. Đường phố rất rộng mở, cũng rất sạch sẽ, hai bên trái phải là cửa hàng và phòng ốc đủ loại kiểu dáng.

Nhìn lướt qua, tựa hồ là một trấn nhỏ Trung Nguyên thường thường không có gì đặc biệt.

Chỉ là quanh quẽ. Quanh quẽ tới độ hầu như đến hô hấp cũng đông lại.

Tất cả cửa hàng phòng xá đều đóng chặt đại môn, khóa lại, tất cả đã loang lổ rỉ sét. Liên tiếp mấy ngày tuyết rơi, trên mặt đất lưu lại tuyết đọng cao tới nửa thước, toàn bộ trấn nhỏ như vùi trong tuyết, nửa vết chân cũng không nhìn ra, cũng không nghe tiếng gà chó gì, không có lão nhân hoàng phát và tiểu nhi tóc trái đào, chỉ có tuyết rên rỉ dưới chân, và không khí xơ xác tiêu điều lộ ra từ trong sự hoang vắng.

Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn đứng ở trên con đường rộng hai mươi bộ, không hẹn mà cùng nhìn về phía trung ương của trường nhai. (con phố dài).

Đó là một tòa tiểu lâu hai tầng, trên đỉnh treo một tử kỳ (lá cờ của quán rượu) màu vàng sậm đã bạc màu, tàn tạ tới độ không nhìn ra chữ, run rẩy trong gió lạnh, phấp phất rung động — một Trường Nhạc trấn to như vậy, cũng chỉ có trước cửa tiểu lâu này là không có tuyết đọng.

Tô Vọng Ngôn mờ mịt nhìn chăm chú vào tấm tử kỳ kia, hữu ý vô ý quần chặt áo lông trên người.

Cửa điểm không khóa, khép hờ tạo ra một cái khe, Vi Trường Ca bước qua, đẩy ra nửa tấm cửa gỗ, cùng Tô Vọng Ngôn một trước một sau đi vào tiểu lâu.

Phía sau là một gian phòng lớn.

Rét đậm ngày ngán, mới đầu giờ Dậu, trời đã sẩm tối, trong phòng lại còn hôn ám hơn bên ngoài rất nhiều, vậy nên không lâu sau, trước mắt hai người nhất thời đều là bóng tối, toàn bộ căn phòng ẩn nấp trong u ám trợn vện.

Vi Trường Ca chớp mắt mấy cái, mới nhìn rõ tình cảnh trong phòng, nhưng âm thầm lấy làm kinh hãi —

Gian nhà cực lớn, nhìn bố cục, giống đại đường của tửu lâu khách ***, nhưng lại bày lộn xộn đầy quan tài, có lớn có nhỏ, có mới có cũ, có cái như là đã đặt ở đây mấy chục năm, nhưng lại có cái như là một khắc trước mới quét sơn đóng đinh.

Những cái bình gốm sứ hình dạng khác nhau dựa vào tường chất chồng ở bốn phía, chắc hẳn cũng đều chứa tro cốt không biết thuộc về người phương nào.

Trong phòng tràn ngập một thứ mùi hôi nhàn nhạt khó có thể nói rõ và những mùi quái dị khó hình dung nổi, đó là một loại vị đạo khiến người ta vào Trường Nhạc trấn liền không thể nào quên.

Dường như ánh mặt trời u ám xuyên qua giấy cửa sổ chiếu rọi không tới góc phòng, ở giữa bụi bặm và mạng nhện, ẩn núp ngàn vạn sinh vật ám muội vô ảnh vô hình, không thuộc về nhân gian, đang sinh trưởng, nảy nở, rình mò, miệng không lúc nào ngừng phun thứ độc khí bẩn thỉu hướng ra phía ngoài.

— Là ‘tử vị’.

Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn đều không nói gì.

Trong sự vắng vẻ, tư vị nồng thêm nặng thêm, giống như là sau một khắc, người người thấy được bắt đầu đem những thứ hư thối trong cơ thể hướng ra bên ngoài...

Tô Vọng Ngôn không nhin được lạng lẽ bước một bước về phía bên người Vi Trường Ca, đang muốn mở miệng nói chút gì, thỉnh linh, có một giọng nam khàn khàn âm trầm, cứng nhắc dán tại bên tai hai người, không chút trầm bổng mà hỏi thăm: “Có phải khách quan muốn ở trọ hay không?”

Vi Tô hai người bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một hán tử trung niên sắc mặt vàng bủng, bệnh dung (gương mặt của người mang bệnh) mặt mũi, thỉnh linh đứng phía sau hai người!

Bệnh hán đó cao cao gầy gầy, lông mày gấp khúc, thắt lưng còng queo, khoác trên người một bộ trường sam thanh sắc rộng lưng thùng, càng có vẻ bệnh nguy kịch.

Trong lòng hai người đều run lên.

Bệnh dung nam tử đi về phía trước một bước, dường như trôi lênh bênh trong không khí u ám mù mịt, vô thanh vô tức, diện vô biểu tình nhìn chăm chú hai người.

“Có phải khách quan muốn ở trọ hay không?”

Vi Trường Ca nín thở “Các hạ chính là lão bản ở đây?”

Ánh mắt của bệnh dung nam tử chăm chú nhìn hai người, chậm rãi gật đầu.

Vi Trường Ca lại nương theo tia sáng hôn ám nhìn một vòng quanh phòng.

“Lão bản nói ở trọ, không biết là muốn cho chúng ta ở nơi nào?”

Bệnh dung nam tử không nói gì, dương dương tự đắc chậm rãi đi qua giữa hai hàng quan tài và đàn tro cốt, cuối cùng đứng trước hai cỗ quan tài ở chính giữa nhà, đưa tay mở quan tài ra: “Ồ đây đi.”

Một đám bụi mù theo đó bốc lên.

Bệnh dung nam tử nói “Ở đây có ba mươi khẩu quan tài, hai mươi sáu khẩu đã có khách nhân, còn lại bảy khẩu trống rỗng. Hai vị không hài lòng, cũng có thể chọn cái khác.”

Vi Trường Ca không khỏi biến sắc mặt.

Tô Vọng Ngôn cười lạnh “Đây là ý gì? Lão bản để người sống như chúng ta ngủ trong quan tài? Quan tài dù là có thể cho người ở, cũng chỉ có người chết ở, người sống không ở được.”

Nhưng nam tử này lại chăm chú gật đầu, nghiêm nghị trả lời “Khách nhân nói không sai, khách *** này vốn là mở ra vì người chết. Có điều quy củ là chết, con người là sống. Nếu nhị vị tới, chúng ta không ngại sửa quy củ một chút, vậy không phải người sống cũng có thể ở sao?”

Tô Vọng Ngôn nghe hắn nói nghiêm túc như vậy, cũng không biết nên giận hay nên cười, nhất thời tìm không ra lời phản bác.

Vi Trường Ca mỉm cười, cũng nghiêm mặt nói “Nếu là địa phương chuẩn bị cho người chết, đó chính là nghĩa trang. Thử hỏi người sống làm sao có thể ở tại nghĩa trang?”

Bệnh dung nam tử chờ đợi nói “Việc buôn bán ta làm tuy là cho người chết, nhưng đây thực sự là khách *** cũng không phải nghĩa trang.”

Vi Trường Ca lập tức nói tiếp “Nếu là khách ***, nên làm ăn với người sống.”

Nam tử nọ chớp mắt, lộ ra tròng trắng, cười lạnh nói “Sinh ý cho người chết cũng được, sinh ý cho người sống cũng xong, việc buôn bán khách *** làm cũng chỉ có một —— làm nơi dừng chân nghỉ tạm. Người sống không phải tới cuối cùng đều thành người chết, người chết cuối cùng không phải đều hóa thành tro bụi sao? Nhân sinh một đời, thiên đại là khách ***, tạo hóa là *** chủ, dẫu bao nhiêu tâm huyết cuối cùng cũng phải thanh toán tiền phòng, chỉ bất quá ở đây, thời gian dài hơn chút mà thôi. Khách nhân nói xem, người sống người chết có cái gì bất đồng?”

Theo cách nói của khách nhân, phạm là nơi chuẩn bị dành cho người chết chính là nghĩa trang, vậy trong thành này mỗi một tòa nhà lớn, nhà nhỏ, nhà cũ, nhà mới, có chỗ nào không phải nghĩa trang? Ngay đến nơi phồn hoa, tử mạch hồng trần này, chẳng phải toàn bộ cũng đã biến thành một nghĩa trang lớn rồi sao?

Hắc hắc, người sống cũng được, người chết cũng được, ta ở đây đều giữ chỗ cho họ hết. Bất luận là nhiều tiền ít tiền, nam nữ già trẻ, bất luận phú quý nghèo hèn, gian xảo lương thiện, vào cửa này của ta, thì hết thấy đều như nhau, mỗi người một quan tài, không có ngoại lệ, cũng đừng nghĩ tới chiếm thêm.”

Vi Tô hai người một lúc không nói được gì.

Lát sau Tô Vọng Ngôn cười nói “Không sai! Người chết ở được, người sống có gì không ở được!”

Đi thẳng tới trước cỗ quan tài kia, ngồi xuống trên nắp quan.

Vi Trường Ca không nghĩ tới một bệnh hán dung mạo không có gì sâu sắc lại có thể nói ra những lời như vậy, âm thầm bội phục, lập tức thở dài, cười nói “Mà thôi, còn hơn nghĩa trang, ta vẫn tình nguyện coi nơi phồn hoa này như một đại khách ***.” Cũng đi qua ngồi xuống theo.

Nhưng Tô Vọng Ngôn đã cười hỏi “Không biết xưng hô với các hạ thế nào?”

Nam tử trả lời khô khan “Tại hạ họ Đằng hàng lục (tức là con thứ sáu), nhân xưng Đằng Lục Lang.”

Tô Vọng Ngôn mâu quang lóe ra, bất động thanh sắc “Hóa ra là Đằng lão bản. Nếu như Đằng lão bản không ngại thì tới đây cùng nhau ngồi đi? Khách đồ tịch tịch, chúng ta nói mấy lời tán gẫu, đốt chút thời gian.”

Đằng Lục Lang cũng không giữ lễ tiết, quả nhiên đi tới, ngồi trên cỗ quan tài đối diện: “Cũng tốt. Ta đang muốn nói một chút với nhị vị về quy củ của gian khách sạn này.”

Vi Tô hai người đồng thanh “Đằng lão bản mời nói.”

Đằng Lục Lang nói “Ta ở đây, quy củ thứ nhất, là chỉ làm ăn với người chết —— điều này, từ hôm nay có thể sửa lại.”

Tô Vọng Ngôn cười nói “Không biết quy củ thứ nhất này là từ đâu mà ra? Theo như lời Đằng lão bản vừa nói, nếu người sống người chết đều không có gì khác nhau, vì sao phải định ra một quy củ như thế?”

“Quy củ này cũng không phải ta định.”

“Nga?”

Đằng Lục Lang nói: “Khách *** này tổng cộng đã thay đổi ba lão bản. Hai mươi năm trước, lão bản thứ nhất chuyên làm ăn với người sống, tới lão bản thứ hai, lại chỉ muốn buôn bán cho người chết. Hiện tại ta quản lý, đó là buôn bán với người chết cũng làm, người sống cũng làm. Hắc hắc, ta ở đây làm lão bản một tháng, hai vị chính là người sống đầu tiên ta làm ăn cùng.”

Vi Trường Ca cười nói “Quy củ này cũng thật cổ quái.”

Đằng Lục Lang không tiếp lời, vẫn tự biên tự diễn “Quy củ thứ hai, phàm là người sống qua đêm ở khách *** này, lúc vào đêm, không được bước ra khỏi cửa ***.”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói “Điều thứ ba, phàm là người sống qua đêm ở Lai Quy khách *** ban đêm nhất thiết không thể ngủ.”

Tô Vọng Ngôn kinh ngạc nói “Hai điều này là vì sao?”

Đằng Lục Lang nhìn cậu một chút, hơn nửa ngày, lần đầu tiên lộ ra tiểu ý mang theo quỷ bí “Hai vị tới thôn trấn này lẽ nào chưa phát hiện ra?”

“Phát hiện cái gì?”

“Thôn trấn này, ngoại trừ ta, không có người sống thứ hai.”

Tô Vọng Ngôn chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên chệch một nhịp, nói “Đó là vì sao?”

Đằng Lục Lang vẫn cười thần bí như cũ, đề thấp giọng, nói chậm rì rì “Thôn trấn này, là một quỷ trấn.”

Đúng là cho dù có QT, có chém bừa, có thêm búa xua lời của riêng ta, thì giọng văn của tác phẩm gốc vẫn là quan trọng nhất * _____ * Ta dịch Tương tư môn sướng hơn Dạ thuật, mah dịch Dạ thuật thì dễ hơn Trường hận ca = =

Cơ mah lý do cái Tương tư môn này chậm rì rì là vì... ế khách =)))) Đó là điều tất lẽ dĩ ngẫu:)) (Mah tiêu chí xét ế khách của ta không phải là com, vì ta biết hay hay dở thì các bạn cũng đều lười com cả, ta chỉ xét like với rate thôi :-")

Trường hận ca cũng vậy :> Vì nó khó, và vì nó cũng ế khách :))

Thôi đầu năm không đông dài :> Enjoy

~

7. Chương 6

Tim Tô Vọng Ngôn thốt một cái, nhưng coi như không có việc ấy, cười cười hỏi ngược lại: “Quý trấn?”

“Người trấn này nếu không phải đã chết, thì chính là đã bỏ chạy. Người sống không có nửa người, người chết thì đi lại chung quanh, đó không phải quỷ trấn thì là gì?”

“...Đây là có chuyện gì?”

“Nghe nói là chuyện hơn hai mươi năm trước.”

Đằng Lục Lang thở dài, chậm rãi nói “Năm đó, trấn trên có một đôi phu phụ trẻ tuổi tới, nam thì khí độ hiên ngang, nữ thì quốc sắc thiên hương, hai người ở trong *** này — đêm đó, nam không biết vì sao chết bất đắc kỳ tử, thê tử cũng cắt cổ tuân tình. Từ đó về sau trấn này liên tiếp có người chết. Có lúc, một nhà già trẻ hơn mười nhân khẩu trong một đêm chết sạch, trên người đều là vết đao.

Thường thường, có người thấy thê tử đẹp tới không giống người của nam nhân kia, mặc một thân váy áo đỏ tươi, bồi hồi gần thôn trấn — hồng y nữ quỷ này, cũng hung ác tới đáng sợ! Mỗi lần cô ta xuất hiện, trên đường sẽ có thêm vài thi thể, lúc mới đầu, chết đều là người địa phương, dần dần, có một vài người xứ khác đi ngang qua, cũng đều chết ở trấn này.

Vậy nên có người nói, là oan hồn của đôi phu thê không cam lòng chết như thế, muốn giết sạch mọi người chôn cùng. Mấy nhà giàu xuất tiền mời thiên sư Long Hồ sơn tới làm pháp thuật, kết quả cả thiên sư được mời tới lần người đi nghênh tiếp đều chết ở sơn đạo ngoài trấn, vì vậy trong trấn lòng người hoảng sợ, người không chết cũng đều chạy trốn tới địa phương khác. Tin tức truyền đi, ngay đến khách thương qua đường cũng đều sợ đến mức đi đường vòng cách xa Trường Nhạc trấn. Bởi vậy, không tới nửa năm, Trường Nhạc trấn này liền thành một quỷ trấn.”

Nói đến đây, bỗng nhiên lại lộ ra tiểu ý cổ quái: “Khách nhân có tin chuyện quỷ thần hay không?”

Vi Trường Ca mỉm cười nói “Quái lực loạn thần, đến thánh nhân còn không nói, phàm phu tục tử như ta, càng không dám nói bừa.”

Tô Vọng Ngôn cũng nói: “Người có một lòng hướng thiện, tất sẽ thành thần; một lòng làm ác, tất hóa thành quỷ — cái gọi là quỷ thần, bất quá là nhân tâm mà thôi.”

Khóe miệng Đằng Lục Lang nhếch lên một cái, như cười như không: “Hóa ra nhị vị không tin quỷ thần... Kỳ thực tạm thời không nói đến quỷ thần, nếu nói là oan hồn đôi phu phụ giết sạch người trong trấn, lời này ta cũng không tin. Ta chỉ tin một câu ‘Oan có đầu, nợ có chủ’, dù có quỷ thần thật, vậy nhất định cũng là có ân báo ân, có thù báo thù, nào có đạo lý không phân tốt xấu giết lung tung một mạch?”

Tô Vọng Ngôn mâu quang chớp động, cười nói “Lời này của Đằng lão bản thật có lý. Nhưng nếu cũng không phải oan hồn quấy phá, vậy người trong trấn chết như thế nào?”

Trong *** tuy chỉ có ba người bọn họ, nhưng Đằng Lục Lang làm như thật mà nhìn xung quanh một vòng, nghiêng người về phía trước, lúc này mới thông thả mà trầm thấp nói: “Là xác không đầu!”

Đằng Lục Lang nhìn sang hai người, đề nặng thanh âm nói: “Cái gì oan hồn quấy phá, tất cả đều là gạt người! Những người đó, đều bị một cái xác không đầu giết chết!”

Thanh âm của hắn vốn trầm thấp, kéo dài âm điệu như thế, Vi Tô hai người nghe vào trong tai có cảm giác âm u dày đặc.

“Trước là có người thấy một nam nhân không đầu đi lang thang trong thôn trấn, vốn mọi người còn không tin, nhưng sau nhiều người cũng gặp, liền không ai nghi ngờ nữa! Người nói hắn là người chết hả? Nhưng hắn có thể đi lại, còn có thể giết người! Nhưng nếu nói hắn là người sống, thì lại không có đầu! Dù sao, cũng không nói được rốt cuộc có được coi là thi thể hay không. Chỉ biết là từ lúc hắn xuất hiện, trong trấn dần có người chết đột ngột, tra tới tra lui, cũng không tra ra nguyên nhân nào, mãi đến một hôm ——”

Hắn cố ý dừng lại, rồi mới tiếp: “Mãi đến một đêm khuya, có người tận mắt thấy nam nhân không có đầu kia cầm một trường đao sáng loáng vào một căn nhà, người này lặng lẽ đi tới, nhìn vào bên trong qua khe cửa —— liền thấy nam tử không đầu kia giờ tay chém xuống, đem một người chém thành hai nửa!”

Nói đến mấy chữ cuối cùng, ngữ điệu của Đằng Lục Lang đột nhiên cao lên, Vi Tô hai người nghe tới nhập thần, không khỏi giật nảy mình.

“Người sống cũng được, thi thể cũng được. Nói chung hiện nay, nam nhân không đầu này, cả ngày đều bồi hồi quanh trấn. Ban ngày còn ổn, nhìn từ xa xa, tránh đi là được. Buổi tối không nhìn rõ bằng, đụng phải liền mất mạng không biết chừng! Hoặc là vận khí không tốt, đụng phải hồng y nữ quý kia, cũng là một tử lộ!”

Vậy nên quy củ của bản *** là ban đêm không thể ra khỏi cửa. Cũng không thể ngủ —— vạn nhất lúc ngủ, để nam nhân không đầu kia vào được, vậy thì xong.”

Đằng Lục Lang cười âm u đầy ngụ ý.

Tô Vọng Ngôn cũng đề thấp thanh âm “Vậy Đằng lão bản thì sao? Người có từng gặp qua nam nhân không đầu kia chưa?”

Đằng Lục Lang im lặng, trầm giọng nói “Sao lại chưa thấy qua? Cả mùa đông, cứ tới ban đêm, thường thường có người đi trên nền tuyết, giẫm lên tuyết động phát ra tiếng ‘lạc chi’, ‘lạc chi’... Từ cửa sổ nhìn ra, là một nam nhân cao to, mặc y phục màu xanh, trong tay mang theo đao, đi tới đi lui trên đường —— mỗi một bước đi, đao trong tay sẽ huy động theo, trên thanh đao đó, loáng thoáng, còn thấy được vết máu!”

Nói đến đây, lại nhìn trái phải một chút, hơi nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng nói: “Nam nhân đó, trên vai trống không —— đúng là không có đầu!”

Ba người đều không nói gì.

Một hồi lâu sau, Vi Trường Ca mới cười cười ám muội, y không hề tin lời Đằng Lục Lang, bởi vậy chỉ hỏi “Đằng lão bản vừa nói, mới tiếp nhận khách *** này một tháng?”

Đằng Lục Lang ho một tiếng, hít một hơi rồi nói “Lão bản trước kia không làm nữa, ta liền dùng ba trăm lượng bạc mua lại khách *** này.”

Trong u ám, đôi mắt Vi Trường Ca hơi phát sáng “Nga? Nếu Đằng lão bản biết nơi này là một quỷ trấn, sao còn có hứng thú ở đây buôn bán?”

“Mở khách ***, đương nhiên sẽ có người tới ở, người tới ở nhiều, không phải là náo nhiệt sao?”

Tô Vọng Ngôn tiếp lời “Lời tuy như vậy, dù sao cũng là buôn bán vàng thật bạc thật, Đằng lão bản không sợ việc làm ăn lỗ vốn sao?”

Đằng Lục Lang cười lạnh “Trên đời này nào có việc buôn bán nào lỗ? Không nói tới vốn bị lỗ, bất quá là nhân tâm không đủ mà thôi. Người ta đều tay trắng bắt đầu, xiêm y trên người, cơm canh trong miệng, tính đi tính lại, có thứ nào không phải là kiếm tới? Dù cho đói rét mà chết, cũng vẫn là thời buổi lời lãi rồi. Huống hồ ba trăm lượng đó của ta, vốn là được tới mà chẳng mất gì.”

“Nga?”

“Khi còn bé ta gặp thảm biến (biến cố bi thảm), mất đi phụ mẫu che chở, lại không có huynh đệ có thể dựa vào, từ đó về sau lưu lạc đầu đường, sống nhờ xin ăn.” Âm điệu của Đằng Lục Lang dù bình lặng, nói đến đây, vẫn không nhịn được mà thở dài “Tới lúc mười tuổi, Hoàng Hà vỡ đê, hủy vô số đồng ruộng. Năm đó, thiên hạ nơi nào cũng nhốn nháo vì thiếu lương thực, nạn dân khắp chốn, nhà nhà hộ hộ, bản thân còn ăn không đủ no, ai còn có tâm tư đi quản một tiểu khát cái như ta?”

Có một lần, ta ba ngày liền không có gì để ăn, ta còn tưởng mình chắc chắn là phải chết, nhưng vào giây phút cuối cùng, có một người hảo tâm cho ta một cái bánh màn thầu. Bánh màn thầu đó vừa lớn vừa trắng, cầm ở trong tay, nóng hôi hổi! Ta vui vẻ cực kỳ, rất sợ bị những người khác cướp đi, giấu cái bánh màn thầu đó vào trong ngực, một mình len lén lần vào hẻm nhỏ yên lặng, muốn tìm một nơi không có ai ngồi xuống chậm rãi ăn.”

Nói đến đây, Đằng Lục Lang lại thở dài “Hiện tại ngẫm lại, có lẽ chính là cái bánh màn thầu đó thay đổi một đời của ta. Ta vào ngõ nhỏ kia, càng chạy càng sâu, vừa định ngồi xuống, liền thấy phía trước như là có người đang ngủ — thời buổi đó, đi trên đường khắp nơi đều có thể thấy thi thể, gặp nhiều nên cũng không sợ nữa — trong lòng ta nghĩ ‘A, lại một người chết đói’, rồi đi tới.”

Vi Trường Ca ngạc nhiên nói “Đi tới làm gì?”

Đằng Lục Lang liếc y một cái quái dị, cười như không cười.

Tô Vọng Ngôn nhẹ nhàng giải thích “Hắn muốn lột y phục của người chết kia.”

Vi Trường Ca ngẩn ngơ.

Đằng Lục Lang quét mắt qua y một cái, nói “Ta thấy nhị vị đều là những người từ nhỏ đã ăn trắng mặc trơn, sao mà biết được người nghèo muốn sống khó tới mức nào?! Người chết đói ven đường, trên người đều không có gì đáng giá — nếu có, thì đã không chết đói — duy nhất còn lại chính là y phục trên người, vậy nên chỉ cần nhìn thấy ven đường có người chết, mọi người sẽ như ong vỡ tổ mà vây tới tranh y phục của người chết. Loại y phục lột từ trên người người chết này có thể đổi lấy hai văn tiền đồng, vừa lúc có thể mua một cái màn thầu, mà cái màn thầu này, nói không chừng sẽ cứu mạng người. Khi đó, vì một bộ y phục người chết, ta thường xuyên đánh nhau tới đầu rơi máu chảy.”

Vi Trường Ca không nói một lời, lẳng lặng nghe, trong ngực không biết là cảm giác gì.

“Thế nhưng hôm đó, ta vừa tới gần liền lấy làm kinh hãi! Y phục trên người người chết kia đúng là tơ lụa thượng đẳng! Trên thắt lưng hắn còn đeo một cái túi hương, ngón cái tay phải đeo một cái nhẫn ngọc bích! Nhưng người như vậy vì sao lại chết đói ven đường? Nhìn kỹ lại, hóa ra bụng người nọ bị thương, máu còn đang chảy xối xả. Ta ngơ ngác đứng bên người hắn, trong lúc nhất thời, không biết nên làm gì cho tốt! Đúng lúc đó, người nọ rên rỉ một tiếng, ta lại càng hoảng sợ, lúc đó mới thanh tỉnh lại...”

Đằng Lục Lang ngừng một lúc, cười nói: “Nhưng ý niệm đầu tiên hiện ra trong đầu ta, cũng không phải là cứu người — Ta tiến lên một bước, nắm tay phải của hắn, sống chết tháo cái nhẫn xuống, rồi lại giựt túi hương của hắn, xoay người bỏ chạy, chạy tới tiệm cầm đồ gần nhất. Đại quản gia thấy cái nhẫn nọ, không nói hai lời, liền đưa cho ta một tấm ngân phiếu năm nghìn lượng — hắc, không sợ hai vị chê cười, ta sống từng đây năm, chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy!”

“Nhị vị biết chuyện đầu tiên ta làm sau khi cầm được tấm ngân phiếu đó là gì không?” Đằng Lục Lang hơi chậm lại, cười nhàn nhạt, nói “Chuyện đầu tiên ta làm, chính là lập tức chuộc cái nhẫn đó lại.”

Vi Trường Ca không nhịn được mà hỏi: “Đó là vì sao?”

Đằng Lục Lang nói “Ta tuy rằng muốn năm nghìn lượng bạc kia, nhưng ta cũng biết, một người mang một cái nhẫn năm nghìn lượng bạc ở trên tay, vậy mạng của hắn tuyệt đối không chỉ trị giá năm nghìn lượng.”

“Ta dùng tiền bán túi hương, thuê hai người công người kia tới khách ***, rồi lại lấy tiền mời đại phu bốc thuốc, canh giữ bên cạnh chiếu cố hắn ba ngày không rời. Người nọ hóa ra là đại tài chủ vùng Giang Nam, mang theo khoản tiền lớn tới Trung Nguyên làm việc, không ngờ trên đường đi gặp cường đạo, bị trọng thương, hắn vốn tưởng rằng mình không sống được nữa, chẳng ngờ lại được ta cứu. Lúc hắn tỉnh lại, cảm

kích ơn cứu mạng của ta, liền nhận ta làm con nuôi, đưa về Giang Nam —— nếu không như vậy, chỉ sợ ta bây giờ đã chết đói từ lâu...”

Tô Vọng Ngôn nói: “Nếu người làm con nuôi đại tài chủ, vì sao lại thành lão bản ở tiểu khách *** này?”

Đằng Lục Lang than thở “Đây vốn là nơi ta sinh ra. Sau khi dưỡng phụ qua đời, mấy người anh cả náo loạn muốn chia chác tài sản, thực sự rất khó chịu. Ta cũng lười đi tranh, nhớ tới nơi sinh ra, liền mang theo chút tiền trở về, lại không ngờ ở đây đã thành như vậy —— lúc ta đi Giang Nam, chỉ là một tiểu khách cái không một xu dính túi, hôm nay trở về, đã áo cơm vô lo, nhị vị, ba trăm lượng bạc này chẳng phải là được tới mà chẳng mất gì hay sao?”

Nói tới đó, trời đã tối hẳn, ba người tuy ngồi đối diện, nhưng đã không còn phân biệt rõ mặt mũi.

“Ai nha, chỉ lo nói, trời đã tối rồi, ta còn không để ý... Không bằng khách nhân chờ chốc lát, ta ra hậu viện chuẩn bị ngọn đèn dầu, một lúc sẽ trở lại.”

Đằng Lục Lang nhìn ngoài cửa sổ một chút, đứng lên, tiện thể vỗ vỗ bụi bám trên y phục, hướng về một cánh cửa nhỏ sâu trong khách *** mà đi. Đi vài bước, quay đầu lại cười nói: “Hai vị nhớ kỹ, ngàn ngàn vạn lần, không nên chạy ra khỏi cửa ***!”

Nụ cười đó lơ lửng trong bóng tối, nửa ẩn nửa hiện, quỷ dị không nói nên lời.

Rồi nghe cánh cửa ‘kéo kẹt’ mở ra, tiếng bước chân đi xa theo tiếng ho khan của Đằng Lục Lang.

Một hồi lâu sau, Vi Trường Ca trầm giọng nói: “Đằng lão bản này không phải người thường.”

Tô Vọng Ngôn gật đầu nói: “Thanh nữ vi sương, đằng lục vi tuyết. Tuyết là một thứ bị ánh sáng chiếu liền tan ra, hẩn tự xưng là Đằng Lục Lang, đây rõ ràng là nói cho chúng ta biết, hẩn dùng chính là tên giả.”

(Có một câu giải thích là: Trước có Thanh long và Bạch long, canh giữ ở tuyết sơn mệnh mang. Thanh long tạo sương còn Bạch long thì giáng tuyết, cái gọi là Thanh nữ Tổ nga chính là ảo giác của chúng.

Có điều vẫn không hiểu Đằng lục vi tuyết là cái gì @_@ Nhưng thôi ý tứ sâu xa thì em Ngôn đã suy đoán rồi.)

Vi Trường Ca nói: “Người bệnh lâu ngày dưới chân lão đảo, nhưng ta thấy hẩn bước đi, bước chân tuy nhẹ, thể nhưng cực trầm ổn, ngược lại như có luyện tập. Cuối cùng ta nghĩ, với độ kiến giải của người này, ở trên giang hồ hẳn là người cực kỳ nổi danh mới đúng, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, không nghĩ ra có thể là ai...”

Tô Vọng Ngôn đột nhiên cười cười: “Người nhìn Đằng Lục Lang đó, đại khái là bao nhiêu tuổi?”

Vi Trường Ca nghĩ sơ qua, rồi nói: “Xem ra, khoảng ba mươi rồi.”

Tô Vọng Ngôn lại cười, nói “Nếu tính như thế, năm hẩn mười tuổi, thì là hai mươi năm trước, đúng không?”

“Ừm, không sai.”

“Nhưng như vậy thì không được rồi.”

“Nga?”

“Nếu như ta nhớ không lầm, hơn hai mươi năm trước, Trung Nguyên chẳng có nạn đói nào do Hoàng Hà vỡ đê cả.” Tô Vọng Ngôn hơi hơi suy tư, nói: “Nhưng thật ra mười năm trước, Hoàng Hà đổi dòng, hơn mười vạn người chết đói, phân nửa trong đó khóa lập vô thu (mất mùa, không thu được một hạt gạo), vừa vặn lại gặp nạn châu châu Giang Nam, kết quả năm ấy xảy ra thiếu lương thực chưa từng có, khắp thành sợ rằng có đến nửa số người là chết trong trận đói này.”

Vi Trường Ca suy nghĩ một chút: “Ta thấy lúc hẩn kể lại chuyện cũ, tuy rằng là chuyện thương tâm, nhưng từ đầu tới cuối lộ ra vẻ tưởng niệm —— thần tình như vậy không giả bộ được. Ta tin tưởng chuyện hẩn nói, hẳn là thật.”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười gật đầu: “Nếu như hẩn không nói dối, vậy thì chỉ có một khả năng ——”

Vi Trường Ca tâm niệm vừa chuyển, lập tức hiểu được: “Người là nói, dáng vẻ hiện tại của hắn cũng không phải tướng mạo vốn có?”

Tô Vọng Ngôn khẽ gật đầu.

Vi Trường Ca trầm ngâm nói: “Không sai, cứ cho là như vậy — vậy rốt cuộc là ai? Vì sao phải giả thành bộ dáng đó? Ở đây làm gì? Còn có Lăng Tiêu, nàng nhắc tới Trường Lạc trấn mấy lần, rốt cuộc là có dụng ý gì? Nếu là vì muốn dẫn người tới đây, vì sao lại chậm chạp không hiện thân?”

Thở dài nói: “Thôn trấn này thật sự có chút cổ quái, người trong trấn cũng không biết đã đi đâu, chứ không lẽ là thực sự bị xác không đầu giết chết?”

Hết lời, bản thân cũng không nhịn được mà cười tự giễu.

Tô Vọng Ngôn đang định nói, thỉnh thoảng nghe được một trận tiếng vó ngựa gấp gáp, xen với tiếng bánh xe cán lên tuyết, từ xa xa nhanh chóng tới gần.

Hai người liếc nhau, đứng dậy chạy ra cửa, mở tung ra.

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa, càn xe đen kịt, xa bông (phần mũi) màu son, ghé trước không người ngồi, cửa thùng xe đóng chặt, cao cao trên đỉnh xe có treo một cái đèn ***g, phi băng băng trên con đường phủ đầy tuyết, đảo mắt đã tới cửa khách ***. Liền thấy cửa thùng xe nọ đột nhiên mở ra, từ bên trong có thứ gì đó hình vuông đen ngòm bay ra, thẳng vào trong ***!

Rồi nghe một tiếng âm lớn, thứ đó nặng nề rơi xuống giữa đại đường, không ngờ là một cỗ quan tài!

Trong lúc hai người cả kinh, mã xa kia đã chạy như bay qua trước cửa.

Tông Vọng Ngôn hô một tiếng ‘Đuổi theo’, bước dài một bước ra ngoài cửa, cùng Vi Trường Ca một trước một sau đuổi theo hướng mã xa ly khai.

Hai người dốc toàn lực đuổi dọc theo con phố, bất tri bất giác đã ra khỏi ‘Quỹ trấn’, dần dần đi vào vùng đất hoang.

Phóng mắt nhìn xung quanh, đến tận cùng của tầm mắt cũng chỉ có tuyết trắng mênh mang, ở trong bóng đêm ánh lên màu xanh xanh yếu ớt.

Đạp vào mắt chỉ có tuyết đọng thanh lãnh, cây cỏ hiu hắt.

Hàn ý thấm vào người, gió lạnh thổi qua bên tóc mai.

Mắt thấy chỉ còn một bước là có thể nhảy lên xe ngựa, nhưng Tô Vọng Ngôn bỗng dừng mạnh lại, đầu vai run lên, ngừng thở, cứ thế gắt gao nhìn chằm chằm phía trước, mặc cho mã xa vọt qua bên người.

Vi Trường Ca nhìn theo ánh mắt của cậu, cũng không khỏi ngây dại —

Nhấn đeo ở ngón cái – gọi là – ban chỉ

Suýt thì quên còn bộ này =)) Thật là ngại ghê :”>

8. Chương 7

Trong mảng tuyết phía trước, có thể mơ hồ thấy một thanh sam nam tử đang bước đi trên nền tuyết, thân hình cao lớn, tay cầm một thanh trường đao, tấm lưng rộng đơn bạc, phản chiếu tuyết sắc nổi lên một đường hàn quang. Ở phía sau ‘hắn’, nhìn thấy rõ hai hàng vết chân kéo dài tới xa xa. Lại nhìn lên, trên vai nam tử đó đúng là trống không, nơi nhẽ ra là có thứ gì đó, đúng là không cánh mà bay!

Trong nháy mắt, thanh âm tối tăm không mang theo chút ngữ điệu của Đăng Lục Lang lại vang lên lạnh lạnh bên tai.

— người có thể gọi hấn là nam nhân không đầu.

— người cũng có thể gọi hấn là thi thể không đầu.

Trái tim Tô Vọng Ngôn không ngừng nhảy dựng lên, gần như muốn phá tan ***g ngực mà ra! Như là một loại hàn ý trước nay chưa từng có, hóa thân thành vật sống, bò dọc lên lưng, theo máu chảy khắp tứ chi, đến một ngón tay cũng không thể nhúc nhích, chỉ động đập môi thôi cũng đã dùng hết khí lực toàn thân.

Người trong mã xa kia, như là cũng thấy được tình cảnh quỷ dị khiến người ta dựng tóc gáy, không nhận được phát ra một tiếng rên rỉ cụt lủn, đến con ngựa cũng giữa đầu hí dài, tự muốn dừng lại, nhưng trong lúc đang phi nhanh thì không thể phanh lại được, vẫn phóng về phía trước.

Sau một khắc, bóng người màu xanh bay vọt lên, thân thể không đầu, đảo mắt đã tới trước xe.

Ánh đao hoa mắt thỉnh linh xẹt qua, mã xa nhất thời chia năm xẻ bảy, trong huyết quang, một bóng người mơ hồ bay ra, nặng nề rơi xuống cách đó hơn một trượng, một vũng máu dưới thân cấp tốc lan tỏa. Lúc này tiếng hí của con ngựa vẫn chưa dứt, cả cái đầu ngựa lăn xuống, nhưng hài cốt vẫn kéo mã xa vọt về phía trước vài bước, rồi lúc này thân thể mới ngã lệch xuống đất, máu tươi từ cổ phun ra cao vút, bắn tung tóe đầy đất.

Trong nháy mắt đó, trên nền tuyết trắng của Trường Nhạc trấn, đã thêm thi cốt của một người, một ngựa, một xe.

Nhưng quần sơn tĩnh lặng, trong trời đất, đã im ắng tới đáng sợ.

Hồi lâu, Tô Vọng Ngôn không tự chủ được lui một bước, gắt gao dựa vào người Vi Trường Ca, run giọng nói: “Vi Trường Ca... đó... đó là cái gì?”

Mà ngay cả thanh âm cũng thay đổi.

Cách đó không xa, trong tuyết quang âm trầm, nam tử không đầu đột nhiên dừng lại, hơi xoay người, lẳng lẳng đứng trên nền tuyết trắng trải, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ là đang nhìn lại hai người Vi Tô.

Vi Trường Ca bất giác khiếp sợ, sắc mặt biến hóa bất định, trong nháy mắt, chỉ cảm thấy máu toàn thân đều kết băng, trong đầu choáng váng một trận, trên lưng chảy ròng ròng một tầng mồ hôi lạnh...

“Hấn không có đầu...”

Tô Vọng Ngôn sắc mặt tái nhợt, chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, nhưng lại như là bị đầu độc, vô pháp rời mắt ra khỏi thi thể không đầu đó, chỉ có thể gắt gao nhìn chăm chăm nam tử từ lâu đã không còn cái đầu tồn tại kia, hết lần này tới lần khác, miệng không ngừng thì thào “Hấn không có đầu... Hấn không có đầu... Hấn không có đầu...”

Vi Trường Ca bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nghe cậu nói, trong lòng chấn động, vội nắm lấy vai cậu, cố sức lắc lắc, vừa chăm chú nhìn chăm chăm nam nhân không đầu đó, vừa hít sâu một hơi, gượng cười nói: “Đừng sợ, đại khái là trò đùa của ai đó, cố ý làm ra một cái thi thể không đầu để ở đây...”

Nhưng thanh âm lại khô khốc không gì sánh được.

Tô Vọng Ngôn rung mình một cái, đang định nói thì thỉnh linh, từ phía sau có một bàn tay thò ra bưng kín miệng cậu.

Tô Vọng Ngôn vốn tâm thần đã không yên, lúc này bỗng nhiên cả kinh, càng hãi gần chết! Nếu không phải là bị che miệng, chỉ sợ đã kêu lên rồi!

Đó là một bàn tay băng lãnh đến tận xương —

Trắng nõn mà non mềm, trơn mịn giống như tơ lụa tốt nhất của Giang Nam, trong tuyết sắc tỏa ra vẻ sáng bóng như mỹ ngọc, động tác đó mềm nhẹ, như là muốn xoa môi tình nhân, mỗi một tắc da thịt, mỗi một ngón tay, tựa hồ đều mang theo một loại tiểu ý biếng nhác.

Thật sự là một bàn tay đẹp tuyệt vời.

Chỉ có điều bàn tay đó, nhưng lại không có chút độ ấm nào, băng lãnh như người chết.

Tô Vọng Ngôn kinh hãi run mạnh, Vi Trường ca đã nhận ra, gần như đồng thời quay đầu lại với Tô Vọng Ngôn nhìn về phía sau —

Một nữ nhân vô thanh vô tức đứng lặng ở đằng sau hai người.

Toàn thân nàng khoá chặt trong một bộ áo choàng hồng sắc, chỉ lộ ra gương mặt không rõ tuổi tác. Hồng sắc tiên diễm, trên nền tuyết trắng, nổi bật tới độ như muốn thiêu cháy mắt người ta. Nữ nhân có con người sâu thẳm, màu da trắng tới gần như trong suốt, đứng ở trước mặt, rõ ràng chính là bốn chữ tuyết phu hoa mạo. (da thì như tuyết, dung mạo thì như hoa)

Nhưng Vi Tô hai người cũng không khỏi sợ hãi — hai người đều xuất thân danh môn, tự phụ võ công rất cao, ở trong chốn giang hồ từ lâu đã hiếm có địch thủ, lúc này tuy nói là đang lúc tâm thần rung chuyển, nhưng lại hoàn toàn không hay biết nữ nhân tới phía sau mình từ lúc nào, đối với hai người mà nói, quả nhiên là chuyện xưa nay chưa từng có, không khỏi cực kỳ hoảng sợ.

Trong nháy mắt, trong đầu hai người đều hiện lên cái bóng của ‘Hồng y nữ quỷ’ theo lời Đằng Lục Lang.

Vi Trường Ca lấy lại tinh thần, bước lên che trước người Tô Vọng Ngôn, vừa định mở miệng, nữ nhân đã dựng thẳng ngón trỏ tay phải ở bên môi, ra dấu chóe có lên tiếng, xoay người không nói một lời đi ở phía trước.

Tay Tô Vọng Ngôn vẫn run lên khe khẽ, Vi Trường Ca nhìn về phía Tô Vọng Ngôn — khuôn mặt tuấn tú quen thuộc lúc này tái nhợt, đôi mắt đẹp kia cũng bởi vì sợ hãi mà hoảng hốt — không biết vì sao lại thấy trong lòng hơi đau xót, lập tức không cần nghĩ ngợi, cầm lấy tay của cậu.

Tô Vọng Ngôn vô thức tránh né.

Nhưng lúc này đây, Vi Trường ca không buông ra như bình thường, chỉ trầm mặc không lên tiếng nhìn cậu chăm chú, sau đó lại một lần nữa, nắm chặt lấy tay cậu. Loại ôn độ này, như là trong nháy mắt đã trấn an sự kinh hoàng dưới đáy lòng, khiến cậu không tự chủ được, lần đầu tiên trong đời đã nắm lại.

Vi Trường Ca khẽ cười, kéo cậu đi theo phía sau hồng y nữ nhân quay trở lại trấn.

Lúc sắp tới cửa khách ***, nữ nhân thành linh dừng bước, cũng không quay đầu lại, ngưng mắt nhìn ngọn đèn hé lộ ra qua cửa sổ khách ***, một hồi lâu sau mới thản nhiên nói: “Chuyện cho tới bây giờ, cô ta vẫn không chịu hết hy vọng?”

Nữ nhân cũng không đợi hai người trả lời, liền tự mình nói tiếp mang theo đùa cợt: “Đã bao nhiêu người tới, tất cả đều chết ở chỗ này. Nhưng cô ta vẫn không chịu hết hy vọng? Rốt cuộc cô ta còn muốn khiến bao nhiêu người phải tìm tới cái chết nữa?”

Vi Trường Ca không hiểu gì, trong lòng âm thầm phỏng đoán, nhưng nét mặt chỉ cười không nói.

Tô Vọng Ngôn lúc này đã trấn định lại rất nhiều, bỏ tay Vi Trường Ca ra, nói: “E là phu nhân hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua đây.”

Vi Trường Ca nghe cậu mở miệng, biết cậu không có việc gì, không khỏi thở ra một hơi.

Nữ nhân cười lạnh nói: “Hai người các ngươi tuổi còn trẻ, hà tất học người ta nói dối? Hai mươi năm nay, phạm là người tới Trường Nhạc trấn, không phải đều do Lăng Tiêu tìm tới? Hai năm nay an tĩnh lại một chút, ta còn tưởng cô ta đã bỏ ý định, không ngờ mấy ngày này lại náo nhiệt trở lại. Hừ, ta biết ngay, ắt là do tiện nhân đó tìm tới giúp đỡ!”

Vi Trường Ca nghe nàng nhắc tới Lăng Tiêu, trong lòng đã khẽ động, lại nghe lời nàng nói như là cực hận Lăng Tiêu, bất giác càng hiếu kỳ, nhưng miệng chỉ hỏi: “Lăng Tiêu là ai? Ta cùng phu nhân vốn không quen biết, hà tất nói dối? Hai chúng ta thật sự chỉ đi ngang qua.”

Nàng kia quay đầu lại, liếc nhìn hai người, vẻ mặt tuy hoàn toàn không tin, nhưng vẫn thản nhiên lên tiếng, chợt than nhẹ một tiếng: “Không phải thì tốt. Trời sắp sáng, các người mau đi đi, đi nhanh lên, càng nhanh càng tốt — nơi này, thực sự không phải nơi người sống nên tới...”

Tô Vọng Ngôn không đáp, nhưng vội hỏi: “Vậy thứ đó... thứ đó rốt cuộc là gì? Là người, hay là quỷ?”

Nữ tử nọ biến sắc, nói diêm nhiên: “Không phải người, nhưng cũng không phải quỷ.” Vừa ngừng lại, liền buồn bã nói: “Các người cứ coi như là thấy một cơn ác mộng, quên đi nhé!” Nói xong liền yếu ớt thở dài, xoay người đi về hướng đường cũ, chỉ mới được vài bước, lại quay đầu dặn dò: “Nhớ kỹ, trời sáng mới được đi!”

Rồi thấy đạo thân ảnh hồng sắc đó lướt đi trên nền tuyết, không lâu sau liền ở xa tít tắp.

Vi Trường Ca thấy nữ nhân đó đã đi xa rồi, hít một hơi thật sâu, cười cười với Tô Vọng Ngôn, mềm giọng nói: “Chúng ta cũng trở về đi.”

Tô Vọng Ngôn mỉm cười, nhưng vẫn nhìn chăm chăm đầu kia của tuyết địa.

Vi Trường Ca thân thiết hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tay của nàng, lạnh như tay người chết...” Tô Vọng Ngôn cúi đầu nói, không nhận được rung mình một cái.

Cậu ngừng đầu, không chớp mắt hỏi Vi Trường Ca: “Người có còn nhớ không, cái đầu người mà Lăng phu nhân ôm? Vi Trường Ca, người nói, đầu người nọ hai mươi năm không thối không rửa, vậy thân thể phía dưới cái đầu đó đâu? Thân thể phía dưới, có còn tồn tại hay không? Nếu còn, vậy thân thể đó hiện đang ở nơi nào?”

Vi Trường Ca ngẩn ra.

Tô Vọng Ngôn nói: “Ta nghĩ, ta đã biết, ‘Hằng Nga đạo được’ và ‘Hình Thiên đoạn thủ’ có quan hệ gì rồi.”

.

Khách *** Lai Quy đã đốt đèn, bốn vách tường lại treo mấy ngọn đèn ***g, chiếu sáng xung quanh, ngược lại so với ban ngày thiếu đi vài phần âm trầm và quỷ dị.

Tô Vọng Ngôn đứng bên cạnh Vi Trường Ca, cùng nhìn về phía cổ quan tài trong phòng.

So với những quan tài khác trong phòng, cổ quan tài trước mắt không chỉ mới hơn, chế tác cũng tinh mỹ hơn, nhưng điều khiến người ta chú ý nhất chính là kích thước lớn gấp đôi bình thường.

Vi Trường Ca giơ tay phải lên, đang định đánh xuống, Tô Vọng Ngôn bỗng đưa tay ra ngăn, trở tay rút bội kiếm ra đưa cho Vi Trường Ca: “Cẩn thận có độc.”

Vi Trường Ca cười, sử dụng trên thân kiếm, đẩy quan tài kia xuống đất.

Trong quan tài có ba nam nhân nằm bất tỉnh nhân sự.

Cổ quan tài đó vốn không nhỏ, có điều ba nam nhân chen chúc vào thoát nhìn bé đi rất nhiều.

Nhìn người trong quan tài, Tô Vọng Ngôn không nhận được kinh ngạc nhưn lông mày, Vi Trường Ca cũng cau mày, không nói gì, chỉ đưa từng người trong quan tài ra đặt dưới đất.

Ba người đó, người thứ nhất là một trung niên nam nhân, khuôn mặt cương nghị, thoát nhìn rất có uy nghi, Vi Trường Ca nhận ra đó là Mã tổng tiêu đầu của Thái Phong tiêu cục; người thứ hai, cũng là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tóc xám râu dài, khí độ tiêu sái, chính là Cô Vân kiếm khách nổi danh giang hồ Vương Tùy Phong; người thứ ba, cũng là một lão đầu hình dạng dung tục, râu tóc thưa thớt, xem ra bách tính tầm thường, cũng không biết vì sao, lại cùng bị đặt trong quan tài với hai người nổi danh chốn võ lâm rồi đưa tới khách *** này.

Vi Trường Ca gọi Tô Vọng Ngôn: “Người này ta không nhận ra, người đến xem xem.”

Tô Vọng Ngôn lắc đầu: “Quái lạ, ta cũng không nhận biết người này, nhìn dáng vẻ của lão, không giống người trong giang hồ.”

Lời còn chưa dứt, liền nghe cánh cửa nhỏ sâu cùng trong gian nhà vang lên, Đằng Lục Lang một tay ôm vò rượu một tay cầm mấy bát rượu từ phía sau đi tới, thấy tình cảnh trong sảnh, hơi hơi ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Làm sao vậy? Ba người này ở đâu ra? Đây là có chuyện gì?”

Tô Vọng Ngôn cười, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ Đằng lão bản không biết đây là chuyện gì?”

Đằng Lục Lang ho khan vài tiếng, bối rối lắc đầu: “Tại hạ xác thực không biết.” Dừng một chút, cau mày nói: “Đúng rồi! Mới vừa rồi ta ở bên trong lấy rượu, nghe được bên ngoài có tiếng xe ngựa —— mấy người này, là vào lúc ta không có ở đây, được xe ngựa đưa tới à?”

Tô Vọng Ngôn như cười như không, nhìn hẩn một cái, cũng không nói tiếp, cúi người sờ lên cổ tay ba người nọ, thần nhiên nói: “Không có gì trở ngại, chỉ là bị hạ mê dược mà thôi, hắt chút nước lạnh là không sao nữa.”

Vi Trường Ca hơi trầm ngâm, gật đầu nói: “Phiền Đằng lão bản lấy chút nước lạnh tới, chúng ta làm bọn họ tỉnh lại đã rồi nói.”

Đằng Lục Lang gật đầu, một lúc sau cầm nước tới, hắt lên mặt mỗi người một chén.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, ba người đó liền chậm rãi tỉnh lại.

Người tỉnh lại sớm nhất chính là Mã Hữu Thái, đầu tiên hẩn mờ mịt đảo mắt, đường nhìn chậm rãi ngưng tụ vào một điểm, rồi bỗng nhiên con ngươi co lại, xoay sở ngồi dậy, thở phì phò, lớn tiếng quát hỏi: “Đây là cái chỗ gì, vì sao ta lại ở ——”

Còn chưa nói xong, nhìn thấy chung quanh chất đầy quan tài và cốt đàn, không khỏi ngẩn ngơ, cổ nuốt nửa câu sau trở vào.

Một hồi lâu, mới dường như lấy lại tinh thần, nhìn khắp nơi, thấy Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn, ngẩn ra, hồ nghi nói: “Vi bảo chủ! Tô đại công tử! Sao các người lại ở đây? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mã Hữu Thái hoang mang đứng dậy, liền tiếp truy hỏi: “Đây là cái chỗ nào? Vì sao ta lại ở đây? Ta tới bằng cách nào?”

Liền nghe bên cạnh có một tiếng thở dài lo lắng, Vương Tỳ Phong chậm rãi mở mắt, mơ mơ màng màng hỏi thăm: “Đang nói là Mã lão đệ đây à?” Rồi ngưng bật, lại đột nhiên lớn tiếng nói: “Sao, sao ta lại ở đây?” Vừa nói chuyện, vừa vội vã đứng lên, nhìn thấy mọi người, không khỏi ngẩn ra: “Vi bảo chủ? Tô đại công tử? Các người, các người sao lại ở chỗ này? Mã... Mã tổng tiêu đầu, đây... đây là chỗ nào?”

Mã Hữu Thái nghe giọng người kia, nhất thời sắc mặt đại biến. Nhưng hẩn dù sao cũng là người từng trải, chỉ ngưng lại, rồi dường như không có việc gì mà cười khổ nói: “Vương đại tiên sinh, sao người cũng tới đây? Ta cũng mới tỉnh lại, kết quả vừa tỉnh thì phát hiện mình ngủ giữa một đồng quan tài —— rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Vương Tỳ Phong ngẩn người, quay đầu nhìn Vi Trường Ca như thể xin giúp đỡ.

Vi Trường Ca cười khổ chỉ chỉ quan tài trước mặt: “Ta chỉ biết là, có một mã xa đưa cỗ quan tài này tới đây, ta và Tô đại công tử mở quan tài, liền thấy ba vị trúng mê dược nằm ở trong.”

Vương Tỳ Phong nghi hoặc nói: “Ba vị? Còn có ai?”

Tô Vọng Ngôn cười đưa tay chỉ chỉ: “Mã tổng tiêu đầu, Vương đại tiên sinh, các người qua đây xem, có thể nhận ra người này không?”

Mã Vương hai người nghe tiếng đi tới trước mặt người nọ, chỉ nhìn thoáng qua, rồi đều lắc đầu.

Vương Tỳ Phong nghi hoặc hỏi: “Người này là ai?”

Tô Vọng Ngôn ngẩn ra: “Các người cũng không nhận ra hẩn? Quái, người nọ cùng với các người đều bị đặt trong quan tài đưa tới.

Mã, Vương hai người đều sững sốt, không hẹn mà cùng lắc đầu nói: “Không nhận ra.”

Hai người nhìn xung quanh bốn phía một vòng, vẫn là vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt đồng thời tụ lại trên người Đằng Lục lang.

Vương Tùy Phong nói: “Vi bảo chủ, vị này là...”

Đằng Lục Lang nói: “Ta họ Đằng, đứng hàng thứ sáu, người khác đều gọi là Đằng Lục Lang, là lão bản ở đây.”

Mã Hữu Thái lấp bắp hỏi: “Nơi này... nơi này là nghĩa trang?”

Đằng Lục Lang nghiêm mặt nói: “Không phải. Chỗ này của ta, là một khách ***.”

Mã Hữu Thái kinh ngạc nói: “Khách ***? Khách *** mà bày nhiều quan tài thế này làm gì?”

Đằng Lục Lang cười lạnh nói: “Khách *** của ta vừa muốn làm ăn với người chết lại vừa buôn bán cho người sống. Người chết không thể ngủ trên giường, người sống lại có thể ngủ quan tài, quan tài chẳng phải hữu dụng hơn giường hay sao?”

Mã Hữu Thái há hốc mồm, không biết phải trả lời làm sao, một lát sau, đưa tay lau đi nước trên mặt. Đằng Lục Lang chậm rãi đi tới cái quan tài dùng để làm bàn ngồi xuống, cúi đầu ho một tiếng: “Tất cả mọi người cứ ngồi xuống đã, có chuyện gì chậm rãi nói.”

Tô Vọng Ngôn gật đầu, đi tới ngồi xuống theo.

Vi Trường Ca hơi giật mình, cười cười, cũng ngồi vào bên cạnh Tô Vọng Ngôn. Vương Tùy Phong chờ nửa buổi, mới như là đã hạ quyết tâm mà đi qua ngồi xuống, Mã Hữu Thái vẫn kinh ngạc đứng sững sờ tại chỗ, một lát sau, mới vội vàng hỏi: “Vi bảo chủ, Tô đại công tử, nơi này là nơi nào? Vì sao ta lại ở đây? Còn các người cũng vì sao ở đây? Các người biết đấy, gần đây Tô gia tìm các người khắp nơi, cũng không biết ngọn nguồn, chỉ nói đại công tử gây ra chuyện lớn, cùng biến mất với Vi bảo chủ. Thiên hạ bảo lại chẳng quan tâm, mặc cho Tô gia náo loạn tới mức toàn bộ giang hồ cũng sắp lộn tung lên rồi! Sao các người vẫn còn ở đây?”

Vi Trường Ca mỉm cười nói: “Ta và Vọng Ngôn chính là vì phải đi giải quyết chuyện này. Đây là một trấn nhỏ ngoài thành Lạc Dương, ta cùng Vọng Ngôn ngẫu nhiên đi ngang qua, đặt chân tới khách *** này, đúng lúc hai vị bị người ta làm cho hôn mê đặt trong quan tài, chuyện còn lại, chúng ta cũng không rõ ràng lắm. Đúng rồi, Mã tổng tiêu đầu, Vương đại tiên sinh, các người đều là người từng trải, sao lại mặc danh kỳ diệu bị người ta nhét vào quan tài đưa tới đây?”

Mã Hữu Thái, Vương Tùy Phong hai người không khỏi liếc nhìn nhau, nhưng lập tức lại kín đáo chuyển mắt đi.

:> Làm xong từ hôm kia, định tới qua beta rồi post, nhưng bạn lại lên gọi đi đánh phỏ bản =)))) hì hục kéo 2 nick đi, đánh đâu chả thấy, chỉ thấy bị đánh cho thê thảm tất tả đi về :>

Ngồi beta trong đêm cái đoạn này thật là lạnh gáy quá đi ;____;

Dạo gần đây ta bận lắm (thật mah ‘ 3 ‘) Cho nên làm rất chậm, mah 2 bộ này đều còn nhiều, nên có lẽ ta sẽ post song song (tất nhiên là dự định thôi, còn tùy vào hứng thú nữa =)))

PS: Không giục già nhé T_T

PS2: Hẹn gặp các bạn Nippon Genki vào tuần sau XD Rất có thể cả 2 ngày ta đều cos, cũng có thể là chỉ cos CN thôi, ai muốn gặp thì ta sẽ thông báo lại cụ thể sau :>

PS3: Dạo này ta ngồi cày game =)))) *né dép* Hiệu ứng còn sót lại từ hồi đọc Vọng du chi hành động nhất lưu =)) Cảm thấy thế giới game online sẽ là nơi đầy hứa hẹn cho fangirl YY, nếu như không có việc cứ hơi tí lại có bá đạo lưu manh công nhảy ra giết ta 2 mạng (T_T vì chơi 2 nick), trên đó toàn nhân yêu (nam phần nữ trang) không hà =)) Đi đâu các bạn cũng tưởng ta là nhân yêu (không lẽ trên người ta không tỏa ra aura nữ tính?!), nên hạ thủ chẳng lưu tình gì cả *thở dài*

T_T Ô ô, ta cũng muốn gặp một ôn nhu công dắt ta đi phỏ bản đánh quái hộ ta T_T

9. Chương 8

Dạ ***

Vi Trường Ca Tô Vọng Ngôn nhìn thấy, nhưng không nói lời nào, chỉ coi như không phát hiện.

Vương Tuyền Phong nói: “Xấu hổ, thực sự là xấu hổ! Ta chỉ biết là lúc mình đi ngủ vẫn còn tại phòng ngủ ở Kim Lăng, không hiểu sao vừa tỉnh lại đã ở đây? Thực sự là mạo danh kỳ diệu... Mã tổng tiêu đầu, người tới đây thế nào? Có đầu mối gì không?”

Mã Hữu Thái nhăn nhó mặt mày, chỉ nói: “Ta cũng như Vương đại tiên sinh, lúc ngủ còn ở trên giường mình, tỉnh lại thì phát hiện đã nằm trong một cái quan tài lớn rồi! Phi, mụ nội nó thật là xui!”

Liên nghe Đằng Lục Lang ở bên âm trầm nói: “Ngược lại ta không nghĩ có gì xui xẻo cả — vào quan tài, còn có thể tự bò ra, trải nghiệm như vậy cũng không nhiều, mấy lần sau vào lại quan tài, chỉ sợ không ra nổi nữa đâu.”

Mấy người ngồi đó mặt ai cũng không khỏi biến sắc.

Mã Hữu Thái nén giận nói: “Đằng lão bản, lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi không sợ xui, nhưng Mã mỗ sợ!”

Sắc mặt Đằng Lục Lang chẳng hề thay đổi: “Ta nói là chuyện của ta, liên quan gì tới Mã tổng tiêu đầu?”

Mã Hữu Thái cười lạnh nói: “Ta thấy Đằng lão bản không phải là không sợ xui, mà là đang tìm xui xẻo!”

Đằng Lục Lang vẫn thản nhiên như trước: “Ta đây tuy hay thích cùng người khác tìm xui, nhưng còn chưa từng bị ai nhét vào quan tài. Nếu bàn về xui, sao có thể so nổi với Mã tổng tiêu đầu?”

Người áp tải, xác thực là sống trên vết đao, bởi vậy chú ý nhất chính là khởi đầu may mắn, vừa rồi Mã Hữu Thái vừa mở mắt, biết mình ngủ trong quan tài, trong đầu đã hô to ‘Xui xẻo’ rồi, lúc này lại còn đối mặt với Đằng Lục Lang cứ mở miệng là một chữ ‘Quan tài’, ngậm miệng là một chữ ‘Đen đủi’, khiêu khích hết lần này tới lần khác?

Nhất thời một ngọn lửa bốc lên, nhảy lên một cái, liền thay đổi sắc mặt.

Vi Trường Ca cười nói: “Đằng lão bản cũng là nhanh mồm nhanh miệng thôi, cũng không có ác ý, Mã tổng tiêu đầu bớt giận.”

Mã Hữu Thái vẻ mặt tức giận, lườm nguýt Đằng Lục Lang cả nửa buổi, hừ mạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Vi bảo chủ nếu đã mở miệng, vậy Mã mỗ linh mệnh là được.” Lại lớn tiếng nói: “Đằng lão bản, Mã mỗ là người thô lỗ, mới vừa rồi có chỗ nào đắc tội thì mong thứ lỗi.” Nói xong, rút cuộc vẫn cả giận, thông thả qua lại vài bước, xoay người nói với Vương Tuyền Phong: “Chỗ quỷ quái này không phải quan tài thì là bình tro cốt, ngọt ngạt không chịu nổi! Vương đại tiên sinh, ta ra ngoài xem, ngươi ở lại đây, hay là đi cùng với ta?”

Vương Tuyền Phong lập tức đứng dậy nói: “Ta và Mã tổng tiêu đầu cùng đi.”

Đằng Lục Lang khom người ho hai tiếng, nói: “Hai vị khoan hãy đi. Mã tổng tiêu đầu, Vương đại tiên sinh, các người đều là lần đầu tới chỗ ta ở trọ, đừng chê ta dài dòng. Nơi đây có vài quy củ, không thể không nói trước một chút với hai vị.”

Mã Hữu Thái hừ lạnh nói: “Ngươi nói đi.”

Vương Tuyền Phong vẫn cân nhắc chưa xong, cũng đồng ý theo.

Liên nghe Đằng Lục Lang nói: “Vốn có, quy củ thứ nhất của khách *** này, là làm ăn với người chết, nhưng điều này, hiện nay đã sửa lại — hôm nay bản *** làm ăn với cả người chết, lẫn người sống. Bất kể là nhiều hay ít tiền, nam nữ già trẻ, bất luận phú quý nghèo hèn, gian giáo lương thiện, chỉ cần vào cánh cửa

này của ta, thì đều được đối xử bình đẳng. Mỗi người một cái quan tài, không được chiếm thêm cũng không được bỏ trống, quyết không thiên vị.

“Điều thứ hai, phạm là người sống qua đêm ở khách *** này, tới ban đêm, không được bước ra khỏi cửa *** một bước.

“Điều thứ ba, phạm là người sống qua đêm ở khách *** này, ban đêm không thể ngủ dù chỉ là một lát.”

Hơi ngừng một chút, nói tiếp: “Chỉ cần vào cửa này của ta, phải theo ba quy củ đó. Nếu không muốn, có thể đi ra, ta quyết không ngăn trở.”

Mã Hữu Thái ngẩn ra.

Vương Tuy Phong thì có chút vô cùng kinh ngạc, cười hỏi: “Đây là quy củ gì? Không thể ra khỏi cửa, không thể ngủ, đây là vì sao?”

Đằng Lục Lang thản nhiên nói: “Bởi vì bên ngoài có một thi thể giết người”

Vương Tuy Phong ngẩn người, rồi ha ha một cái, cười nói: “Đằng lão bản đang đùa với ta đấy à.”

Đằng Lục Lang thản nhiên nói: “Hai mươi năm trước, có một đôi phu phụ ở khách *** này, đêm đó, người chồng không biết vì sao, đứt đầu mà chết, thê tử cũng tự vẫn theo chồng.”

Hắn nói đến đây, không biết Mã Hữu Thái và Vương Tuy Phong nghĩ tới gì, đồng thời biến sắc, rồi lập tức lại khôi phục bình tĩnh như không có việc gì.

Đằng Lục Lang nói: “Rồi sau đó, ở đây có thêm một thi thể biết giết người. Cứ tới ban đêm, thường xuyên nghe được tiếng chân người nặng nề, từng bước, từng bước, chậm rãi đi trên đường... Sau đó, sẽ thấy một nam nhân không đầu, trong tay cầm một cây đao, đẩy cửa từng nhà — nếu như trùng hợp nhà ai vận khí không tốt, quên cài cửa, tới sáng sớm hôm sau, cả nhà đó sẽ không còn một ai sống sót...”

Vương Tuy Phong bán tín bán nghi nói: “Đằng lão bản nói đùa — người không có đầu, thì đương nhiên là sẽ chết, sao còn có thể bước đi, hướng chỉ là giết người? Chẳng lẽ là quỷ sao?”

Cười gượng hai tiếng hắc hắc.

Nhưng Đằng Lục Lang chỉ cười cười, nói rằng: “Vương đại tiên sinh nếu không tin, có thể hỏi hai vị khách tới trước này, xem Đằng mẫu có nói giỡn hay không.”

Vương Tuy Phong và Mã Hữu Thái cảm thấy không tin, nhưng vẫn không nhịn được quay về phía Vi Trường Ca.

Vi Trường Ca trầm ngâm trong chốc lát, cười nói: “Nơi này xác thực có chút cổ quái, nhị vị nếu tin ta, thì trước hết ở lại khách *** này nghỉ ngơi một đêm, quan sát tình hình, những chuyện khác, để sáng mai bàn tiếp đi!”

Tim Mã Hữu Thái loạn nhịp trong chốc lát, gượng cười nói: “Đại thiên thế giới, lăng lăng càn khôn, lấy đâu ra quỷ? Sợ là có người cố ý giả thần giả quỷ đó thôi?”

Đằng Lục Lang cười nhạo nói: “Ta nói là quỷ lúc nào?”

Mã Hữu Thái sững sốt, kinh ngạc nói: “Người không có đầu, sẽ không thể sống. Người đã chết còn có thể giết người, không phải là quỷ thì là cái gì?”

Đằng Lục Lang cũng không đáp lời, nửa mỉa mai nửa trào phúng mà bĩu môi, giương mắt nhìn bầu trời.

Nhưng Tô Vọng Ngôn thì hơi trầm ngâm, cười yếu ớt nói: “Cũng không hẳn vậy. Người không đầu mà có thể sống, kỳ thực xưa xưa đã có.”

Đường nhìn của mọi người nhất thời đều rơi vào trên người cậu, chỉ chờ cậu nói nốt.

Vi Trường Ca tâm tư khẽ động, đã biết cậu muốn nói gì, tiếp lời: “Hình Thiên.”

Tô Vọng Ngôn gật đầu.

“Thời thượng cổ, Viêm đế cùng Hoàng đế tranh vị, chúc thần Hình Thiên của Viêm đế dùng mãnh hiệu chiến, nhưng khi giao chiến thì thất bại, bị Hoàng đế chém đứt đầu, chôn ở chân núi Thường Dương. Hình Thiên mặc dù đứt đầu mà chết, ý chí vẫn không tiêu tan, lại đứng lên, lấy nhũ làm mắt, lấy rốn làm miệng, cầm thuẫn bài, búa lớn tiếp tục huy vũ, muốn tiếp tục quyết thắng bại với Hoàng đế — đó chẳng phải là ví dụ mất đầu nhưng vẫn có thể sống hay sao?”

Mã Hữu Thái, Vương Tùy Phong đều sửng sốt.

Liên nghe Đàng Lục Lang nói: “Hình Thiên vũ kiền thích, bất quá là thượng cổ thuật lại, Tô đại công tử nghĩ có thể tin sao?”

Tô Vọng Ngôn khê thở dài: “Ta vốn cũng thấy khó tin, thế nhưng nam nhân không đầu bên ngoài kia, không phải cũng giống như Hình Thiên sao?”

Vương Tùy Phong thất kinh hỏi: “Tô đại công tử, bên ngoài thật sự có thứ đó sao?”

Tô Vọng Ngôn cười khổ nói: “Không dối gạt nhị vị, thi thể không đầu mà lại bước đi được mà Đàng lão bản nói, mới vừa rồi ta và Vi Trường Ca đã gặp ở ngoài kia.” Nói đến đây, nghĩ tới thi thể không đầu đó đang cầm đao bồi hồi quanh thôn trấn, không khỏi có chút rét run.

Cậu dừng một chút, mới chậm rãi tiếp: “Không đầu có thể sống, không chỉ có Hình Thiên. Thời Tần, phía nam có một bộ tộc gọi là ‘Lạc đầu dân’. Người của bộ tộc này, có một nghi thức tế tự gọi là ‘Trùng lạc’, tới ban đêm, thân đầu sẽ tự động chia lìa, đầu bay ra ngoài cửa sổ, du đãng khắp nơi, tới hừng đông lại bay về kết hợp làm một với thân thể, liền có thể hành động như thường.

“Bác vật chí nói, đầu của Lạc đầu dân sau khi rời khỏi thân thể, sẽ dùng tai làm cánh để phi hành. Thời cổ đại, quân nam chinh cũng thường bắt được Lạc đầu dân, mỗi lần như thế, binh sĩ sẽ dùng chậu che lấy cái cổ của Lạc đầu dân, làm cho đầu không thể trở lại trên thân thể, như vậy, người nọ liền chết.

“Lại có ghi chép, thời Ngô, tướng quân Chu Hoàn có một tỳ nữ. Mỗi khi đêm tới, đầu của tỳ nữ này sẽ dùng tai làm cánh, bay ra ngoài cửa sổ. Những người khác thấy cổ quái, ban đêm đốt đèn đến xem, phát hiện nàng chỉ còn lại mỗi phần thân, thân thể hơi hơi run, nhưng còn hơi thở, chỉ là cực kỳ gấp rút. Vì vậy những người này liền dùng chăn phủ lên thân thể nàng. Lúc trời sắp sáng, đầu của tỳ nữ trở về, thần tình rất kinh khủng, muốn trở lại thân thể, nhưng cách chăn, không thể cùng thân thể hợp lại. Cuối cùng người ngoài vạch chăn ra, đầu của nàng mới có thể trở lại thân thể.”

Cậu kể rất sinh động, mọi người nghe tới nhập thần.

“Vào triều Nguyên, Trần Phu đi sứ An Nam, làm một bài thơ ‘Thủ kỷ sự’, nói là ‘Tị ẩm như linh đích, đầu phi tự lộc lô’. Đó là nói, thổ dân địa phương, có thể sử dụng mũi uống nước, cũng có việc ban đêm đầu rời thân thể bay ra biển ăn cá, tới tảng sáng lại quay về thân thể. Bởi vậy hậu nhân liền gọi những thổ dân mà Trần Phu thấy là ‘Lộc lô thủ’. Cũng có người nói, đây là chuyện của một đất nước tên là Lào.

(Tị là mũi, ẩm là uống, linh đích là bình nước có quai, lộc lô theo QT là ròng rọc kéo nước)

“Tới năm thứ mười Thái Hòa, Côn Sơn Phí Tín theo Tam Bảo Thái Giám đi sứ Nam Dương chư quốc, sau khi trở lại trung thổ đem những điều mình nghe thấy nhìn thấy viết thành một quyển ‘Tinh tra thắng lãm’. Trong sách ông nói: Người nước Chiêm Thành, có người đầu biết bay, đêm bay đi ăn phần tiêm của người (uhm phần = phân á = . =), nếu biết mà bọc lại, hoặc là di chuyển thân thể đi, thì tất chết. Có người nói đến chính ông cũng từng gặp qua loại quái nhân này. Sau đó Lang Anh soạn ra ‘Thất tu loại cáo’ nhắc tới việc này, theo như ông khảo chứng, Cổ Thành gần với phía nam An Nam, còn Lào, lại chính là tiếp với Tây Bắc An Nam.”

Đàng Lục Lang nói: “Tô đại công tử quả nhiên bác học thấy nhiều biết rộng. Nói như thế, những điều Trần Phu thấy, rất có thể cũng giống như Phí Tín. Vậy, Lạc Đầu dân cũng được, Lộc Lô thủ cũng thế, ắt đều là những chuyện lạ có thật.”

Tô Vọng Ngôn cười khổ nói: “Lạc Đầu dân và Lộc lô thủ có phải chuyện lạ có thật hay không ta không biết, ta chỉ biết là, bên ngoài có một Hình Thiên không đầu thì lại là chuyện thiên chân vạn xác.”

Mã, Vương hai người đều không nói gì, sắc mặt âm tình bất định, cũng không biết là đã tin hay chưa, nhưng cũng không dám đi mở cửa nữa, một hồi lâu sau mới chậm rãi lùi lại.

Nhất thời tất cả mọi người đều không nói gì, đôi bên nhìn mặt lẫn nhau, trong lòng đều mang tâm tư riêng.

Trong lúc an tĩnh, thỉnh thoảng nghe Tô Vọng Ngôn cười ha ha.

Đằng Lục Lang cười hỏi: “Tô đại công tử cười chuyện gì?”

Tô Vọng Ngôn nghe vậy lại cười tiếp, cuối cùng, chậm rãi nói: “Ta cười những người dưới mái hiên này, ngoại trừ Đằng lão bản, có lẽ không một ai biết vì sao mình lại ở đây.”

Vi Trường Ca nghe vậy trong lòng khẽ động, Mã Vương hai người cũng đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Đằng Lục Lang thần tình tự nhiên, phỉ phỉ bụi trên áo, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Mỗi người tự có nhân quả riêng, bản thân còn không hiểu rõ, người ngoài làm sao mà biết được?”

Nói xong thì cười.

Tô Vọng Ngôn ngẩn ra, chỉ cảm thấy trung niên bệnh hán xanh xao vàng vọt này, trong lúc cười, bỗng lộ ra khí độ ung dung.

Đằng Lục Lang chậm rãi đảo mắt quanh mọi người, thông dong cười nói: “Tô đại công tử, tại hạ khi còn bé từng tập được thuật nhìn người, khó có được cơ hội, hôm nay thỉnh cho thử một lần, trò chuyện để tiêu khiển đêm trường, có được không?”

Tô Vọng Ngôn cười nói: “Cầu còn không được.”

Đằng Lục Lang nói: “Thuật sĩ tầm thường, nhìn người đầu tiên là nhìn mũ áo, tiếp là xem vũ khí, rồi tới ngôn ngữ cử chỉ, rồi xem tới chân mày, lời nói ra có lẽ được tám chín phần mười, kì thực không quá am hiểu thế đạo, chỉ là uốn nắn tác lược mà thôi. Thuật nhìn người này của tại hạ, bất đồng với thuật sĩ tầm thường, tên là nhìn người, kỳ thực là nhìn tâm, chỉ cần nhìn nhất tọa nhất động của người ta, nhiều, thì có thể biết thiên tính lòng dạ của người đó, mà ít, thì có thể tra ra tâm sự phiền não.”

Hơi cười một chút, giơ ngón tay chỉ vào mọi người, nói: “Tô đại công tử, người thấy vị trí mọi người trong phòng đang ngồi rồi chứ?”

Hắn nói lời này, không riêng Tô Vọng Ngôn, mấy người còn lại cũng đều không nhận được mà quay đầu đánh giá vị trí mỗi người.

Sáu người trong phòng, ngoại trừ người nọ còn đang ngủ dưới đất chưa tỉnh, Đằng Lục Lang thần nhiên ngồi dưới đèn, Tô Vọng Ngôn ngồi cách hắn vài bước, Vi Trường Ca ngồi sát với Tô Vọng Ngôn, vị trí giữa hai người Tô, Đằng, Vương Tùy Phong ngồi xếp bằng trên mặt đất cách đó không xa lắm, Mã Hữu Thái một mình ôm ngực đứng bên cửa sổ.

Đằng Lục Lang cười nói: “Tô đại công tử, mới vừa rồi ta mời các vị ngồi xuống, người tuy rằng nghi ngờ ta, nhưng vẫn không hề do dự ngồi bên cạnh ta, người không sợ ta đột nhiên gây khó dễ, là thiên tính hào hiệp, là tài cao mật lớn, hay là tự phụ có chỗ dựa? —— Tô đại công tử, người ngoài miệng thường nói ‘Phụ lòng đa phần là người đọc sách’, kỳ thực đối với vị bằng hữu Vi bảo chủ này, người thật ra lại rất yên tâm!”

Tô Vọng Ngôn vẻ sợ hãi cả kinh, nhếch môi.

Đằng Lục Lang nói tiếp: “Vi bảo chủ, lòng nghi ngờ của người đối với ta, so với Tô đại công tử, ắt chỉ có nhiều hơn, không hề kém, nhưng người như vậy lại ngồi gần ta nhất, vì sao? Chỉ vì Tô đại công tử ngồi ở chỗ này —— người biết Tô đại công tử tâm tư linh xảo, nhưng không đủ tinh tế ổn trọng. Người sợ hắn bị ta hại, như ta đã nói, vậy nên đặc biệt ngồi giữa hắn và ta, để ngừa vạn nhất, có đúng không? Hắc hắc, Vi bảo chủ, người đúng là hết lòng vì bằng hữu, khiến người ta bội phục.”

Vi Trường Ca cười nói: “Đâu có.”

Đằng Lục Lang cũng cười, dừng một chút, ánh mắt rơi vào trên người Vương Tùy Phong: “Vương đại tiên sinh là người thẳng thắn vô tư, người tuy có nghi ngờ tình huống lúc này, nhưng không nghi ngờ Vi bảo chủ, Tô đại công tử và ta. Nhưng mà, vừa rồi người vẫn ngồi lên quan tài theo chúng ta mà không chút phật

lòng, giờ lại ngồi xa xa một bên, không dám tới gần căn phòng đầy quan tài tro cốt, đây là vì sao? Người là kiếm khách đại danh đỉnh đỉnh, dưới kiếm vong hồn vô số, nếu nói người như người lại sợ chết, ta trăm triệu lần không tin. Vương đại tiên sinh, vì sao người sợ? Lại vì sao người lúc trước không sợ, mà lại dễ sau khi nghe xong chuyện về vô đầu thì mới sợ? Người nghĩ tới cái gì, mới sợ như thế?”

Vương Tùy Phong mặt trầm như nước, môi mấp máy, một chữ cũng không nói nên lời.

Đằng Lục Lang cười lạnh một tiếng, võ áo đứng dậy, chậm rãi mà đi.

“Mã tổng tiêu đầu mới vừa nói mình là người thô kệch, cũng là khiêm tốn rồi. Theo như ta thấy, Mã tổng tiêu đầu là trong thâm tâm có tế (tế trong tinh tế, tỉ mỉ), rất khôn khéo đó —— người cứ nói xui xẻo, không chịu ngồi cùng chúng ta, kỳ thực người sợ không phải là xui, miệng người không nói, trong lòng âm thầm nghi ngờ tất cả những người khác. Vậy nên người đứng một mình ở xa xa, đến ngồi cũng không chịu, chỉ sợ lúc động thủ, sẽ chậm một khắc nửa khắc!”

Mã Hữu Thái đen mặt, chỉ chốc lát liền trả lời: “Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền, người trong giang hồ, luôn cẩn thận chút mới tốt. Vì bảo chủ, Tô đại công tử, nhị vị đừng trách.”

(dùng cẩn thận thì thuyền có thể chạy vạn năm – đại khái thế – ý là nếu cẩn thận thì không dễ xảy ra lỗi lầm, có thể phát triển bình ổn lâu dài)

Đằng Lục Lang đã nói tiếp: “Không sai, người trong giang hồ, luôn cẩn thận chút mới tốt, tâm tư đó của Mã tổng tiêu đầu, ta minh bạch, Vì bảo chủ đương nhiên cũng minh bạch. Mã tổng tiêu đầu, ta chỉ muốn hỏi một chút, người và Vương tiên sinh cách xa như vậy, là vì sao? Các người đều là trong lúc mơ hồ bị người ta nhét vào quan tài đưa đến đây, chính là cái gọi là đồng bệnh tương liên, bất luận kẻ nào tới hoàn cảnh như các người, có lẽ đều có rất nhiều lời muốn hỏi đối phương, nhưng vì sao người và Vương đại tiên sinh, giữa hai người đến một câu cũng không nói? Hai người các người rõ ràng giao tình cũng không mỏng, vì sao lại muốn giả bộ không liên quan gì?”

Mã Hữu Thái, Vương Tùy Phong hai người nghe vậy sắc mặt đều đại biến, đôi bên liếc nhìn nhau, rồi lại vội vàng rời ánh mắt đi.

Đằng Lục Lang lặng lẽ cười, cũng không hỏi lại, tiện tay cầm lấy một cái kẹp bạc, đập tắt bắc đèn trên vách. Thông thả xoay người lại, nói với Tô Vọng Ngôn: “Tô đại công tử, người xem thuật nhìn người đó của tại hạ, có ổn không?”

Tô Vọng Ngôn gượng cười, nói: “Thần hồ kỳ kỹ, Vọng Ngôn bội phục. Bất quá có một vấn đề, muốn thỉnh giáo Đẳng lão bản —— nghe lời vừa rồi của Đẳng lão bản, đến khẩu đầu thiện của tại hạ cũng biết rõ, như là sớm đã biết nội tình của mấy người chúng ta. Bỏ qua cho ta ánh mắt vụng về, lại không nhìn ra các hạ là cao nhân phương nào? Sao lại nhận ra chúng ta?”

(khẩu đầu thiện theo QT là phạt đầu lưỡi, mình nghĩ ý đoạn đó giống như “đi guốc trong bụng” vậy đó? ‘_’-)

Đằng Lục Lang thần nhiên nói: “Người làm ăn tự nhiên có cách thức của người làm ăn, huống hồ các vị đều là những nhân vật đại danh lừng lẫy trên giang hồ, Đằng Lục Lang nếu một mực làm bộ không nhìn ra, ngược lại thành làm kiêu rồi.”

Nói rồi khép mắt dưỡng thần, biểu hiện không muốn nói thêm gì nữa.

Ngại ngừng bước ra

Uhm trốn biệt hơi bị lâu nhỉ :”> Cả tháng hè qua không làm việc gì hết, ta cũng ko phải là bận bịu gì đâu, tại vì ko có hứng làm thôi, vậy là cả ngày ngồi chơi game :”>

Nhưng cuối cùng nghĩ cũng ko thể bỏ dc nên lại lách cách ngồi gõ, có điều vì thời gian dành cho chơi game nhiều nên thời gian để edit không được mấy, chương này làm hơn 2 tuần mới xong :”>

Thi thoảng Dạ Tư Vũ vẫn vào nhắc nhở, mah ta lưỡi quá, lần nào cũng cười trừ với nàng ý :-”

Ta sẽ bắt tay vào làm tiếp Dạ thuật nữa, nhưng ko hứa hẹn được lúc nào, có thể là mấy tuần nữa không biết chừng :”>

.
. .

Còn về cái chương này =))

(Cái tên này hốt vật vơ, từ hồi mới lập nick đã hay bị soi, có lần đang phi ngựa giữa đường có zai chạy theo nhìn =)))

.

Uhm ta chơi Kiếm Thế ‘_’-

Nhưng dạo này ko chơi nữa, chuyển qua Tây Du Ký vì có người rủ, có nhiều người quen hơn, chơi Kiếm Thế hơi buồn vì chả quen biết mấy.

10. Chương 9

Những người còn lại hoặc nghi hoặc quẩn hoặc kinh hoặc sợ, nhất thời đều im lặng không lên tiếng.

Không biết qua bao lâu, thỉnh thoảng bên cạnh có tiếng rên rỉ khe khẽ, mấy người cùng nhau quay đầu lại, thì ra là lão nhân trên mặt đất kia đã tỉnh từ bao giờ, vẫn đang ngồi dưới đất nhìn xung quanh, mở miệng hỏi: “Đây là đâu? Sao ta lại ở đây?”

Mã Hữu Thái bước một bước tiến lên, túm lấy cổ áo lão nhân nọ, quát hỏi: “Người là ai? Có phải người đem chúng ta tới chỗ này không?”

Người nọ thấy Mã Hữu Thái, bỗng trừng lớn mắt, một đôi lão nhân vẫn đục như là muốn rơi ra khỏi viên mắt, lấy tay chỉ vào Mã Hữu Thái, nhưng toàn thân đều run rẩy, một chữ cũng không nói nên lời.

Mã Hữu Thái ngẩn ra, lực đạo trên tay không khỏi nói lỏng: “Người chỉ vào ta làm gì?”

Người nọ vẫn không ngừng run, một lát nói: “Ta... Ta đang ở chỗ nào? Sao, sao người lại ở đây?”

Mã Hữu Thái giật mình nói: “Người quen ta?”

Hắn vừa nói ra khỏi miệng, lão nhân đã nhảy dựng lên, như là mũi tên rời khỏi dây cung, lao thẳng ra cửa ***, nhanh nhẹn tới độ không giống một người già.

Mọi người đều sửng sốt, cũng không biết có nên ngăn lão hay không.

Liền thấy lão kéo cửa, chạy thẳng ra ngoài nền tuyết, cũng không biết là nhìn thấy gì, đột nhiên toàn thân như run lên, dưới chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống tuyết, thở dốc một lúc lâu, chậm rãi quay đầu lại nhìn mọi người trong phòng phía sau, lại nhảy mạnh lên, ‘Cạch’ một tiếng đóng lại đại môn, lão đảo chạy vội vào. Vừa vào phòng, không nói một lời, cuồn người ngồi xuống ngay tại chỗ, sắc mặt trắng bệch, không ngừng run, nhân thần vừa đại ra lại vừa tuyệt vọng, viết rõ ràng bốn chữ ‘kinh hãi gần chết’.

Vương Tùy Phong và Mã Hữu Thái nhìn nhau, trầm giọng hỏi: “Các hạ là ai?”

Người nọ như là không nghe thấy, chỉ tiếp tục há miệng thở dốc, khàn giọng nói: “Là Lai Quy khách ***! Là Lai Quy khách ***! Sao ta lại ở chỗ này... Sao ta lại ở chỗ này...”

Vương Tùy Phong nhíu mày nói: “Sao? Người cũng không biết là mình tới đây như thế nào à?”

Ánh mắt lão đảo xoay lại bắn thẳng về phía hắn.

Vương Tỳ Phong không tự chủ được, rụt lui một bước.

Một lúc lâu, lão nhân kia mới hít sâu một hơi, ánh mắt dạo một vòng trên người hắn, lại liếc nhìn Mã Hữu Thái, vùi đầu cười thầm: “Trương đại hiệp, Lý đại hiệp, nhiều năm không gặp, lâu nay có khỏe không?”

Liền nghe một tiếng động lớn, chính là Mã Hữu Thái lão đảo lùi lại mấy bước, trong lúc bị sự hoảng hốt bao phủ, đã dùng sức quá mạnh, đẩy một cái nắp quan tài ở phía sau đập xuống đất, phát ra âm thanh lớn.

Vi Trường Ca bất động thanh sắc chăm chú nhìn hướng Vương Tỳ Phong.

Vương Tỳ Phong nọ trên mặt cũng là vẻ khiếp sợ, thốt nhiên đứng dậy, nhảy đến bên cạnh đứng sòng vai với Mã Hữu Thái.

Mã Hữu Thái xanh cả mặt, đứng lạng tại chỗ, không hề nhúc nhích, lát sau mới run giọng nói: “Người... người gọi cái gì...”

Người nọ cười khỏ nói: “Lý đại hiệp, thực sự là quý nhân hay quên, chẳng lẽ nào đã quên lão bằng hữu này rồi sao? Ai, người và Trương đại hiệp ăn ngon mặc đẹp, hai mươi năm rồi, đáng về một chút cũng không thay đổi, ta liếc nhìn một cái, đã nhận ra các người. Đáng về như Triệu Lão Thực ta, trời sinh mệnh cùng! (nghèo nàn) Nhiều năm như vậy, chưa từng trải qua một ngày yên ổn, cũng khó trách các người không nhận ra ta...”

Lúc lão nói tới “Trương đại hiệp”, đầu vai của Vương Tỳ Phong chấn động, còn bắt đầu không ngừng run.

Mã Hữu Thái đột nhiên nhảy lên trước, đưa tay bóp cổ Triệu Lão Thực, âm trầm nói: “Lão già chết tiệt này, nói bậy bạ cái gì đó! Ta biết ngay mà, ắt là người ra tay! Nói! Người đem chúng ta đến đây, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Triệu Lão Thực bị hắn bóp cổ hô hấp khó khăn, mặt mũi tím tái, hai tay không ngừng quơ quào trên mặt đất, không ngừng giãy dụa.

Vi Trường Ca nhíu mày, đang muốn tiến lên ngăn lại, bên cạnh đã sớm có người lao tới kéo Mã Hữu Thái. Vương Tỳ Phong giật Mã Hữu Thái lại, nhưng chỉ là sắc mặt trắng bệch, run giọng hỏi: “Người nói cho ta biết, đây... đây... rốt cuộc là nơi nào?”

Triệu Lão Thực phủ phục trên mặt đất, ho nửa ngày mới tỉnh táo lại.

Lão dùng tay chống thân thể chậm rãi ngồi dậy, thở phì phò, cười thầm: “Hóa ra các người hoàn toàn không biết đây là nơi nào? Các người mà lại không biết đây là đâu sao? Ha, ha, Trương đại hiệp, hai mươi năm trước, chính ở nơi này người nói với ta ‘Triệu lão bản, ta vốn là tới tặng bạc’! Trương đại hiệp, bây giờ hẳn là người đã biết, đây là nơi nào rồi chứ?!” Nói đến cuối, thanh âm thê lương không gì sánh được.

Vương Tỳ Phong ngậy ra như phồng, hơn nửa ngày, mới rên rỉ thì thào tự hỏi: “Quy Lai khách ***? Nơi này, nơi này là Trường Nhạc trấn, Quy Lai khách ***?”

Đằng Lục Lang kinh ngạc cười nói: “Không sai, chính là Quy Lai khách *** Trường Nhạc trấn. Chỉ là *** nhỏ, sao Vương đại tiên sinh lại biết tới, chẳng lẽ trước đây cũng từng ở chỗ này?”

Liền thấy trên trán Vương Tỳ Phong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thần tình trên mặt, giống như bị sét đánh, nhưng vừa xoay đầu liền nhìn về phía Mã Hữu Thái —— hai người này từ sau khi được Vi Trường Ca cứu tỉnh vẫn không chịu nhìn thẳng vào đối phương, giờ lại ăn ý nhìn một hồi lâu.

Ánh mắt Mã Hữu Thái chớp động, như là gạt đầu một cách kín đáo.

Ngay trong nháy mắt đó, hai người gần như đồng thời đứng bật dậy, lao về phía cửa.

Vi trường Ca và Tô Vọng Ngôn như nhận ra điều gì, liền chỉ im lặng quan sát diễn biến.

Quả nhiên, thấy trước mắt nháng lên, một bóng đen xẹt qua, trong chớp mắt đã đứng trước mặt hai người Mã Hữu Thái và Vương Tỳ Phong —— Thân pháp cực nhanh, kẻ khác trở mắt; thân hình ưu mỹ, như hồi phong vũ tuyết.

Mã, Vương hai người cũng không thương lượng, một sải bước sang bên phải, một tránh nhanh sang bên trái, chia ra đi qua hai bên người nọ, lại lao về phía cửa. Người nọ mặt mang tiểu ý, dưới chân khẽ nhích, mặc

kệ bọn họ luồn lách thế nào, trước sau vẫn chắn trước mặt họ, Mã Vương hai người không thể tiến về phía trước. Ba người lại quay tới quay lui, khiến người xem hoa cả mắt.

Mã Hữu Thái và Vương Tùy Phong vừa sợ vừa giận, đồng thời nhảy về phía sau chừng vài trượng.

Mã Hữu Thái quát lớn: “Đằng lão bản, làm cái gì vậy?”

Đằng Lục Lang đứng chắn trước cửa, cười lạnh lạnh: “Vương đại tiên sinh, Mã tổng tiêu đầu, nhị vị đã quên rồi sao? Trong trấn này có một con quỷ giết người, khi bầu trời tối đen, không nên ra khỏi cửa.”

Mã Hữu Thái lạnh lùng nói: “Chân ở trên người ta, ta muốn ra ngoài, có liên quan gì tới người đâu nhỉ?!”

Đằng Lục Lang nói âm u: “Đã muốn ở trọ, thì phải theo quy củ của ta.”

Mã Hữu Thái cả giận nói: “Được, ta không ở cũng chẳng sao!”

Lần này Đằng Lục Lang không cản trở, tránh sang bên một bước: “Quy củ đã nói rõ, khách nhân muốn đi, ta đây cũng sẽ không giữ. Bất quá nhị vị nhớ kỹ, ra khỏi cửa này, có lẽ không thể quay đầu lại được nữa.” Vừa nói, vừa thản nhiên quay trở lại ngồi xuống. Mã, Vương hai người đều sửng sốt, dưới chân liền chậm một bước.

Liền nghe ở một bên có người cụt hứng thở dài, nói: “Lý đại hiệp, cánh cửa này xác thực là không ra được.”
—— người nói, là Triệu Lão Thực.

Mã Hữu Thái quát lên: “Vì sao không ra được?! Mã mỗ hôm nay càng muốn ra khỏi cánh cửa này, để xem, ai dám ngăn cản ta!”

Triệu Lão Thực uể oải cười, đưa tay lên lau mặt, thấp giọng nói: “Người không sợ người sống, lẽ nào đến người chết cũng không sợ sao...”

Mã Hữu Thái chấn động, không khỏi hỏi ngược lại: “Có ý gì?”

Triệu Lão Thực liếc vội Đằng Lục Lang một cái, hít một hơi thật sâu: “Hắn, hắn không lừa ngươi... trong trấn, thật sự có một thi thể không đầu đi quanh giết người... Nếu ngươi gặp phải hắn, thì không xong rồi...”

Mã Hữu Thái cười lạnh một tiếng: “Cái gì mà người sống với chả người chết, người không có đầu, chính là đã chết. Người đã chết còn có thể làm gì?! Các ngươi coi Mã Hữu Thái ta là hài tử ba tuổi dễ bị lừa vậy sao?”

Triệu Lão Thực lặng lẽ trong chốc lát, thở dài một tiếng, nói: “Lý đại hiệp, ngươi thật sự không biết vì sao người bị mang tới đây sao?”

Lão vừa nói ra lời đó, Mã Hữu Thái liền sửng sốt, chốc lát sau mới nói: “Ta không biết gì hết, cũng không muốn biết! Nói chung bây giờ ta sẽ ra ngoài. Vương đại ca, ngươi có đi hay không?”

Hắn đã thừa nhận Vương Tùy Phong là người quen, đến cả cách xưng hô cũng thay đổi.

“Thế nhưng ta lại biết rõ đấy,” Triệu Lão Thực cười chua chát, thanh âm của lão vốn già nua, lúc này tận lực đè thấp giọng, nghe lại càng âm trầm đáng sợ: “Tuy rằng ta không biết mình tới đây thế nào, nhưng lại biết vì sao mình ở chỗ này... Ta vừa thấy các ngươi, thì đã hiểu tất cả...”

Mã Hữu Thái, Vương Tùy Phong chỉ lặng lẽ không đáp.

Đằng Lục Lang ngồi nghiêm chỉnh, thờ ơ nhìn ba người bọn họ, trong mắt lộ ra chút vẻ trào phúng nhàn nhạt.

Triệu Lão Thực lộ vẻ sâu thẳm: “Trương đại hiệp, Lý đại hiệp, các ngươi muốn đi, là muốn đi đâu? Nếu các ngươi đã tới Trường Nhạc trấn, còn tưởng rằng mình sẽ có đường sống trở về hay sao...”

Hơn nửa ngày, Vương Tùy Phong mới thở dài rất khẽ, rút cuộc chậm rãi quay lại.

Mã Hữu Thái đứng ở cửa, như là nhất thời không biết nên tiến lui thế nào, chỉ ngơ ngác nhìn Vương Tùy Phong và Triệu Lão Thực.

Vương Tùy Phong đi tới trước mặt Triệu Lão Thực, ngồi xuống đất, trong khoảnh khắc như là đã già đi vài tuổi, chưa chát nói: “Triệu lão bản, đã lâu không gặp.” — cũng là thừa nhận lời Triệu Lão Thực vừa nói.

Vi Tô hai người trao đổi một ánh mắt, vô thanh vô tức, chỉ nghe mấy người kia nói chuyện.

Vương Tùy Phong than thở: “Hiện giờ ta cuối cùng cũng rõ rồi... Thì ra là thế... Thật không ngờ, sự việc đã qua hai mươi năm, vậy mà lại có một ngày chúng ta gặp lại...” Xoa xoa mặt một chút, ngẩng đầu nói: “Vi bảo chủ, ta muốn thỉnh giáo người một việc — người và Tô đại công tử, thực sự là ngẫu nhiên đi ngang qua đây?”

Tô Vọng Ngôn chớp mắt, không đợi Vi Trường Ca trả lời, nghiêm mặt nói: “Thực không dám dấu diếm, chúng ta cũng không phải là đi ngang qua, mà là đặc biệt tới Cẩm Thành. Chân tướng trong đó, ta nghĩ Vương đại tiên sinh, Mã tổng tiêu đầu còn có Triệu lão bản nữa, nhất định đều rất hứng thú muốn biết. Có điều, trước tiên ta muốn nghe xem, vì sao các người lại ở đây.

Ba người đó không hẹn mà cùng trầm mặc một lúc lâu, ai cũng không chịu lên tiếng trước.

Một hồi sau, vẫn là Triệu Lão Thực gãi đầu, cười khổ nói: “Chuyện này, phải bắt đầu kể từ hai mươi năm trước.”

Mã Hữu Thái quay mạnh đầu lại nhìn Triệu Lão Thực.

Còn Vương Tùy Phong thì lại phát tay áo, than thở: “Việc đã tới nước này, Mã lão đệ, người để hần nói đi!”

Triệu Lão Thực ngưng thần suy nghĩ hơn nửa buổi, mới chậm rãi kể: “Hai mươi năm trước, ta là lão bản của Quy Lai khách *** này. Khi đó, trong đại đường bày không phải là quan tài. Khi đó, phía trước đặt bàn ghế, ở giữa dùng một bức tường ngăn cách, đằng sau là đại thông pho (giường ghép) nơi đám tiểu nhị ở, trên lầu còn có tròn mười gian phòng khách. Khách *** này là gia gia lưu lại cho cha ta, cha ta để lại cho ta, tới thời của ta, đã kinh doanh tròn bốn mươi năm rồi.”

Hồi tưởng lại tình hình khi đó, thở dài, thần sắc buồn bã, ngừng một lúc, thấp giọng nói: “Bắt đầu của sự tình này, là một đôi phu thê tới khách ***.”

:> Đến đây, 2 bạn trẻ Vi Tô ít đất diễn dần rồi...

m/ Định làm c56 Dạ thuật cơ, nhưng ngó vào cái này thấy đã làm gần xong còn mỗi vài dòng (thế mah ko hiểu sao vút đó rồi quên bằng @_@) nên là gõ nốt post lên :>

11. Chương 10

Bắt đầu của sự tình này, là một đôi phu thê trẻ tuổi tới Trường Nhạc trấn.

Toàn bộ mùa đông đó, việc làm ăn của khách *** Quy Lai cũng không tốt cho lắm, mấy ngày liền lại còn đặc biệt lạnh. Khách *** vốn có ba hỏa kế, bởi vì sinh ý không khá, nên phải xa thải hai người. Tới hôm nay mừng tám đầu tháng Chạp, đã vài ngày liền không có khách tới cửa, Triệu Lão Thực nhàn tới không có việc gì, nhìn chằm chằm hỏa kế lau đi lau lại bàn ghế, thực sự buồn chán, phải dựa vào quầy hàng ngủ gật.

Đương lúc mơ mơ màng màng, chợt nghe một chiếc xe ngựa tới trước cửa.

Triệu Lão Thực nghe được động tĩnh, tinh thần tỉnh táo, duỗi thẳng cổ nhìn ra ngoài cửa.

Mã xa đó dừng lại, đi xuống là một nam một nữ.

Triệu Lão Thực thấy sinh ý tới cửa, đang muốn đi ra bắt chuyện, nhưng vừa mới đứng lên, mấy lời khen ngợi nịnh nọt ngày thường nói thành quen cũng mắc hết tại cửa miệng, chỉ đứng bất động nhìn nữ nhân kia, ngay đến nam nhân kêu lão vài tiếng lão cũng không nghe thấy.

Nữ nhân dáng người cao gầy, u đồng tuyết phủ (mắt đen da trắng), đôi môi màu đỏ sẫm hầu như có thể nhiếp đi hồn phách người ta. Màu da nàng trắng nõn, lại mặc một bộ áo choàng màu đỏ, càng tôn lên vẻ đẹp khó tả khắp người.

Nữ nhân vào khách ***, cởi áo choàng, bên trong không ngờ cũng là một thân hồng y hồng quần ('quần' này là váy nhé)! Cổ áo cao cao che kín, cài tới tận trên.

Triệu Lão Thực và hỏa kế thấy, đều mục trừng khẩu ngọc. Lão kinh doanh khách *** đã nhiều năm, khách nhân lui tới rất nhiều, chưa từng thấy ai thích màu đỏ như thế! Hai người này tuy làm lão thấy kỳ quái, nhưng cũng không khỏi hồn dâng thần trì, chỉ cảm thấy nữ nhân này một thân hồng y hồng quần, thật sự là đẹp tới không thể đẹp hơn được nữa.

Nam nhân đó gọi tới hai lần, Triệu Lão Thực mới cuống quýt hồi phục lại tinh thần, đá hỏa kế một cước, vội vàng đi tới nhóm lửa dâng trà.

Lúc này lão mới chú ý tới, nam nhân kia khí vũ ngang tàng, cũng là một người đẹp hàng đầu. Một tay hất cầm trường đao, một tay nắm tay của nữ nhân kia, hai người đứng sóng vai, như là thần tiên quyến lữ lại giống một đôi bách nhân. (người ngọc)

Nam nhân đó thuê một gian phòng hảo hạng, gọi vài món ăn nhẹ, cùng nữ nhân ngồi vào cái bàn kê sát tường. Nữ nhân mang theo một cái ***g chim cực kỳ tinh xảo, ăn vài miếng đã buông đũa, cho con bồ câu nhỏ trong ***g ăn. Từ khi vào cửa khách ***, thần tình trên mặt nàng từ đầu tới cuối vẫn lạnh lùng, tất cả trong *** đều không liếc lấy một cái, nhưng lúc này hơi cúi đầu, thần tình lại trở nên ôn nhu không nói nên lời.

Nam nhân kia thấy vậy, cười cười, treo ***g chim sang một bên, nhét đôi đũa vào lại tay nàng. Lúc này nữ nhân mới chậm rãi ăn vài miếng. Dáng vẻ nam nhân hài lòng cực kỳ, nhưng bản thân thì như là đã quên ăn, chỉ lo gấp đồ rót nước cho nàng, cười nhìn nàng, dáng vẻ dịu dàng đến cực điểm.

Đúng lúc này, bên ngoài lại một trận tiếng vó ngựa.

Sau đó, một thiếu nữ đi vào.

Thiếu nữ kỳ mã tới mặc một thân sam tử vàng nhạt, đeo trường cung, và cũng là một đại mỹ nhân! Chỉ là nữ tử tới trước kia, tuy rằng nhỏ bé thướt tha, khiến người thương tiếc, nhưng không biết vì sao, luôn luôn có một vẻ lãnh khốc không choi bỏ được. Còn thiếu nữ vào sau này, dung mạo kiều diễm, trong vẻ xinh đẹp quyến rũ lại lẫn vài phần anh khí, ngược lại có vẻ cực kỳ ngây thơ hào hiệp.

Triệu Lão Thực giả vờ tính toán sổ sách, chỉ ở sau quầy nhìn lên.

Liên thấy thiếu nữ đó đứng ở cửa, chần chờ một hồi, cũng đi tới bàn của đôi nam nữ kia, ngồi đối diện với nữ nhân đó. Nữ nhân dung sắc bất biến, nhưng không hiểu vì sao, bỗng sinh ra một loại cảm giác sắc bén. Nàng buông đũa, thấp giọng nói gì đó, liền cùng nam nhân đứng lên, đi về hướng khách phòng trên lầu.

Thiếu nữ kia hoảng loạn đứng dậy, đứng ở dưới thang lầu ngửa đầu nhìn họ, như có chút không biết phải làm sao.

Nam nhân quay đầu lại nhìn nàng một cái, môi giật giật, trong ánh mắt như là có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn đỡ nữ nhân kia đi lên lầu.

Tối đó, ba người đều ở lại khách ***. Đôi nam nữ đến trước có lẽ là phu thê, cùng ở một phòng, thiếu nữ cười ngựa tới sau ở một mình trong phòng đơn.

Trong vòng một ngày, lại có đến hai mỹ nhân xuất chúng như thế tới khách ***, cũng là việc trước kia chưa từng có. Đêm đó, không chỉ Triệu Lão Thực ngủ không yên, ngay cả hỏa kế ngày thường ngã đầu liền ngủ cũng lật qua lật lại lần tới lần lui trên phản mất cả nửa đêm.

Triệu Lão Thực ngủ không yên, tới nửa đêm, còn nghe được trên lầu trong phòng của đôi phu phụ truyền ra động tĩnh. Lúc đầu lão còn tưởng rằng, phu thê tuổi trẻ, lại đều là nhất đẳng nhân vật, cũng khó trách như vậy, nhưng nghe tỉ mỉ một chút, hóa ra lại là cãi cọ gì đó. Thật vất vả tới sáng sớm ngày thứ hai, nam nhân kia xuống lầu một mình, thiếu nữ nọ thì đã dậy từ sớm, gọi một cái bánh màn thầu và một chén cháo loãng, ngồi bên lò sưởi ăn sáng.

Thấy nam nhân kia, liền định đứng lên, nhưng không biết là nghĩ tới điều gì, lại ngồi xuống, thần sắc cô đơn, ngơ ngác nhìn mắt đất.

Nam nhân gọi Triệu Lão thực lại, nói: “Triệu lão bản, hôm nay thân thể phu nhân của ta không quá thoải mái, chúng ta ở thêm một ngày đêm.”

Thiếu nữ kia không chút nghĩ ngợi gật đầu nói: “Lão bản, ta cũng ở lại thêm một ngày!”

Nam nhân nghe xong, quay đầu lại nhìn về phía nàng.

Thiếu nữ cắn môi, dằn vế quạt cường cực kỳ.

Nam nhân nhìn nàng nửa buổi, như là không đành lòng, cúi đầu gọi một tiếng: “Lăng Tiêu.”

.

“Lăng Tiêu!”

Triệu Lão Thực nói tới đây, Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn không hẹn mà cùng kinh hô một tiếng.

Tiếng hô chưa dứt, Vương Tùy Phong và Mã Hữu Thái ở một bên đồng thời bật dậy, trằm miệng một lời mà hỏi: “Vi bảo chủ biết nàng?!”

Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn nhìn nhau, chỉ thấy trên mặt đối phương đều là tầng tầng nghi ngờ.

Vi Trường Ca cười như có lệ: “Kể ra cũng dài, để lát nữa rồi nói tỉ mỉ đi.”

Mã, Vương hai người trong lòng thất kinh, nhưng chỉ đành ngồi xuống.

Triệu Lão Thực lau mặt: “Cái tên này hẳn là không sai, dù sao tất cả mọi người đều gọi nàng là Lăng tiêu thư.”

Tô Vọng Ngôn lại hỏi: “Vậy đôi phu phụ tới trước là ai?”

“Nam nhân đó họ Lạc, người cùng tới chính là phu nhân của hắn, họ Hoa, người ta đều gọi nàng là Lạc phu nhân. Sau đó ta mới biết được, hóa ra, phu thê họ trong chốn võ lâm đều là nhân vật cực kỳ nổi danh.”

Tô Vọng Ngôn lấy làm lạ hỏi: “Nam tử đó họ Lạc, phu nhân họ Hoa, đều là nhân vật nổi danh trong võ lâm?”

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, biến sắc, cả kinh thốt lên: “Nữ nhân đó thích mặc y phục màu đỏ, lẽ nào đúng là Phi thiên dạ xoa Hoa Lộ Ảnh? Nam tử đó, chẳng lẽ là Lạc Tây Thành?” Nói xong, không khỏi quay đầu nhìn về phía Vi Trường Ca, sắc mặt Vi Trường Ca cũng khẽ biến, hai người đều nghĩ tới nữ nhân khoác áo choàng hồng sắc vừa rồi ở ngoài trấn.

Vi Trường Ca nhú nhú mày.

“Trên giang hồ đều nói, cuộc chiến năm xưa ở Tiêu sơn trang Lạc Tây Thành và Hoa Lộ Ảnh cùng nhau chôn thân trong biển lửa rồi, lẽ nào hai người đó lại chưa chết? Bọn họ một người là hiệp khách thanh danh hiển hách, một người là Phi thiên dạ xoa đầy tay máu tanh, hơn nữa Lạc Tây Thành với Hoa Lộ Ảnh có mối thù giết cha, hai người đó, chẳng lẽ thật sự lại kết thành phu phụ?”

Vương Tùy Phong than nhẹ một tiếng, cụt hứng nói: “Vi bảo chủ, ta mặc dù không rõ họ kết thành phu phụ như thế nào, nhưng đôi phu phụ này, thật sự là Lạc Tây Thành và Hoa Lộ Ảnh không sai.”

Triệu Lão Thực gật đầu nói: “Không sai, đích thật ta nghe thấy người ta gọi nàng là Hoa Lộ Ảnh, có điều Phi thiên dạ xoa gì gì đó, ta cũng không biết. Hảo hảo một tiểu mỹ nhân, sao có thể là quỷ dạ xoa nhỉ?”

Tô Vọng Ngôn thần sắc vi diệu, một lát mới nói: “Triệu lão bản cũng không phải người trong giang hồ, đương nhiên không biết câu chuyện cũ này. Nhiều năm trước, trong đại sa mạc từng có một tòa Thủy Nguyệt ma cung. Hoa Lộ Ảnh chính là con gái của Thủy Nguyệt cung chủ Hoa Chiến, tương truyền kinh công của nàng rất giỏi, có thể bay song song với phi điêu trên trời, lại có gương mặt đẹp, luôn mặc một thân hồng y hồng quần. Hoa Chiến cực kỳ đặc ý về nữ nhi này, nên tặng cho nàng biệt hiệu Phi thiên dạ xoa.

Thủy Nguyệt cung hành sự tàn nhẫn, thường vô cớ giết chết thương lữ lộ nhân trên sa mạc, nếu có người đắc tội đệ tử của nó, Thủy Nguyệt cung không hỏi đúng sai, trong vòng sáu tháng nhất định giết người này treo xác trên thành lâu thị chúng. Đủ loại thủ đoạn, khiến người giận sôi. Vậy nên có một năm, đại hiệp Trung Nguyên Tiêu Thế Tề mời hai mươi sáu môn phái còn có hơi mười vị cao thủ nhất lưu trên giang hồ, tới sa mạc xa xôi, huyết chiến bảy ngày bảy đêm, rốt cuộc giết chết Hoa Chiến và con trai hắn, thiêu diệt Thủy Nguyệt ma cung.

Trong chiến dịch Thủy Nguyệt cung, xuất lực lớn nhất chính là Lạc Tây Thành —— vị Lạc đại hiệp này là một đời kỳ hiệp, một thân võ công thâm sâu khó dò, làm người hiệp nghĩa, bằng tuyết can đảm, trí kế hiểm có hơn người. Trận Thủy Nguyệt cung đó là hắn dùng kế vây giết Hoa Chiến, võ lâm Trung Nguyên mới có thể đại thắng quay về.

Lúc Hoa Chiến chết, Hoa Lộng Ảnh không có trong Thủy Nguyệt cung, đợi lúc nàng nhận được tin quay về đại sa mạc, đám người Tiêu Thế Tề đã về Trung Nguyên từ lâu. Vì vậy không lâu sau, Hoa Lộng Ảnh liền một mình tới Trung Nguyên, muốn báo thù cho phụ thân huynh đệ. Nàng vừa tới Trung Nguyên, chính là một hồi tình phong huyết vũ khó lường! Phàm là môn phái, hiệp khách tham dự vào lần hành động kia, nàng đều sẽ tìm tới từng nơi để báo thù.

Nàng tuy là nữ tử, nhưng võ công đảm lược (sự dũng cảm mưu trí) cũng không thua ai, trong vòng ba năm ngắn ngủi, đã có bảy môn phái bị diệt, mười bốn cao thủ bị giết. Võ lâm Trung Nguyên bị nàng làm cho long trời lở đất, nhất thời thần hồn nát thần tính, người người cảm thấy bất an. Từ đó về sau Hoa Lộng Ảnh không ai không biết, không ai không hay. Tiêu Thế Tề biết sớm muộn Hoa Lộng Ảnh sẽ tìm tới cửa, liền quyết định tiên phát chế nhân. (ra tay trước đánh phủ đầu) Hắn tề tựu võ lâm cao thủ Trung Nguyên lại, phát ra một bức chiến thư, truyền khắp thiên hạ, mời nàng đêm trung thu năm đó, tới Tiêu sơn trang, cùng anh hùng thiên hạ quyết chiến.”

Triệu Lão Thực nghe tới nhập thần, khàn giọng nói: “Một đám đại nam nhân khi dễ một người phận nữ nhi mà tính là anh hùng thiên hạ cái gì! Lạc phu nhân đương nhiên sẽ không tới!”

Tô Vọng Ngôn lắc đầu: “Không, Hoa Lộng Ảnh có tới.”

Quay đầu nhìn về phía Vương Tùy Phong và Mã Hữu Thái, cười nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, Vương đại tiên sinh và Mã tổng tiêu đầu hình như cũng tham gia trận ác đấu năm đó?”

Wang Tùy Phong than thở: “Không sai, ta và Mã lão đệ đều đi. Lại nói tiếp, chuyện đêm đó tại Tiêu sơn trang, còn có liên quan tới chuyện xảy ra sau này...”

Mã Hữu Thái híp mắt, không biết có phải là đang nhớ tới quang cảnh năm xưa hay không: “Tối đó, tuy là đêm trung thu, nhưng không có ánh trăng, mưa thu kéo dài liên miên. Từ sáng sớm chúng ta đã an bài nhân thủ thật tốt, chỉ chờ nàng ta đưa lên cửa. Tuy mọi người nghĩ làm vậy có chút mất thân phận chính đạo, nhưng Hoa Lộng Ảnh thủ đoạn lợi hại, nàng không chết thì ta chết, sinh tử trước mắt, cũng chẳng còn quan tâm được nhiều.

Khi đó ta ở trong chốn giang hồ chỉ là tên tuổi nhỏ mới xuất hiện, ghé mới sinh không sợ hổ, xưng phong nhận việc theo Trần tổng tiêu đầu tới Tiêu sơn trang hỗ trợ. Đêm đó, ta phụng mệnh cùng các đệ tử trẻ tuổi của các môn phái khác nằm ở trên nóc nhà, giám thị đường lên núi, nếu Hoa Lộng Ảnh tới, liền phát tín hiệu cảnh báo.”

Nói tới đây, kìm lòng khôngặng mà than thở: “Cũng may nhờ vậy, tối đó ta mới có thể bảo trụ cái mạng nhỏ này...”

Đêm đó, mãi cho tới giờ Tuất ba khắc, Hoa Lộng Ảnh còn không có hiện thân. Chúng ta đều cho là nàng sợ Trung Nguyên quần hùng, không dám tới nữa, không khỏi có chút thất vọng, nhưng cũng không nhịn được thâm thở phào dưới đáy lòng, dần dần đi ra từ chỗ mai phục, tốp năm tốp ba đi vào trong đại sảnh. Tiêu Thế Tề liền sai người thấp đèn, lại cho chuẩn bị rượu và thức ăn.

Ta nằm sấp trên nóc nhà vừa lạnh vừa ướt, trong lòng không khỏi nghĩ thầm: Các ngươi ăn uống chè chén, lại bắt lão tử ở chỗ này chịu tội, lát nữa Phi thiên dạ xoa đến, để xem các ngươi còn ăn thế nào!

Ổ nóc nhà bên cạnh, có người cũng không nhận được nữa, lớn tiếng nói: ‘Sư phụ, lúc này Phi thiên dạ xoa còn chưa tới, sợ là sẽ không tới nữa, sư huynh đệ chúng ta cũng rút lui đi thôi!’

Liền nghe mọi người thương nghị một phen, Tiêu Thế Tề nói: ‘Tối nay khổ cực cho các vị rồi, đều xuống uống hớp rượu cho ấm người đi!’, đám đệ tử trẻ tuổi trên nóc nhà bên cạnh liền vừa nói vừa cười đứng dậy.

Ta vừa nghe xong, rất là cao hứng, định dậy theo. Chính vào lúc này, lại nghe cách đó không xa có người trầm giọng nói: ‘Không thể rút.’, giọng hần không lớn, nhưng lại có thể khiến tất cả mọi người ở giữa sân nghe được rõ ràng. Ta ngẩn ra, không động dậy nữa. Nhìn theo tiếng nói, ở chỗ cách ta hai ba trượng, mơ hồ có bóng người, cũng giống như ta, nằm trên nóc nhà không nhúc nhích. Khi đó, võ công của ta, ở trong tiêu cực cũng coi như tài giỏi số một số hai, nhưng người này vẫn ở gần chỗ ta như thế, mà ta ngay cả hần đến từ lúc nào, cũng không hay biết.

Sau khi người nọ nói xong, tất cả mọi người đều im lặng. Tiêu Thế Tề khách khách khí khí nói: ‘Lạc đại hiệp có cao kiến gì?’, thế mới biết, hóa ra người trên nóc nhà đó chính là Lạc Tây Thành Lạc đại hiệp! Nghĩ tới mưa rét như vậy, lấy thân phận của hần, lại mai phục trên nóc nhà cùng đám đệ tử trẻ chúng ta, đến động cũng chưa từng động, không khỏi cực kỳ bội phục!”

Nhưng Lạc Tây Thành chỉ nói một câu: ‘Nàng sẽ tới.’

Dưới đất nhất thời như ong vỡ tổ, mọi người bắt đầu thảo luận loạn cả lên. Trên nóc nhà, đám đệ tử trẻ tuổi cũng không biết phải làm sao.

Ta cũng nhất thời muốn hơn người, thấy Lạc Tây Thành vẫn không nhúc nhích, cũng cố nén không động dậy. Đúng lúc này, ta đột nhiên phát hiện trên con đường ngoài sơn trang bỗng xuất hiện một bóng người!

Đó là một nữ tử, vóc người nhỏ bé yếu đuối, một thân hồng y hồng quần, cầm một cây dù đứng đó. Lúc đó hơi hơi ngẩng đầu, nhìn qua đó.” Mã Hữu Thái nói: “Ta không khỏi cực kỳ hoảng sợ —— bóng người hồng sắc đó, thật sự chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện ở kia rồi! Như là mọc ra từ hư không vậy! Ta còn tưởng mình hoa mắt, nhưng mở lớn mắt ra, nhìn đi nhìn lại, đúng là đến cả tướng mạo vẻ ngoài của nàng cũng có thể thấy rõ rồi!

Cực kỳ quái dị, rõ ràng nữ tử đó mỗi bước đều là chậm rãi đi tới, nhưng, không quá một thoáng, khuôn mặt lạnh như băng đó đã ngay trước mặt. Ta còn chưa kịp phát cảnh báo, thân hình nàng khẽ nhúc nhích, thoát cái đã lên nóc nhà, không ngừng chuyển động, nhảy lên trong mưa, như là nắm một sợi chỉ hồng, lại như đến bóng dáng cũng nối liền thành một mảng hồng sắc, lập tức trên các nóc nhà phát ra tiếng thảm hô kinh khiếp liên tiếp. Ngoại trừ ta và Lạc Tây Thành từ đầu tới cuối nằm trên nóc nhà không hề động dậy, người khác, không ngờ tử thương vô số! Nhìn thấy tình cảnh như vậy, ta chỉ còn sợ tới không thể động dậy, càng miễn bàn tới việc hiện thân ra ngoài tranh đấu với nàng.”

Mã Hữu Thái nói tới đây, nét mặt hơi hiện vẻ xấu hổ. Nuốt nước miếng một cái, lại cuống quýt thêm một câu: “Bất quá đó cũng đã là chuyện hơn hai mươi năm trước rồi —— khi đó ta học nghệ chưa thành, kinh nghiệm cũng không đủ, vậy nên giữa lúc biến loạn, khó tránh khỏi có chút kinh hoàng thất thố.”

Mã Hữu Thái đặt nắm tay trước miệng ho nhẹ một tiếng, ngưng ngưng nói: “Có điều Hoa Lộng Ảnh đó quả là có khinh công thật tốt, gương mặt lại đẹp không gì sánh được, gặp qua rồi mới biết, quả thực không phụ cái tên ‘Phi thiên’!”

Vương Tùy Phong cười khổ nói: “Ngược lại, ta nghĩ hai chữ ‘Dạ xoa’ đó ở trên người nàng mới thực sự gọi là danh xứng với thực... Khi đó ta cũng là lính mới, tối đó, ta cùng hai vị sư huynh phụng mệnh trốn phía sau giả sơn. Lúc Lạc Tây Thành nói Hoa Lộng Ảnh sẽ đến, một chân của ta đã bước ra ngoài, chỉ là không nghe thấy sư phụ ta lên tiếng, sợ bị lão nhân gia ngài trách cứ, mới do dự một chút. Chỉ trong khoảnh khắc đó thôi, bên ngoài liền loạn cả lên. Trong viện nơi nơi đều là tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu cứu, tiếng binh khí, còn có thanh âm bang chủ chưởng môn trong đại sảnh quát hỏi đệ tử bên ngoài có chuyện gì. Đền còn chưa kịp sáng, trong viện thoáng cái đã tối đen, nhất thời ai cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Chỉ nghe thấy trong lúc Hỗn Loạn, có người hô một câu ‘Hoa Lộng Ảnh tới!’, vì vậy bên ngoài lại càng rối loạn. Không lâu sau đó, ta và sư huynh đều cuống lên, người nhìn ta, ta nhìn người, không biết có nên đi ra ngoài hay không. Có vật gì đó bay tới, rất bịch xuống đất, ta nhặt lên để sát vào nhìn, hóa ra là một cánh

tay đứt máu me đầm đìa! Kết quả đêm đó, ta và hai vị sư huynh tới cuối cùng cũng không đi ra ngoài, từ đầu tới cuối, cứ trốn ở sau giả sơn...”

Vi Trường Ca nói: “Ta chỉ nghe nói trong trận chiến Tiêu sơn trang, Hoa Lộng Ảnh bị thương nặng, cuối cùng táng thân trong biển lửa cùng Lạc Tây Thành và các cao thủ khác. Ngọc thạch câu phần. Nếu Vương đại tiên sinh và Mã tổng tiêu đầu đích thân thấy quá trình đêm đó, cơ hội hiếm có, xin mời hai vị tới kể nghe một chút đi!”

(ngọc thạch câu phần: cả ngọc lẫn đá đều cháy rụi, ý là cả tốt lẫn xấu đều bị hủy)

Hai người đó liếc nhìn nhau.

Wương Tùy Phong nói: “Ta ở phía sau giả sơn nhìn thấy được có hạn, vẫn là Mã lão đệ ngươi tới kể đi!”

Mã Hữu Thái gật đầu đồng ý, hồi tưởng trong chốc lát, nói: “Tình huống phía trước không khác lời Vương đại ca kể vừa nãy là mấy. Hoa Lộng Ảnh đột nhiên hiện thân, tất cả mọi người hoảng hốt thất thố, bị nàng giết mà trở tay không kịp, tất cả mai phục thiết hạ trước đó hết thảy đều vô tác dụng.

Sau một trận hỗn loạn, hồi lâu sau, mới có người tới thấp đèn lên. Hoa Lộng Ảnh đang đứng trong viện, một thân hồng y, lại không ướt chút nào, trong tay vẫn cầm cây dù như trước, chỉ là trên mặt dù đã dính đầy vết máu. Lúc này mọi người trong phòng đồng thời xông ra, vây nàng ở trung tâm. Hoa Lộng Ảnh vẻ ngoài xinh đẹp, giọng nói cũng cực kỳ êm tai, như là vô số ngọc thạch thượng đẳng va chạm vào nhau, vừa thanh vừa giòn. Con mắt cũng không nhìn những người đó, chỉ ngửa đầu, ngóng nhìn mưa giăng trên bầu trời, lạnh như băng mà nói: ‘Hoa Lộng Ảnh tới trả cái hẹn mười lăm, không biết thiên hạ anh hùng còn không?’

Lời này của nàng, rõ ràng, là coi thường tất cả những người ở đó. Lúc đấy liền có rất nhiều người reo hò đứng lên, muốn xông ra liều mạng, Hoa Lộng Ảnh chỉ cười nhạt, không hề có nửa điểm sợ sệt. Tiêu Thế Tề cười lớn bước ra từ đại sảnh, nói: ‘Phi thiên dạ xoa quả nhiên là danh bất hư truyền. Có điều Hoa tiểu thư, hôm nay Tiêu sơn trang tụ tập anh hào thiên hạ, nếu thật muốn động thủ, ngươi dù có thông thiên bản lĩnh ba đầu sáu tay cũng mơ tưởng có thể sống sót đi ra. Chỉ có điều hoa tiểu thư là văn bối, lại là nữ lưu, chúng ta nhiều người như vậy, đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, nếu truyền ra, khéo lại khiến người ta chê cười chúng ta ý đồ thắng yếu.’

Hoa Lộng Ảnh hừ lạnh nói: ‘Hay cho đại hiệp Trung Nguyên hữu nhân hữu nghĩa, ngươi muốn so thế nào, cứ nói thẳng ra là được.’

Tiêu Thế Tề cười ha ha một tiếng, nói: ‘Nếu vậy, ta có một chủ ý, hãy để cho các vị anh hùng ở đây hôm nay cùng đề cử bảy cao thủ đi ra tỷ thí với ngươi, nếu ngươi thắng bốn ván, Tiêu mỗ liền làm chủ, để tùy ngươi xuất môn; nếu ngươi thua bốn ván, liền phải cam tâm tình nguyện tùy cho chúng ta xử trí. Biện pháp này, chư vị có ý kiến gì không?’”

Tô Vọng Ngôn cười lạnh: “Tiêu Thế Tề được xưng là đại hiệp của Trung Nguyên, nhưng hành sự lại âm hiểm như vậy. Thiếu niên lưu manh đầu đường ẩu đả còn biết tới hai chữ công-bằng, biện pháp này của hắn, có mà là lớp trong lớp ngoài đều chiếm.”

Mã Hữu Thái gật đầu nói: “Tô đại công tử nói có lý. Hắn chọn ra bảy nhất lưu cao thủ của Trung Nguyên tranh đấu với Hoa Lộng Ảnh, mình thì không tổn thất người nào, mà sau lại còn có thể chế trụ Hoa Lộng Ảnh. Hoa Lộng Ảnh dù may mắn thắng bốn ván, tất cũng chịu trọng thương đầy mình, dù sống ra khỏi cửa, ngày sau chắc chắn không thoát nổi sự truy sát của kẻ thù. Lúc đó ta ở trên nóc nhà, nghe lời này cũng thấy có chút không đúng, liền quay đầu nhìn Lạc đại hiệp cách đó không xa — ta khi đó, cũng không biết là nghĩ cái gì nữa, cứ như là ngóng trông hắn có thể ra ngăn cản — ta vừa chuyển đầu, chỉ thấy chỗ vừa rồi đã trống không, không biết Lạc đại hiệp đã biến mất từ khi nào. Ta nhìn qua đám người dưới đất, nhưng từ đầu tới cuối không thấy bóng dáng Lạc đại hiệp.

Lúc này, Hoa Lộng Ảnh đã thẳng thắn đáp ứng Tiêu Thế Tề. Tuy nàng là một nữ tử yếu đuối, nhưng khi động thủ cũng không nhường ai nửa điểm. Cao thủ các phái luân phiên tới xa luân chiến với nàng, chưởng môn Hoa Sơn phái Hứa Lưu Vân, tổng biểu cầm Thái Hồ thập bát thủy trại Chu Tự Hoàn, đường chủ Thiết Dao môn hình đường Lôi Chiến, ba cao thủ nhất lưu đó đều lập tức bại dưới kiếm nàng. Ba ván so tài đó, thực sự là đặc sắc tuyệt luân, người trong chốn võ lâm ở hai bên quan chiến, cả đám đứng xem đến

thở mạnh cũng không dám. Mãi đến trận thứ tư, Hoa Lộng Ảnh mới trúng một chưởng, bại bởi Loạn thạch xuyên không Phạm lão gia tử. Nàng bị trọng thương, tới trận thứ năm, thứ sáu, liền đều thua cả.

Tới khi trận thứ sáu kết thúc, toàn thân Hoa Lộng Ảnh đã toàn là vết thương, nàng ngồi xếp bằng nghỉ tạm nửa khắc, nhảy dựng lên, nói ‘Kế tiếp ai lên?’. Khi đó, ta thấy bàn chân nàng lão đảo, sắc mặt tái nhợt, đã là nỗ lực hết đà. Có lẽ một người trong số đó tùy tiện đi ra, cũng có thể giết chết nàng. Nhưng mọi người trong sân kinh sợ sự dũng mãnh của nàng, trong chốc lát không ai lên tiếng trả lời. Tiêu Thế Tề nói: ‘Vị cuối cùng, liền do...’

Còn chưa nói dứt lời, đột nhiên có người giương giọng nói ‘Để ta!’. Ta nhìn theo, đúng là Lạc Tây Thành đã âm thầm tới giữa sân! Ta ngây người ngẩn ngơ, hoàn toàn không ngờ tới, với võ công danh vọng của hắn, vậy mà cũng sẽ lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để chiếm món hời, không khỏi sinh lòng khinh thường.”

Mã Hữu Thái dừng một chút, nói tiếp: “Nhưng Tiêu Thế Tề thấy hắn, liền an tâm, cười nói ‘Cũng tốt, vậy khổ cực Lạc huynh một chuyến rồi.’

Lạc Tây Thành mỉm cười, đi tới trước mặt Hoa Lộng Ảnh. Hoa Lộng Ảnh hỏi ‘Là Lạc Tây Thành Lạc đại hiệp sao?’ giọng lại có chút run —— aii, nàng vốn là một nữ tử như hoa, mắt thấy đã tới thời khắc cuối cùng, muốn nàng không để tâm thì cũng có chút làm khó người ta —— Lạc Tây Thành nói: ‘Chính là tại hạ’. Hoa Lộng Ảnh cười nói: ‘Có thể chết trên tay Lạc đại hiệp, cũng không tính là ủy khuất cho Phi thiên dạ xoa.’

Với khả năng của phụ thân Hoa Chiến, còn không thể thắng Lạc Tây Thành, huống hồ lúc này nàng lại đang lúc dầu hết đèn tắt? Hai người mới qua lại mười chiêu, đao của Lạc Tây Thành đã gác trên cổ nàng. Mọi người xung quanh đều trầm trồ khen ngợi, đặc ý dạt dào cứ như là chính mình tự tay chế phục được Hoa Lộng Ảnh không bằng, chỉ nói Lạc Tây Thành sẽ lập tức giơ tay chém xuống, lấy mạng của nàng.

Chú thích nhiều thì mệt, mah lâu lâu không có gì phải tìm thơ thần hay từ liệu chú thích dài ngoằng cũng thấy nhàm chán a! = 3 =

Chương này dài lớm, nên là ta lại chia ra làm 4 nhé :”> Hia hia

12. Chương 11

“Đúng lúc đó, Lạc Tây Thành lại nói thầm gì đó với nàng, Hoa Lộng Ảnh nghe xong, nửa ngày không lên tiếng, bất chợt co lại thân thể, đột nhiên nhảy lên bay vào trong đại sảnh. Chuyện xảy ra đột ngột khiến mọi người không khỏi sửng sốt, liền thấy Lạc Tây Thành đuổi theo nàng vào phòng khách. Mọi người sửng sốt một lúc, rồi đều chạy theo. Ta đang định nhòm dấy để nhìn rõ hơn một chút, liền nghe âm một tiếng, từ phía phòng khách truyền tới một tiếng nổ, trong nháy mắt lửa lớn bốc lên ngùn ngụt, chỉ nghe những tiếng kêu rên thảm thiết nối tiếp nhau! Bao nhiêu đại nhân vật hô phong hoán vũ đều bị nuốt vào biển lửa!

Những người còn lại đều đồng thời xông lên cứu hỏa, đêm đó có mưa lất phất, gió cũng không quá lớn, nhưng không hiểu vì sao hỏa thế càng lúc càng lớn, khó khăn lắm tới hừng đông mới dập được lửa, mà nửa Tiêu sơn trang đã thành tro tàn. Trong đám cháy tuy phát hiện rất nhiều hài cốt, nhưng đều đã cháy đen không thể phân biệt nữa, cũng không biết rõ rốt cuộc đâu là Hoa Lộng Ảnh, đâu là Lạc Tây Thành.”

Tô Vọng Ngôn nói: “Chung quy là Lạc Tây Thành đã nói gì với Hoa Lộng Ảnh?”

“Ta không biết.”

Mã Hữu Thái lắc đầu, nghĩ đến cái gì đó, hoang mang nói: “Kỳ thực những năm gần đây, trong lòng ta vẫn có một nghi vấn —— với tu vi của Lạc Tây Thành, tới hôm đó, nhất định hắn phát hiện ra Hoa Lộng Ảnh lên núi trước cả ta. Nếu lúc đó hắn lập tức ra tay, thì đâu đến mức phải chôn vùi tính mệnh nhiều người

như vậy? Dù là hấn không ra tay kịp, cũng quyết không đến mức giống như ta, đến một tiếng cảnh báo cũng không phát ra... Lúc đó hấn đang ở đâu, làm gì, lại vì sao không xuất thủ?

Vương Tùy Phong cảm khái: “Ai biết được? Chỉ là sau đó, trong chốn giang hồ cũng không có tin tức của hai người nữa, vì vậy mọi người đều tin là hai người họ đã chết trong biển lửa rồi. Ta cũng mãi cho đến lần đó, mới biết được họ còn sống, không chỉ sống sót, còn kết thành phu thê!”

Tô Vọng Ngôn hỏi ngược lại: “Lần nào kia?”

Vương Tùy Phong và Mã Hữu Thái nhìn nhau thật nhanh, Vương Tùy Phong mệt mỏi thở dài, nói: “Vẫn là mời Triệu lão bản nói đi!”

Triệu Lão Thực ngậy ngấn cả người, gãi gãi mái tóc bạc, suy nghĩ nửa buổi, mới nói tiếp: “Lạc phu nhân đẹp thì có đẹp thật, nhưng lúc nào cũng lạnh như băng, trốn trong phòng không gặp ai. Vị Lăng tiểu thư kia, phàm là ai có mắt đều nhìn ra được là cô thích vị Lạc đại hiệp nọ, chỉ bất quá Lạc đại hiệp luôn lẩn tránh cô —— mấy người đó tuy rằng kì lạ, nhưng xuất thủ cũng hào phóng, ta liền ước gì họ có thể ở lâu thêm vài ngày.

Tối hoàng hôn một hôm, Lạc đại hiệp cùng Lăng tiểu thư ra ngoài. Lạc phu nhân sai người đưa nước lên cho nàng tắm...”

Triệu Lão Thực nói tới đây, liền dừng lại, hơn nửa ngày cũng không nói thêm một lời.

Tô Vọng Ngôn đang định mở miệng giục, Đằng Lục Lang đã nói: “Sau đó thì sao?”

Triệu Lão Thực đảo mắt lung tung, vẻ mặt cổ quái, há miệng không nói lời nào. Một hồi lâu sau nuốt nước bọt một chút, mới mở miệng, nhưng lại nói “Vị Lạc phu nhân đó, thật sự rất đẹp! Thật sự là rất đẹp! Vậy nên khi phu phụ bọn họ nói muốn ở trọ, ta liền mang họ tới phòng chữ ‘Dần’ ở trên lầu.”

Lão lại gãi gãi đầu, như là không biết nên nói tiếp thế nào, hít một hơi thật sâu mới giải thích: “Phòng chữ ‘Dần’, là phòng thứ ba phía bên trái trên lầu, sát vách với phòng chữ ‘Sửu’.”

Đột nhiên lão nói những lời này, mọi người đều không hiểu gì, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn chờ lão nói hết.

Triệu Lão Thực nói: “Trên vách tường phòng chữ ‘Sửu’, có một lỗ nhỏ ——”

Tô Vọng Ngôn ngẩn người, chợt hiểu ra, thế mới biết vì sao lão ấp úng không chịu nói tiếp, không khỏi quay đầu cùng Vi Trường Ca nhìn nhau cười.

Trên tường phòng chữ ‘Sửu’ có một lỗ nhỏ, vừa vặn có thể nhìn vào phòng chữ ‘Dần’ bên cạnh.

Triệu Lão Thực này kỳ thật cũng không phải người thành thực. (lão thực = thành thực/hiền lành)

Mỗi lần có khách nữ trẻ đẹp tới khách *** Lai Quy ở trọ, lão luôn để các nàng ở căn phòng ‘Dần’ đó. Lần này cũng như vậy, lão vừa thấy Hoa Lộng Ảnh đã thần hồn điên đảo, vậy nên lúc phu phụ Lạc Tây Thành nói muốn ở trọ, Triệu Lão Thực lập tức đưa họ tới căn phòng chữ ‘Dần’.

Tối đầu tiên, như mọi khi lão lại trốn ở phòng ‘Sửu’ để rình coi. Nhưng đêm đó, Hoa Lộng Ảnh mặc nguyên y phục mà ngủ, Triệu Lão Thực không thấy được gì, nhưng trong lòng lão càng ngứa ngáy. Vậy nên hoàng hôn hôm nay, khi Lạc phu nhân sai hỏa kế đưa nước lên, Triệu Lão Thực biết ngay là mình đã gặp gỡ cơ hội tốt hiếm có rồi.

Lão vừa vội vàng phân phó hỏa kế mang nước lên lầu, vừa lặng lẽ chui vào phòng ‘Sửu’.

Khi Triệu Lão Thực nhìn vào trong phòng ‘Dần’, trong phòng tràn ngập hơi nước, y phục đồ đạc đều bị vớt một bên, Hoa Lộng Ảnh đang tắm trong dục dũng, tình cờ lại đưa lưng về phía lỗ nhỏ kia, *** ngồi trong thùng gỗ. Nhìn thấy thân thể linh lung như làm từ tuyết của nàng, Triệu Lão Thực như thất hồn lạc phách, lão cố sức ghé vào lỗ nhỏ kia như là nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Đúng lúc đó, lão phát hiện, trên cái cổ tuyết trắng của nữ nhân như có vật gì đó cuốn lấy.

Thứ đó thoạt nhìn giống một sợi dây cực mảnh, màu đỏ như máu, dính sát vào cổ nữ nhân.

Triệu Lão Thực không nhịn được lại ghé sát vào chút nữa.

Ngay lúc đó, Hoa Lộng Ảnh nhẹ nhàng xoay người. Chỉ thấy sợi dây đỏ đỏ từ phía sau kéo dài tới phía trước, không nhiều không ít, vừa vặn một vòng tròn!

Ngay tức khắc, Triệu Lão Thực thấy trong đầu vang lên một tiếng ‘âm’, rồi trống rỗng ——

Rốt cuộc lão cũng biết sợi dây đỏ đỏ là thứ gì!

Thứ đó căn bản không phải sợi dây! Bất cứ kẻ nào nhìn thấy cũng biết ngay đó là gì —— là một vết thương, vết thương chỉ có trên cổ của người bị chém đầu! Triệu Lão Thực từng xem qua trăm hình mẫu lần ở thành Lạc Dương, nên càng có ấn tượng sâu sắc với loại vết thương này!

Nhưng nếu đầu đã bị chặt xuống, sao lại còn có thể dính lại vũng vàng trên cổ? Chém đầu, người tự nhiên sẽ chết, nhưng nữ nhân mỹ lệ này lại còn sống một cách rõ ràng, có thể đi lại, cử động, phải ăn uống, cũng có thể nói chuyện...

Trong lúc nhất thời, trong đầu lão hỗn loạn, rồi chỉ thấy Lạc phu nhân đứng lên khỏi dục dũng, thở dài, giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên cổ ——

Triệu Lão Thực kể tới đây, cũng bắt chước động tác của vị Lạc phu nhân hai mươi năm trước, dùng tay phải lướt nhẹ qua cổ mình. Lão bắt chước cực kỳ sinh động, mọi người đều không khỏi cảm thấy trên cổ một trận lạnh lạnh, như là bị bàn tay của nữ nhân đó vuốt ve, chính cổ của mình...

Lạc phu nhân đứng trong dục dũng, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng chạm lên đường màu đỏ kia.

Nàng đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía tường.

Triệu Lão Thực ở phía sau bức tường đó, mới thấy có chút không ổn, ánh mắt lạnh như băng của nữ nhân đã xuyên qua lỗ nhỏ trên tường, bắn thẳng tới đôi mắt của lão, sau đó, chậm rãi cười.

Gương mặt nàng vốn xinh đẹp, nụ cười đó, lại càng khuynh quốc khuynh thành, nhưng Triệu Lão Thực thì chỉ thấy sợ tới hồn phi phách tán, trong đầu trống rỗng, muốn lùi cũng lùi không nổi, muốn kêu cũng kêu không ra.

Hoa Lộng Ảnh cười, sau đó lại xoay người, đi ra khỏi dục dũng, thân thể trần trụi đứng trước ***g sắt treo ở cửa sổ đùa con bọ câu bên trong.

Không biết qua bao lâu, Triệu Lão Thực mới bị âm thanh ‘Tí tách, tí tách’ làm cho giật mình bừng tỉnh, lão chỉ hải tới độ động cũng không thể động, hơn nửa ngày, thấy dưới chân ướt sũng, nơm nớp lo sợ cúi đầu nhìn mới phát hiện mình đã sợ tới tiểu ra quần. Trong lòng lão hơi hơi thả lỏng, mới lấy can đảm nhìn sang phòng bên kia, không biết Hoa Lộng Ảnh đã rời phòng từ lúc nào.

—— Giữa lúc yên ắng, đột nhiên một tiếng ‘Cạch’ vang lên, tất cả mọi người trong khách *** lại càng hoảng sợ, nhìn lại, hóa ra chỉ là đèn dầu trên bàn đột nhiên vỡ ra, không khỏi đều thở phào nhẹ nhõm.

“Sau đó nữa?” Tô Vọng Ngôn hỏi.

Triệu Lão Thực co rúm lại một chút: “Ta bị dọa một trận, lê lét xuống lầu, trốn trên giường run rẩy, mỗi lần nghe được tiếng bước chân đi qua lại tưởng là Lạc phu nhân tới. Rõ ràng là khí trời vào đông, nhưng trên người trên lưng toàn là mồ hôi! Qua không bao lâu, ta nghe hỏa kế ở bên ngoài chào hỏi Lạc đại hiệp, Lạc đại hiệp hình như tâm tình không tệ, lớn tiếng đáp lời, hai ba bước đã tới trên lầu.

Ta nghe được hần đã trở về, cũng thoáng thả tâm, nghĩ thầm cho dù Lạc phu nhân muốn hại ta, chồng nàng đã về, nàng cũng không thể hạ thủ nữa. Lại nghĩ, không biết Lạc đại hiệp có biết về vết thương trên cổ phu nhân hần không? Hần là người tốt như vậy, sao lại ở cùng với một quái vật? Nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại không khỏi thông cảm với Lăng tiểu thư —— một cô nương như hoa như ngọc tốt như thế mà Lạc đại hiệp không thương, lại đi yêu một người chẳng biết là quý hay quái, như thế không phải rất khiến người ta buồn bực sao?”

Nói tới đây, như là đã qua nhiều năm rồi vẫn còn bất bình vì Lăng tiểu thư, khề thở dài một cái.

Vi Trường Ca mỉm cười, nói thật chậm: “Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ. Trường tương tư hề, trường tương ức, đoản tương tư hề, vô cùng cực*... Kỳ thực là tự đẩy mình vào cảnh tương tư, lại có mấy ai có thể nói rõ ràng nhân quả nguyên do đây? Vậy nên một chữ ‘tình’ đó, là vật nói không rõ, tả không rõ, mặc người đại trí đại tuệ đại dũng đại thánh ra sao, vẫn là không thể hiểu rõ ràng được. Cái gọi là tình, bên ngoài, chỉ ở bốn chữ ‘không biết theo ai’, cũng bởi vậy làm cho thiên toàn bách độ (trời xoay trăm độ); bên trong, liền là Tử Ngọc thành yên, Chương Đài cố Liễu**, có thể chết mà không thể oán mà thôi.”

Lời vừa nói ra, xung quanh hoàn toàn lặng lẽ.

Một lúc sau, Đằng Lục Lang vỗ tay cười lớn: “Có thể chết mà không thể oán, có thể chết mà không thể oán — Lời này của Vi bảo chủ đúng tới không thể đúng hơn! Đáng uống cạn một chén lớn!”

Rồi thật sự với tay lấy vò rượu bên cạnh tới, bóc giấy dán, rồi tự làm một chén trước.

Đám người Mã Hữu Thái cũng không biết là nằm trong quan tài bao lâu, kể chuyện lâu như thế cũng đã sớm khát khô cổ, chỉ là trong lòng nghi ngờ rượu có độc, không dám uống trước. Lúc này nhìn hẳn uống một chén trước, nhất thời đều yên tâm, đưa tay rót rượu.

Tô Vọng Ngôn thấy Đằng Lục Lang giấu diếm nét mặt, trên gương mặt vàng vọt có một vẻ ranh mãnh lướt nhanh qua, thiếu chút nữa không nhận được cười thành tiếng: người này cũng thật thú vị, biết rõ mấy người này khát rồi, nhưng lại làm như không biết, phải chờ tới khi người ta khát khô họng mới làm như thế, dù là trong rượu có độc thật, chỉ sợ cũng khiến người khác khó lòng phòng bị. Không hiểu rốt cuộc là một nhân vật như thế nào đây?

Chợt nhận ra người này tính tình mâu thuẫn, không khỏi cười nhè nhẹ.

Đằng Lục Lang quay đầu nhìn thấy, ngẩn người rồi cũng cười lại với cậu.

Triệu Lão Thực uống rượu xong, thanh âm cũng lớn hơn chút: “Rõ ràng hai người họ ra ngoài, lại chỉ có mình Lạc đại hiệp trở về. Hỏa kế hỏi, hẳn chỉ có thể nói là Lăng tiểu thư có việc, về muộn một chút. Còn nói sáng mai sẽ cùng Lạc phu nhân rời đi, bảo hỏa kế tính tiền.”

“Một đêm cứ như vậy bình an vô sự trôi qua. Sáng sớm hôm sau, hỏa kế không thấy Lăng tiểu thư rời giường, mở cửa đi vào xem thì thấy quần áo hành lý đều còn, nhưng không biết người thì đã đi đâu. Lạc đại hiệp biết được, sốt ruột vô cùng, không nói hai lời, lập tức đi ra ngoài tìm nàng, đến muộn mới về, vừa vào cửa liền hỏi Lăng tiểu thư quay về chưa.

Lạc phu nhân cũng xuống lầu. Ta thấy Lạc phu nhân thì kinh hồn táng đảm, nhưng vẻ mặt nàng vẫn lạnh băng như cũ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ hỏi Lạc đại hiệp có tìm thấy người không. Lạc đại hiệp vừa lắc đầu, vừa thở dài nói

‘Lăng Tiêu rất bước bình, ta sợ muội ấy nhất thời không nghĩ thông, nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?’

Lạc phu nhân ậm ừ một tiếng. Lúc này ta mới lấy dừng khí đi tới, hỏi họ xem còn thanh toán hay không. Lạc đại hiệp nói ‘Thôi không thanh toán nữa’

Lại nói với phu nhân ‘Ta thực sự lo lắng, chờ muội ấy trở lại rồi hẵng đi được không?’

Phu nhân nửa buổi không lên tiếng, một hồi lâu sau, mới nhàn nhạt nói: ‘Thế thì chờ vậy. Thiếp biết, chàng luôn luôn lo lắng.’

Lạc đại hiệp nhìn sắc mặt phu nhân một chút, an ủi ‘Nàng cũng biết vì sao ta lo lắng mà. Nếu không nhờ Lăng Tiêu, ta cũng không thể ở bên nàng. Ta cảm kích muội ấy, nếu muội ấy có gì khó khăn, ta chính là liều mạng cũng phải giúp, nếu xảy ra chuyện, thì ta sẽ cả đời không an tâm. Nàng đừng suy nghĩ nhiều.’

Lạc phu nhân liếc mắt một cái, chỉ mỉm cười.

Triệu Lão Thực nhìn mọi người trong phòng, nghi hoặc nói: “Mọi người nói một chút xem, quan hệ của ba người đó không phải rất cổ quái sao — rõ ràng là Lăng tiểu thư thích Lạc đại hiệp, sao còn có thể giúp đỡ cho hẳn cùng phu nhân bên nhau?”

Triệu Lão Thực lại trải qua một đêm kinh hồn táng đảm.

Từ sau ngày đó, lão vừa nghĩ tới Lạc phu nhân kia lại thấy da đầu tê dại, cũng không dám nghĩ tới nữ nhân này đẹp thế nào, mê người ra sao, chỉ ước họ mau chóng đi khỏi đây.

Nhưng sáng sớm rời giường, kéo hỏa kế lại hỏi mới biết được rằng Lăng Tiêu vẫn chưa về, sợ rằng phu phụ Lạc gia này còn muốn ở lại thêm ngày nữa, không khỏi âm thầm kêu khổ, cũng không dám đứng ở trong khách *** nữa, mà tìm lý do để ra ngoài đi dạo, tới khi trời tối mới từ cửa sau len lén mò mẫm vào phòng mình.

Vừa vào cửa, Triệu Lão Thực đã bị người từ đằng sau bịt miệng.

Lúc đầu Triệu Lão Thực còn tưởng rằng là Hoa Lộng Ảnh tới tìm mình tính sổ, sợ đến nhũn cả nhân, nhưng nhìn lại, hóa ra là hai khách giang hồ đeo đao mang kiếm.

Một người trong đó cười nói: “Triệu lão bản, đừng sợ, ta là Trương Tam, hắc tên Lý Tứ, chúng ta đều không muốn hại người, là mang tiền tới cho người!” Rồi lấy từ bên hông ra một thỏi bạc nhét vào tay Triệu Lão Thực, buông lão ra.

(Trương Tam Lý Tứ như kiểu ông A, ông B trong tiếng Việt ý)

Triệu Lão Thực cũng biết, cái gì mà Trương Tam Lý Tứ tất nhiên đều không phải tên thật, nhưng tên tuy là gì, bạc trong tay thì là thật. Lão cầm bạc, ngực cũng trấn tĩnh chút, chần chờ nói: “Hai vị đại hiệp, đây là...”

Trương Tam cười nói: “Triệu lão bản, ta hỏi người, người ở đây hai ngày trước có phải có một đôi phu phụ tới ở trọ hay không?”

Triệu Lão Thực gật đầu.

Trương Tam lại hỏi: “Hai người đó dáng vẻ thế nào, tên là gì?” Vừa hỏi, vừa lấy ra một thỏi bạc khác nâng trong tay.

Triệu Lão Thực nuốt nước bọt một cái, một hồi lâu sau mới vội vã với tay lấy bạc, rồi nói hết chuyện phu phụ Lạc gia đến ở trọ.

Trương Tam Lý Tứ nhìn nhau một chút, Trương Tam lại lấy một thỏi bạc ra đặt trên tay lão, cười tủm tỉm nói: “Làm phiền lão bản lên trên xem vị Lạc đại hiệp kia và phu nhân hắc giờ đang làm gì?”

Triệu Lão Thực cầm bạc, trong lòng ngược lại cũng bớt sợ hơn, nhưng muốn bắt lão tự chui đầu vào lưới đi gặp Lạc phu nhân kia thì đánh chết lão cũng không muốn! Lão cười cười nói: “Trương đại hiệp, Lý đại hiệp, vừa rồi ta nghe hỏa kế nói, Lạc đại hiệp tâm tình không tốt ngồi trong phòng cả ngày, phu nhân hắc ở cùng bên cạnh. Lúc này, có lẽ vẫn còn ngồi trong phòng ý mà!”

Lý Tứ cười nói: “Chúng ta cũng đoán vậy, có điều muốn nhờ lão bản đi tìm hiểu rõ ràng hơn một chút.”

Triệu Lão Thực sợ Hoa Lộng Ảnh muốn chết, chỉ nói quanh co không chịu đi, rồi lại sợ chọc giận Trương Tam Lý Tứ trước mặt, rơi vào đường cùng đành phải kể về chuyện lỗ nhỏ kia.

Trương Tam Lý Tứ khẽ khàng thương lượng một lúc, Trương Tam cười nói: “Mời Triệu lão bản trước tiên ở đây nghỉ ngơi một lúc.” Nói xong điểm huyết đạo của lão, đặt lão lên giường, đắp chăn lên, rồi một trước một sau đi ra. Triệu Lão Thực nằm trên giường, trong lòng thấp thỏm, đợi một lúc lâu mới thấy hai người đó quay lại.

Người tên gọi Lý Tứ giải huyết cho Triệu Lão Thực, không nói một lời, lấy từ bên hông ra một tấm ngân phiếu đặt trước mắt lão.

Triệu Lão Thực nhìn ngân phiếu đó, chỉ cảm thấy hoa mắt nóng tai, trong lòng kinh hoàng không ngớt, bên tai vang lên như nổi trống. Lão cũng biết, hai người này vung tay rộng rãi như thế nhất định muốn lão làm đại sự gì đó khó lường, nhưng có nhiều bạc như vậy, dù là giết người phóng hỏa cũng có sao?

Hơn nửa ngày, Triệu Lão Thực mới liềm liềm đôi môi khô khốc, khàn khàn nói: “Trương đại hiệp, Lý đại hiệp, các người muốn ta làm gì?”

Trương Tam cười nói: “Triệu lão bản đúng là người thẳng thắn, muốn nhờ hỗ trợ làm một việc nhỏ, sau khi xong việc còn có một tấm ngân phiếu một nghìn lượng nữa đang chờ người đó!”

Triệu Lão Thực hít sâu một hơi, gật đầu liên tục: “Được! Các người muốn ta làm gì?”

Trương Tam lấy ra một bọc nhỏ, nói: “Một lúc nữa Lạc Tây Thành sẽ gọi người mang rượu tới, người chia gói này thành ba phần, đổ vào ba vò rượu, sau đó đưa lên từng vò một. Vò thứ nhất cho ít thôi, vò thứ hai cho nhiều hơn một chút, vò thứ ba thì có thể cho toàn bộ vào.”

Triệu Lão Thực biết trong bao đó quá nửa là chứa độc được gì đó, không khỏi bắt đầu thấy kinh hồn táng đảm, nhưng nhìn ngân phiếu trước mắt, thì lại ma xui quỷ khiến thế nào mà vẫn nhận lấy.

Trương Tam lại nói: “Người mang một vò rượu lên trước, Lạc Tây Thành chắc chắn sẽ lại gọi người mang rượu lên tiếp, người sẽ mang vò thứ hai vào. Nếu hần còn nói thiếu, người mang tiếp vò thứ ba tới.”

Triệu Lão Thực chăm chú lắng nghe, rụt rè nói: “Chuyện này đơn giản, ta sẽ cố hết sức là được, chỉ là không quản được hần có uống hay không đâu.”

Lý Tứ nghe xong, cười ha ha: “Cái này không cần người quản, người làm theo lời chúng ta đem rượu lên là được, chuyện khác của hần đương nhiên chúng ta sẽ theo dõi từ sát vách!”

Triệu Lão Thực miễn cưỡng gật đầu.

Trương Lý hai người lên lầu trước.

Triệu Lão Thực chỉ cảm thấy miệng khô, nắm chặt đồ chống mép giường đứng dậy, nhưng thấy hai chân như đeo chì, không bước lên nổi, chỉ không ngừng run. Triệu Lão Thực nhìn chăm chăm hai chân mình, phải một lúc lâu sau mới miễn cưỡng ngừng run được.

Lão vừa đưa tay, nắm được tấm ngân phiếu kia, tỉ mỉ gấp đôi lại, nhét vào trong lòng, rồi mới nuốt nước bọt một cái, tận lực trấn định đi xuống bếp, đuổi hỏa kế ra, bỏ gói bột phấn kia vào ba vò rượu theo lời phân phó của hai người kia, đổ xong lại lắc lắc rượu một chút, lúc này mới yên tâm.

Vừa làm xong, quả nhiên chợt nghe thấy Lạc Tây Thành gọi rượu.

Chú thích:

*Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ. Trường tương tư hề, trường tương ức, đoản tương tư hề, vô cùng cực...

Tạm dịch: Chưa tương tư, sao hiểu nỗi khổ tương tư của ta. Tương tư bất tận, nhớ nhung vô cùng.

4 câu trong Khúc trường tương tư

Đời hậu Chu, thời Ngũ-Quí ở tỉnh Hồ Nam vùng sông Tiêu Tương có nàng Ý Nương vừa đẹp lại hay chữ. Ở trọ nhà nàng có chàng Lý Sinh hàn sĩ phong lưu tuấn tú. Một đêm Trung thu hai người thưởng trăng gặp nhau trai tài gái sắc tâm đầu ý hợp nên sau đó thường hay lui trao đổi tâm tình. Cha của Ý Nương là Lương Công hay biết tức giận đuổi Lý sinh đi. Ý Nương lấy làm đau đớn sinh bệnh mới làm khúc Trường Tương Tư mong gỡ nguồn tâm sự cho người yêu. Lý Sinh nhận được bài thơ cảm xót vô cùng đầm đìa nước mắt nhờ người mai mối đến nhắn nể với Lương Công xin hỏi cưới Ý Nương. Ban đầu Lương Công còn dè dặt đắn đo sau đọc được bài thơ của con gái mình, cảm động chấp nhận cho hai người thành duyên..

.

**[Tử Ngọc thành yên] – Tử Ngọc hóa khói – ám chỉ thiếu nữ qua đời

Thời xuân thu, con gái của Ngô Vương Phù Sai là Tử Ngọc muốn gả cho Hàn Trọng mà không thành, phiền muộn mà chết. Hàn Trọng đi học xa trở về phúng viếng, Tử Ngọc hiện hồn về tặng cho chàng một viên minh châu. Phù Sai biết Hàn Trọng có viên minh châu, cho rằng là chàng đào mộ trộm lấy, muốn bắt chàng. Tiểu Ngọc vì muốn giải oan cho Hàn Trọng mà tự mình nói rõ ngọn nguồn. Mẹ nàng nghe nói Tiểu Ngọc trở về, muốn ôm nàng, Tiểu Ngọc đã hóa thành khói xanh.

[Chương Đài Liễu] – ám chỉ việc xa cách lâu ngày người xưa đã bị người khác cướp mất (Theo ta đọc điển tích thì hiểu là thể U_U) Mọi người có thể đọc kĩ về điển tích ở đây

[.vietmedia.com/literature/giaithoaiivanchuong/?ID=85](http://vietmedia.com/literature/giaithoaiivanchuong/?ID=85)

Liều này lấy hình ảnh cảnh liễu xưa đã bị người khác bẻ mất cũng để ám chỉ Liễu thị đã bị người khác cướp mất, nên viết hoa hay không cũng đc.

Anh Vi triết lí ghê gớm : “ >

Hehe sau bao lâu bỏ bê cuối cùng cũng đã quay lại với bộ này

13. Chương 12

Triệu Lão Thực mang hai vò rượu lên lầu. Lạc Tây Thành đang cùng phu nhân ngồi trước cái bàn trong phòng, Triệu Lão Thực nhìn lướt qua Hoa Lộng Ảnh, trong lòng lo sợ không thôi, vội thấp đầu đi vào. Lão nhớ kỹ sự phân phó của hai người Trương Lý, đặt một vò lên bàn, lại khom người đặt vò còn lại dưới chân. Lạc Tây Thành quả nhiên lấy vò trên bàn trước, rót vào trong bát bắt đầu uống.

Triệu Lão Thực ra khỏi cửa phòng, nhìn vào cửa căn phòng chữ Sửu bên cạnh một chút, chỉ thấy trong đó lặng yên không một tiếng động, cũng không biết hai người nọ có ở trong không, lòng lão bất an, liền dè dặt trốn ở ngoài cửa sổ nhìn lên.

Từ cửa sổ nhìn vào, Lạc Tây Thành đang vừa uống rượu, vừa nói chuyện phiếm với phu nhân.

Lạc Tây Thành uống hết vò thứ nhất mặt không đổi sắc, đột nhiên cười cười, nói: “Rượu này tuy rằng bổ thêm thuốc, nhưng vị cũng không tệ lắm. Chỉ với chút độc đó đã muốn mạng của ta thì cũng hơi xem thường Lạc Tây Thành này quá rồi.”

Triệu Lão Thực kinh hãi, thầm nghĩ chẳng lẽ Lạc đại hiệp đã biết trong rượu có độc? Nhưng nếu hắn biết có độc, sao lại có thể uống hết chén này tới chén khác như thể không có việc gì như vậy?

Liền thấy Hoa Lộng Ảnh cũng nhẹ nhàng cười, nói “Mình chàng uống rượu cũng vô vị, để thiếp uống cùng.” Nói rồi thực sự cũng lấy một vò qua uống.

Lạc đại hiệp cười cười, gọi tên nàng nói: “Xem ra đêm nay chúng ta có khách, nếu nàng mệt thì nghỉ trước đi, không cần chờ ta.”

Hoa Lộng Ảnh rót cho hắn một chén rượu, rồi gật đầu.

Triệu Lão Thực không dám nhìn nữa, vội vội vàng vàng đi xuống lầu, làm bộ như đang tính toán sổ sách của cửa hàng, vừa chú ý động tĩnh trên lầu. Nhưng ngay cả phòng chữ Sửu lẫn phòng chữ Dần đều im ắng, rất rất im ắng.

Một lúc sau, trời đã tối đen.

Đột nhiên giữa sự vắng vẻ, một âm thanh vang lên từ trên lầu, Triệu Lão Thực cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng chỉ là Hoa Lộng Ảnh đi ra, đứng cạnh lan can thản nhiên hỏi: “Triệu lão bản, liệu có thể mượn nhà bếp làm chút món nhắm cho phu quân ta uống rượu được không?”

Triệu Lão Thực nhìn thấy nàng đã sợ chết khiếp, còn dám nói không sao? Vội vàng đáp ứng.

Hoa Lộng Ảnh xuống lầu vào bếp, một lúc sau, liền làm vài món bưng lên lầu. Một hồi lâu lại im ắng không có động tĩnh gì.

Buổi tối hôm đó, thời gian trôi qua chậm đến độ khiến người ta hoảng hốt. Triệu Lão Thực một lúc thì nhìn lên cửa phòng chữ Dần, một lúc lại ngẩng đầu nhìn phòng chữ Sửu, cũng không biết bên trong thế nào rồi. Trong lòng lão hốt hoảng, làm chuyện gì cũng không xong, liền gọi hỏa kế đóng cửa không buôn bán nữa.

Đúng lúc đó, trên con đường bên ngoài khách *** vang lên tiếng vó ngựa gấp gáp, sau đó có bảy tám người phá cửa khách *** xông vào, đều mặc đồ đen che mặt như nhau, trong tay cầm trường kiếm. Hỏa kế vừa định cài cửa, bị văng ra đất lo sợ nói: “Mấy khách quan...” Mới được vài chữ, đã bị người nọ nhắc cổ áo vứt sang bên, ngất xỉu.

Cả người Triệu Lão Thực run lên, vội lui sang một bên, không dám thở mạnh.

Mấy người đó cũng không nói gì, chỉ yên lặng đứng thành một hàng ở đầu cầu thang. Thành linh nghe ‘Kèo kẹt’ một tiếng, cửa phòng chữ Dần đột nhiên mở, rồi Lạc đại hiệp nắm tay phu nhân bước ra.

Trong lòng Triệu Lão Thực có quỷ nên không khỏi nhìn hẩn thêm vài lần. Nhưng đôi phu phụ đó thì thần thái sáng láng, đứng ở đầu cầu thang, rõ ràng một đôi thần tiên mỹ quyến, nào có nửa đáng vẻ bị trúng độc?

Chỉ thấy trong số mấy người bịt mặt, có một người tiến lên một bước, cất giọng ồm ồm hỏi: “Các hạ có phải là Lạc Tây Thành?”

Lạc Tây Thành nhìn một vòng, mỉm cười, vừa cùng phu nhân xuống lầu vừa nói: “Các vị đêm khuya tới đây, chính là để nói những lời nhảm chán này với ta sao?”

Người bịt mặt dẫn đầu cười ha ha hai tiếng, nói: “Lạc đại hiệp nhanh mồm nhanh miệng. Mấy người chúng ta từ Liêu Đông tới — nói vậy chắc đại hiệp cũng đã biết ý đồ chúng ta đến đây rồi nhỉ?”

Lạc Tây Thành như hiểu ra điều gì, khẽ gật đầu nói: “Hừm, các người từ Liêu Đông tới sao? Ta hiểu rồi.”

Người nọ nói: “Chủ nhân nhà chúng ta muốn gặp Lạc đại hiệp, phiền ngài theo chúng ta tới Liêu Đông một chuyến!”

Lạc Tây Thành nhưng thở dài: “Ta kính trọng chủ nhân nhà người là một hảo hán, các người nếu quang minh chính đại tới tìm ta, ta tất nhiên sẽ không chối từ. Tội gì hạ độc trong rượu của ta, áp chế ta phải nghe theo? Mấy vò rượu độc đó, còn không làm khó được Lạc Tây Thành. Chỉ là hành vi bỉ ổi bực này, đâu phải là đại trượng phu. Vậy nên, chuyến này, ta tuyệt đối không đi theo các người.”

Triệu Lão Thực trốn ở một bên, nghe hẩn nói xong những lời này, đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới bình tĩnh, hóa ra Lạc Tây Thành tuy rằng phát hiện trong rượu có độc, lại không biết đó là Trương Tam Lý Tứ giở trò, ngược lại hiểu lầm độc đó là những người kia hạ!

Người bịt mặt đi đầu hơi sửng sốt một chút, rồi chợt cười lạnh: “Lạc đại hiệp không chịu đi thì cứ nói thẳng là được, hà tất phải mượn cớ? Chỉ là nếu không mời được các hạ thì quay về cũng không biết ăn nói làm sao. Dừng lời lẽ không được, vậy đành phải đắc tội rồi!”

Nói xong chữ cuối cùng, mấy người đã cùng nhau tấn công tới.

Triệu Lão Thực không hiểu võ công, cũng không biết những người này công phu thế nào, chỉ cảm thấy bảy tám người bịt mặt kia tuy cầm binh khí, Lạc Tây Thành lại tay không đánh nhau với họ nhưng không có vẻ quá sức chút nào. Lạc phu nhân ở một bên quan chiến, thần tình cũng ung dung, không có chút nào lo lắng cho trượng phu.

Quả nhiên, chỉ trong nháy mắt bảy tám hảo hán đều đã ngã xuống đất.

Lạc Tây Thành cười nói: “Các người đều là những hảo nam nhi tinh trung báo quốc, ta không muốn hại tới tính mệnh các người, các người đi đi!”

Còn chưa nói xong, đột nhiên vài điểm hàn quang hiện lên, Lạc Tây Thành xoay mình một cái, hiêm hiêm tránh thoát, liền thấy hai bóng người như tên rời dây cung, từ trên lầu lao xuống cực nhanh.

Triệu Lão Thực còn chưa kịp giật mình, gần như đồng thời nghe được ngoài cửa sổ có người kinh hô một tiếng “Cẩn thận...”, rồi từ ngoài chạy vội vào, rõ ràng là Lăng Tiêu mất tích bấy lâu!

Hai người kế tiếp tuy rằng che mặt, nhưng bọn hẩn vừa lộ diện, Triệu Lão Thực đã đoán được đây là Trương Tam Lý Tứ, rồi lại nhìn vóc người trang phục thì quả nhiên không sai! Trương Tam Lý Tứ võ công cao hơn rất nhiều so với những người bịt mặt tới trước, trong lúc nhất thời chỉ nghe thấy trường kiếm vang tiếng leng keng, thân hình ba người dây dưa một chỗ, khiến người khác không phân rõ ai với ai.

Triệu Lão Thực ngẩn người nhìn, chợt nghe hai tiếng bịch bịch, Trương Tam, Lý Tứ đã ngã dưới đất.

Đặng hoa vang lên một tiếng ‘tách’.

Khách *** Lai Quy, Triệu Lão Thực lau mặt, thở dài một tiếng: “Tuy rằng ta không phải là người trong giang hồ, nhưng cũng nhìn ra được, đêm đó những người ở đây tất cả đều không phải là đối thủ của Lạc đại hiệp. Nhưng chẳng ngờ, chuyện đó lại xảy ra ——”

Tô Vọng Ngôn hiểu kỳ nói: “Xảy ra chuyện gì?”

“Lúc đó, mắt thấy Lạc đại hiệp đã đánh bại hết những người kia, ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm, chống bàn run run đứng dậy. Đúng lúc đó, xảy ra một việc, chuyện này, ta cả đời đều không quên được...” Triệu Lão Thực thần sắc ngẩn ngơ, lắc đầu thật mạnh: “Không quên được, cũng không hiểu được!”

Lạc Tây Thành một cước đá Trương Tam Lý Tứ ngã ra đất, cười cười, đang định nói gì đó thì sắc mặt đột nhiên đại biến, vừa lạnh lại vừa giận, cau mày đập về phía trước một bước. Mấy gã bị mặt tới trước và Trương Tam Lý Tứ đến sau thấy vẻ mặt hấn giận dữ như thế, đều thấy khó hiểu, còn tưởng hấn động sát khí nên đều không tự chủ được liên tục lùi về sau.

Nhưng vào lúc này, Lạc Tây Thành không biết nghĩ tới gì lại đứng sững.

Kỳ thực cũng không quá khoảnh khắc, nhưng trong lúc yên tĩnh, lại như trải dài mấy đêm. Lạc Tây Thành giật mình một cái, đầu vai đột nhiên chấn động, theo đó là toàn thân run rẩy. Không quá thời gian một cái chớp mắt sắc mặt đã xám xịt, vẻ mặt toàn bộ ý lãnh tâm hời, cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì, chỉ là thần sắc đó hầu như khiến những người nhìn thấy đều buồn lòng, như là cuộc đời này không còn gì đáng lưu luyến nữa.

Mọi người tại khách *** không biết xảy ra chuyện gì, thấy vẻ mặt hấn như thế thì nhất thời đều ngây dại.

Cũng chỉ nghe hấn thở dài một tiếng, tự nói với mình: “Lạc Tây Thành ta một đời tiểu đàm phong nguyệt, khoái ý ân cừ, tự cho là nhân sinh tới giờ không còn việc gì đáng tiếc. Vậy mà kết quả là thứ cầu thì cầu không được, cầu tới rồi, lại là công dã tràng, hóa ra tất cả đều là một giấc mộng phù du! Ha, ha, lão thiên gia kia, vì sao cứ thích trêu ngươi!”

Mọi người đang không biết phải làm sao cho phải. Đột nhiên Lạc Tây Thành cười to ba tiếng, cười xong rồi, mũi chân điểm một cái, lấy trường kiếm dưới đất lên cầm trong tay. Sau đó xoay về hướng Lăng Tiêu cười cười, lúc đó, dáng vẻ thần thái của hấn, lại giống như xưa, cực kỳ tiêu sái.

Lạc Tây Thành nói: “Lăng Tiêu, muội nhớ kỹ lời ta —— chuyện này, là ta làm vì bản thân mình, thật sự là ta chỉ còn lại một con đường này, không làm không được. Không liên quan tới ai cả, muội đừng trách cứ những người này, tương lai cũng không được báo thù cho ta.”

Lăng Tiêu chỉ đứng đó chờ đợi, như là cũng đã ngây ngẩn cả người.

Rồi Lạc Tây Thành lại cười với phu nhân của mình, ung dung nói: “Chuyện khác đều không có gì, chỉ có một việc, sau này ta không thể chiếu cố nàng nữa, tự nàng phải nghìn vạn lần bảo trọng.”

Lời chưa nói xong, đột nhiên vung ngang kiếm lên. Tức khắc, chỉ thấy một dòng máu phun thẳng ra từ cổ hấn, sau đó, thân mình liền ngã ra đất.

Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn nghe tới đây, đều đồng thời khê hô một tiếng.

Tô Vọng Ngôn thất kinh hỏi: “Ông nói Lạc Tây Thành tự vẫn? Vì sao hấn phải làm vậy?”

Triệu Lão Thực cười khổ lắc đầu.

Tô Vọng Ngôn hơi kinh ngạc, chợt nhìn về phía Mã Hữu Thái và Vương Tùy Phong.

Thế nhưng hai người Mã, Vương vẻ mặt cũng mờ mịt, chậm rãi lắc đầu.

Đặng Lục Lang ở một bên hỏi: “Trương Tam Lý Tứ đó, nói vậy chính là nhị vị?”

Mã Hữu Thái cũng thẳng thắn, trực tiếp đáp: “Ta và Vương đại ca tương khi xuất thủ đã thương lượng đầu ra đây. Chuyện này chẳng phải quang vinh gì chỉ bằng dùng tên giả để xưng hô.”

Tô Vọng Ngôn truy vấn: “Sau đó thì sao? Sau khi Lạc Tây Thành tự vẫn lại xảy ra chuyện gì?”

Triệu lão Thực than thở: “Ta không ngờ tới Lạc đại hiệp lại tự cắt đầu, tới khi tỉnh lại thì mọi người đã đi mất. Lãng tiểu thư ngồi bên cạnh thi thể Lạc đại hiệp, thần sắc trên mặt, vừa không tin, lại vừa tuyệt vọng thương tâm, trông ra cũng như người chết. Lạc phu nhân hai mắt đầm lệ, chậm rãi đi qua, quỳ trên mặt đất, ôm đầu Lạc đại hiệp vào ngực, lấy tay xóa đi vết máu trên mặt hắn. Ta thấy cảnh tượng đó, suýt thì lại ngất đi.

Không biết qua bao lâu, Lãng tiểu thư nói: ‘Hoa tỷ tỷ, tỷ nghĩ thế nào?’, Lạc phu nhân cũng không biết có nghe thấy lời nàghay không, chỉ si ngốc nhìn đầu người trong lòng. Lãng tiểu thư cắn cắn môi, xông lên lầu, chốc lát sau cầm một thỏi vàng trong tay chạy xuống. Nàng ném cho ta, mặt mũi trắng bệch nói: ‘Gian *** này ta bao, mặc kệ ông đi đâu, trong vòng bảy ngày không được phép trở về!’. Ta đang hãi hùng muốn chết, lập tức túm lấy hỏa kế lồm cồm bò ra khỏi khách ***.”

Vương Tuyền Phong và Mã Hữu Thái tựa hồ cũng là lần đầu nghe tới chuyện sau đó, Vương Tuyền Phong lấy làm lạ hỏi: “Nàng ta bao khách *** làm gì?”

Triệu Lão Thực lắc đầu nói: “Không biết, khi ta trở về thì cả Lãng Tiểu Thư, cả Lạc phu nhân, ngay cả thi thể Lạc đại hiệp, đều đã biến mất.

Sau đó không lâu, trấn này bắt đầu liên tiếp có người chết. Có người tận mắt thấy một cái thi thể nam không đầu giết những người đó. Lại có người nói thấy một nữ quỷ mặc hồng y ra vào trấn. Ban đầu mọi người còn không tin, nhưng rồi số người chết càng lúc càng nhiều, đều là bị đao chém chết, những người thấy thi thể không đầu kia cũng càng ngày càng nhiều. Người trong trấn đều hoảng sợ, trong mấy tháng gần ngủ, ai có thể dọn đi đâu đi hết.

Ta vốn tiếc cái khách *** này, không muốn đi. Vậy mà có một hôm, buổi tối ta trở về tận mắt thấy thi thể không đầu nọ. ‘Hắn’ tuy không có đầu, nhưng ta chỉ liếc mắt liền nhận ra... đó chắc chắn là Lạc đại hiệp! Ta sợ đến rớt nửa cái mạng, sáng sớm hôm sau liền nhanh chóng rời đi, cũng không trở về nữa. Chỉ nghe người ta nói, trấn này người thì chết, người thì trốn, không còn một ai, khách *** cũng bị biến thành nghĩa trang gửi thi cốt.”

Vi Tô hai người nghe tới đó đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Đằng Lục Lang, lòng thầm nghĩ: Đằng Lục Lang nói khách *** này là mua từ tay lão bản trước, hóa ra cũng là nói dối, không khỏi lại thêm hồ nghi thân phận người này.

Triệu Lão Thực ngoái nhìn xung quanh, thở thật dài: “Lai Quy khách ***... Lai Quy khách ***... tới tay ta, đã tròn bốn mươi năm rồi a...”

Nhưng trong phòng không ai để ý tới lời cảm khái của lão.

Tô Vọng Ngôn lẩm bẩm: “Tối hôm đó, Lãng Tiêu trốn ngoài cửa sổ nhìn tình huống trong phòng. Khi những hắc y nhân kia giao chiến với Lạc đại hiệp, nàng ta cũng không lo lắng, nhưng thấy Mã tổng tiêu đầu và Vương đại tiên sinh đột nhiên xuất hiện lại kinh hô một tiếng, chạy ào từ ngoài vào. Đây là vì sao?”

Ngừng một lúc, lại tự nhủ: “Ừm, đúng rồi. Mấy hắc y nhân đó là Lãng tiêu đem tới. Cho nên khi nàng thấy sự tình có biến, mới cực kỳ kinh ngạc.”

Vi Trường Ca hơi suy tư: “Lạc Tây Thành nói bọn họ là tinh trung báo quốc, không lẽ mấy người đó xuất thân quân lính?”

Vương Tuyền Phong và Mã Hữu Thái nhìn nhau một cái, than thở: “Vi bảo chủ đoán không sai, mấy hắc y nhân đó chính là bộ hạ của Lãng đại tướng quân ở Liêu Đông.”

“Lãng đại tướng quân? Vương đại tiên sinh nói chính là Lãng đại tướng quân trấn quân tướng quân phủ Liêu Đông? Là dưới trướng Lãng lão tướng quân, hay là dưới trướng Lãng tiểu tướng quân?”

Vương Tuyền Phong gật đầu nói: “Khi đó Lãng tiểu tướng quân tuổi còn nhỏ, mấy người đó là Lãng Hiền lão tướng quân phái tới.”

Vi Trường Ca lấy làm lạ: “Vậy thì kỳ lạ —— năm xưa dưới trướng Lăng đại tướng quân có trăm vạn đại quân, trấn thủ Liêu Đông, quyền rộng một thời, nói là chư hầu một phương cũng không quá. Lạc Tây Thành lại chỉ là giang hồ khách đường đường chính chính, luôn không có giao tiếp gì với người làm quan. Lăng Hiền tìm Lạc Tây Thành có chuyện gì?”

Vừa hỏi, vừa nhìn về phía Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn như không để ý, chỉ ngơ ngẩn xuất thần, một hồi lâu mới ngậm ngùi nói: “Hóa ra đầu người nọ là Lạc Tây Thành... Hóa ra nàng cũng không phải phu nhân của hắn... Hai mươi năm rồi, hóa ra nàng vẫn không quên được hắn...”

Cậu nói liên tiếp ba tiếng ‘Hóa ra’, mấy người còn lại đều không hiểu gì. Chỉ có Vi Trường Ca là thấy được ý tứ của cậu, nói về không cho là đúng “Ta đã sớm nói rồi, lời Lăng Tiêu nói chưa hẳn là thật, không thể quá tin được.”

Tô Vọng Ngôn lườm y một cái: “Vậy người nói, nếu không phải nàng đối với hắn là một tấm chân tình, hà tất năm lần bảy lượt tìm tới Tô gia? Sự thương tâm tiều tụy của nàng, lẽ nào đều là giả vờ? Nàng nhận định hắn, thì không quay đầu lại; nhiều năm như vậy, trong lòng nàng, cũng thủy chung chỉ có người đó! Dù nàng không phải phu nhân của hắn thì cũng có sao?”

Vi Trường Ca cười bất đắc dĩ, cũng không tranh cãi với cậu, chuyển hướng Mã Vương hai người: “Triệu lão bản nói nhiều như vậy, nhưng ta vẫn còn chút chuyện chưa rõ, mong nhị vị giải thích nghi hoặc.”

Vương Tuy Phong liếc nhìn Mã Hữu Thái, nói: “Mã lão đệ, là đệ nói, hay là để huynh?”

Mã Hữu Thái nâng bát, hớp mạnh một ngụm, nói “Vương đại ca huynh nói đi.”

Vương Tuy Phong gật đầu nói: “Cũng tốt.” rồi cũng uống một ngụm rượu, vuốt vuốt cằm râu, như là trong lúc nhất thời không biết nên kể từ đâu.

Mọi người đều không nói gì, trong phòng liền chỉ nghe thấy bên ngoài không ngừng truyền đến những tiếng ‘rì rào’ nhỏ vun. Từ cửa sổ nhìn ra, hóa ra không biết tuyết lại bắt đầu rơi từ khi nào, từng chút một, chậm rãi bay, tỏa sáng dịu dàng trong bóng đêm, thật giống như là tơ liễu phát lên trong gió.

“...Ta và Mã huynh đệ, là năm ấy kết bạn ở Tiêu sơn trang, hai người chúng ta tính tình hợp nhau, sau lần đó liền thường xuyên lui tới. Hai mươi năm trước, Thái Phong tiêu cục nhận một cuộc buôn bán lớn, phải đưa một nhóm đồ châu báu xuất quan, sợ xảy ra sự cố nên tìm người trợ giúp khắp nơi. Mã huynh đệ liền yêu cầu đi theo tương trợ ta.

Những món châu báu đó là lễ vật cho Nam Hải Giao vương thế tử lấy tam tiểu thư của Mã gia mục tràng (chắc nhà buôn ngựa, mục tràng là bãi cỏ), giá trị liền thành (vô giá), đường xá lại xa xôi, dọc theo đường đi chẳng biết có bao kẻ dòm ngó. Giao vương và Mã gia đều phải ra rất nhiều cao thủ tới hỗ trợ áp tải, Thái Phong tiêu cục cũng là dốc hết toàn lực, ba tuyến đường đi, hư hư thực thực, chỉ cầu có thể đem hàng bình an đưa tới đầu kia.

Chuyến đó, thật sự có thể nói là cửu tử nhất sinh! Không biết gặp phải bao cuộc phục kích cam bẫy to nhỏ, có mấy lần trải qua hung hiểm, giờ ta nhớ lại vẫn còn có thể sợ tới chảy mồ hôi lạnh. Khi tiêu đội xuất phát, tổng cộng có tám mươi hai người, khi tới Mã gia mục tràng, chỉ còn lại mười bốn người sống, trong mười bốn người đó, không ai là không có vết thương trên người. Ngay đến Trần tổng tiêu đầu cũng chết trong một lần phục kích. Ta và Mã huynh đệ bị trọng thương, tĩnh dưỡng ở Mã gia tới ba tháng mới có thể xuống giường.”

Tô Vọng Ngôn cười ngắt lời: “Nhưng sau chuyến đó, Mã tổng tiêu đầu liền thành Mã tổng tiêu đầu của ngày hôm nay, phạm là hàng mà Thái phong tiêu cục vận chuyển, từ đó về sau liền không một ai dám chạm vào. Mà Cô Vân kiếm khách cũng nhờ đó mà uy chấn thiên hạ. Câu chuyện anh hùng đó của Vương đại tiên sinh và Mã tổng tiêu đầu, trong chốn giang hồ ai mà chẳng biết?”

Vương Tuy Phong than thở: “Tô đại công tử, người đừng trách ta dài dòng, muốn nói rõ sự tình không thể không kể từ đây.”

(em Tô lanh chanh ==)))

Vi Trường Ca cười hỏi: “Chuyện này cũng có liên quan tới Lạc Tây Thành ư?”

Vương Tùy Phong và Mã Hữu Thái không hẹn mà cùng thở dài.

Vương Tùy Phong buồn rầu nói: “Ai, cũng là thiên ý trêu người, nếu không có chuyện tiêu hung hiểm đó, ta và Mã lão đệ cũng sẽ không làm ra chuyện này...”

Hai người chúng ta sau khi từ quan ngoại trở về, có một hôm uống rượu trong một quán nhỏ ngoài thành Lạc Dương. Khi đó đêm đã khuya, trong quán rượu không có mấy khách nhân.

Uống được hai chén, Mã lão đệ thấp giọng nói: ‘Vương đại ca huynh xem, cô nàng ngồi đối diện không biết là gia quyến của đại quan nào, sao lại ở đây uống rượu một mình.’, ta lơ đãng nhìn qua, dựa vào cửa, quả nhiên có một thiếu nữ gương mặt xinh đẹp mặc sam tử vàng nhạt đang ngồi một mình uống rượu, xem thần sắc thì đã có bảy tám phần men say. Ta hỏi Mã lão đệ làm sao nhìn ra được, Mã lão đệ cười cười, nói: ‘Vương đại ca, võ công của huynh cao hơn đệ, cũng lớn hơn đệ mấy tuổi, nhưng nói ra thì có hai chuyện huynh không bằng đệ đâu. Chuyện thứ nhất, là nhìn người, chuyện thứ hai, là xem bảo bối. Huynh nhìn cây thoa trên đầu nàng, đó là thoa ngọc yển Triệu Tiệp Dư thời Hán Vũ đế từng mang, là một bảo bối thật sự đó! Phú thương đại cổ bình thường dù có tiền cũng không mua được! Vậy mà nàng lại dùng như một vật trang sức tầm thường, hoàn toàn không trân trọng, tất là xuất thân quan lại.’

Hai người chúng ta đang nói chuyện, thiếu nữ kia đột nhiên cười lớn thành tiếng, cười xong lại thương tâm khóc lớn. Nàng khóc một trận, giơ tay gạt hết bình rượu trên bàn xuống đất, rồi lớn tiếng hát — khúc nhạc nàng hát, vừa hay ta lại biết, chính là Thu hồ hành triêu dữ giai nhân kỳ của Tào Tử Hằng.”

Triệu Lão Thực lúng túng hỏi: “Cái gì?”

Mã Hữu Thái cũng không nhận được nói: “Khúc ca nàng hát năm đó ta không nghe rõ. Chỉ nhớ có ăn uống rượu chè gì đó, rốt cuộc là có ý nghĩa gì?”

Tô Vọng Ngôn nói: “Đó là một khúc ca do Ngụy Văn đế Tào Phi sáng tác, tên là Thu hồ hành .” Liếc nhìn Vi Trường Ca, cười trêu chọc “Vi bảo chủ chắc chắn biết rõ khúc này, chỉ bằng hát cho chúng ta nghe một chút đi.”

Vi Trường Ca cười, không hề để tâm, mà thật sự lấy tay khẽ gõ nhịp, giọng hát cất lên.

Tất cả mọi người đều nín hơi ngưng thần, nghe tiếng ca nhẹ nhàng đó, hòa cùng tiếng tuyết rơi ngoài cửa sổ, cùng nhau phiêu lạc —

Hẹn sáng gặp giai nhân, tối chưa thấy người đâu.

Thức ngon không nếm, rượu ngọt bỏ tro.

Lời gửi chim bay, không thể đợi chờ.

Hái một nhành lan, tay kết quế chi.

Giai nhân không có, kết để làm gì?

Tìm nàng ở nơi đâu? Nơi cuối biển cùng trời.

Linh Nhục bảo ta, tặng nàng minh châu.

Nhón chân dài ngóng, đứng mãi chân chừ.

Giai nhân không tới, từng khắc mong chờ.*

Vi Trường Ca hát xong, nhẹ nhàng giải thích: “Khúc này nói chính là một người hẹn gặp với giai nhân, nhưng từ sáng sớm tới chiều tà giai nhân vẫn không tới. Tuy giai nhân không tới, nhưng người này cũng không chịu từ bỏ, ngắt lấy một nhành cỏ, thề theo cùng, một mảnh nhiệt thành, che giấu trong lòng, không thể quên được.”

Mã Hữu Thái cúi đầu ‘A’ một tiếng: “Nàng hát khúc đó, là hát vì Lạc Tây Thành đúng không? Khi đó ta còn không hiểu ý tứ, chỉ cảm thấy nàng uống rất thương tâm, chính Vương đại ca nói cho ta biết rằng ‘Nàng vướng vào tương tư rồi.’”

Đặng Lục Lang sắc mặt buồn bã, nói: “Trong nhân thế cảnh cầu mà không tới, há chỉ là ‘Giai nhân không tới, rượu ngọt bỏ tro’? cầu mà không tới, thao thức chờ mong; cầu mà không tới, trần trở trần trọc, cầu mà không tới, che giấu trong lòng, lại có ích gì?”

Tô Vọng Ngôn cười đáp lại: “Cầu không đạt, thì nên từ bỏ. Sống gửi trên đời, đa sầu làm chi?”

(Đại để là cuộc sống ngắn ngủi như đi mượn lo âu nhiều chi cho phí hoài :-“)

Mọi người đều kinh ngạc không biết nói tiếp ra sao.

Liền nghe thanh âm ôn hòa lại như kim thạch rơi của Vi Trường Ca thản nhiên nói: “Cầu chi bất đắc tâm thường ái, cao sơn thành cốc thương hải điền.” Nói xong khẽ cười cười, cũng không đợi người ta nói tiếp, đã chuyển hướng Vương Tuyền Phong hỏi: “Sau đó thì sao?”

XDDDD aaaahahaha

Cái câu của anh Vi hơi khó dịch nhưng đại nghĩa là dù cầu không tới nhưng lòng vẫn yêu không thay đổi, dù cho... sông cạn đá mòn...

Anh ơi anh đang nói Lăng Tiêu hay là anh thổ lộ tiếng lòng vậy =))))))))

.

*Nguyên văn

Triều dữ giai nhân kỳ, nhật tịch thù bất lai.

Gia hào bất thường, chỉ tửu đình bôi.

Ký ngôn phi điệu, cáo dư bất năng.

Phủ chiết lan anh, ngưỡng kết quế chi.

Giai nhân bất tại, kết chi hà vi?

Tòng nhĩ hà sở chi? Nãi tại đại hối ngưng.

Linh nhược đạo ngôn, di nhĩ minh châu.

Xí dư vọng chi, bộ lập trì trù.

Giai nhân bất lai, hà đắc tư tu.

của Tào Phi, nguồn dịch thơ

14. Chương 13

Vương Tuyền Phong nói: “Khi đó ta chỉ cho là tiểu thư nhà ai khổ sở vì tình, ở đây mượn rượu tiêu sầu, cũng không lưu ý.

Đúng lúc đó, bên ngoài có mấy người cưỡi ngựa đi qua, đoàn nhân mã vốn đã lướt qua rồi, người trên ngựa nghe được tiếng ca lại kinh hô một tiếng, quay đầu ngựa vòng trở về.

Lập tức có mấy kỵ sĩ mặc trang phục võ tướng, xem ra là phẩm cấp cũng không thấp, nhìn thấy thiếu nữ kia đều có vẻ nửa mừng nửa lo. Ta và Mã lão đệ thấy họ quay lại, hẳn là có chuyện, liền nằm úp sấp ở trên bàn giả bộ ngủ. Cũng may thiếu nữ kia đã chúi choáng, mấy người mới vào đều không để ý tới chúng ta.

Liền nghe mấy người đó đồng thời gọi: ‘Tiểu thư!’, một người trong đó xem ra có vẻ là đầu lĩnh, vừa mở miệng, những người khác đều an tĩnh. Người nọ cười nói: ‘Tiểu thư, thật sự là tiểu thư rồi! Mặt tướng vừa rồi ở bên ngoài nghe được giọng của tiểu thư, còn tưởng là nghe lầm chứ! Thế mà tiểu thư thực sự ở đây!’

Thiếu nữ đó cách một hồi lâu mới lèm nhèm hỏi: ‘Sao các người tới đây?’, đầu lĩnh trả lời: ‘Mặt tướng phụng lệnh của Đại tướng quân ra ngoài tìm tiểu thư. Tiểu thư, từ khi tiểu thư rời nhà, tướng quân phải ra rất nhiều người tìm tiểu thư khắp nơi! Tướng quân ở nhà cũng ngày đêm nhớ thương tiểu thư đó!’

Ta nằm sấp trên bàn giả bộ ngủ, nghe bọn họ nói thì dần dần hiểu ra. Thiếu nữ đó hóa ra là con gái của Liêu Đông đại tướng quân Lăng Hiến, rời nhà đã tròn hai năm, mấy người này chính là đặc biệt ra ngoài tìm nàng. Thiếu nữ đó hơn nửa buổi không nói gì, vừa mở miệng lại như là không hề say. Liền nghe nàng lạnh lùng nói: ‘Nhớ thương ta? Các người nói những lời dễ nghe này để lừa ta à. Hừ, trong lòng ta biết rõ, ông ta nhớ nhung ta, còn không phải là vì thứ kia sao? Không phải vì một viên...’ Nàng mới nói phân nửa, mấy người nọ đột nhiên cùng kêu lên ngắt lời nàng, như là cực kỳ khẩn trương.”

Vương Tùy Phong nhìn về phía Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn, nói: “Lúc đó ta khê động não, nghĩ thầm, Liêu Đông Lăng đại tướng quân thanh uy hiển hách, quyền cao chức trọng, không biết là thứ gì khó lường khiến ông ta phải khẩn trương như vậy?

Sau đó chợt nghe chủ quán rượu kêu lên một tiếng đau đớn, có lẽ là bị mấy người đó điểm ngã. Rồi nghe một trận tiếng bước chân, bọn họ đi tới hình như là đang khom lưng kiểm tra chúng ta có thực sự ngủ không. Trong lòng ta không khỏi buồn cười, mấy người đó xuất thân võ tướng, tuy rằng làm việc coi như tỉ mỉ, nhưng vẫn còn thiếu kinh nghiệm giang hồ.

Có người ở bên cạnh ta nói: ‘Đang ngủ.’, người dẫn đầu ừ một tiếng, lúc này mới nói: ‘Nếu nói tướng quân một chút cũng không mong ngóng tung tích của thứ kia thì là giả. Lúc chúng ta đi, tướng quân có lệnh, tìm được tiểu thư dù cho nhất định không chịu trở về cùng không sao. Nhưng thứ kia, vô luận thế nào cũng phải mang về phủ tướng quân!’. Lăng tiểu thư im lặng nửa buổi. Mấy người đó có chút thiếu kiên nhẫn, lại nói: ‘Phản Hồn Hương là thể gian chí bảo, tiểu thư nghìn vạn lần đừng hành động theo cảm tình.’

An tĩnh trong chốc lát, người nọ đột nhiên nói: ‘Tiểu thư cười gì vậy?’. Lăng tiểu thư đó không ngừng cười nhạt, cuối cùng nói: ‘Nói thì dễ lắm —— ta chỉ hỏi người, bằng võ công của mấy người các người, có thể thắng được Lạc Tây Thành không?’. Mấy người đó đều lặng lẽ. Người dẫn đầu nói: ‘Vậy mong tiểu thư chỉ giáo.’

Lăng tiểu thư thản nhiên nói: ‘Chỉ bằng mấy người các người mà muốn lấy đồ từ trong tay hần, đó là trăm triệu lần không thể. Huống hồ có phu nhân hần ở một bên, nếu động thủ lại càng không thể chiếm thượng phong. Không bằng tìm cách đưa hần về Liêu Đông, tướng quân phủ của chúng ta còn nhiều cao thủ, chỉ cần vào phủ, tự nhiên là sẽ có người có thể chế trụ bắt hần giao ra thứ kia.’

Võ tướng dẫn đầu chần chờ hỏi: ‘Như thế... như thế có được không?’

Lăng Tiểu thư nói: ‘Lạc Tây thành là một hán tử quanh minh vừa có trách nhiệm lại có khí phách, năm ấy hần xông vào phủ tướng quân cũng là bất đắc dĩ. Hần kính trọng cha là trụ cột nước nhà, nếu bị các người tìm được nhất định sẽ không cự tuyệt. Chỉ là làm gì cũng đừng giở trò gian trá, chút tâm tư ấy của các người không gạt được hần đâu. Việc lần này ta không thể lộ diện, nhưng trên đường trở về ta sẽ theo phía sau các người, nếu như hần hỏi, các người chỉ cần nói là ta đã bị người cha ta phái tới đưa về rồi.’

Có người bán tín bán nghi nói: ‘Vậy nếu trở về tướng quân phủ rồi thì thế nào nữa?’

Lăng Tiểu thư cười một tiếng: ‘Liêu Đông chúng ta nhiều cao thủ như vậy, chẳng lẽ không giữ chân được Lạc Tây Thành? Đêm nay ta sẽ viết một phong thư, ngày mai một người trong các người về trước đưa thư cho anh của ta, tự nhiên huynh ấy sẽ biết phải chuẩn bị sớm.’

Mấy người kia nhận lệnh, vây quanh thiếu nữ kia lên ngựa rồi đi. Đợi tới khi nghe được tiếng vó ngựa đã đi xa, ta và Mã lão đệ mới ngẩng đầu lên.”

Đằng Lục Lang đột nhiên cười lạnh: “Chẳng trách nhị vị lại động tâm, Phản Hồn Hương đó, thật sự là chí bảo.”

Mã Hữu Thái lặng lẽ trong chốc lát: “Kỳ thực ta và Vương đại ca cũng không phải kẻ yêu tiền như mạng. Nếu là một thứ bình thường, có đáng giá đến mấy chúng ta cũng chẳng để vào mắt. Chỉ là hai người chúng ta mới đi một vòng Diêm vương điện trở về, đối với sinh tử cũng không tránh khỏi có chút rung động.”

Vương Tỳ Phong than thở: “Đều là ý trời! Ta nghe mấy người đó nói về Phán Hồn Hương, chỉ đoán là thứ gì đó đáng giá, lại không biết rốt cuộc nó là gì. Chờ họ đi rồi liền hỏi Mã lão đệ Phán Hồn Hương là gì, sao có thể khiến một nhân vật tầm cỡ Lãng đại tướng quân khấn trương như vậy? Mã lão đệ nói: ‘Thứ đó, kể rằng sinh ra từ hải ngoại tiên sơn. Khắp thiên hạ, chỉ có Liêu Đông Lãng đại tướng quân từng được dị nhân tặng, có được một viên. Có người nói thứ đó bằng cỡ trứng chim Tước, thoát nhìn giống như một viên được hoàn màu đen tằm thường, nhưng lại có thể khước tử phản sinh, dù cho người đã chết chỉ cần lấy một chút xiu Phán Hồn Hương đốt lên, thì tức khắc có thể sống lại.’

Sau khi ta nghe xong, cả nửa buổi không nói gì, chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, trong đầu cũng chỉ có mấy chữ khước tử phản sinh. Một hồi lâu sau, mới nghe được Mã lão đệ hỏi ta: ‘Vương đại ca, huynh nói trên đời này thứ gì là quan trọng nhất? Nếu là ta, danh tiếng hay tiền tài đều là giả. Thế sự vô thường, người mà đã chết thì bao nhiêu tiền cũng có ích lợi gì? Mấy cái danh tiếng rách nát này lại càng chẳng có ý nghĩa!’

Lòng ta hiểu ý, nói: ‘Ý của Mã lão đệ là, mạng là quan trọng nhất.’

Mã lão đệ nói: ‘Không sai! Vương đại ca, ta là kẻ thô tục, không biết văn vẻ — chúng ta đều là người lưỡi dao liêm huyết, qua được ngày hôm nay không biết có thể qua được ngày mai không. Ai, ta thường ngày hay nói mình chẳng sợ chết, kỳ thực là nếu thật sự tới trước mặt, nào có không sợ? Lần này đi quan ngoại, ta mới chính thức biết, người ta khi tới lúc sắp chết, dù cho được sống thêm một giây một phút thôi cũng tốt! Huynh đệ cũng không có lời nào khác nữa, chỉ xem ý tứ của đại ca thôi!’”

Vương Tỳ Phong hơi im lặng, nhìn về phía mọi người nói: “Hai người chúng ta tuy kiêng kỵ Lạc Tây Thành võ công lợi hại, nhưng thực sự luyện tiếu bỏ qua cơ hội ngàn năm khó gặp này, rốt cuộc quyết định hạ thủ... Chuyện sau đó, vừa rồi Triệu lão bản đã kể rồi — chúng ta tới khách *** trước người của phủ tướng quân, quả nhiên tìm được Lạc Tây Thành, còn phát hiện hãn và Hoa Lộng Ảnh kết thành phu phụ. Hai chúng ta thương lượng, nếu bàn về võ công ta và Mã lão đệ cộng lại cũng không phải đối thủ của Lạc Tây Thành, huống hồ còn có Hoa Lộng Ảnh, vậy nên để Triệu lão bản hạ độc trong rượu trước, chỉ cần hãn trúng độc, chúng ta có thể áp chế. Một bao độc được phân ba hạ trong rượu, cũng là do sợ bị Lạc Tây Thành phát hiện. Vậy mà vẫn bị hãn phát hiện! Nhưng nếu việc đã đến nước đó, chúng ta cũng không nguyện trắng tay trở về, liền thừa dịp hãn và người phủ tướng quân tranh đấu thì ra tay bất ngờ.”

Mã Hữu Thái thở dài một tiếng, chán nản nói: “Kỳ thực vừa mới giao thủ, ta liền biết sự tình vô vọng rồi, hai người chúng ta căn bản không phải đối thủ của Lạc Tây Thành! Chỉ là không ngờ hãn lại vung dao tự sát! Khi đó, hơn nửa ngày ta vẫn không tin được vào mắt mình! Mãi đến khi nghe được tiếng thét chói tai của Lãng tiểu thư mới thanh tỉnh lại — aii, khi đó, ta còn không rõ vì sao nàng lại thương tâm như thế... nàng cũng thật là si tình...”

Chỉ chớp lát, Vương Tỳ Phong cười khổ nói tiếp: “Khi đó, tất cả mọi người đều ngây ngẩn, ai ai cũng chờ ra, không biết nên làm gì bây giờ. Lãng tiểu thư nhào tới như phát điên, trong miệng không ngừng nói: ‘Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy!’ Hoa Lộng Ảnh thì như im như tượng, lặng người nhìn thì thể Lạc Tây Thành, kinh ngạc mà đứng, chừng như còn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không biết qua bao lâu, người phủ tướng quân mới tiến lên kéo Lãng tiểu thư, nàng sống chết không chịu đứng lên. Mấy người đó cũng chưa hết kinh hồn, nhỏ giọng thương lượng nửa ngày, trong đó một người tiến lên nói: ‘Tiểu thư, chúng ta đi đây, tiểu thư... tiểu thư không theo chúng ta về sao? Đại tướng quân thực sự rất nhớ tiểu thư!’

Lãng tiểu thư kia cũng không nói gì, chỉ quay đầu lại chậm rãi nhìn lướt qua đám bọn họ, lại lạnh lùng nhìn hai người chúng ta. Trên người, trên tay, trên mặt nàng dính đầy máu, ngồi trong vũng máu, ánh mắt đó... tuy rằng ta đã che mặt rồi, nhưng như là đến da thịt xương cốt cũng bị nàng nhìn thấu, không nhìn được rùng mình một cái.

Người của phủ tướng quân trừ trừ một chút, nói: ‘Tiểu thư, chúng ta đi trước vậy.’ Vị Lãng tiểu thư kia cũng không nói gì, không nhúc nhích, không biết là rốt cuộc có nghe thấy không. Người nọ nhìn nàng một chút, lại nhìn đồng bạn một chút, đoàn người liền vô thanh vô tức rời đi.

Hai chúng ta cũng thấy không có ý nghĩa, nhân cơ hội lặng lẽ trốn mất... Chúng ta làm loại chuyện bê bối không quang minh này, rất sợ bị ai đó biết, nên cả hai cũng tận lực tránh lui tới... Chuyện này nói đến thực

sự là rất xấu hổ, hai mươi năm qua vẫn canh cánh trong lòng, mỗi lần nhớ tới đều xấu hổ không chịu nổi, biết vậy chẳng làm!”

Nói đến đây, trên mặt lúc xanh lúc trắng, đã xấu hổ cực kỳ.

Mã Hữu Thái cũng cúi đầu uống rượu, không dám giương mắt lên. Vì Trường Ca và Tô Vọng Ngôn, người nhìn ta, ta nhìn người, hiếm có khi cả hai đều không biết nên mở miệng thế nào.

Rồi Vương Tùy Phong thấp giọng nói: “Dù đã qua nhiều năm, không ngờ tới lão huynh đệ chúng ta lại gặp mặt ở chỗ này... Ta chỉ là nghĩ không ra, rốt cuộc ai đem chúng ta tới đây, đem chúng ta tới nơi này để làm gì...”

Triệu Lão Thực cười khan vài tiếng, nói: “Mặc kệ là ai, chắc chắn là tới tìm chúng ta báo thù.”

Vương Tùy Phong trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: “Tất nhiên là ba chúng ta có chỗ sai, nhưng truy nguyên ra thì Lạc đại hiệp không phải là chết tại chúng ta, hai chữ báo thù này là nói lên từ đâu? Vì bảo chủ, các vị vì sao lại tới đây?”

Vi Trường Ca kín đáo nhìn Đằng Lục Lang, đã thấy hắn ôm ngực mà ngồi, hai mắt hơi nhắm, hình như đã ngủ. Liền cười cười, nói: “Ta cùng Vọng Ngôn tới nơi này cũng là bởi vì vị Lăng tiểu thư nọ.”

Rồi lập tức kể lại ngắn gọn những chuyện đã trải qua, việc Tô tam công tử, Thu Thủy kiếm thì tránh không đề cập tới.

Mã Hữu Thái và Vương Tùy Phong nhìn nhau nói: “Nói như vậy, tám chín phần mười thực sự là Lăng Tiêu đem chúng ta tới... Nhưng Lạc Tây Thành rõ ràng là tự sát mà chết, chính hắn cũng không phải đã nói rằng đó là ý của bản thân hắn sao. Lăng Tiêu tìm ai báo thù chứ?”

Vi Trường Ca nói: “Lạc đại hiệp tuy là tự sát, nhưng chắc chắn có nguyên nhân gì đó hắn mới làm vậy — bằng không với sự gan dạ tri thức của hắn, sao có thể là hạng người tìm tới cái chết? Trước khi chết, rốt cuộc là Lạc đại hiệp nghĩ tới gì, khiến hắn tâm tro ý lạnh, không thể không chết? Kẻ thù mà Lăng tiểu thư muốn tìm, có khi nào là người mà khiến Lạc đại hiệp không tự sát không được không? Lăng Tiêu, Hoa Lộng Ảnh, Lạc Tây Thành, ba người đó rốt cuộc có quan hệ gì?”

Vương Tùy Phong xen miệng vào: “Còn bức họa kia và Nguyệt Tương Tư, lại là chuyện gì nữa? Lẽ nào người bức chết Lạc đại hiệp là Nguyệt Tương Tư?”

Tô Vọng Ngôn cười nhạt một tiếng, nói: “Ý nghĩa của bức họa đó, ban đầu ta cũng không rõ. Chỉ là khi thấy đầu người nọ ở chỗ Lăng Tiêu, ta liền một mực nghĩ, thân thể phía dưới là người nào, phải chăng cũng không bị thối rữa giống như phần đầu? Lúc này khi ta ở bên ngoài nhìn thấy nam nhân không đầu kia, bỗng nhiên liền hiểu được, thi thể không đầu đó chính là phần thân bên dưới cái đầu kia! Hình Thiên đồ — thi thể không đầu mà có thể động, chẳng lẽ không phải giống như Hình Thiên sao?”

Còn nghĩ tới Nguyệt Tương Tư, ta đoán rằng, có lẽ năm xưa Lăng Tiêu và Hoa Lộng Ảnh dùng biện pháp gì đó, muốn cứu sống Lạc Tây Thành — trong bảy ngày đó, nàng bao khách *** này, chắc là để tiến hành chuyện kia, chỉ là không biết vì sao kết quả sự tình lại hoàn toàn không giống như nàng dự đoán. Điều đó cũng giống như Hằng Nga trộm linh dược, nhưng chỉ có thể hàng đêm cô độc đối diện bích hải thanh thiên, lưu lại hối hận vô cùng vô tận... Lăng tiểu thư hiện nay hối hận rồi, vì vậy muốn tìm Nguyệt Tương Tư đi ra, giải quyết chuyện này.”

Vương Tùy Phong vuốt vuốt râu dài, hỏi: “Nhưng Lạc Tây Thành là chặt đầu mà chết, có biện pháp gì có thể cứu sống hắn?”

Vi Trường Ca mỉm cười nói: “Lăng Tiêu nhắc đi nhắc lại rằng vị cao nhân kia từng có ơn với nàng, có khi nào trước đây từng bởi vì vị cao nhân kia, mà cầu được sự giúp đỡ của Nguyệt Tương Tư? Nguyệt Tương Tư là chủ nhân Huyền cảnh, có người nói là có khả năng câu thông u minh, nếu như Lăng Tiêu và Hoa Lộng Ảnh có thể được nàng tương trợ, Lạc đại hiệp có khi thật sự có thể chết đi sống lại cũng chưa biết chừng — Vương đại tiên sinh chớ quên, đầu của Hoa Lộng Ảnh, chẳng phải đã từng ‘đứt’ sao?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu nói: “Quá nửa là như thế rồi!” Trầm ngâm giây lát, tiến đến bên tai Vi Trường Ca, đề thấp giọng nói: “Đồn rằng tính tình Nguyệt Tương Tư cực lạnh, bình thường có người muốn nhờ cậy ắt

không thềm để ý. Lăng Tiêu cũng nói, muốn cầu Nguyệt Tương Tư, tất phải cầu Tam thúc trước. Nói vậy năm xưa Tam thúc chẳng biết thân cận với Nguyệt Tương Tư thế nào, cũng bởi vậy từng giúp Lăng Tiêu, cho nên khi thúc nhận Hình Thiên đồ lập tức đoán được ngọn nguồn, rồi mới để ta đi trộm Thu Thủy.” Vi Trường Ca mới gật đầu một cái, lại đột nhiên bật cười, cũng dè thấp giọng nói: “Nhưng Tam thúc của người nhất định không ngờ tới lại có người vô dụng như thế — chỉ bắt quá bảo người đi trộm một thanh kiếm mà thôi, thế mà cũng thất thủ, huyền gà chó không yên! Lúc này hắn ở Lạc Dương không biết đang phải lo lắng thế nào vì người đây!”

Tô Vọng Ngôn đỏ mặt, chợt nghe Mã Hữu Thái ở bên cạnh nói câu “Chẳng lẽ là Phản Hồn Hương?”, Tô Vọng Ngôn đang không biết phản bác Vi Trường Ca thế nào, nghe vậy lớn tiếng cười lạnh nói: “Coi như là có Phản Hồn Hương, Mã tổng tiêu đầu có thể thế nào? Nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ còn chưa từ bỏ ý định?”

Về mặt Mã Hữu Thái tái xanh tái xám, lại không thể phát tác, đáng vẻ chặt vật cực kỳ.

Tô Vọng Ngôn còn định nói nữa, Vi Trường Ca đã cười nói: “Mặc kệ thế nào, sự tình đến đây cuối cùng cũng là có chút manh mối rồi. Có lẽ năm xưa Hoa Lộng Ảnh và Lạc Tây Thành quen biết trong trận Tiêu sơn trang, lại cùng nhau trốn khỏi biển lửa, sau lại không biết vì sao kết thành phu thê. Rồi sau nữa, Lạc Tây Thành liền quen biết Lăng Tiêu con gái của Lăng đại tướng quân. Lăng Tiêu thân là tiểu thư phủ tướng quân, không có nhiều cơ hội lui tới với người trên giang hồ. Nàng từng nói tới, Lạc Tây Thành xông vào Liêu Đông tướng quân phủ, mà Lăng đại tướng quân phái người tìm Lạc Tây Thành lại có liên quan với Phản Hồn Hương. Bởi vậy chúng ta có thể suy đoán rằng, Lạc Tây Thành xông vào tướng quân phủ chính là vì Phản Hồn Hương, còn Lăng Tiêu quen Lạc Tây Thành vào lúc đó.

Lăng Tiêu yêu Lạc Tây Thành thắm thiết — theo như lời của Triệu lão bản, tâm ý của nàng đến người mù cũng có thể nhìn ra, mà khi đó, ở bên Lạc Tây Thành còn có Lạc phu nhân. Lăng Tiêu biết rõ Lạc Tây Thành đã có vợ, nhưng vẫn đau khổ dây dưa...”

Y nói tới đây, không tự chủ được dừng lại — mọi người trong ***, ngoại trừ Đằng Lục Lang vẻ mặt bình thường không thấy được đang suy nghĩ gì, mấy người còn lại trên mặt đều có vẻ không cho là đúng.

Mã Hữu Thái chần chờ nói: “Vi bảo chủ nói cũng có lý, bắt quá chuyện giữa nam nữ thực sự rất khó nói. Lạc đại hiệp và Hoa Lộng Ảnh trước đây có thù giết cha ở Thủy Nguyệt cung, sau lại có mối hận bị bức bách ở Tiêu sơn trang, hai người đó dù đúng là kết làm phu phụ, nhưng bên trong sợ rằng còn có nội tình khác. Huống chi Phi Thiên dạ xoa giết người không chớp mắt, ta thấy, năm xưa nàng gả cho Lạc đại hiệp chưa chắc đã mang hảo tâm...”

Vương Tùy Phong bồi thêm: “Mã lão đệ nói đúng. Lăng tiểu thư xuất thân từ nhà tướng, ngây thơ hồn nhiên, tính tình cũng là thẳng thắn thật thà, nếu nói Lạc đại hiệp sẽ phải lòng nàng cũng chẳng có gì lạ. Cũng khó nói rằng Lăng tiểu thư là đơn phương dây dưa Lạc đại hiệp...”

Vi Trường Ca cười lạnh: “Nếu thực sự ngây thơ hồn nhiên, sao lại đi lập mưu bắt giữ người trong lòng?”

Vương Tùy Phong cãi lại: “Lời ấy của Vi bảo chủ sai rồi! Mới vừa rồi không phải Triệu lão bản đã nói rồi sao? Chính miệng Lạc đại hiệp nói, nếu không có Lăng tiểu thư, hắn không thể ở bên Hoa Lộng Ảnh. Nếu là nữ tử tầm thường sao lại đi giúp đỡ tình địch cùng người mình yêu...”

Chỉ nói tới phân nửa, thấy nét mặt Vi Trường Ca mơ hồ có vẻ giận, không tự chủ được nín lời.

Vi Trường Ca thản nhiên nói: “Trước khi Lăng Tiêu mất tích một ngày, cùng Lạc Tây Thành ra ngoài, khi trở về, là Lạc Tây Thành về một mình. Khi Lạc Tây Thành tìm kiếm Lăng Tiêu khắp nơi, nàng đang ở cách đó hơn ba mươi dặm. Vì sao nàng lại một mình tới quán rượu nhỏ đó uống rượu? Với thân phận tri thức của nàng, xảy ra chuyện gì, có thể khiến nàng phải khóc lớn lên?

Kỳ thực chỉ cần ngẫm lại hôm đó Lăng Tiêu về muộn, Lạc Tây Thành đối thoại với hỏa kế, thì dễ dàng có thể phát hiện ra rằng, vốn Lạc Tây Thành chuẩn bị sáng sớm hôm sau cùng phu nhân lên đường, đơn giản là Lăng Tiêu biến mất mới phải lưu lại Trường Nhạc trấn. Nói cách khác, bọn họ cũng không chuẩn bị cùng đi với Lăng Tiêu. Ta đoán, quá nửa là Lăng Tiêu bởi vì bị Lạc Tây Thành cự tuyệt, mới cảm giận ra đi...”

Tô Vọng Ngôn không đợi y nói xong, hừ lạnh một tiếng phản bác: “Nói vậy! Người không phải Lạc Tây

Thành, cũng không phải Lăng tiểu thư, sao người biết rõt cuộc chuyện khi đó như thế nào? Cho dù là Lăng tiểu thư mọi cách dây dưa, lại đâu biết cũng không phải là nàng quen Lạc Tây Thành trước, còn Hoa Lộng Ảnh là sau đó chen ngang đoạt ái? Theo ta, cũng chưa chắc không phải là Lạc đại hiệp và Lăng tiểu thư lưỡng tình tương duyệt, Hoa Lộng Ảnh tìm mọi cách dây dưa!”

Lúc này Vi Trường Ca lại không giận, còn cười cầu tài: “Được, được, coi như là ta sai đi! Dù sao, mặc kệ là Lăng Tiêu có phải là đã sớm quen biết với Lạc đại hiệp hay không, Hoa Lộng Ảnh có phải là chen ngang hay không, Lăng Tiêu trốn đi, chắc chắn có liên quan tới lời chiêu đó Lạc Tây Thành nói với nàng.”

Đột nhiên, chỉ nghe ngoài cửa sổ có một tiếng cười khê.

Tất cả mọi người cả kinh, bất giác quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chết với anh Vi mất =))))))))))) ai đời em nó mới nguýt 1 tí đã co rúm vào rồi :”>

15. Chương 14

Phong tuyết lay động, thanh âm của một nữ tử, chậm chậm, nhẹ nhàng gọi: “Lăng tiểu thư... Lăng tiểu thư...” Tiếng gọi đó, nhất thời như là cực xa, nhưng nghe kỹ hơn thì lại như kề sát bên tai, từng tiếng tha tha thiết thiết, nghe vào trong tai lại không biết vì sao khiến người ta lạnh gáy.

Triệu Lão Thực sợ hãi nói: “Quý... có quý...”

Đồng thời run rẩy lùi về bên tường.

Ngoài cửa sổ thanh âm đó vừa chuyển, lại như chim đỗ quỳên khóc thành máu, u oán không thôi: “Lăng tiểu thư... Nhiều năm không gặp, ngày đêm ta đều nhớ tới người... Người đã đến Trường Nhạc trấn rồi, sao lại nhần tâm không tới gặp ta...”

Vi Trường Ca trầm giọng hỏi vọng ra ngoài: “Bên ngoài là cao nhân phương nào? Sao không tiến vào gặp mặt?”

Mọi người nín thở đợi một lát, nàng kia không lên tiếng nữa, chỉ nghe ngay lúc có một tiếng thở dài thì có tiếng nổ, then gỗ trên cửa bị gãy thành hai đoạn.

Thoáng chốc, gió lạnh thấu xương cuốn lên một mảng hoa tuyết từ ngoài cửa ập thẳng vào, cửa *** lung lắc trong gió lạnh, phát ra tiếng kéo kẹt.

Liền thấy một hồng y nữ tử, lạnh lùng thanh mảnh, tuyết phủ hoa mạo (da như tuyết mặt như hoa), thướt tha đứng ở ngoài cửa.

Vương Tùy Phong, Mã Hữu Thái sắc mặt đại biến, đồng thời nhảy dựng lên. Triệu Lão Thực thì như là thấy ác quỷ la sát, mặt cắt không còn hột máu, rung rẩy chỉ về phía nàng kia rên rỉ: “Lạc... Lạc phu nhân...”

Bên môi hồng y nữ tử như mang nụ cười nhạt, đáy mắt lại lạnh lẽo như nghiêm băng, nhìn khắp một lượt những người trong phòng, nhẹ giọng nói: “Náo nhiệt ghê.”

Ánh mắt đảo qua nét mặt Vương Tùy Phong, Mã Hữu Thái, rơi vào trên mặt Triệu Lão Thực: “Vương đại tiên sinh, Mã tổng tiêu đầu, Triệu lão bản, lâu rồi không gặp ba vị vẫn khỏe mạnh chứ?”

Mã Vương hai người nghe nàng nói vậy mới biết cuộc đối thoại vừa rồi đã bị nàng nghe hết, vừa sợ vừa xấu hổ, vừa hoảng vừa vội, trong lúc nhất thời một câu cũng không nói nên lời.

Hoa Lộng Ảnh chậm rãi bước vào ***, nhìn xung quanh ôn nhu nói: “Lăng tiểu thư, người ở nơi nào? Người đem những kẻ hại chàng tổng hết đến nơi đây, để ta có thể báo thù cho chàng, phần đại lễ này của người, ta cảm thấy quá vui mừng. Lăng tiểu thư, Lăng gia muội tử, người đi ra... Để đích thân ta tạ ơn người...”

Mã Vương hai người nghe xong tâm trạng đều căng thẳng, định tông cửa xông ra nhưng lại sợ công phu của nàng rất cao, không dám hành động thiếu suy nghĩ, trong lúc khẩn trương chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Vi Trường Ca.

Hoa Lộng Ảnh đảo mắt, hơi cúi đầu đi về phía cánh cửa nhỏ sâu trong ***.

Tô Vọng Ngôn cả kinh định tiến lên ngăn cản, đã thấy ánh mắt Đằng Lục Lang khê nhúc nhích, như có ý ngăn cản, không khỏi ngăn ra.

Hoa Lộng Ảnh chỉ bước tới hai bước, bất chợt đứng im, hơi buông mi mắt, chốc lát lại hừ lạnh một tiếng xoay mình quát ra lệnh: “Còn không ra!”

Hồng ảnh lóe qua, người đã tới trước cỗ quan tài thật lớn, tay phải duỗi mạnh hung hăng bỏ vào đáy quan tài!

Tô Vọng Ngôn ngạc nhiên, lập tức hiểu ra —— quan tài đó kích cỡ thật lớn, đương nhiên là có vách kép.

Hoa Lộng Ảnh túm xuống, tay còn chưa chạm tới quan tài liền nghe ‘rắc’ một tiếng, khối gỗ tứ tán, ở giữa có vật thể bay lên cao, Hoa Lộng Ảnh nhìn thấy, đầu tiên là giật mình, rồi tự nhiên đưa tay ra đón lấy, tay vừa vươn ra lại dừng mạnh lại như muốn thu về, nhưng đã không kịp. Trong khoảnh khắc, từ đáy quan tài một người nhảy dựng lên, trong tay hàn quang chớp động, một thanh đoản kiếm đã gác trên cổ Hoa Lộng Ảnh.

Tất cả biến động bất ngờ đó, mọi người đều nhìn không kịp, cho tới lúc này thứ kia mới rơi xuống đất, lăn đi —— thứ khiến Hoa Lộng Ảnh vươn tay muốn đỡ lấy, hóa ra là một cái đầu người khắc bằng gỗ, bức tượng đầu người đó được điêu khắc tỉ mỉ còn mang tóc giả, lại thêm ngọn đèn u ám, khiến nhìn vào thực sự có bảy tám phần tương tự với đầu thật.

Nhưng hiện tại, nữ tử cầm kiếm đứng phía trước Hoa Lộng Ảnh lại không phải là Lăng Tiêu.

Tô Vọng Ngôn thấy nàng kia thì ngạc nhiên cực kỳ, buột miệng gọi: “Vong Thế cô nương...”

Vong Thế cô nương giương mắt cười với cậu, nhưng không đáp lời, chỉ đưa mắt nhìn Đằng Lục Lang. Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều chuyển sang Đằng Lục Lang.

Đằng Lục Lang vẫn ngồi chỗ cũ không xê dịch, thản nhiên nói: “Làm rất tốt.” Rồi cũng không quay đầu lại mà nói: “Lăng đại tiểu thư, mời ra đi.”

Mọi người đồng loạt quay đầu, liền thấy từ sâu trong gian nhà có một cánh cửa nhỏ vô thanh vô tức mở ra, một nữ tử bước ra từ bóng tối, hơi khom người nói: “Làm phiền công tử.”

Mã Vương hai người đồng thời kinh hô: “Lăng tiểu thư!”

Tô Vọng Ngôn cũng kêu lên: “Lăng phu nhân!”

Lăng Tiêu đi vào phòng, đợi tới khi nàng đi tới chỗ sáng sủa, mọi người mới nhìn thấy hai tay nàng đang ôm đầu một nam tử cực kỳ cẩn thận, diện mục uyển nhiên, khóe miệng như cười, thần tình sinh động tựa lúc còn sống.

Vi Trường Ca tuy đã nghe Tô Vọng Ngôn kể, nhưng tim vẫn không nhịn được đập nhanh hơn.

Mấy người Vương Tùy Phong thì trong lòng vốn có quỷ, lúc này đột nhiên thấy đầu người kia thì càng hoảng sợ, đến sức để kêu cũng không có nữa, chỉ dựa vào quan tài phía sau mà run.

Triệu Lão Thực còn sợ đến độ gần như chết ngất, hai gối mềm nhũn quỳ hướng người nọ.

Hoa Lộng Ảnh thấy đầu người nọ liền run mạnh, như đã quên cảnh kiếm sắc kề cổ, không kìm được hơi nghiêng về phía trước. Kiếm kia sắc bén, lập tức cửa thành một đường trên cổ nàng. Tơ máu đỏ sẫm theo lưỡi kiếm chảy xuống, nhưng Hoa Lộng Ảnh chỉ ngơ ngẩn nhìn đầu của Lạc Tây Thành, vẻ si dại đầy mắt, như là không hề thấy đau.

Sắc mặt Mã Hữu Thái thâm đậm, lấy tay chỉ vào đầu người nọ run rẩy nói: “Lạc... Lạc đại hiệp...”

Lăng Tiêu vừa lấy tay vuốt ve mặt Lạc Tây Thành, vừa thở dài: “Mã tổng tiêu đầu còn nhận ra huynh ấy ư? Aii, nhiều năm như vậy rồi, huynh ấy một chút cũng không thay đổi, còn ta thì đã già rồi...”

Mã Hữu Thái môi run run không nói nên lời.

Lăng Tiêu cười buồn, nói: “Mã tổng tiêu đầu, Vương đại tiên sinh, Triệu lão bản, các người không cần lo lắng, ta mời các người tới chỉ là muốn biết rõ một số việc năm xưa, cũng không phải muốn tìm ba vị báo thù — trong lòng ta biết rõ, cái chết của huynh ấy kì thực không liên quan tới các người, tuy các người có chỗ sai, nhưng có khi ta còn sai lầm nặng hơn cả các người... Ta mời các người tới Trường Nhạc trấn gặp mặt, cũng không có ác ý, bất quá là muốn nghe một chút lời từ trong tâm các vị, làm rõ rốt cuộc chuyện năm xưa là như thế nào.”

Nói xong thở dài, lại nhìn về phía Tô Vọng Ngôn, ngưng mắt nhìn cậu thật lâu rồi quỳ rạp xuống đất, dập đầu thật mạnh ba cái.

Tô Vọng Ngôn cuống quýt đứng dậy đỡ lấy: “Lăng phu nhân?”

Trong mắt Lăng Tiêu ẩn hiện lệ quang, thấp giọng nói: “Tô đại công tử, cậu chạy khắp nơi vì ta, trong lòng Lăng Tiêu rất cảm kích, Tô tam công tử có đại ơn với ta, ta cũng chưa ngày nào quên. Chỉ là trong lòng ta, cái gì so ra cũng kém huynh ấy, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là phụ nhĩ vị rồi. Ba cái dập đầu này, coi như là ta bồi tội với cậu và Tô tam công tử đi...”

Tô Vọng Ngôn nghe vậy ngẩn người, đứng lặng hồi lâu, chỉ có một cảm giác gì đó khó có thể nói rõ, như là đến chính mình cũng không nhận được khổ sở thay nàng. Đang lúc hoảng hốt, Vi Trường Ca vỗ nhẹ hai cái lên vai cậu, đi lên nâng Lăng Tiêu dậy, dịu dàng nói: “Lăng tiểu thư hà tất phải như vậy?”

Lăng Tiêu gượng cười, chỉ là không nói gì.

Hơn nửa ngày, hít vào một hơi, xoay người đối mặt với Hoa Lộng Ảnh nói: “Hoa tỷ tỷ...”

Đầu vai Hoa Lộng Ảnh hơi run rẩy, ngẩng đầu lên, trong thoáng chốc ánh mắt đầy vẻ mê man, nhưng chỉ chớp mắt một cái, những si dại, ngơ ngẩn đó, đã biến mất hoàn toàn, như là đã quên lưới đao sắc bén trước mặt, thần thái tự nhiên ung dung như thường nói: “Lăng tiểu thư, lâu nay vẫn khỏe chứ?”

Lời hàn huyên tâm thường như cổ nhân gặp lại.

“Phiền tỷ tỷ nhớ thương, một chương đó của tỷ còn không đánh chết được muối, bất quá phải an dưỡng dưỡng ba năm, giờ cũng hồi phục gần như trước rồi. Mấy năm nay tỷ tỷ có khỏe không vậy?”

“Vẫn đáng vẻ cũ, không chết được. Nhưng thật ra tiểu thư đây già đi rất nhiều rồi đó.”

“...Thoáng cái đã hai mươi năm rồi, sao có thể không già đây?”

Hoa Lộng Ảnh làm như không nghe thấy mà thở dài: “Chàng luôn thương yêu người như em gái, nếu để chàng thấy đáng vẻ sa sút này của người, không biết sẽ khổ sở tới mức nào.”

Lời còn chưa dứt, Lăng Tiêu bỗng nhiên ngẩng đầu, cắn chặt môi dưới, trong mắt vừa ghen ghét vừa phẫn nộ, oán hận lườm Hoa Lộng Ảnh.

Hoa Lộng Ảnh diện vô biểu tình, thân hình hơi khê động như là muốn tiến lên phía trước.

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng nói: “Hoa tỷ tỷ, kiếm này rất sắc đó, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn!”

Hoa Lộng Ảnh liếc nhìn kiếm sắc đang gác trên cổ, cũng cười lạnh: “Tiểu thư cho rằng như vậy có thể chế ngự được ta sao? Đừng quên, Hoa Lộng Ảnh sở dĩ biến thành cái đáng vẻ như hôm nay, đều là do người ban tặng.”

“Muội đương nhiên biết, kiếm này nếu đâm vào ngực tỷ tỷ, chỉ sợ tỷ tỷ cũng chẳng may chớp mắt.” Đôi mắt đẹp của Lăng Tiêu dịu dàng nhìn quanh, hướng về phía Hoa Lộng Ảnh cười xán lạn: “Chỉ có điều, muối chưa từng nghĩ xem nếu cất đầu của tỷ tỷ xuống thì tỷ sẽ thế nào nhỉ? Đến lúc đó, tỷ chỉ còn một cái đầu, mắt mở trừng trừng nhìn thân thể mình, không chết được, lại cũng không sống được, tình cảnh đó nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi!”

Tô Vọng Ngôn nghe tới đây, trong lòng khê động, nhớ tới vừa rồi Triệu Lão Thực cũng từng nói Hoa Lộng Ảnh là một quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ, trong lúc nghi ngờ chỉ ngưng thần nghe các nàng đối thoại.

Vi Trường Ca mặc dù không hiểu rõ ý kia, nhưng nghe Lăng Tiêu nói lời ác độc, không khỏi nhú nhú mày.

Hoa Lộng Ảnh sắc mặt khê biến, một lát mới nói: “Tiểu thư đáng đáp tuy rằng thay đổi, nhưng tâm cơ vẫn thâm trầm như xưa. Ta thực sự không ngờ tới người lại dám ngênh ngang trốn sau cửa. Người không sợ ta sẽ mở cửa ra sao?”

“Huynh ấy thường khen tử thanh khiết khôn ngoan, muội đã nghe quen rồi, sự khôn ngoan của tử tử đương nhiên cũng ghi tạc trong lòng. Nguy hiểm thì cũng có một chút, nhưng nếu không mạo hiểm thử một lần, sao có thể không chế được tử?” Lăng Tiêu hít một hơi thật sâu, cười cười: “Thực không dám giấu, biện pháp này chính là công tử dạy ta...”

Ánh mắt Hoa Lộng Ảnh chuyển động tới trên người Đằng Lục Lang.

Tô Vọng Ngôn nhìn Vong Thế cô nương kia một chút, lại nhìn Đằng Lục Lang, linh cơ khê động, thốt lên rằng: “Vương gia tiên sinh, hóa ra là người!”

Đằng Lục Lang lại tự rót một chén rượu uống, nhưng cười không đáp.

Vi Trường Ca như có chút suy nghĩ, bỗng nhiên thở dài: “Vọng Ngôn, sao người còn chưa hiểu? Sự tình là bắt nguồn từ ngày người nhận được thiệp mời của Mai Viên Nhã Tập đó.”

Tô Vọng Ngôn không khỏi sửng sốt.

Vi Trường Ca đứng dậy, cười nhàn nhạt: “Như Ngọc công tử, thật sự không phụ cái danh ‘thông minh đệ nhất thiên hạ’.”

Đằng Lục Lang mỉm cười nói: “Đều là bằng hữu trên giang hồ nâng đỡ, khiến Vi bảo chủ chê cười rồi.”

Tô Vọng Ngôn chớp chớp mắt, rồi lại chớp tiếp, cuối cùng hiểu ra, chợt hô lên: “Quân Như Ngọc —— người là Quân Như Ngọc!”

Đằng Lục Lang hơi hạ thấp người, hơi hột nói: “Là Vương gia tiên sinh, cũng là Quân Như Ngọc —— Tô đại công tử, đã đắc tội rồi, mong lượng thứ.”

Trong miệng hần tuy nói ‘lượng thứ’, nhưng vẻ mặt thì thản nhiên, chẳng có lấy nửa vẻ cần ai tới ‘lượng thứ’.

Đám người Vương Tùy Phong cực kỳ giật mình. Chỉ cảm thấy nam tử trước mắt tuy rằng rõ ràng chính là lão bản khách *** sắc mặt bùng bở, diện mạo xấu xí, lại không biết vì sao như là thay đổi toàn bộ, trên người tỏa ra hào quang chói mắt, cổ phán tự hùng (có vẻ ngênh ngang đắc ý), đâu còn tìm được nửa điểm bóng dáng của bệnh hán trung niên vừa nãy?

Tô Vọng Ngôn giật mình thật lâu, thì thào tự nói: “Thì ra là thế... thì ra là thế...” Ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Quân Như Ngọc: “Chủ nhân Mai viên, Vương gia tiên sinh, lão bản Đằng Lục Lang, đâu mới là bộ mặt thật của Như Ngọc công tử?”

Quân Như Ngọc chỉ cười mà không đáp.

Bên cạnh đó, một phen đối đáp này của ba người họ Hoa Lộng Ảnh và Lăng Tiêu đều như không nghe tới, một người thần tình phức tạp, một người hận ý sâu nặng, cả hai đều không mở miệng, chỉ nhìn chăm chăm đối phương không chớp mắt.

Tô Vọng Ngôn còn muốn hỏi lại Quân Như Ngọc, lại nghe Lăng Tiêu khê thở dài, đành tạm thời thu lại nghi vấn đầy bụng, nghe xem nàng định nói gì.

Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười không rõ ý tứ, chậm rãi nói: “Hoa tử tử, hiếm khi có dịp chúng ta lại được tụ tập ở Lai Quy khách *** như hôm nay, không thể bình tĩnh nói chuyện sao?”

Hoa Lộng Ảnh không nói gì.

Lăng Tiêu lại cười cười, hỏi: “Hoa tỷ tỷ, tỷ còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

Một hồi lâu sau Hoa Lộng Ảnh mới đáp: “Sao lại không nhớ... Buổi tối hôm đó, người cười ngửa tới tìm chàng, người đứng ở cửa, một thân nam trang, đeo trường cung, dáng vẻ của tiểu thư ngày đó thật sự rất duyên dáng...”

Lăng Tiêu không nhịn được cười khê: “Có thể như vậy sao? Hôm đó muội chạy cả đêm tới, trên đường một nắng hai sương, chính là vì tìm đến với huynh ấy. Có điều buổi tối hôm đó cũng thực sự khiến muội cực kỳ khổ sở... Khi đó, muội còn tưởng rằng cả đời này không còn lúc nào thương thâm như khi đó nữa. Lại không ngờ rằng sau này còn nhiều chuyện càng thương tâm hơn! Hết chuyện này tới chuyện khác, từng chuyện đều khiến người ta khắc cốt ghi tâm...”

Rồi ngừng trong chốc lát, mới lẩm bẩm: “Nhưng rõ ràng khiến người ta thương tâm như thế, vì sao hết lần này tới lần khác muội lại tiếc nuôi quên đi? Cần phải thời thời khắc khắc nghĩ tới, ghi tạc, tưởng nhớ, như thế chỉ có ở trên sự thương tâm đau đớn đó mới biết được là mình còn sống... Phải chăng kiếp trước muội mắc nợ huynh ấy, nên kiếp này mới phải chịu dày vò như thế?”

Ngoài cửa, gió lạnh thổi qua.

Người có từng thương tâm vì ai chưa? Người khiến người thương tâm là ai? Là ai khiến người thương tâm khổ sở, rồi lại khiến người không đành rời xa, không nỡ từ bỏ, không buông tay được?

Giờ khắc này, hai nữ tử, đều không hẹn mà cùng lặng lẽ nhìn về phía đầu của nam nhân.

Dưới ngọn đèn dầu, vẻ mặt của nam tử, gương mặt vốn đã nhìn quen từ lâu đó, tựa hồ còn mang chút ý cười nhàn nhạt.

—— người từng thương tâm vì ai?

Đêm tuyết này, là ai khiến người phải hoài niệm?

Chuyện cũ vụn vặt, hỗn loạn dồn lên trong tim, trong lúc đó, tựa hồ có một loại cảm giác hiu quạnh lộ rõ, khiến đầu ngón tay dần lạnh buốt, khiến mái tóc đen từng sợi bạc màu, như thể tất cả hoa tuyết cuộn cuộn bên ngoài gian nhà đều đang đổ ập lên người, hòa tan thời gian đồng thời hao mòn dòng khí ấm áp triền miên trong lòng...

Lăng Tiêu khép mắt lại, đưa tay phất đi bụi bám trên một cổ quan tài bên cạnh, có chút mệt mỏi ngồi xuống nắp quan.

“Hoa tỷ tỷ, tỷ hận muội, muội biết chứ! Muội không dối gạt tỷ, nhiều năm như vậy, muội cũng không có một khắc nào không hận tỷ! Chỉ là có lúc ngẫm lại, người sống một đời có thể có được mấy lần hai mươi năm? Tỷ muội ta tranh chấp như vậy, rốt cuộc phải tới khi nào? Lại có ích gì? Aii, vừa nghĩ tới như thế liền bắt đầu thấy nản lòng...”

Hoa Lộng Ảnh trả lời hờ hững: “Hai năm nay, cái nơi quỷ quái này cuối cùng cũng yên tĩnh xuống, ta cũng nghĩ là người đã thôi hy vọng rồi, không ngờ tới đêm nay người lại tự mình quay lại. Lăng tiểu thư, nếu người thực sự từ bỏ được, cần gì phải trở về?”

“...Tỷ nói đúng, nếu như thật sự bỏ được, cần gì phải trở về... Thế nhưng tỷ bảo phải từ bỏ thế nào đây... Lại làm thế nào để từ bỏ?” Lăng Tiêu nhìn Hoa Lộng Ảnh, cười đầy thâm lương.

Nàng còn nhớ rõ, buổi tối hôm đó, nàng mười sáu tuổi dựa vào lan can nhìn thấy hắn, cách ánh trăng lạnh tịch, vẻ mặt cũng mơ hồ, như bị người nào đó cố ý ngăn cản, dữ tợn hay nghiêm chỉnh, dịu dàng hay hung hãn, các loại hình dạng, các loại thần tình tất cả đều không thể phỏng đoán, cùng nhau rơi vào trong hỗn độn.

Lại thấy ánh mắt người nọ trong khoảnh khắc lướt qua hàng vạn hàng nghìn khe hở phía trước.

Mọi người yên ắng, xung quanh quanh quẽ, nhưng vì bóng dáng đó, mà như có thêm ánh sáng màu sắc . . .
. . .

Tim càng lúc càng đập nhanh, như là có thứ gì đó kêu gào muốn thoát ra, mơ hồ có dự cảm, như là, chỉ cần lúc đó băng qua, suốt đời suốt kiếp này đều sẽ thủy lục thạch xuất. Nhưng một bước đó lại nặng tựa ngàn quân, rồi lại như bị bóng đè làm thế nào cũng không động đậy được.

(thủy lục thạch xuất: nước chảy hết sẽ lộ ra đá ở dưới đáy, để ám chỉ mọi chuyện trở nên rõ ràng)

Chỉ cảm thấy một khắc đó vừa gần vừa xa.

Chỉ cảm thấy thời gian lúc dài lúc ngắn.

Nhưng mà, hồng nhan nhất xuân thụ, lưu quang nhất đầu toa. Cho dù người có mỹ quyền như hoa, chung quy đều trầm trong dòng thời gian —— mới trong một cái liếc mắt, trong một lúc nhìn quanh, thời gian hai mươi năm đã yên lặng trôi qua. . .

(hồng nhan nhất xuân thụ: người đẹp như cây mùa xuân, lưu quang nhất đầu toa: thời gian như thoi đưa)

Trong lòng Tô Vọng Ngôn tràn đầy nghi vấn, thấy các nàng hơn nửa buổi cũng không nói lời nào, liền ho nhẹ một tiếng.

Lăng Tiêu thu hồi ánh mắt, hơi cúi đầu một cái, cười cười, rồi lại buồn man mác nói: “Hoa tỷ tỷ, mấy năm nay muội đều nằm mơ thấy cùng một giấc mơ —— trong mơ, huynh ấy đứng ở khách *** Lai Quy này nhìn muội. Muội loáng thoáng biết bước tiếp theo huynh ấy sẽ làm gì, trong lòng sốt ruột như lửa thiêu! Muốn tới bên người huynh ấy, rồi chân thế nào cũng không bước lên được!

Huynh ấy nhìn muội, như là muốn nói gì đó, nhưng luôn là chưa mở miệng được thì một đao đã chặt bỏ đầu mình! Mỗi một lần, muội đều trốn tránh mắt nhìn huynh ấy chết ngay trước mặt, đầu huynh ấy rơi dưới đất, lăn mấy vòng, đôi mắt vẫn mở to nhìn muội, không phát ra âm thanh, nhưng đôi môi vẫn động đậy... động đậy... mỗi một lần, muội đều nghĩ, a, huynh ấy hẳn là còn chuyện muốn nói với mình...”

Nàng cúi xuống nhìn đầu người trong lòng, không nhìn được mà mềm giọng: “Tỷ có nhớ buổi tối gặp chuyện không may đó, huynh ấy nói gì với muội hay không?”

Lăng Tiêu cũng không đợi Hoa Lộ Ảnh mở miệng đã nhẹ nhàng đáp: “Huynh ấy nói ‘Lăng Tiêu muội phải nhớ kỹ, chuyện này, là huynh muốn làm vì bản thân mình, thật sự là huynh chỉ còn lại mỗi con đường này, không làm như vậy không được, không liên quan tới ai cả, muội đừng trách những người này, tương lai cũng không được báo thù’ —— mấy câu huynh ấy nói muội đều nhớ rõ, thế nhưng vì sao huynh ấy nói vậy, muội càng nghĩ càng hồ đồ? Hoa tỷ tỷ, tỷ có biết nhưng lời này có ý gì không?”

“... Ý của Tây Thành quá rõ ràng rồi, chàng muốn người buông tha cho những người đem đó bức bách chàng, không nên báo thù cho chàng.”

Lăng Tiêu không cho là đúng: “Tỷ tỷ thật sự nghĩ vậy sao? Ý của huynh ấy, có lẽ thực sự là bảo muội buông tha cho những người đó, nhưng hai chữ ‘báo thù’ này, muội lại thấy rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ thế nào?”

“Lúc đó huynh ấy tự sát mà chết, nếu là tự sát, tại sao lại nói đến báo thù? Nếu huynh ấy biết những người nợ đều là bộ hạ của cha muội, với tài trí của mình, lẽ nào không biết họ bị muội sai sử? Huống chi tình cảnh lúc đó, cả tỷ lẫn muội đều tận mắt nhìn thấy, hôm đó ở khách *** có rất nhiều người, ai có năng lực khiến huynh ấy không thể không chết?”

Đôi mắt Hoa Lộ Ảnh sâu như hồ nước âm u, không chút rung động: “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*. Tin tức về Phán Hồn hương bị lộ, dù chàng có thể thắng được Vương đại tiên sinh và Mã tổng tiêu đầu, phu thê chúng ta cuối cùng cũng không thể có ngày nào an ổn nữa. Có lẽ là Tây Thành nghĩ tới điều đó nên nản lòng thoái chí.”

(*Người thường vốn không có tội, vì trong người giấu bích ngọc mà mang tội. Nguyên bản ám chỉ việc có đồ quý giá sẽ dẫn tới họa, sau cũng chỉ cả việc có tài năng, lý tưởng mà bị hại)

Vương Tùy Phong bị mấy lời này của Hoa Lộ Ảnh dẫn ra tâm sự, vừa hối hận, vừa xấu hổ. Trong lúc nhất thời nổi lòng dâng lên, đứng phắt dậy run giọng nói: “Đều do ta nhất thời nổi lòng tham, bị ma quỷ ám ảnh, hại tính mạng của Lạc đại hiệp! Lạc đại hiệp chứng mất cái mạng quèn này của ta, nhưng ta

không còn mặt mũi nào sống trên đời nữa! Lạc phu nhân, giờ ta đem mạng này bồi đáp cho Lạc đại hiệp! Tới địa phủ rồi sẽ thỉnh tội với hần!”

Thở dài một tiếng, ngưng khí vào tay rồi liền bỏ về phía đỉnh đầu.

Chuyện xảy ra đột ngột, Mã Hữu Thái, Triệu Lão Thực đồng thời hét lên. Mã Hữu Thái cũng thẹn trong lòng, mặt càng không còn chút máu, chỉ nói Vương Tuy Phong mà chết thì mình cũng khó có thể sống tạm nữa.

Liền nghe Tô Vọng Ngôn kêu lên một tiếng “Chậm đã!”, tiếng cậu vừa vang lên, Vi Trường Ca bỗng nhiên xuất thủ, nhanh như chớp ngăn lại bàn tay của Vương Tuy Phong.

Nét mặt Vương Tuy Phong co quắp một trận, môi khép mở, định nói gì đó Tô Vọng Ngôn đã cười: “Vương đại tiên sinh hà tất phải như vậy?”

Vi Trường Ca mỉm cười, ngồi trở lại chỗ cũ.

Hoa Lộng Ảnh đột nhiên lạnh lùng cười: “Không sai, Vương Tuy Phong, người không cần như vậy.”

Mã Hữu Thái, Vương Tuy Phong đều ngẩn ra.

Ánh mắt Hoa Lộng Ảnh chuyển hướng Lăng Tiêu, thản nhiên nói: “Chớ quên, người của phủ tướng quân là vị Lăng tiểu thư đây mang tới — mà Tây Thành thì lại luôn coi tiểu thư như muối muối ruột vậy đó.”

Khóe môi khẽ nhếch, ngừng lời.

Tuy nàng không nói gì thêm, nhưng ý tứ trong lời nói thì mọi người đều đã nghe rõ.

Sắc mặt Vương Tuy Phong xám xịt, mồ hôi mát mát, buông tay ngơ ngác nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lặng lẽ một lát, lúc lâu sau mới chậm rãi nói một câu: “Hoa tỷ tỷ, kỳ thực trong lòng tỷ cũng rõ, muối chỉ đối tốt với huynh ấy, chưa từng có ý muốn hại huynh ấy. Huynh ấy rõ ràng là bị người ta hại chết, nhưng người hại chết huynh ấy, cũng không phải ta, không phải Mã tổng tiêu đầu và Vương đại tiên sinh, cũng không phải tướng quân phủ Liêu Đông.”

Tô Vọng Ngôn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười cười, nói: “Lạc đại hiệp nói mấy câu đó tuy rằng hơi cổ quái, nhưng có một điểm không thể sai được.”

Vi Trường Ca biết tâm tư của cậu, tiếp lời luôn: “Trước chắc chắn phải có kẻ thù, mới có thể nhắc tới hai chữ báo thù. Nhưng kẻ thù của Lạc đại hiệp rốt cuộc là ai?”

Lăng Tiêu nói: “Không sai! Huynh ấy không muốn ta báo thù, nhưng kẻ thù của huynh ấy là ai? Rốt cuộc vì sao huynh ấy không thể không chết? Hai mươi năm qua, cái chết của huynh ấy, trong lòng ta vẫn là nỗi băn khoăn lớn nhất. Hai mươi năm đó, ta mặc dù phiêu bạt khắp nơi, cũng chưa từng có một ngày quên những vấn đề này, chỉ là nghĩ tới nghĩ lui, thủy chung vẫn không ra đáp án.”

Dừng một lúc, chậm rãi nhìn từng người một, nhẹ giọng nói: “Vương đại tiên sinh, Mã tổng tiêu đầu, Triệu lão bản, chuyện năm xưa các người cũng đã từng thấy; Vi bảo chủ, Tô đại công tử, sự tình thế nào vừa rồi hai vị cũng đã nghe kể qua — mọi người có biết được, vì sao huynh ấy lại thế không?”

Mọi người đều lắc đầu.

Lăng Tiêu nói: “Ta biết, trong lòng mọi người đều có rất nhiều câu hỏi, thừa dịp hôm nay mọi người đều có mặt, ta sẽ nói những điều ta biết từ đầu tới cuối, cũng mong các vị giúp ta giải đáp bí ẩn trong lòng!”

Rồi lại nói với Hoa Lộng Ảnh: “Hoa tỷ tỷ, muối kẻ có chỗ nào sai phiền tỷ chỉ ra giúp muối.”

Hoa Lộng Ảnh không trả lời, chỉ xuất thần nhìn ngọn đèn dầu, một hồi lâu mới cười như có như không.

Lăng Tiêu lại cười cười, nhưng như là không biết nên kể từ đâu.

Nàng còn nhớ rõ hạnh phúc ngắn ngủi trong phủ tướng quân, rõ ràng như mới hôm qua.

Lại là bắt đầu từ khi nào, trong sinh mệnh chỉ còn lại nỗi khổ vô cùng vô tận vô hạn vô biên?

Là từ năm mười bốn tuổi mẫu thân bệnh chết?

Là từ năm mười sáu tuổi thoáng gặp qua trong phủ tướng quân?

Là cái đêm trộm hương trốn đi, cánh lớp lớp binh mã lấy chết uy hiếp, quyết biệt với phụ thân?

Hay là từ cái khoảnh khắc, biết trong lòng người kia, hóa ra không có Lãng tiểu thư...

Cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi mở lời kể: “Ta sinh ra trong phủ tướng quân trấn giữ Liêu Đông.”

.

Ta sinh ra trong phủ tướng quân trấn giữ Liêu Đông, là con gái của Trấn Quân đại tướng Lãng Hiển.

Khi đó, cha nói ta giống ông, thương nhất cũng là ta. Vậy nên từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, bất kể ai thấy ta, cũng phải cung kính gọi một tiếng ‘Lãng đại tiểu thư’.

Mọi người nói, Lãng đại tướng quân đối với phu nhân tình thâm, là đôi phu thê ân ái hiếm có trên đời. Cũng phải tròn mười bốn năm ta vẫn tin tưởng như vậy. Mãi đến tận mùa đông năm ấy, mẫu thân lâm bệnh nặng.

Người đời ai chẳng biết, trong phủ Trấn Quân tướng quân có Phấn Hồn hương, có thể khởi tử hồi sinh, khước tử phản hồn. Ta thấy bệnh của mẹ càng lúc càng nặng, liền đi cầu cha lấy Phấn Hồn hương ra cứu mẹ, không ngờ tới, ông lại thẳng thừng từ chối ta, nói cái gì mà ‘Phấn Hồn hương thể gian hiếm có, há có thể dùng ở trên người một phụ nhân tầm thường?’

Ta quỳ ngoài thư phòng một ngày một đêm, rốt cuộc vẫn không cứu được tính mệnh của mẹ.

Ngay khoảnh khắc đó, như có một nơi nào đó trong lòng ầm ầm sụp đổ, kể cả ký ức quá khứ mười bốn năm tươi đẹp, kể cả sự tin tưởng nào đó, hy vọng nào đó nơi đáy lòng, tất cả đều tan thành mây khói, không thể vãn hồi.

Từ đó về sau ta coi như mình bị câm, không chịu nói chuyện nữa. Đại tướng quân có lẽ nghĩ đã mắc nợ ta, sau đó mặc kệ ta muốn làm gì đều tùy ý ta.

Hôm đó là mừng ba tháng chín, đại thọ năm mươi tuổi của Lãng đại tướng quân, trong phủ bày tiệc rượu mời khách. Ở hậu hoa viên, có một tòa Phi Thương lâu ba tầng, đêm đó thọ yến được bày biện ở trên Phi Thương lâu.

Tối hôm đó, khách quý ngồi kín Phi Thương lâu, đủ loại quan lại. Ta ngồi trong tiệc, nhin không được lại nghĩ tới người mẹ số khổ, trong lòng đau đớn, các kiểu náo nhiệt trước mắt như là một chút cũng không liên quan tới ta.

Rượu uống tới một nửa, mọi người cũng hăng hái tới cao điểm, những lời a dua xu nịnh từ trong miệng khách nhân tuôn ra như nước. Trong tiếng xôn xao, không biết ai lớn tiếng khen tặng: “Lãng đại tướng quân là võ mụ đương thời, trụ cột triều đình, người trong thiên hạ ai không kính ngưỡng? Nhân sinh tới cảnh giới này có thể coi là thập toàn thập mỹ được rồi! Vậy nên nói làm người phải như đại tướng quân đây, mới không uổng công đạo bước trên nhân thế!”

Tất cả mọi người nhao nhao hưởng ứng.

Nhưng cha thở dài một tiếng, trả lời: “Cái gì võ mụ đương thời, trụ cột triều đình, đều là danh lợi trói buộc ta, không đáng nhắc tới! Đời này ta chỉ có một việc đáng tiếc —— ta chỉ hận, vị phu nhân tốt của ta ra đi quá sớm, bỏ lại cha con ta sống nương tựa lẫn nhau... Mấy năm nay, ta thường giết mình tỉnh giấc, hốt hoảng thấy như phu nhân còn đang ở bên người... Aii, người sống trên đời nào có thập toàn thập mỹ? Tất phải là nhân sinh trường hận thủy trường đông* rồi!”

(*Cuộc đời chắc chắn phải có lúc oán hận/hối hận giống như nước sông ắt phải chảy về phía đông – sông của Trung Quốc bắt nguồn từ phía các ngọn núi phía Tây và chảy về phía Đông ra biển)

Nhất thời những người đó cũng không biết phải nói gì cho phải, chỉ nghe thấy những tiếng cười gượng, rồi tiếp đó là trầm mặc.

Ta nghe ông nhắc tới mẫu thân ta, trong lòng đau đớn như có trùy đâm vào! Trong lòng đã sớm mắng ông một nghìn, một vạn lần! Chỉ hận mình vì sao lại có một phụ thân vô tình vô nghĩa như thế?

Đương lúc ta ngồi gần người, thì đột nhiên, chợt nghe từ xa xa vang lên giọng trầm thấp của một nam tử ngâm nga: “Kiếp phù du, dấu vết thành hư không, giang sơn vẫn như cũ. Đối thu dung như họa, nhận liệng trời cao, âu đùa mặt nước. Đạo theo mùi cam lão thái, nương rượu mượn hồng nhan...” Tiếng nói còn cách xa, nhưng nghe như gần bên tai. Âm thanh hơi trầm, nghe vào tai như là có một sợi dây đàn đang nhẹ nhàng gảy qua tim.

Lúc đó đột nhiên, toàn bộ Phi Thương lâu đều tĩnh lặng.

Ta ngồi thẳng dậy, nhìn xuống dưới lầu.

Bên ngoài ánh trăng vàng vạc, dưới mặt đất bốc lên một tầng hơi nước mỏng manh.

Ta thấy xa xa dưới ánh trăng loáng thoáng có bóng người, trong miệng ngâm thơ, đập trăng mà tới, hành động tiêu sái, nhoáng cái đã đứng dưới Phi Thương lâu. Người đó mặc một thân áo vải màu thạch lam, lưng đeo trường đao, hơi ngẩng đầu nhìn lên, cao lớn vạm vỡ, toàn thân tỏa ra vẻ lỗi lạc.

Nam nhân đó tung người một cái, đã đáp lên Phi Thương lâu —— đêm đó là đại thọ năm mươi của cha ta, trong phủ thủ vệ sâm nghiêm, cũng không biết rốt cuộc là huynh ấy vào bằng cách nào. Khách khứa ngồi đó phần đông là thuộc cấp của cha ta, bấy giờ lấy lại tinh thần liền ảm ỉ lên, đồng thời lấy đao kiếm bao vây huynh ấy ở trung tâm.

Từ cái nhìn đầu tiên ta đã như bị bóng đè, không thể động dậy mảy may... Trong lúc hốt hoảng, chỉ nghe thấy cha ta hỏi huynh ấy là ai, đến phủ tướng quân làm gì.

Huynh ấy không thèm nhìn đến những người bên cạnh, chỉ nói là “Nghe nói Lãng tướng quân mời khách ở đây, muốn đến xin một chén rượu.” Cha ta cười ha hả, vung tay lên lệnh cho mọi người lui xuống, rồi tức khắc gọi người lấy thêm chén bát, đem bàn ghế tới. Huynh ấy chấp tay một cái, rồi ngồi xuống. Cha ta cũng không quan tâm, thần tình tự nhiên, chỉ trò chuyện với những người khác.

Mắt người này không liếc ngang, cũng không nói chuyện, cơm nước không động, chỉ uống hết chén này tới chén khác, như là căn bản không biết phủ tướng quân là nơi thế nào, ngược lại khiến người ta không khỏi lo lắng hộ.

Ước chừng qua một nén nhang, nam nhân đó đột nhiên cười dài một tiếng, đứng bật dậy. Tất cả đều im phăng phắc, nhìn huynh ấy chăm chú. Trong lòng ta cũng bất ổn, nhưng không thể nói được tiếng nào.

Người đó ung dung mở miệng nói: “Lãng đại tướng quân, thực không dám giấu diếm, tại hạ Lạc Tây Thành, đêm nay tới quý phủ là để trộm Phấn Hồn hương. Ta kính trọng thái độ làm người của tướng quân, vốn không muốn quấy rầy, chỉ là trên đời này có rất nhiều việc tuy bất đắc dĩ nhưng vẫn phải làm. Ý của ta, chắc đại tướng quân đã hiểu. Tối nay nếu là ngày sinh của Lãng đại tướng quân thì thôi. Ba ngày sau, Lạc Tây Thành sẽ trở lại viếng thăm.”

Nói xong, cũng không đợi ai trả lời, liền xoay người đi nhanh xuống lầu. Nhất thời tất cả mọi người đều hò hét, nhiều người muốn chạy xuống lầu ngăn cản, nhưng đều bị cha ta ngăn lại.

Đợi khi huynh ấy đi xa rồi, cha mới nói: “Người này một mình xông vào chốn nguy hiểm, tất chẳng phải kẻ tầm thường, các ngươi đều không phải đối thủ của hắn đâu.”

Tối hôm đó, ta trần trở mãi ngủ không yên.

Bóng dáng người ấy như in vào tâm trí, làm thế nào cũng không rũ đi được. Ta vừa sợ người ấy tới, lại vừa mong tới thật mau. Ta sợ người ta tới sẽ gặp nguy hiểm, lại ngóng người ta có thể đến sớm một chút, để ta sớm được gặp. Ta rõ ràng mới chỉ thấy qua huynh ấy một lần, nhưng không biết vì sao trong lòng cứ nhớ mãi không quên, tràn ngập hình bóng người đó! Chỉ cảm thấy nếu như một một khắc nữa trôi qua mà không thể thấy huynh ấy, ta sẽ chết!

Ta sống mười sáu năm, nhưng đến buổi tối hôm đó mới lần đầu biết hóa ra tương tự là cảm giác như thế —— khổ không nói thành lời, lại triền miên nhập cốt, khiến người ta quên cả sinh tử...

Ba ngày sau, khi huynh ấy trở lại, là từ đại môn đường đường chính chính đi vào, bao nhiêu binh sĩ cũng không ngăn được, để huynh ấy đi thẳng một đường tới Tàng Bảo các. Cha ta biết người sẽ tới, từ sáng sớm đã an bài thủ vệ trong Tàng Bảo các, huynh ấy vừa đến bên ngoài đã bị bao vây rồi. Tất cả đều là cao thủ hạng nhất, nhưng mặc dù bị vây giữa tầng tầng lớp lớp huynh ấy cũng không hề biến sắc, vẫn trò chuyện vui vẻ như trước.

Hôm đó, ta cũng cầm kiếm bày trận một bên, nói là bày trận, nhưng từ đầu tới cuối ta chỉ biết ngơ ngác nhìn huynh ấy, đến bản thân đang làm gì cũng quên mất. Ta đang ngầy người thì đột nhiên, không biết như thế nào, huynh ấy đi tới trước mặt ta! Huynh ấy ở gần ta như thế, mặt đối diện mặt ta, ta thấy bóng ta phản chiếu trong mắt huynh ấy — huynh ấy nói, Vị này ắt là Lăng tiểu thư? Tư thế hiên ngang oai hùng, quả nhiên có khí phái nhà tướng.

Ta không biết là mình đỏ mặt, hay nở nụ cười, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn không dậy nổi chút sức, mặc huynh ấy đoạt đi kiếm trong tay. Đó vốn là một thanh bội kiếm bình thường, vào tay huynh ấy lại như biến thành thần binh lợi khí, huynh ấy cầm kiếm của ta, lướt tới thu về như mây trôi, uy phong lẫm lẫm như vậy, lại tiêu sái một cách huyền bí.

Trên đời nếu có anh hùng thật sự, thì chắc chính là như vậy đúng không?!

Huynh ấy võ công cao cường, hơn chục cao thủ cũng không chế được, cuối cùng cha phải dùng tới nỗ thủ. (như cung thủ nhưng dùng nỗ)

Cha bảo bọn họ dừng tay hết, rồi nói: “Lạc đại hiệp, nếu đại hiệp lén lút tới, với võ công của người muốn lấy đi Phản Hồn hương cũng không phải việc khó. Vì sao người lại báo trước với ta, ngược lại khiến ta phải phòng bị?”

Huynh ấy đáp: “Lạc Tây Thành một đời không làm những chuyện kẻ minh cầu đạo, tuy bất đắc dĩ phải mượn tới Phản Hồn hương của quý phủ dùng một chút, nhưng cũng không thể lừa gạt ngài.”

Cha nghe xong, cười cười, nói: “Lão phu kính trọng người là một hán tử, nếu là thứ khác thì chấp tay đem tặng có ngại gì? Nhưng chỉ có Phản Hồn hương này bất luận thế nào cũng không thể để người mang đi. Trong viện đã bị nỗ thủ bao vây tầng tầng lớp lớp, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng mơ tưởng sống trở ra. Nhưng người không lừa ta, ta cũng không thể ức hiếp người, nay mời Lạc đại hiệp quay về đi! Chuyện Phản Hồn hương, Lạc đại hiệp yên tâm, sau này lão phu sẽ tự mình tới cửa bái phỏng, nói chuyện rõ ràng.”

Huynh ấy nghe xong, đáp ứng không hề do dự “Được”, rồi tiếp: “Lăng đại tướng quân nhất ngôn cửu đỉnh, Lạc Tây Thành có gì phải lo lắng?” Nói xong bước tới đặt kiếm vào tay ta, cười cười xoay người rời đi.

Khi đó, ta nhìn bóng lưng của huynh ấy, liền âm thầm hạ quyết tâm — cuộc đời này, bất kể người này tới đâu ta cũng sẽ theo cả đời!

— Vì bảo chủ, Tô đại công tử, hai người từng xem kịch chưa?

Trong kịch thường là, Tường đầu mã thượng dao tương cố,

Nhất kiến tri quân tức đoạn trường*.

Chuyện sau khi ta gặp huynh ấy, cũng đều là những tiết mục cũ.

Vì huynh ấy, ta trộm Phản Hồn hương, trốn đi trong đêm, ngàn dặm xa xôi, tới Hành Dương tìm người.

Buổi tối đó, huynh ấy mở cửa ra, ta vừa thấy mặt huynh ấy thì vui mừng tới rơi lệ! Nhưng cũng là buổi tối đó, ta mới biết được hóa ra huynh ấy đã có Hoa tỷ tỷ — huynh ấy bình tĩnh như vậy, mỉm cười đối diện sinh tử như vậy, đánh cược không cần tính mệnh, hóa ra đều là vì thê tử của mình!

Buổi tối đó, ta đứng ở cửa, nhìn Hoa tỷ tỷ nằm ở trên giường, nói không nên lời.

Phản Hồn hương đặt ở trên ngực, khiến ta không thể động đậy.

Thế nhưng, nếu đã yêu một người, thì không nên khiến người đó phải thương tâm khổ sở. Ta toàn tâm toàn ý, cũng chỉ là muốn huynh ấy được hạnh phúc — ta đưa Phản Hồn hương cho huynh ấy, để huynh ấy cứu người. Thế nhưng không biết vì sao, Hoa tỷ tỷ dùng Phản Hồn hương xong thì một chút tác dụng cũng

không có. Phản Hồn hương tựa như chỉ là một hồi mộng đẹp, khiến người nằm mộng sẽ sống càng thống khổ...

Phản Hồn hương tuy vô dụng, nhưng ta biết, chỉ cần một ngày còn chưa tìm ra cách chưa khỏi cho Hoa tỷ tử, thì ngày đó huynh ấy còn chưa hết hy vọng.

Ta đã nói rồi, ta chỉ muốn huynh ấy hạnh phúc, bất kể là huynh ấy muốn gì ta chắc chắn sẽ tận lực giúp.

Ta đã khẳng khái một lần, cũng chỉ còn cách thêm lần thứ hai, lần thứ ba... cứ thế khẳng khái tới cùng.

Sau đó ta liền không quay về phủ tướng quân nữa, một mình ở trên giang hồ lặn lội phiêu bạt, vừa nghe ở đâu có danh y thần dược liền chạy tới cửa, chỉ mong có thể có một phần vận cơ hội, có thể giúp được huynh ấy. Không biết phải ném bao vị đắng, tiêu tốn bao thời gian, nhưng luôn trở về tay trắng.

Ta sợ thấy đáng về thất vọng khổ sở của huynh ấy, cũng không dám trở lại tìm huynh ấy — khi đó, thiên hạ to lớn, nhưng luôn khiến ta có cảm giác như không chốn dung thân...

Mỗi khi chiều về, nhìn bản thân trong gương, thường thường sẽ nhớ tới đáng về huynh ấy khi đứng trên phi thương lâu, nhớ tới khi người nói câu kia: Vị này ắt là Lăng tiểu thư? Tư thế hiên ngang oai hùng, quả nhiên có khí phái nhà tướng.

Liền cảm thấy sống hay chết đều tịch mịch.

Chính là khi đó, để ta gặp được Tô tam công tử.

Nơi ta gặp phải Tô tam công tử và Nguyệt Tương Tư, là ở trên một chiếc thuyền.

Tối hôm đó, đêm đã khuya lắm rồi, mọi người cùng thuyền đều ngủ hết. Chỉ có ta bởi vì trong lòng còn có việc, ngủ không được. Đi dọc đường thì có một đôi nam nữ còn trẻ lên thuyền, hai người mang theo một đứa trẻ con.

—— Tô đại công tử, đứa bé đó chính là công tử.

Khi đó ta không biết đôi nam nữ kia là ai, còn tưởng là một đôi vợ chồng trẻ mang theo con. Nam nhân đó bề ngoài rất đẹp, ta chỉ liếc nhìn một cái thì ánh mắt đã không rời đi được nữa.

Nam nhân tuổi còn rất trẻ, lập tức khiến người ta nghĩ tới bốn chữ ‘Chi lan ngọc thụ’. Mi mục ngũ quan đó, không gì không khiến người ta tim đập loạn, cho dù là dưới ngọn đèn dầu mờ nhạt mà yếu ớt trên thuyền cũng vẫn đẹp động lòng người như vậy. Ánh mắt đó, lại càng trong trẻo tới độ như có thể làm say lòng người, tựa hồ nhìn thấu bóng đêm mênh mang, rơi vào một điểm vô danh nào đó trong hư không.

Bọn họ lên thuyền, nam nhân nọ ôm đứa bé, ngồi sát bên nữ nhân, hai người nhỏ giọng trò chuyện. Đứa nhỏ được bọc trong tã lót, mở to hai mắt nhìn xung quanh, không chịu an phận. Nam nhân liền nhẹ nhàng vỗ về nó, dỗ nó ngủ.

Nữ nhân nhìn thấy thế, không nhịn được nhoẻn miệng cười, đón lấy đứa bé hát ru nó. Một lát sau đột nhiên đỏ mặt nói: “Huynh xem hài tử này, mặt mày lại hơi có chút giống huynh đó.”

Nam tử đưa tay sờ sờ gương mặt em bé, cười cười, nói: “Nó là con của đại ca, đương nhiên là có chút giống ta rồi.” Không biết hắn có tâm sự gì, dừng một chút, lại lẩm bẩm như là có chút cảm khái: “Không cầu gì hơn, chỉ mong nó vô tai vô bệnh, có thể lớn lên mạnh khỏe là trong lòng ta đã vui lắm rồi.”

Nàng kia liền hỏi hắn: “Huynh thích đứa bé này thế ư?”

Hắn đáp lời nàng: “Trước khi nàng ấy lâm chung, đã giao phó Vọng Ngôn cho đại ca và ta. Chính miệng ta đã đáp ứng nàng, chỉ cần một ngày Tô Ý ta còn, thì không ai được khi dễ hài tử này.”

Nữ nhân gật đầu, miệng lại khẽ ngâm nga khúc hát ru đứa bé.

Không biết qua bao lâu, nam nhân đột nhiên thở dài, nói: “Một ngày nào đó, ta sẽ chết vì hài tử này.”

Nữ nhân nổi giận nói: “Đang yên đang lành, đột nhiên lại nói những lời này...”

Nam nhân liền cười với nàng, bình tĩnh nói: “Sinh tử vốn là chuyện tầm thường, có gì là không thể đâu.”

Nữ nhân nọ im lặng một lúc lâu, đến khi mở miệng thì thanh âm cũng đã run run, nhưng nói một câu như đinh đóng cột: “Ta không để cho huynh chết đâu? Cho dù có một ngày huynh chết đi, ta cũng có thể làm cho huynh sống lại!”

Khi đó, ta còn không biết họ là ai, cũng không biết nữ nhân kia là có cách thật, hay là đang nói đùa, nhưng câu đó của nàng đã chạm đúng nỗi lòng của ta —— bệnh của Hoa tỷ tỷ, mắt thấy càng ngày càng nặng, ta thực sự không dám nghĩ nếu Hoa tỷ tỷ vạn nhất có chuyện gì, thì huynh ấy sẽ ra sao? Vậy nên trước mắt cho dù chỉ có một chút cơ hội ta cũng không thể buông tha.

Vì vậy đợi khi thuyền cập bến, ta liền bám theo họ. Nam nhân phát hiện ra, hỏi ta có chuyện gì. Khi đó ta cũng không quan tâm nhiều, mở miệng liền hỏi: “Cô nương nói, dù người đã chết cũng có thể cứu sống, là thật chăng?”

Nữ nhân đó quét mắt qua ta, cười lạnh: “Nguyệt Tương Tư có từng nói dối bao giờ?”

Ta nghe những lời này của nàng mới biết nàng chính là Nguyệt Tương Tư ở Huyền Cảnh, vui mừng tới mức không biết phải làm sao! Ta lập tức quỳ xuống trước mặt nàng, cầu nàng giúp ta cứu người!

Nhưng dù ta dùng mọi cách cầu xin, Nguyệt Tương Tư vẫn chẳng liếc nhìn một cái, lập tức kéo Tô tam công tử muốn đi. Tô tam công tử nhú nhú mày, nâng ta dậy, hỏi người ta muốn cứu là ai.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai mà tin nổi một người cao ngạo như Nguyệt Tương Tư, vậy mà cũng cúi đầu trước một người khác?!

Nàng vốn định bỏ đi, thấy Tô tam công tử dừng lại nói chuyện với ta thì liền ôm hài tử quay trở lại, kiên nhẫn nghe chúng ta nói.

Từ thân thể của mình, ta kể lại chân tướng sự tình từ đầu tới cuối cho họ nghe.

Tô tam công tử liền hỏi ta: “Hoa Lộng Ảnh là phu nhân của Lạc Tây Thành, mà cô thích Lạc Tây Thành, nếu Hoa Lộng Ảnh chết chẳng phải vừa vạn có thể thành toàn cho cô sao? Vì sao cô còn cầu Tương Tư cứu Hoa Lộng Ảnh?”

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta cầu Nguyệt cô nương cứu người, kỳ thực cũng không phải để cứu người, chỉ là bởi vì ta thích huynh ấy, không thể nhìn huynh ấy có chút khổ sở.”

Nguyệt Tương Tư nghe xong, không nói gì mà nhìn về phía Tô tam công tử. Tô tam công tử lại không biết đang nhìn đi đâu, buồn bã mất mát. Nguyệt Tương Tư nhìn góc mặt của hắn, như là ngậy đại.

Lúc đó, trong lòng ta sôi ruột, thấy nàng và Tô tam công tử đều không nói lời nào, không nhịn được nhỏ giọng hỏi nàng: “Nguyệt cô nương, cô nương có cách gì chữa cho Hoa tỷ tỷ hay không?”

Nguyệt Tương Tư lắc đầu: “Ta không chữa được.”

Ta ‘A’ một tiếng, thất vọng không nói nên lời, hơn nửa ngày mới hỏi: “Vậy... giờ ta phải làm sao đây... ta phải làm sao đây?”

Nguyệt Tương Tư chăm chú nhìn ta hồi lâu, chỉ nói hai chữ ——

Chờ chết.

*2 câu trong Tỉnh để dẫn ngân bình của Bạch Cư Dị, dịch thơ:

Chàng ngoái nhìn, phía đầu tường,

Một lần gặp gỡ, biết chàng nao nao.

nguồn

16. Chương 15

“Chờ chết?”

Lai Quy khách ***, Mã Hữu Thái hỏi ngây ngô.

Đôi mắt Vi Trường Ca sáng lên, cười nói: “Ta đoán ý của Nguyệt Tương Tư thật sự chính là để cho Lạc phu nhân ‘chờ chết.’”

Lăng Tiêu kể tới đây, đám người Mã Hữu Thái vốn còn có chút mơ hồ, nhưng nghe xong những lời này của y thì càng thấy khó hiểu hơn, đồng thời rời mắt về phía Hoa Lộng Ảnh.

Hoa Lộng Ảnh khép hờ mắt, không biết đang suy nghĩ điều gì, trên mặt một vẻ đăm đăm.

Lăng Tiêu cười nói tiếp: “Ta nghe xong lời đó của Nguyệt Tương Tư, như là giữa mùa đông khắc nghiệt lại rơi vào hầm băng, ngực đột nhiên trống rỗng, chỉ cảm thấy lạnh và lạnh. Mỗi một lúc lâu sau mới thốt nên lời: ‘Hoa tỷ tỷ mà chết thì huynh ấy phải làm sao?’”

Nhưng Nguyệt Tương Tư cười rộ lên đáp: ‘Bệnh của nàng ta đã vào tận xương, ta không thể chữa được, nhưng nếu quả thực nàng ta chết, thì ta có thể cứu sống.’”

Tô Vọng Ngôn không nhịn được nói: “Ai cũng nói Nguyệt Tương Tư có thể câu thông u minh, khởi tử hồi sinh, chẳng lẽ là sự thật?”

Lăng Tiêu nhìn cậu cười, rồi nói: “Ta nghe nàng nói vậy cũng không tin nổi. Nhưng Tô tam công tử nghe xong thì lại thở dài, hắn ôm lấy cậu trong tay đem tới cho ta xem, rồi nói ‘Cô thấy hài tử này chứ?’”

Ta ngơ ngác trả lời ‘Nhìn thấy, là một đứa bé.’

Tô tam công tử cười cười, gật đầu nói: ‘Là một đứa bé. Nhưng trong mắt ta nhìn thấy, lại là dáng dấp tương lai của nó —— đứa bé này, rồi sẽ có ngày từ từ mọc răng, một mái tóc đẹp, sẽ chậm rãi biến thành hài tử xinh đẹp nhất trên đời.’

Ta nhìn đứa nhỏ, không nhịn được mà gật đầu nói: ‘Hài tử này giờ đã đáng yêu như thế, sau này ắt là một đại mỹ nhân.’”

Quân Như Ngọc từ nãy tới giờ không nói gì, lúc này bỗng nhiên bật cười: “Tô tam công tử nhìn thấu con người, sao những lời này nói ra lại cổ quái vậy nhỉ? Đứa bé đó có đáng yêu thế nào, thì trưởng thành cũng là một nam nhân, sao có thể dùng ‘xinh đẹp’ để chỉ nam nhân?”

Vi Trường Ca trong lòng khẽ động, nhìn về phía người bên cạnh —— gương mặt đã nhìn hơn chục năm, thường ngày chỉ cảm thấy tuần tú phi thường, lúc này nhìn tỉ mỉ, lại quả nhiên thanh tú phi thường. Trong lúc nhất thời, tâm tư hỗn loạn, đủ mọi hồi ức đều dâng trào.

Tô Vọng Ngôn chỉ mỉm cười giục hỏi: “Sau đó thì sao?”

Lăng Tiêu cũng ngẩn người, nói:

“Tô tam công tử nói: ‘Mà ta nhìn nó, cũng thấy có hình dáng một ngày răng sẽ rụng hết, đầu đầy tóc bạc. Tuy rằng giờ tuổi nó còn nhỏ, nhưng ta biết, có một ngày nó cũng sẽ phải chết. Không chỉ hài tử này, mà chúng ta sinh ra trên đời cũng đã định trước là có một ngày sẽ chết đi. Sống chết có số, tuổi thọ đã định, sao có thể cưỡng cầu được?’”

Ta nghe xong lời của hắn, tỉnh tỉnh mê mê, như là hiểu ra điều gì lại như vẫn chưa hiểu được. Hắn khẽ mỉm cười, còn nói: ‘Những thứ trên đời này, nếu là không cầu được tới, thì chi bằng không cầu nữa vẫn tốt hơn.’

Nguyệt Tương Tư nghe xong, chỉ nhìn hắn không nói lời nào. Ta nghĩ nửa buổi, mới trả lời: ‘Ta cũng biết ta làm vậy là sai với chính mình, có lẽ là ta cưỡng cầu. Nhưng ta chỉ biết rằng, ta thích huynh ấy, không muốn huynh ấy khổ sở.’

Tô tam công tử chung quy không thể thuyết phục được ta, cuối cùng liền chỉ nói: ‘Đã vậy thì ta chỉ hy vọng sau này cô có thể sống tốt, không phải hối hận.’

Tô tam công tử nói quả không sai, khi đó ta không nghe lời hắn, bây giờ thực sự là hối hận cũng đã muộn.”

Lăng Tiêu thở dài, nở nụ cười sâu thẳm.

Tô Vọng Ngôn yên lặng nhìn nàng chăm chú. Trong mái tóc đen nhánh của nữ nhân giờ đây đã xen lẫn màu bạc trắng đột ngột mà nổi bật, diện mục tang thương, tràn ngập trong mắt đều là vẻ hoang liêu. Mỗi lúc nhân tĩnh, nếu nàng hồi tưởng lại thiếu nữ dịu dàng như xuân, mặc y sam vàng nhạt của hơn hai mươi năm trước, hồi tưởng về quá khứ ở phủ tướng quân nhất hô bá ứng, không biết có cảm giác như cách một đời người rồi hay không?

Tuyết vẫn rơi.

“...Đời này ta làm rất nhiều việc, không biết là đúng hay sai. Chỉ là mỗi một lần, ta đều nghĩ bản thân không thể không làm việc đó.

Ta cầu Nguyệt Tương Tư dạy ta biện pháp khởi tử hồi sinh, nguyên bản cũng rất do dự, nhưng cái thời khắc khi ta trở lại Hành Dương gặp lại huynh ấy, ta chỉ biết rằng, cần phải như vậy. Khi đó, ta vừa vào cửa đã thấy vò rượu rỗng nằm đầy đất, đổ ngã lung tung, huynh ấy ngơ ngác ngồi trước giường, hai tay nắm chặt lấy tay Hoa tỷ tỷ, hai mắt đỏ bừng, nhưng sắc mặt lại tái nhợt như người chết. Ta sợ tới ngây dại, hơi nửa ngày mới nhìn về phía giường, chỉ liếc một cái là ta hiểu hết — Hoa tỷ tỷ nằm ở trên giường, không hề nhúc nhích, đã vậy khí tức cũng đã mất hết. Hóa ra khi ta trở lại thì Hoa tỷ tỷ đã mất ba ngày rồi.”

Mọi người nghe đến đó, không khỏi đều ngây người, rồi nhìn Hoa Lộng Ảnh đang ngồi một bên vẻ mặt đạm mạc, thì đều có chút thấp thỏm sợ hãi, chỉ âm thầm tỏ ý: “Chẳng lẽ trên đời thật sự có cách khởi tử hồi sinh sao?”

“Trái tim ta sợ hãi đập loạn một trận, nhìn huynh ấy, rồi lại nhìn Hoa tỷ tỷ, rốt cuộc mở miệng nói: ‘Lạc đại ca, huynh đồng ý với mọi một việc, mọi sẽ giúp huynh cứu người trở về.’”

Vi Trường Ca nói: “Lăng tiểu thư muốn Lạc đại hiệp đáp ứng chuyện gì?”

Lăng Tiêu nhìn về phía Hoa Lộng Ảnh, thản nhiên nói: “Ta muốn huynh ấy vỗ tay thề nguyện với ta, ta nguyện làm mọi tử của huynh ấy, chỉ cầu vĩnh viễn về sau có thể ở bên huynh ấy, ta muốn huynh ấy đáp ứng, suốt đời không được bỏ rơi ta.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều không khỏi ngẩn người.

Vương Tùy Phong không nhịn được than thở: “Lăng tiểu thư tội gì phải vậy?”

Lăng Tiêu cay đắng nói: “Tuy rằng ta toàn tâm toàn ý yêu huynh ấy, nhưng huynh ấy lại chỉ toàn tâm toàn ý thương phụ nhân của mình, ta cũng không cầu gì huynh ấy, chỉ nguyện kết làm huynh muội, có thể ở bên huynh ấy thật lâu thật dài, lúc nào cũng có thể thấy huynh ấy...”

Mọi người nghe vào tai, đều thấy lòng có chút chua xót.

Hơn nửa ngày, Tô Vọng Ngôn mới hỏi: “Lăng tiểu thư, rốt cuộc tiểu thư dùng biện pháp gì cứu sống Lạc phụ nhân?”

Lăng Tiêu im lặng một lúc, rồi than thở: “Tô đại công tử, biện pháp của ta, kỳ thực vừa rồi Triệu lão bản đã nói với các vị rồi đó.”

Triệu Lão Thực liếc nhìn Hoa Lộng Ảnh, con người đảo loạn khắp nơi, nuốt nước bọt nói: “Tiểu thư nói, là, là vết thương trên cổ Lạc phụ nhân sao?”

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, nói: “Dân gian trước giờ có thuật giấu hồn vào đá, cách mà Nguyệt Tương Tư dạy ta, chính là tàng hồn (giấu hồn) — chỉ cần trong vòng bảy ngày sau khi người ta chết, chặt bỏ đầu người chết đi, thi pháp dâng hương, thu lại hồn phách người chết tản ra, đưa vào tàng hồn đàn (‘đàn’ trong đàn tề), rồi đem đầu thân hợp lại, người chết liền có thể sống lại. Tuy nói thân thể đã chết, nhưng hồn phách không tiêu tan nên có thể hành động như thường, không khác gì khi còn sống. Chỉ cần không phá tàng hồn đàn thì có thể sống sót. Khi đó, ta đã dùng Tàng Hồn thuật này để cứu sống Hoa tỷ tỷ.”

Tất cả mọi người đều thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lăng Tiêu nói tới đây, chuyển hướng Tô Vọng Ngôn giải thích: “Năm đó khi Nguyệt Tương Tư truyền thuật này lại cho ta, Tô tam công tử cũng ở một bên. Giữa Tây Thành, Hoa tỷ tỷ và ta có ân oán dây dưa, phức

tập khúc mắc thế nào, Tô tam công tử biết hết. Ngày ấy ở ngoài Cẩm Thành, ta nhờ đại công tử đưa bức Hình Thiên đồ cho Tô tam công tử chính là ý này. Chỉ mong Tô tam công tử thấy bức tranh, có thể niệm tình xưa mà ra tay tương trợ.”

“Thì ra là thế... Lúc đó ta không hiểu vì sao bức tranh rõ ràng là Hình Thiên mất đầu, mà thơ đề trên tranh lại là câu ‘Hằng Nga ứng hồi thân linh được’. Bây giờ thì ta đã hiểu rồi — bức tranh đó, câu thơ đó, người không liên quan xem tất không thể hiểu được ý nghĩa, nhưng lão nhân gia người biết được sự thật, đương nhiên sẽ hiểu ý ẩn trong tranh. Quả nhiên, ngày ấy lúc thúc thúc nghe ta nói tới tên người và nội dung trên bức tranh thì minh bạch ngay lập tức, để ta mang Thu Thủy kiếm tới giúp người.”

Tô Vọng Ngôn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại dẫn đo hỏi lại: “Lạc đại hiệp chặt đầu chết, tiểu thư bao trợn khách *** này bảy ngày, chính là vì muốn dùng biện pháp kia cứu hấn đúng không?”

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, thấp giọng than thở: “Đúng là ta muốn làm huynh ấy sống lại, đáng tiếc...”

Nói còn chưa dứt lời, liền nghe Hoa Lộng Ảnh ở một bên cười khê thành tiếng, ngắt lời: “Đâu chỉ có thể sống lại, sau đó dù muốn chết cũng chẳng chết được nữa rồi.”

Nàng nửa ngồi trong bóng tối, không nhìn rõ thần sắc, nhưng chỉ giọng nói thôi cũng đã thấy rõ được ý oán độc.

Lăng Tiêu thở dài: “Muội cứu mạng tỷ, vì sợ tỷ hiểu lầm nên cùng huynh ấy kết làm huynh muội, muội đã nhượng bộ đến thế rồi, vì sao tỷ vẫn không chấp nhận muội?”

Hoa Lộng Ảnh biểu tình đáng sợ, lạnh lùng hỏi lại: “Người hỏi vì sao ta không chấp nhận người, người thật không biết đấy à? Người đối với chàng, thực sự là vừa gặp đã yêu? Người cho chàng, có thật là Phấn Hồn hương?”

Lăng Tiêu biến sắc, cả giận nói: “Hoa Lộng Ảnh, ý của tỷ là gì? Lẽ nào muội bỏ lại vinh hoa phú quý ở phủ tướng quân chỉ là để cho huynh ấy Phấn Hồn hương giả?”

Hoa Lộng Ảnh cũng không để ý tới nàng, mặc nhiên nói tiếp “Lăng tiểu thư, ta chỉ hỏi người một việc — người tìm đủ Vương đại tiên sinh, Mã tổng tiểu đầu, Triệu lão bản tới là để làm gì?”

Mấy người Vương, Mã mới vừa nghe Lăng Tiêu kể hết chuyện cũ, tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đều ngầm nhận định Hoa Lộng Ảnh tính tình cực đoan, keo kiệt đa nghi, mới tạo thành cục diện như thế, lúc này nghe Hoa Lộng Ảnh hỏi một câu kỳ lạ như vậy không khỏi cực kỳ mờ mịt.

Lăng Tiêu nghe vậy đột nhiên trầm mặc, nhưng chỉ chốc lát lại cười chua chát nói: “Chuyện năm xưa xảy ra quá đột ngột, tuy rằng từ đầu tới cuối ta đều tham gia, nhưng rất nhiều chi tiết ngoại trừ ba người họ thì trên đời này không còn ai biết.”

Khóe miệng Hoa Lộng Ảnh hơi cong lên, cười có chút châm chọc, nhưng làm như không muốn nhiều lời mà miễn cưỡng quay đầu đi.

Tô Vọng Ngôn tinh mắt, thoáng thấy cánh tay ôm đầu Lạc Tây Thành của Lăng Tiêu run lên kín đáo, đáng vẻ như là cực kỳ khẩn trương, trong lòng khẽ động, mơ hồ thấy như có chỗ nào đó không đúng, không khỏi quay đầu nhìn về phía Vi Trường Ca. Mới xoay phân nửa, thì thân thể đột ngột dừng lại —

Ngoài cửa *** mở rộng, có một cái bóng màu xanh đang lẳng lặng đứng.

Trong tay bóng người có một thanh trường đao, vết đao phản chiếu màu tuyết ánh lên hàn quang màu xanh.

Trong không gian tĩnh lặng, ‘Người’ đó bước từng bước một, chậm rãi tiến tới trong gió tuyết, như một cơn ác mộng vĩnh viễn không tỉnh.

Đám người Mã Hữu Thái đã kinh sợ tới không kêu nổi thành tiếng, ngay đến Vi Trường Ca cũng hơi biến sắc, thất thanh kêu lên: “Hình Thiên!”

Lăng Tiêu liếc thấy bóng người nọ, trong lòng đau đớn một trận, chạy về phía trước, một tiếng “Lạc đại ca” nghẹn ngào trong cổ họng, sự chua xót khổ sở nối tiếp nhau ập tới như bài sơn đảo hải, đến bản thân cũng không biết là yêu thương hay là thù lương... Chỉ cảm thấy trên mặt ươn ướt, lệ đã lăn dài tự khi nào.

Ánh mắt Quân Như Ngọc nghiêm lại, lớn tiếng nói “Mau đóng cổng khóa cửa lại!”

Đồng thời xoay người, vội vàng khóa lại cánh cửa sổ ở phía sau.

Mọi người đều như chìm trong mộng, lúc này mới giật mình tỉnh giấc, vội lão đảo tới khóa cửa.

Tô Vọng Ngôn chấn động choàng tỉnh, liền định đi đóng cửa, chân vừa khê động thì một người bên cạnh đã bước nhanh lên trên, trầm giọng nói: “Để ta!”

Là Vi Trường Ca đã nhanh hơn một bước, vội tới cửa.

Vi Trường Ca vừa định đóng cửa, một chân của “Hình Thiên” kia đã đạp vào bên trong. Vi Trường Ca chau mày, tâm niệm xoay chuyển thật nhanh, gương giọng nói: “Ta dẫn ‘hắn’ ra ngoài! Vọng Ngôn, người nhanh chóng đóng cửa!”. Lời vừa nói ra khỏi miệng, một chưởng đã xuất, Hình Thiên cũng không né tránh mà chém thẳng một đao xuống, thế đao nhanh gọn, Vi Trường Ca thâm kinh hãi, vội rút tay về, thân thể hơi nghiêng vòng ra phía sau Hình Thiên.

Hình Thiên mặc dù không có tai mắt, nhưng như là cảm ứng được mà xoay người theo, lại một đao chém xuống.

Tô Vọng Ngôn chợt thấy Vi Trường Ca giao thủ với Hình Thiên, liền cực kỳ hoảng sợ, cũng bắt chập chuyện đóng cửa chỉ nhìn chăm chăm ra bên ngoài — thân pháp của Hình Thiên cực nhanh, đao thế thì sắc bén không gì sánh được, nếu là mình chỉ sợ không qua nổi ba chiêu — đang lo lắng sông, Mã Hữu Thái ở bên cạnh đã chạy vội ra nhanh chóng đóng cửa lại.

Tô Vọng Ngôn nổi giận gơ tay tung một chưởng, Mã Hữu Thái không đề phòng, lăn tròn ngay tại chỗ, khó khăn lắm mới né được, chật vật kêu lên: “Tô đại công tử làm gì vậy?!”

Tô Vọng Ngôn đang lúc thịnh nộ, không nói lời nào rút bội kiếm ra, ngân quang chớp lóe, đã đâm liên tiếp chín kiếm, cả giận nói: “Người không thấy Vi Trường Ca còn ở bên ngoài sao?!”

Mã Hữu Thái cuống quýt nhảy tránh, tức tối cãi: “Tô đại công tử! Quái vật kia lợi hại như thế, nếu để nó vào thì chúng ta toi hết!”

Tô Vọng Ngôn nghiêm mặt lùi tới cửa, rồi lại mở cửa ra, khước mắt để ý động tác của Mã Hữu Thái, cũng không nói gì mà chỉ chặn ngang kiếm một cách tàn bạo.

Đám người Mã Hữu Thái lòng nóng như lửa đốt, muốn ra đóng cửa, lại sợ thứ kia còn chưa vào thì đã chọc giận vị Tô đại công tử này mà bị cậu đâm một kiếm trước rồi, nên nhất thời bế tắc.

Tô Vọng Ngôn vội vàng nhìn ra ngoài, thì thấy Vi Trường Ca đánh một chưởng vào ngực Hình Thiên, không khỏi mừng rỡ, đang định khen ngợi, nhưng Hình Thiên chỉ run một chút rồi lại tấn công về phía Vi Trường Ca.

Dưới tình thế cấp bách, Tô Vọng Ngôn cũng không ngẫm nghĩ nhiều, nhắc bội kiếm trong tay ném mạnh về phía hình Thiên.

Tuy biết rõ một kiếm đó chẳng thể mấy may tổn thương được Hình Thiên, nhưng Lăng Tiêu vẫn hét lớn một tiếng, lập tức định nhào tới.

Ngay đến Hoa Lộng Ảnh cũng tái cả mặt.

Chỉ thấy kiếm kia sắp cắm vào ngực đối phương, nhưng Vi Trường Ca hét lên một tiếng, đề khí bắn ra, tranh trước một bước đón kiếm vào trong tay, lúc y phân tâm thì hàn quang lướt qua, Hình Thiên đã bổ xuống một đao. Mặt Tô Vọng Ngôn xoát cái trắng bệch, nhưng thấy Vi Trường Ca trong lúc không thể tránh được, miễn cưỡng dời về phía trước một thước. Nhất đao kia liền chém vào vai phải của y, lưu lại một đường máu.

Vi Trường Ca nén đau xoay người, đánh mạnh một chưởng, khiến Hình Thiên phải lui vài bước, rồi nhân cơ hội lùi vào sau cửa.

Chân trước y vừa vào, chân sau Tô Vọng Ngôn đã vội lao tới khép cửa lại, Quân Như Ngọc quát “Tránh ra!”, hai tay đẩy ngang, đẩy một cái quan tài bay lên, Tô Vọng Ngôn chỉ nghe tiếng vút qua, rồi ầm một tiếng, cổ quan tài kia đã va mạnh tới, chặn vào cửa ***.

Mọi người đều học theo, đem quan tài trong *** đưa đến cửa sổ. Chỉ nghe Hình Thiên ở ngoài xô mấy lần, rồi cuối cùng yên ắng.

Mọi người nghiêng tai lắng nghe, hồi lâu không ai nói gì.

Vi Trường Ca cùng Tô Vọng Ngôn sóng vai đứng cạnh cửa, tới lúc này mới thở hắt ra, nhìn nhau, rồi đồng thời cười ha hả.

Vi Trường Ca cười xong nhét kiếm vào trong tay Tô Vọng Ngôn, nói: “Sao lại bất cẩn thế hả?! Con cháu Tô gia, kiếm còn người còn —— ta còn nhớ rõ, người thì lại quên! Nếu mà rơi ở ngoài, ai có rảnh mà đi tìm giúp người đây?”

Tô Vọng Ngôn tra kiếm vào vỏ, chỉ cười cười.

Quân Như Ngọc cười hỏi: “Vi bảo chủ bị thương có nặng không?”

Vi Trường Ca mỉm cười: “Không đáng ngại.”

Tô Vọng Ngôn nhìn vết thương của Vi Trường Ca một chút, thuận tiện nắm lấy ống tay áo của y, dùng sức kéo rách ra.

Vi Trường Ca nhìn động tác của cậu, bất đắc dĩ thở dài: “Vọng Ngôn à, người đang định băng bó vết thương cho ta đúng không, ta nhận tình của người, nhưng tốt xấu gì cũng nên xé miếng vải từ y phục của mình chứ nhỉ? Sao lại nhỏ mọn vậy?”

Tô Vọng Ngôn hừ một tiếng từ mũi, băng bó qua quýt lại vết thương cho y.

Mọi người trong phòng đến giờ mới bớt kinh hồn, Mã Hữu Thái vẽ mặt xấu hổ, lắp bắp nói: “Vi bảo chủ, vừa rồi ta...”

“Việc gấp phải ứng biến, Mã tổng tiêu đầu không cần lưu ý.” Vi Trường Ca cười nhàn nhạt, xoay người về phía Lăng Tiêu và Quân Như Ngọc: “Giờ nên làm gì đây?”

Sắc mặt Quân Như Ngọc ngưng trọng, một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Người nghe đi.” —— bên ngoài phòng, có tiếng ‘Loẹt xoẹt, loẹt xoẹt’, giữa trời tuyết trắng trải truyền đi có vẻ đặc biệt xa.

Vương Tuyền Phong cả kinh: “Hắn đang làm gì vậy?”

Tô Vọng Ngôn trầm giọng nói: “Hắn đang đi vòng quanh khách *** này.”

Triệu Lão Thực run giọng hỏi: “Vì... vì sao?”

Lại nghe Hoa Lộng Ảnh nói lạnh như băng: “Đầu của chàng ở đây, chàng không vào đây thì nên đi đâu?”

Mọi người đều sửng sốt.

Vi Trường Ca cười khổ “Lạc phu nhân là nói, thân thể Lạc đại hiệp bị đầu hắn dẫn dắt tới đây, nếu không cho hắn vào thì hắn sẽ cố thủ bên ngoài sao?”

Mã Hữu Thái cả kinh nói: “Nếu hắn không đi thì chúng ta phải làm sao bây giờ? Lăng tiểu thư, người trả đầu lại cho hắn đi!”

Lăng Tiêu lặng lẽ trong chốc lát, nói: “Giờ cho dù đem đầu cho ‘hắn’ thì cũng có ích gì? Tình cảnh vừa rồi người cũng thấy đó —— Mã tổng tiêu đầu, Vương đại tiên sinh, thân thủ của các người so được với Vi bảo chủ sao?”

Hai người đều im lặng.

Mã Hữu Thái nói: “Vậy mọi người bảo phải làm sao bây giờ?”

Lăng Tiêu hờ hững nhìn đầu người trong tay, một lát mới nói: “Chờ.”

Vương Tỳ Phong ngẩn ra: “Chờ?”

Hoa Lộng Ảnh nghe vậy, bất chợt hỏi: “Lăng tiểu thư, nếu người người chờ không đến, thì người sẽ làm gì?”

Lăng Tiêu run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Hoa Lộng Ảnh.

Hoa Lộng Ảnh thản nhiên nói: “Nếu không tìm được Nguyệt Tương Tư nghĩ cách, thì người làm sao dám trở về?” Dừng một chút, lại hỏi: “Lăng gia muội tử, nếu nàng ta không đến, thì người phải làm sao đây?”

Mã Hữu Thái, Vương Tỳ Phong ngẩn ra, lập tức đồng thanh hỏi:

“Người người muốn đợi là Nguyệt Tương Tư?”

“Thật sự người đang chờ Nguyệt Tương Tư?”

Lăng Tiêu cũng không để ý tới hai người, cắn răng một cái, lạnh lùng nói: “Nếu Nguyệt Tương Tư mà không đến thì mọi người sẽ cùng chết tại đây!”

Mấy người Mã, Vương đều tái mặt. Ngay đến nữ tử đang cầm kiếm đứng phía sau Hoa Lộng Ảnh tay cũng hơi run lên.

Hoa Lộng Ảnh liếc mắt nhìn, đột nhiên cười khê thành tiếng, tiếng cười đó càng lúc càng vang vọng, càng lúc càng thê lương, chậm rãi biến thành rên rĩ: “Được! Được! Ta là con quỷ sống hai mươi năm, vốn chẳng quan tâm điều này! Ta chỉ muốn xem một chút, xem chàng một đao chặt đầu người xuống như thế nào!”

Tô Vọng Ngôn nghe vậy, chỉ cảm thấy ghê rợn một trận, chốc lát không thể động đậy.

Sắc mặt Lăng Tiêu tối sầm, xoay người ngồi xuống một cỗ quan tài bên cạnh, rồi không nói gì nữa.

Mọi người đều có tâm sự riêng, cũng ngồi hết xuống, nhất thời không lên tiếng, chỉ nghe hoa đèn thi thoảng lại nổ lép bép, cân xứng với tiếng bước chân đặc biệt kinh tâm bên ngoài phòng.

Tô Vọng Ngôn trầm mặc chốc lát, thực sự không kiềm nổi nghi vấn đầy bụng, liền hỏi: “Sao Lạc đại hiệp lại... lại biến thành như bây giờ? Lăng tiểu thư, nếu tiểu thư có thể sử dụng Tàng Hồn thuật mà Nguyệt Tương Tư dạy cứu sống Lạc phu nhân, vì sao không dùng cách đó cứu Lạc đại hiệp?”

Lăng Tiêu nghe vậy cười ha hả, cao giọng nói: “Hỏi rất hay! Hỏi rất hay!”

Nàng đem đầu người trong lòng giơ lên cao, nói với mọi người ngồi đó: “Chư vị biết không, lúc đầu ta bao trọn khách *** này bảy ngày, chính là muốn dùng Tàng Hồn thuật cứu Lạc đại ca! Ai ngờ khi thấy đã tới ngày cuối cùng rồi, thì lại xảy ra sự cố!”

Mã Hữu Thái nghi hoặc hỏi: “Sự cố gì?”

Lăng Tiêu vừa không ngừng cười nhạt, vừa nghiêng răng nói: “Vậy thì phải hỏi vị phu nhân tốt này của huynh ấy!”

Vi, Tô mấy người đồng loạt nhìn về phía Hoa Lộng Ảnh.

Lăng Tiêu nói: “Đêm cuối cùng, ta thi pháp xong rồi, phong ấn tàng hồn dần, định sẽ hợp lại thân thể và đầu của huynh ấy, thời khắc quan trọng nhất thì vị Lạc phu nhân này xông tới, đâm kiếm vào ta!

Ngực ta trúng một kiếm của người dần bà kia, trong lúc hốt hoảng chẳng kịp suy nghĩ gì, chỉ còn cách nhảy qua cửa sổ chạy trốn. Đêm đó, ta mang theo vết thương mạo hiểm lén quay về khách ***, liền chỉ nhìn thấy huynh ấy nằm trên giường, không thấy tàng hồn dần đâu nữa... Ban đầu, ta còn tưởng rằng Hoa Lộng Ảnh bực ta đi xong vẫn sẽ cứu huynh ấy, trong lòng cực kỳ vui mừng, nhưng đợi khi tới gần mới phát hiện đầu và thân thể huynh ấy chưa hề liền lại!

Trong lúc kinh hãi, ta tìm kiếm khắp phòng, nhưng không thể nào tìm được tàng hồn dần của huynh ấy! Tàng hồn dần của huynh ấy ở đâu? Vì sao Hoa Lộng Ảnh không để huynh ấy sống lại? Hay là tàng hồn dần vỡ mất rồi? Đang lúc sốt ruột, ta nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân của Hoa Lộng Ảnh tới cửa, dưới tình thế cấp bách ta cũng không quan tâm được nhiều, chỉ kịp mang đầu của huynh ấy đi...”

Tô Vọng Ngôn đột nhiên thấy nghi hoặc, thầm nghĩ: Hoa Lộng Ảnh có danh hiệu ‘Phi thiên dạ xoa’, kinh công tuyệt đỉnh, Lăng Tiêu thì chỉ là một thiên kim tiểu thư võ công bình thường, nếu Hoa Lộng Ảnh có ý định giết Lăng Tiêu sao lúc đi lại còn phát ra tiếng vang để cho Lăng Tiêu phát hiện?

Lăng Tiêu nghĩ về chuyện xưa, không nhịn được thở dài: “Ta vốn định, sau mấy ngày dưỡng khỏi vết thương sẽ trở về tìm tàng hồn đàn, mang thân thể huynh ấy đi, chỉ là không ngờ tới, khi ta trở lại, huynh... huynh ấy đã...”

Vi Trường Ca tiếp lời: “Nói vậy, Lạc đại hiệp cũng chưa sống lại, thân thể bên trong lại đã không còn hồn phách nữa? Nếu không có hồn phách, sao thân thể hắn có thể đi lại giết người khắp nơi?”

“Mặc... mặc dù huynh ấy giết rất nhiều người, nhưng những điều này không phải là ý muốn của huynh ấy — tàng hồn đàn có thể bảo vệ thân thể không thối rữa, huynh ấy mất đi hồn phách, tuy hành động như thường nhưng đã là cái xác không hồn, ý thức hoàn toàn biến mất. Nếu thân thể huynh ấy có thể hoàn chỉnh thì đã tốt, nhưng đằng này lại phải chịu nỗi khổ đầu thân chia lìa, bởi vậy hành động hoàn toàn dựa vào sự lôi kéo của một cỗ lệ khí... Khi ta trở lại, huynh ấy đã đi lại giết người rồi, ta không thể ngăn cản lại cũng không thể mang huynh ấy đi được nữa...”

Lăng Tiêu thở dài buồn bã.

“Lần thứ hai ta trở lại, trúng một chưởng của Hoa Lộng Ảnh, đủ cho bốn năm dưỡng thương mới khỏe lại. Mấy năm sau đó, ta từng tới Tiêu sơn trang, thành Hành Dương, đi qua đại mạc, còn lên tới Trường Nhạc trấn vài lần... Phàm là nơi ta có thể nghĩ tới, ta đều đi qua, nhưng vẫn không thể tìm được tàng hồn đàn của huynh ấy! Rơi vào đường cùng, đành phải nghĩ biện pháp khác...”

Tô Vọng Ngôn nhẹ nhàng cười: “Vì vậy mười năm trước, ngươi phải tới Tô gia?”

“Lúc Nguyệt Tương Tư dạy ta Tàng Hồn thuật, từng nói qua có cả Sư Hồn thuật (thuật tìm hồn). Vì vậy ta đã nghĩ, có lẽ có thể dùng Sư Hồn thuật tìm ra tàng hồn đàn ở đâu, để huynh ấy sống lại. Chỉ là không ngờ, chuyện đó lại khó như vậy, nháy mắt hai mươi năm đã trôi qua... Hai mươi năm — các ngươi có biết, hai mươi năm đó, ta đã trải qua những ngày tháng như thế nào không?!”

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng, thất vọng hỏi: “Hoa tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ giấu thứ kia ở đâu? Vì sao tỷ không để muội cứu huynh ấy?”

Hoa Lộng Ảnh cười cười đẩy về châm biếm, cũng hỏi vặn lại: “Lăng tiểu thư, ngươi đi cầu Nguyệt Tương Tư cả mười năm cũng chỉ vì tàng hồn đàn của chàng thôi? Ngươi tìm hết mấy người Triệu lão bản về, chính là để cho họ nghe ngươi kể chuyện?”

Câu hỏi thứ hai, đêm nay Hoa Lộng Ảnh đã hỏi hai lần, nhưng cả hai lần Lăng Tiêu đều tránh không trả lời.

Trong lòng Vương Tùy Phong, Mã Hữu Thái tràn ngập nghi ngờ, chỉ là vẻ ngoài không thể hiện ra.

Vi, Tô hai người trao đổi một ánh mắt, cũng đều thấy có chút cổ quái — Lăng Tiêu vừa xuất hiện, mấy lần hữu ý vô ý nói tới việc tìm ba người Vương Tùy Phong, Mã Hữu Thái, Triệu Lão Thực tới là để nghe chính miệng họ kể ra sự việc xảy ra năm xưa. Lý do đó nghe thì có vẻ rất tự nhiên, cũng rất có lý, nhưng Hoa Lộng Ảnh lại liên tục nghi vấn, ngược lại như là trong vấn đề cực kỳ đơn giản này, có che giấu một thứ gì đó rất quan trọng.

Vi, Tô hai người đều thấy nghi hoặc, cảm giác như bên trong có một vấn đề then chốt nào đó hai người còn chưa nhìn thấu.

Hoa, Lăng hai người thì yên lặng đối diện hồi lâu, cũng không lên tiếng nữa.

Mọi người náo động cả một đêm cũng đã sớm thấy mệt mỏi, dần dần trầm mặc xuống, mỗi người có tâm tư riêng, nhắm mắt dưỡng thần. Mà bên ngoài trong trời tuyết, tiếng bước chân nặng nề mà thông thả của Hình Thiên vẫn vang vọng theo quy luật.

Cái đêm hai mươi năm trước, rốt cuộc ở Lai Quy khách *** đã xảy ra chuyện gì?

Hai mươi năm sau vào đêm nay, nơi đây sẽ xảy ra những chuyện gì?

Bên dưới sự thực mà mắt thường có thể nhìn thấy, có bao nhiêu khúc mắt, bao nhiêu chân tướng, giấu sau những lí do thoái thác của đời người, chôn vùi theo ký ức người đã mất không để lại dấu vết? Những người trước mắt, những gương mặt của họ hoặc già nua, hoặc quyến rũ, hoặc hèn mọn, trong từng khoảnh khắc không muốn ai biết tới, làm thế nào mà khai triển ra thành các loại diện mục khác nhau?

Trải qua biết bao suy nghĩ cùng thấp thỏm, cuối cùng ngọn đèn dần ảm đạm xuống.

Ngọn đèn ở trên nắp quan tài đã tắt tự bao giờ, chỉ còn lại ngọn đèn dầu trên bốn vách tường, ẩn phía sau chụp đèn, nhấp nhoe lúc sáng lúc tối.

Ánh tuyết màu xanh trắng xuyên qua song cửa rơi lên nóc nhà, giống một tầng nước đọng mỏng manh tản ra đều đều trên đỉnh đầu. Thủy quang ám muội huyền hóa ra vô số quang ảnh. Vô số cảnh tượng cổ quái kéo tới chồng chất, gút mắc lại thành nút chết trong tâm tư ngẩn ngơ.

Thanh niên áo xanh mang theo ngọn đèn lụa trắng, hồng y dạ xoa cười yếu ớt trong mưa máu, nam tử không đầu ôm theo đầu mình tiến từng bước tới gần, dưới ánh trăng lạnh liệt đôi mắt trong suốt nhưng không thể thấy sự vật...

Tô Vọng Ngôn ôm cái hộp kiếm bên trong đựng Thu Thủy, bất tri bất giác, bị hãm trong những giấc mơ nhạt nhòa.

Trong suy nghĩ của Tô Vọng Ngôn, cho tới giờ có lẽ chưa từng xuất hiện ‘Nguy hiểm’ và ‘Sợ hãi’. Ngay cả Hình Thiên đang canh giữ ở bên ngoài lúc này, ở trong mắt cậu nói không chừng chẳng khác gì mãnh thú đang đi dạo —— Vì Trường Ca nghe tiếng hô hấp kéo dài của cậu, nghĩ như vậy, sau đó yên lặng nở nụ cười.

(* ^ * đáng yêu vật vã ạ——)

.

Không biết qua bao lâu, trong tiếng tuyết tuôn rơi mơ hồ truyền đến tiếng chuông thanh thúy, như là đang hướng về phía Trường Nhạc trấn. Mọi người trong phòng không khỏi đều mở mắt. Gần hơn chút nữa, liền nghe như trong tiếng chuông có ai đó đang bước những bước cực nhẹ, cực nhanh tới gần.

Phút chốc Quân Như Ngọc nói: “Có người tới!”

Tất cả mọi người đều đại chấn tinh thần, đồng thời quay về phía cửa lớn bị quan tài lấp kín.

Không bao lâu sau, tiếng bước chân đó đã dừng trước cửa, tiếp đó là một loạt tiếng vang hỗn tạp ập đến, tiếng chuông, tiếng bước chân, tiếng đao xé gió...

Rồi đột nhiên ảm một tiếng, bên ngoài lại an tĩnh xuống.

Mọi người đang nhìn nhau, chợt nghe bên ngoài có người gõ vào cửa, đồng thời giương giọng hỏi: “Tô đại công tử! Tô đại công tử có bên trong không?”

Nghe giọng thì là một nữ tử.

Vi, Tô hai người liếc nhìn nhau, Tô Vọng Ngôn cũng cao giọng đáp: “Tô Vọng Ngôn ở đây, bên ngoài là ai?”

Người nọ à một tiếng, như là có ý vui mừng, rồi cười nói: “Tô đại công tử yên tâm, ta từ Điện Bắc tới, không phải là người Tô gia đâu! Mau mở cửa đi!”

Mã Hữu Thái sắc mặt vui mừng, thấp giọng nói: “Lẽ nào là Nguyệt Tương Tư?”, rồi vội vã xông về phía trước, hấp tấp chuyển quan tài ra.

Vừa mở rộng cửa, hương khí đã ủa vào, người bên ngoài phòng nhoáng qua, đã đứng ở cửa.

Người vừa vào Lai Quý khách *** là một phụ nhân trang nhã thản nhiên, trang phục quý giá, tư thái nghiêm mị, tai đeo minh nguyệt châu, tóc cài kim bộ diêu, trên hai cánh tay đều có một chuỗi chuông vàng, khi cử động không ngừng phát ra âm thanh thanh thúy. Một thân hoa phục, cho dù dưới ngọn đèn mờ ảo của đại đường khách *** cũng tỏa sáng tới độ khiến người ta hầu như không mở được mắt.

Mỹ phụ đó vừa vào cửa, đôi mắt đẹp đảo quanh, đường nhìn xoay chuyển giữa Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn, dừng ở trên người phía sau. Vừa mở miệng, chưa nói đã cười trước: “Công tử là Tô Vọng Ngôn?”

Tô Vọng Ngôn gật đầu.

Mỹ phụ đó vỗ tay cười nói “Quả nhiên không sai! Tô đại công tử, chúng ta đây đi thôi!”

Tô Vọng Ngôn còn chưa hiểu rõ ý đồ tới đây của nàng, nghe vậy liền ngẩn ra.

Mỹ phụ đó nói quá nhanh, cá tính lại nôn nóng, thấy Tô Vọng Ngôn không đáp thì vội cười nói ngay: “Công tử yên tâm, quái vật bên ngoài đã bị ta khống chế rồi!”

Lúc này mọi người mới chú ý phía sau nàng có một bóng người nằm sấp không nhúc nhích trên nền tuyết, bất ngờ chính là Hình Thiên không đầu. Lãng Tiêu kinh hô một tiếng, lao thẳng qua. Hoa Lộng Ảnh khẽ biến sắc, kim lòng không được định đứng dậy, nhưng vẫn không nhúc nhích, không biết là lo lắng Vong Thế cô nương cầm kiếm ngồi phía sau, hay là không muốn đứng lên.

Vi, Tô mấy người tuy có chút nghi hoặc, nhưng thấy nàng đã chế ngự được Hình Thiên, liền không nghi ngờ gì đều cho rằng mỹ phụ này là Nguyệt Tương Tư.

Trong lúc nhất thời, hầu như ai cũng nghĩ: Lẽ nào mỹ phụ nhân xinh đẹp cao sang này lại chính là chủ nhân Huyền Cảnh vô huyết vô tình trong truyền thuyết ư?

Đương lúc ai cũng ngạc nhiên, thì liền nghe Lãng Tiêu nén giận hỏi: “Người là ai? Sao lại làm vậy với huynh ấy?”

Mã Hữu Thái kêu lên thất thanh: “Người không phải Nguyệt Tương Tư ư?”

Mỹ phụ nọ cười khanh khách nói: “Ta nói mình là Nguyệt Tương Tư lúc nào?”

Mọi người thế mới biết, mỹ phụ này quả nhiên không phải là Nguyệt Tương Tư, cũng không biết là nên thất vọng hay nên thở phào, chỉ có Quân Như Ngọc run lên mi tiêm (lông mày sắc mảnh), sắc mặt trong nháy mắt có chút xấu xí.

Tô Vọng Ngôn tới gần hai bước hỏi: “Không biết tiền bối...”

Còn chưa nói xong, một làn gió thơm mát, cũng không thấy mỹ phụ đó có động tác gì chớp mắt đã tới trước mặt Tô Vọng Ngôn, cánh tay nhỏ nhắn cầm lấy tay phải của cậu, chẳng nói chẳng rằng kéo thẳng cậu ra ngoài. Tô Vọng Ngôn sợ quá, vội vã rút tay ra, nhưng mỹ phụ ngược lại thêm một tay nắm chặt lấy cậu.

Trong lòng Tô Vọng Ngôn thất kinh, nhưng miệng lại cười nói: “Không biết văn bối có chỗ nào đắc tội với tiền bối?”

Phụ nhân xinh đẹp trợn tròn mắt, cười sang sảng: “Công tử đâu có đắc tội ta lúc nào đâu? Không có không có, chưa từng đắc tội với ta!”

Tô Vọng Ngôn lại cười hỏi: “Văn tiền bối muốn dẫn văn bối đi đâu?”

Mỹ phụ sững sốt, lập tức dừng lại nhẹ nhàng vỗ tay một cái, khiến chuông vàng trên cổ tay rung loạn một trận. Nàng cười nói: “Tô đại công tử chớ hiểu lầm! Ta là Triệu Họa, là Huyền chủ phái ta tới tìm công tử!”

Lãng Tiêu nghe vậy run giọng nói: “Văn Nguyệt cô nương đâu... Nàng chưa tới sao?” hơi khựng lại, rồi vội hỏi: “Huynh ấy bị làm sao vậy? Huynh ấy bị thế này là sao?”

Triệu Họa vẫn cười: “Huyền chủ chỉ bảo ta tới Trường Nhạc trấn tìm Tô đại công tử, không nói gì khác.” Rồi lại đưa tay ra kéo Tô Vọng Ngôn: “Tô đại công tử, chúng ta mau đi thôi!”

Lãng Tiêu hét lên: “Người không thể đi được! Huynh ấy bị làm sao vậy? Người đã làm gì với huynh ấy?!”

Triệu Họa đột nhiên thu lại nụ cười, cả giận nói: “Người lại còn hỏi ta à? Người này đầu lia khỏi xác, không còn hồn phách, đã thành người chết từ lâu rồi, nhưng vẫn có thể hành động như thường, rõ ràng là kết quả của việc miễn cưỡng tiến hành Phản Hồn thuật! Người này bị làm Phản Hồn thuật, trong người còn một phần tàn hồn chưa tan, lâu dài biến thành lệ khí, hành động của hắn hoàn toàn bị cổ lệ khí đó chi phối,

nhất định là giết người khắp nơi! Ta hỏi người, đây là có chuyện gì? Nếu không phải ta tới kịp thì chỉ sợ các người không còn mạng mà ra khỏi gian nhà này nữa rồi!”

Lăng Tiêu nhất thời nghẹn lời.

Triệu Họa trở mặt nhanh như lật sách, xoay người lại, còn xóa hết vẻ giận dữ, xảo tiểu thiện hề (QT: khéo cười tươi đẹp làm sao), nói với Tô Vọng Ngôn: “Phản Hồn thuật là bí thuật độc môn của Huyền chủ, ta cũng chỉ biết chút đại khái mà thôi. Cũng may ta thường ra ngoài làm việc, Huyền chủ từng truyền vài biện pháp khẩn cấp cho ta. Có điều, biện pháp này của ta chỉ có thể tạm thời áp chế hấn trong thời gian một nén nhang, hết thời gian thì ngay đến ta cũng bó tay!”

Lăng Tiêu nghe xong lời đó, biết ‘Lạc Tây Thành’ vô sự, thở phào nhẹ nhõm.

Lại nghe bên cạnh có người hừ khê một tiếng: “Lăng tiểu thư, mặt mũi người cũng lớn lắm, dự được Nguyệt Tương Tư dạy cho người cả bí thuật độc môn.”

Khi Triệu Họa vào nhà, trừ nói chuyện với Tô Vọng Ngôn thì chưa từng nhìn tới ai khác, lúc nhìn theo tiếng nói, thì thấy Hoa Lộng Ảnh bị Vong Thế cô nương kia ép ngồi sát vào tường. Lập tức ngẩn ra, chần chờ nói: “Người... người cũng là...” chỉ nói phân nửa, rồi ngay lập tức lại chuyển đề tài: “Vị phu nhân này thật xinh đẹp.”

Hoa Lộng Ảnh biết nàng đã nhìn thấu thân phận mình, hờ hững không đáp, chỉ nhìn Lăng Tiêu có vẻ dăm chiêu.

Tô Vọng Ngôn hỏi dò: “Bà nói là Nguyệt Tương Tư nhờ bà tới tìm ta? Nguyệt tiên bối tìm ta làm gì? Sao mà biết được ta ở Trường Nhạc Trấn?”

Triệu Họa cười nói: “Ta chỉ biết rằng bữa trước có người gửi một phong thư tới Huyền Cảnh nói, đại công tử bởi vì trộm một thanh kiếm nào đó khỏi Kiếm các của Tô gia, gây ra đại họa, Tô gia muốn bắt cậu về trị tội; còn nói Tô đại công tử đang bị vây ở Trường Nhạc trấn ngoài thành Lạc Dương, chỉ có Huyền chủ mới có thể cứu, Huyền chủ nếu muốn cứu người thì xin hãy lập tức tới Trường Nhạc trấn.”

Tô Vọng Ngôn và Vi Trường Ca không khỏi cùng nhìn về phía Quân Như Ngọc, trong lòng đều nghi ngờ là hấn lắm. Quân Như Ngọc chỉ mỉm cười nhìn lại, trên gương mặt vàng bủng không gợn chút sợ hãi.

“Huyền chủ đọc bức thư đó xong, vốn không để ý tới, nhưng sau khi phái người nghe ngóng thì trên giang hồ quả nhiên đã sôi sục lên rồi, người người đều nói Tô đại công tử gây ra đại họa, Tô gia đang công khai truy tìm tông tích của đại công tử. Bởi vậy Huyền chủ bảo ta chạy tới đây xem, nói rằng nếu thật sự ở đây thì mời công tử cùng ta tới Huyền cảnh một chuyến.”

Ánh mắt Lăng Tiêu sáng lên, cấp thiết hỏi: “Chúng ta thì sao?”

Triệu Họa suy nghĩ một chút, cười cười: “Huyền chủ chỉ muốn ta đưa Tô đại công tử trở lại, không nói rằng cấm mang những người khác.”

Vi Trường Ca cười nói: “Đã vậy ta đương nhiên phải đi cùng Vọng Ngôn rồi.”

Triệu Họa hỏi những người còn lại: “Vậy các người thì sao?”

Vương Tuyền Phong và Mã Hữu Thái thấp giọng thảo luận thật nhanh, rồi cùng lên tiếng: “Chúng ta cũng đi.”

Chỉ có Triệu Lão Thực lúng túng nói: “Ta đây xương cốt già nua rồi, vẫn nên quay về căn nhà nát sống tự tại thì hơn.”

Triệu Họa vừa định nói gì, liền nghe xa xa có ba tiếng huýt sáo dài, sắc mặt Vi Trường Ca trầm xuống, bước nhanh vài bước tới cạnh cửa, rồi cũng cắn môi huýt một tiếng.

Mọi người không biết xảy ra chuyện gì, đều đứng hết lên.

Ở đầu kia của con phố, một người một ngựa vội vàng phi tới.

Tô Vọng Ngôn nhẹ nhàng ‘A’ một tiếng, nói: “Kia chẳng phải Vi Kính hay sao?”

Vừa nói xong người đã tới gần, Vi Kính ở trên ngựa thấy vết thương trên cánh tay Vi Trường Ca, kinh hô: “Bảo chủ, ngài bị thương?”

Ngựa còn chưa đứng ổn, người đã nhảy xuống, phía sau hắn có một bóng đen đồng thời bay lên, cũng nhảy xuống đất, trong miệng không biết kêu gì đó lao thẳng về hướng Tô Vọng Ngôn. Vi Trường Ca cả kinh, kéo Tô Vọng Ngôn lùi lại vài bước.

Người nọ lao vào khoảng không, thân hình khựng lại, đột nhiên òa khóc thật lớn, kêu ầm ĩ: “Thiếu gia! Là ta đây! Là ta!” —— nhờ ánh tuyết nhìn qua thấy hóa ra là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi mập mạp, dáng vẻ tiểu tử. (gã sai vật)

Tô Vọng Ngôn cả kinh nói: “Tô Từ, sao ngươi lại tới đây?”

Vi Kính khinh miệt nói: “Bảo chủ, Tô đại công tử, ta là gặp phải hắn trên đường! Tiểu quỷ này bán chủ cầu vinh!”

Vi Trường Ca ho nhẹ một tiếng.

Vi Kính hiểu ý, nhưng vẫn trừng mắt nhìn Tô Từ, lúc này mới hỏi: “Bảo chủ, cánh tay của ngài bị làm sao vậy?”

Vi Trường Ca nói: “Không có gì đáng ngại.”

Y nhìn hai người họ một chút, hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao các ngươi đều tới đây?”

Vi Kính nói: “Ngày đó ở Cẩm Thành ta phụng lệnh bảo chủ, cưỡi mã xa dẫn dắt truy binh của Tô đại hiệp và Tô gia. Mấy ngày trước, ta phát hiện có rất nhiều người trong võ lâm không biết vì sao đột nhiên hướng về phía Trường Nhạc trấn. Ta nghĩ, người của Tô gia dù sao cũng đã bị ta dẫn đi xa, lo lắng sự an toàn của bảo chủ nên liền rút ra đi tới Trường Nhạc trấn hội hợp với ngài. Ai ngờ tới gần đây thì chạm mặt với tên Tô Từ bán chủ cầu vinh này đang bồi hồi trên đường. Hỏi hắn, hắn nói là Tô đại hiệp phái hắn tới thám thính trước, đến để thăm dò hành tung của Tô đại công tử!”

Tô Từ căm giận nói với hắn: “Có ngươi mới bán chủ cầu vinh ý!”

Ồn ào xong, chuyển hướng Tô Vọng Ngôn, giơ tay áo lên vừa lau nước mắt vừa nói: “Đại thiếu gia, chuyện không liên quan tới ta! Đều do Vi Kính, hắn không biết đánh xe thì đừng có học người ta đánh xe, đi chậm rì rì! Lão gia nói, tính tình thiếu gia nóng vội, cho tới giờ chạy đâu cũng như lửa cháy tới nơi, sao lần này lại chậm vậy? Biết ngay bên trong xe không có ai, lão gia nói, chúng ta làm bộ bị hắn dẫn dắt rồi đi, quay lại sẽ nhìn xem hắn đi đâu lĩnh công với Vi bảo chủ, chỉ cần tìm được Vi bảo chủ, không sợ không tìm thấy Thiếu gia.” Nói tới đây liền lườm Vi Kính: “Hừ, đắc ý cái gì? Ngươi vừa tới phương Bắc thì đã bị Tô gia chúng ta theo dõi rồi!”

Khóe miệng Vi Kính giật giật, nhưng may mà trời tối không dễ dàng bị ai nhìn rõ biểu tình trên mặt.

“Đầu tiên lão gia cho rằng Vi bảo chủ và thiếu gia là ở Lạc Dương, tới gần Lạc Dương lại phát hiện rất nhiều người trong võ lâm đều tới Trường Nhạc trấn này. Lão gia nói...”

Tô Từ đột nhiên dừng lại.

Tô Vọng Ngôn nói: “Cha nói gì?”

Tô Từ nhìn cậu một cái, ấp a ấp úng: “Lão gia nói, xem ra hơn phân nửa lại là thiếu gia ở ngoài gây ra chuyện, thật là một đứa con chẳng ra gì... Lão gia còn nói, lần này bắt thiếu gia về, nhất định nghiêm phạt thật nặng, không chút lưu tình...”

Lần này đến phiên Tô Vọng Ngôn không biết dùng biểu cảm gì cho xong.

Tô Từ vẫn tiếp tục nói ——

“Bên cạnh lão gia chỉ mang theo bảy, tám người, trong đó có ta cước trình nhanh nhất, lão gia sai ta tới trước Vi Kính xem có đúng là thiếu gia ở đây không. Còn lão gia thì quay về Tô gia mang đầy đủ người thì sẽ tới. Ta đương nhiên không thể bán đứng thiếu gia, nhưng nếu là tùy tiện nói dối thì lão gia nhất định

không tin, vậy nên ta mới quanh quẩn bên ngoài thôn trấn. Ta vừa quyết định, dù cho lão gia phạt ta, ta cũng phải tới báo cho thiếu gia biết, thì lúc đó Vi Kính tới, mới nói hai câu đã mắng chửi người ta, nói ta bán chủ cầu vinh!”

Nói tới đây, Tô Từ ủy khuất cực kỳ, kêu một tiếng ‘Thiếu gia’ rồi lại nước mắt lưng tròng nhào về phía Tô Vọng Ngôn. Còn chưa tới gần được góc áo Tô Vọng Ngôn lại đột nhiên nhớ tới Tô Vọng Ngôn ưa sạch sẽ, bất đắc dĩ đành vòng qua bên cạnh ôm đùi Vi Kính gào khóc.

Tô Vọng Ngôn xoa xoa thái dương, hét lên: “Đừng khóc nữa! Ta hỏi người, người của Tô gia đại khái lúc nào sẽ tới?”

Tô Từ đứng phắt dậy, lau lau nước mắt, nói: “Chỉ sợ là sắp tới rồi.”

Tô Vọng Ngôn quay đầu lại nhìn Vi Trường Ca một chút, nói: “Việc này không thể chậm trễ, chúng ta mau đi thôi!”

Vi Trường Ca gật đầu, quay đầu lại nhìn những người khác một chút: “Mọi người ra khỏi Trường Nhạc trấn rồi tính tiếp.”

Mọi người đều đồng ý, chỉ còn Hoa Lộng Ảnh không lên tiếng.

Vi Trường Ca hòa nhã hỏi: “Lạc phu nhân, người có muốn tới Huyền Cảnh một chuyến với chúng ta không?”

Hoa Lộng Ảnh lặng lẽ trong chốc lát, đột nhiên nhìn Lăng Tiêu cười nói: “Được. Ta đi cùng các người. Ta thật muốn xem Nguyệt Tương Tư chuẩn bị đối phó với ta thế nào.”

Về mặt Lăng Tiêu không thay đổi, im lặng không nói.

Mọi người cùng nhau đi về phía đông của con phố, vừa tới cuối phố liền nghe được xa xa có tiếng vó ngựa đang phi nhanh tới, khiến mặt đất bên dưới rung lên nhẹ nhẹ.

Tô Từ nức nở nói: “Hong rồi! Là lão gia đem người tới!”

Vi Trường Ca trầm giọng nói: “Mau quay lại, đi từ phía tây!”

Tô Vọng Ngôn hơi gật đầu, đoàn người vội đổi hướng, còn chưa đi tới đầu tây của con đường đã thấy, bên ngoài một đám có một con hỏa long đang lượn trên mặt tuyết. Nhìn kĩ lại thì hóa ra là một đội ngũ thật dài do vô số ngọn đuốc tạo thành, hỏa quang tận trời, mấy trăm người trong tay cầm đao kiếm, giờ cờ xí đủ loại kiểu dáng, hùng hổ tiến về phía này.

Mọi người đứng ở đầu tây trường nhai đều ngạc nhiên, nhớ tới vừa rồi Vi Kính và Tô Từ có nhắc đến rất nhiều người trong võ lâm đều tới Trường Nhạc trấn, nói vậy trước mắt chính là những người này rồi, chỉ là không biết họ tới đây làm gì.

Đạo mắt đội ngũ hùng hậu đó đến mặt mũi cũng có thể nhìn thấy mơ hồ. Liền nghe bên kia bỗng nhiên âm ỉ lên, rất nhiều thanh âm kêu: “Phi thiên dạ xoa!”, “Là Phi thiên dạ xoa!”, lại có rất nhiều người la lớn những khẩu hiệu như: “Giết mục ta!”, “Vi ân sư tuyết hận!”, “Các huynh đệ, giết Hoa Lộng Ảnh, báo thù cho trang chủ!”

Hoa Lộng Ảnh nghe thấy chỉ cười nhạt.

Lúc này Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn mới hiểu được, hóa ra những người này đều là kẻ thù mà năm xưa Hoa Lộng Ảnh tới Trung Nguyên đã chuốc oán, tuy rằng hai mươi năm đã qua, nhưng những người này vẫn không quên mối hận thấy bạn bị giết, lúc này không biết từ đâu mà biết được Hoa Lộng Ảnh cư trú tại trấn nhỏ này, liền kết thành đội ngũ tới báo thù.

Lúc này, song phương chỉ cách nhau hơn mười trượng, đội ngũ bên kia có người tinh mắt, xa xa trông thấy bên này có hai hoa phục công tử, tựa hồ là Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn, đầu óc mơ hồ, vội hô quát đồng bạn, đội ngũ liền đứng ở cách trấn không xa. Trong đó có người la lớn: “Phía trước hình như là Vi bảo chủ và Tô đại công tử?”

Vi Trường Ca, Tô Vọng Ngôn nghe được tiếng vó ngựa phía tây càng lúc càng gần, không dám lên tiếng trả lời. Vi Trường Ca nói “Mau lui lại!”, mọi người liền chạy nhanh dọc theo trường nhai, lui trở về phía trước

Lai Quy khách ***, còn chưa kịp thở một hơi, chợt nghe những tiếng vang sàn sạt nhỏ vụn. Tất cả không hện mà cùng nhìn về phía mặt đất, chỉ thấy Hình Thiên nắm lại hai tay, lưng hơi phập phồng, như là định đứng dậy, sau đó lại như là dùng hết khí lực, nằm dưới đất bất động. Mọi người thấy tình cảnh đó không khỏi đều căng thẳng trong lòng. Vi Kính và Tô Từ vừa chạy tới, hoàn toàn không biết chuyện trước đó ở trong ***, thấy thi thể không đầu đó rục rịch, không nhận được đồng thanh kêu lên kinh hãi: “Đây là cái gì?!”

Vi Trường Ca, Tô Vọng Ngôn cũng không kịp nói rõ với họ, chỉ nhìn về phía Triệu Họa.

Triệu Họa tiến lên một chút, sắc mặt ngưng trọng, xoay người vội la lên: “Tô đại công tử, chúng ta mau đi thôi, một lát nữa ‘hắn’ sẽ tỉnh lại!”

Không lâu sau, tiếng ồn đến từ hai phía càng lúc càng gần hơn, một đoàn là người trong võ lâm tới tìm Hoa Lộng Ảnh báo thù, đã chặn kín một đầu tây của trường nhai, mặc dù không dám tiến về phía trước, nhưng tiếng đánh trống hò reo càng lúc càng lớn, có thể thấy được là tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Nhất thời, trong lòng mỗi người đều bị phủ một tầng bóng ma —— hai bên lối ra đều đã bị vây kín, trước mắt vô cùng cấp bách là Hình Thiên sắp tỉnh, vô luận đi về phía đông hay tây đều không thể tránh được phiền phức một phen, đoàn người này của họ liệu có thể ra khỏi Trường Nhạc trấn trước khi Hình Thiên tỉnh lại hay không?

Vi Trường Ca cười khổ một chút, nhìn về phía Tô Vọng Ngôn: “Chúng ta đi hướng đông, hay hướng tây?”

Lại nghe một người thản nhiên nói: “Không đi phía đông, cũng không đi phía tây.”

Quân Như Ngọc cười như không có việc gì, đi vào khách ***, tới góc tường ở mặt đông bắc rồi đứng lại, khom lưng kéo lên một khối lớn trên sàn nhà.

Dưới sàn nhà, nhất thời lộ ra một lối vào vuông vắn rộng ba thước.

Quân Như Ngọc tiện tay gỡ một cái đèn ***g trên vách xuống, xoay người lại cười nói: “Đi thôi, địa đạo này thông ra tận bên ngoài thôn trấn, khi chúng ta ra ngoài phải cẩn thận chút, đừng để bị người khác phát hiện.”

Mấy người Mã Hữu Thái ngẩn ra một lúc, rồi đều mừng như điên, cũng không hỏi nhiều mà lần lượt chui vào hầm ngầm.

Tô Vọng Ngôn nhìn Hình Thiên bên ngoài một chút, lại nhìn về phía đầu đường, nói: “Chúng ta đi rồi thì họ sẽ làm thế nào?”

Hoa Lộng Ảnh nhẹ giọng than thở: “Tô đại công tử, chàng mà tỉnh lại cũng không ra khỏi phương viên ba dặm của Trường Nhạc trấn. Một người trong chúng ta mạo hiểm đi ra ngoài, bảo những người bên ngoài nhanh chóng rời đi là được.”

Lăng Tiêu cười như không cười: “Biện pháp hay lắm, sao Hoa tỷ tỷ không đi ra nhỉ?”

Hoa Lộng Ảnh lạnh lùng nhìn nàng, chậm rãi nói: “Lăng tiểu thư, người một chút cũng không thay đổi. Ta không ra đó, đơn giản là vì ta mà ra thì những người này chắc chắn sẽ không đi. Họ mà không đi thì không biết sẽ lại có thêm bao nhiêu người chết ở đây. Người thì sao? Mấy năm nay người tìm nhiều người như vậy tới, từng người từng người đều chết ở đây, lẽ nào người chưa từng nghĩ tới đó cũng là mạng người sao?”

Lăng Tiêu biến sắc, cười lạnh nói: “Hoa tỷ tỷ, người nói thì hay lắm —— năm xưa khi người giết người thống khoái như thế, có từng nghĩ tới những lời này không?”

Từ lần đầu gặp Lăng Tiêu, Tô Vọng Ngôn vẫn đồng tình với nàng là một nữ tử cuồng dại đáng thương, nhưng lúc này nghe xong những lời của Hoa Lộng Ảnh thì chợt thấy phản cảm, xoay người thương lượng với Vi Trường Ca vài câu, gọi Vi Kính, Tô Từ tới căn dặn một chút, kể lại những điểm quan trọng của tình huống lúc này, phân phó hai người chia hai hướng ra cửa khuyên hai đạo nhân mã bên ngoài lui đi.

Tô Từ Vi Kính đáp ứng, ra ngoài đi về hai hướng đông tây.

Đợi khi tất cả đã xuống địa đạo, Vi Trường Ca và Quân Như Ngọc đi sau cùng, Vi Trường Ca đi tới lối ra, hơi có chút suy nghĩ mà thấp giọng cười: “Như Ngọc công tử chuẩn bị thật chu đáo.”

Quân Như Ngọc nhún vai một cái, xòe tay ra —— nhìn hắn lúc này, là một hán tử trung niên mắc bệnh nguy kịch, xanh xao vàng vọt, làm ra động tác này nhẽ ra sẽ khiến người ta thấy thô tục, nhưng không biết vì sao, lại khiến người ta thấy tiêu sái lưu sương —— Quân Như Ngọc cười nói: “Lăng tiểu thư cam nguyện ở ngoài chờ chết cùng quái vật kia, nhưng ta thì cho tới bây giờ chưa từng nghĩ vậy.”

Vi Trường Ca nhìn một chút từ lối ra mơ hồ xuất hiện ngọn đèn, bỗng đứng, cũng học dáng vẻ của hắn, lộ ra một nụ cười không thể gọi là cao nhã.

* ^ * đạo này ta làm có nhanh ko? Chẳng qua rõ ràng vì đoạn về sau hay hơn nên làm cũng hứng thú hơn chút :”>

17. Chương 16

Ngoại trừ Triệu Lão Thực vừa ra khỏi Trường Nhạc trấn liền tự về nhà, thì tám người còn lại đều đi theo Triệu Họa trên con đường hướng về phía Huyền Cảnh. Rõ ràng là khí trời giá rét ngày đông, nhưng vừa vào Điện Cảnh, liền thấy tràn ngập trước mắt là thanh sơn tú thủy, phồn hoa như gấm, ấm áp như xuân. Cảnh quan phong tự đều khác hẳn với Trung Nguyên, nhưng mọi người cũng không có tâm trí đâu để thưởng thức, chỉ đi thật vội vã.

Dọc theo đường đi, mặc cho Lăng Tiêu ép hỏi thế nào, Vi, Tô hỏi khéo ra sao, Hoa Lộng Ảnh chỉ quyết định không nói một câu. Dần dần mọi người cũng không nhắc lại chuyện cũ nữa, chỉ chờ gặp Nguyệt Tương Tư rồi sẽ tính tiếp.

Không tới mấy ngày đã đến trước một tòa núi mệnh môn, Triệu Họa dẫn đường, đoàn người bỏ lại xe ngựa, đi bộ theo sơn đạo. Lại đi thêm hai ngày, tới hoàng hôn hôm nay thì mọi người vòng qua một sơn cốc, chợt thấy đỉnh núi trùng trùng điệp điệp hiện ra trước mắt.

Trong rừng dưới núi đầy kỳ hoa dị thảo, lưu thủy minh giản (nước chảy suối róc rách), như giữa mùa hè. Nhưng giương mắt lên nhìn sẽ thấy nửa trên đỉnh núi đều bị tuyết trắng bao trùm, từng ngọn núi từng hòn đá đều tản ra hàn ý lạnh thấu xương.

Triệu Họa dẫn mọi người lên nửa chừng núi, Lăng Tiêu đã quen đường tới trước một tảng đá lớn liền tự giác dừng lại.

Triệu Họa cười nói: “Tới rồi.”

Tô Vọng Ngôn phóng mắt nhìn xung quanh chỉ thấy toàn dốc cùng khe, vực tuyết mệnh môn cuộn cuộn, khung cảnh hùng vĩ, nhưng không thấy có phóng ốc nào. Tô Vọng Ngôn kinh ngạc nói: “Đây chính là Huyền Cảnh?”

Triệu Họa cười cười, nói: “Đây cũng không phải là Huyền Cảnh, nhưng năm xưa Huyền chủ từng lập lời thề không được lướt qua tảng đá này. Nếu có người vi phạm thì sống chết tự chịu trách nhiệm. Kỳ thực là dù có người vượt qua tảng đá lớn này nhưng không được Huyền chủ cho phép thì cũng không vào được Huyền Cảnh.”

Vi Trường Ca mỉm cười nói: “Thì ra là thế. Vậy nếu có người muốn thông tin với bên trong thì phải làm sao?”

“Điều này dễ thôi, chỉ cần đứng ở chỗ này nói rõ ý đồ đến, nếu tất yếu thì tự nhiên sẽ có người ra tiếp đãi —— lá thư báo tin cho Huyền chủ về việc Tô Đại công tử xảy ra chuyện là được người ta đem đến đặt trên tảng đá này.”

Triệu Họa vỗ tay cười nói: “Được rồi, mang mọi người tới đây là ta xong nhiệm vụ rồi, mời các vị chờ ở đây, ta đi vào thông báo.”

Lăng Tiêu hỏi: “Vậy tới khi nào Nguyệt cô nương mới ra gặp chúng ta?”

“Điều đó khó mà đoán chắc được, mặc dù ta mang mọi người tới, nhưng không biết Huyền chủ có gặp hay không hay chỉ đồng ý gặp Tô Đại công tử thôi! Mọi người nghỉ ngơi ở đây, có thể hai ba ngày, có thể năm bảy ngày, nếu Huyền chủ muốn gặp các vị thì tự nhiên sẽ ra!”

Triệu Họa cười khanh khách, xoay người rời đi, bóng dáng hoa lệ tới chói mắt đó đi xa dần trong tiếng chuông vui tai.

Lưu lại mọi người đứng bên tảng đá, đợi thật lâu cũng không thấy có ai đi ra.

Mã Hữu Thái cười khổ: “Nguyệt Tương Tư này cũng cao giá thật! Chẳng nhẽ thật sự bắt chúng ta ở ngoài này chờ dăm bảy ngày sao?”

Lăng Tiêu xoay người đi tới bên đường, tìm một tảng đá hơi lớn một chút kéo ra ngồi xuống. Mọi người không biết còn phải đợi bao lâu, cũng học theo nàng tìm tảng đá ngồi xuống. Hoa Lộng Ảnh không sợ lạnh, cởi áo choàng trên người xuống trải dưới đất ngồi ngay tại chỗ.

Lại đợi một hồi, sắc trời đã chậm rãi mờ tối, cái lạnh giá cũng càng sâu, xa xa trong núi thỉnh thoảng truyền tới tiếng dã thú tru lên. Tô Vọng Ngôn nhíu mày, nhỏ giọng nói vài câu với Vi Trường Ca, hai người sóng vai đi xuống núi, khoảng nửa canh giờ sau ôm một bó củi lớn về trước tảng đá. Tô Vọng Ngôn đắp củi thành một đống, rồi dùng lửa đốt.

Chỉ chốc lát sau, ngọn lửa đã nổ lép bép, chiếu sáng nền tuyết.

Mọi người đợi tới nửa đêm, hàn khí càng thấu xương, Nguyệt Tương Tư vẫn không lộ diện.

Bên kia cửa tảng đá, quần sơn vạn hác mọi vật im ắng. Nhất Huyền Cảnh trong truyền thuyết ẩn thân trong ngọn núi tuyết không bao giờ tan, không thể biết được, cũng không thể tìm ra, như một giấc mộng hư vô, một ánh trăng dưới nước.

Tô Vọng Ngôn nâng mắt lên, thấy Quân Như Ngọc đang nhìn về phía này liền nói: “Như Ngọc công tử, có một số việc ta còn chưa rõ lắm.”

Quân Như Ngọc cười cười, chỉ nói: “Người hỏi đi, ta trả lời.”

Tô Vọng Ngôn nghĩ qua một chút, hỏi: “Bắt đầu từ chuyện hội thơ ngắm hoa đều là công tử an bài?”

Quân Như Ngọc gật đầu một cái: “Là ta.”

Tô Vọng Ngôn nói: “Người di chuyển gian nhà tranh đó đi cũng là Quân công tử?”

Quân Như Ngọc lại gật đầu một cái nói: “Là ta.”

Tô Vọng Ngôn nói: “Ta không hiểu vì sao hai người phải làm vậy?”

Lúc trước hai người Mã, Vương đã nghe Vi Trường Ca kể lại chuyện đã xảy trên đường tới Trường Nhạc trấn, cũng đều có rất nhiều nghi vấn, lúc này liền không xen miệng mà chỉ lắng lắng ở một bên nghe cuộc đối thoại của ba người họ.

Quân Như Ngọc mỉm cười nói: “Nếu Tô Đại công tử hỏi, ta cũng đành nói thật. Sự tình ban đầu, là Lăng tiểu thư tới Yên Vũ lâu tìm ta.”

Lăng Tiêu trầm tĩnh tiếp lời: “Tô Đại công tử, năm ấy ta ở ngoài cửa Tô gia quỳ đã lâu, nhưng Tô đại hiệp vẫn không chịu cho ta gặp Tam công tử, ta chỉ biết đời này ta không thể gặp Tam công tử nữa rồi. Mấy năm đó, ta phiêu bạt khắp nơi vẫn không tìm được biện pháp khác, tới Huyền Cảnh mấy lần, Nguyệt Tương Tư cũng không chịu gặp ta. Ta đã gần như mất hết hy vọng, thì đúng lúc này, ta nghe người ta nói tới Như Ngọc công tử của Giang Nam Yên Vũ lâu là người thông minh nhất thiên hạ, vì vậy liền tới cửa cầu Như Ngọc công tử.”

Quân Như Ngọc cười nói: “Việc Lăng tiểu thư muốn làm ta cũng không nghĩ ra cách nào. Nhưng ta nghe Lăng tiểu thư kể lại việc lúc trước gặp Nguyệt Tương Tư và Tô tam công tử thế nào, thì lại nghĩ tới một biện pháp, có thể tìm được Tô tam công tử.”

Nói tới đây, rót một chén rượu, hớp một ngụm nhỏ, nói tiếp: “Cách của ta là, bước đầu tiên phải gọi đủ sự hiếu kỳ của Tô Đại công tử, để người chủ động nhúng tay vào chuyện này.

Đầu tiên ta thiết kế để Lăng tiểu thư chờ ở nơi người ắt phải đi qua, giả vờ như là ngẫu nhiên gặp, nhờ người mang thư cho Tô tam công tử hộ nàng. Thế nhưng Đại công tử liên tục du lịch khắp nơi, muốn biết được hành tung của người thực không dễ. Không còn cách nào khác, ta đành phải lấy danh nghĩa ‘Quân Như Ngọc’ để đưa thiệp mời. Ta biết, có ‘người thông minh nhất thiên hạ’ làm chủ, Tô công tử nhất định sẽ đến. Sau đó, ta liền để người ta giả trang thành Quân Như Ngọc xuất hiện tại Mai Viên Nhã Tập, Tô công tử quả nhiên không đợi hết tiệc đã mất hứng ra về.”

Vi Trường Ca nói: “Ngày ấy người tham gia Mai Viên Nhã Tập đều là danh sĩ thiên hạ, công tử để người khác đóng giả, không sợ ngày sau người trong thiên hạ cười nhạo Như Ngọc công tử hữu danh vô thực sao?”

Quân Như Ngọc cười vẻ không để ý: “Bất quá là lợi lộc hiện tại, hư danh về sau, người khác cười là việc của người ta, ta sống cuộc sống của ta, có gì liên quan đâu?”

Tô Vọng Ngôn hừ lạnh một tiếng.

“Ta tính thời gian sai người phá hủy cầu gỗ, Tô Đại công tử vì phải đi đường vòng tắt sẽ không có chỗ qua đêm, mà mấy dặm xung quanh đó cũng chỉ có một gian nhà tranh kia. Ta vốn nghĩ là, Tô Đại công tử nhất định sẽ tới chỗ Lăng Tiêu tá túc. Không ngờ Tô Đại công tử lại qua loa như thế, còn tùy tiện tìm gốc cây dựa vào để ngủ.”

Quân Như Ngọc dừng một chút, cười nói: “Tô Đại công tử, chỉ riêng chuyện đó thôi, Quân Như Ngọc cũng phải bội phục người.”

Tô Vọng Ngôn hơi lộ ra chút ý cười.

“Cũng bởi vì điều đó, trong lúc cấp bách đành phải dùng chút thủ đoạn giả thần giả quỷ, dẫn Tô công tử đi theo ta tới gian nhà tranh ——“

Tô Vọng Ngôn nhìn lại ánh mắt của hắn, Vong Thế cô nương đang ngồi bên cạnh Quân Như Ngọc cười với cậu.

“Nàng là thị nữ của ta, Thạch huynh mà đêm đó Tô công tử thấy thì là thị vệ ở Yên Vũ lâu, thuở nhỏ đã tập súc cốt công (co rút xương), cho nên vóc người thấp bé. Hai người họ đều giỏi khinh công, bởi vậy hành động cực kỳ mau lẹ. Đây là một nước cờ mạo hiểm, có rất nhiều kẻ hở, hướng chi, Lạc Dương Tô Đại công tử lại là người thế nào? Ta sợ không thể gạt được, liền tiện thể mượn tên của Chu Tam Nương để dùng. Chuyện của Chu Tam Nương đó là sự thật, chỉ có điều, trước đó ta cũng chỉ nghe vị lão tiên sinh kia kể qua một lần ở Mai Viên Nhã Tập —— chỉ cầu thật thật giả giả, hư thư thực thực, có thể lừa được Tô Đại công tử.

Ta đã giả thần giả quỷ, đơn giản là diễn kịch phải diễn tới cùng, bởi vậy Đại công tử vừa rời đi ta lập tức sai người hủy gian nhà tranh kia đi. Sau đó nếu người nổi lên lòng nghi ngờ, quay lại kiểm tra, thứ nhất là không tìm được đầu mối, thứ hai là cũng có thể làm nghi hoặc trong lòng người càng thêm sâu. Ta chặt đi ba cây liễu ở sườn núi Diêm Vương cũng là vì nguyên nhân đó.”

Về mặt Tô Vọng Ngôn buồn nản, than thở: “Người biết ta thích nhúng mũi vào chuyện của người khác, nếu phát hiện gian nhà tranh không còn, lại không tìm được đầu mối gì, sẽ càng khẩn cấp đi tìm Tam thúc để giải nghi hoặc trong lòng...”

Quân Như Ngọc cười cười, nói: “Người trong thiên hạ đều biết Đại công tử cao thượng.”

Tô Vọng Ngôn cười khổ nói: “Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với gian nhà tranh? Sao lại đột nhiên xuất hiện, rồi đột nhiên biến mất?”

Quân Như Ngọc nghe vậy cười cười “Không biết Tô công tử và Vi bảo chủ có lưu ý tới địa thế của sườn núi đó, là hai đầu gồ cao, trung gian lõm xuống không?”

Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn đồng thời gật đầu.

“Kỳ thực nói ra cũng rất đơn giản, cứ cách ba trượng đóng một cọc gỗ nhọn, độ cao bằng với chỗ cao nhất của sườn núi, sau đó dùng tấm ván trải ngang trên cọc gỗ, phủ một lớp đất lên, gian nhà tranh đó ta dựng trên tấm ván. Trời tối u ám, nhìn qua không dễ phát hiện sự khác thường. Khi có người đi lên, tiếng đặt chân vang lên có chút trống rỗng, nhưng Tô Đại công tử gặp người quen cũ, trong lúc tâm tình rối loạn, có lẽ là không lưu ý tới những điều này. Chờ Tô Đại công tử đi rồi, ta lập tức sai người hủy gian nhà tranh và cọc gỗ này. Một tháng sau hai vị tới chỗ đó, chỗ đóng cọc đã sớm bị cây cỏ che khuất rồi, mà cho dù lúc đó bụi cỏ có bị đè gãy một chút thì cũng sớm không thể nhìn ra.”

Vi, Tô hai người liếc nhau, không khỏi đều bật cười.

Tô Vọng Ngôn cười nói: “Thì ra là thế, vậy mà khiến người ta đau đầu suy nghĩ không biết bao nhiêu buổi tối!”

Quân Như Ngọc cười khê: “Sau đó quả nhiên Đại công tử nghi ngờ, tuy rằng không quay lại gian nhà tranh, nhưng trở về Cẩm Thành. Việc về Chu Tam Nương là thiên chân vạn xác, vốn ta cũng không sợ người đi điều tra. Không ngờ, người lại vừa vặn gặp phải tên danh sĩ kia, đụng phải chính chủ, khiến ta bớt không ít công sức!”

Đến đây mọi chuyện thuận lợi một cách kỳ lạ. Ta biết Nguyệt Tương Tư đối với Tô tam công tử hữu tình, Tô tam công tử yêu quý người cháu này hơn tính mạng, với biểu hiện của Đại công tử, chỉ cần Tô tam công tử còn sống, người nhất định mời ông ấy ra mặt giúp đỡ Lăng Tiêu. Dựa theo kế hoạch nguyên bản của ta, tốt nhất là người có thể mời được Tô tam công tử ra, nếu vậy ta sẽ an bài Lăng Tiêu đón hai người ở giữa đường, rồi đi thẳng tới Huyền Cảnh. Thế nhưng tới đây mọi việc lại thay đổi — Đại công tử vừa tới Lạc Dương ta liền an bài người theo dõi. Tuy họ không vào được Tô gia, nhưng ngày đêm canh giữ ở gần đó, để ý gắt gao mọi biến hóa của Tô gia.”

Mặt Tô Vọng Ngôn đầy vẻ không vui, hừ khê một tiếng.

Quân Như Ngọc cũng không để tâm, lại kể tiếp: “Đại công tử về Tô gia một vài ngày, đột nhiên có một buổi tối, trong Tô gia phát ra tiếng chuông cảnh báo, sau đó cửa giữa mở rộng, gần như dốc hết toàn bộ nhân lực đuổi theo bắt Đại công tử. Người mà ta phái đi phát hiện nơi nào động đầu tiên là hướng Kiếm các của Tô gia, liền đoán rằng, có lẽ Tô tam công tử đã chết, dù là còn sống cũng không thể ra ngoài giúp đỡ Lăng tiểu thư nữa. Mà con cháu Tô gia coi bội kiếm quan trọng như tính mạng, thấy kiếm như thấy người, vậy nên người mới đột nhập vào Kiếm các, muốn tìm bội kiếm của Tô tam công tử ra làm tín vật.”

Tô Vọng Ngôn tuy vẫn có chút bất mãn với hắn, nhưng nghe suy đoán của hắn chẳng khác sự thực là mấy, cũng phải âm thầm bội phục.

“Đến đây sự tình không chỉ có biến hóa, lại còn kinh động tới Tô gia. Sau đó, ngay đến Vi đại bảo chủ của Thiên Hạ bảo cũng bị cuốn vào. Lúc này ta nghĩ ra một cách khác.

Với quan hệ giữa Nguyệt Tương Tư và Tô tam công tử, nếu Đại công tử có việc, Nguyệt Tương Tư tuyệt đối không làm ngơ.” Quân Như Ngọc dừng một chút, cười nói: “Cũng may, ngay từ đầu ta đã bảo Lăng Tiêu tận lực nhắc tới Trường Nhạc trấn trước mặt Đại công tử. Khi đó, ta cũng chỉ là để ngừa vạn nhất mà thôi. Sau đó bên Đại công tử xảy ra chuyện, cùng tới Cẩm Thành với Vi bảo chủ, sự ám chỉ vốn tưởng như vô dụng đó của ta lại vừa vặn phát huy công dụng.

Người ngay không nói lời gian. Tô Đại công tử, Vi bảo chủ, nhị vị đừng lấy làm phiền lòng — nói thật thì, chuyện mà Tô Đại công tử phạm gia quy đang bị Tô gia truy bắt trở nên sôi sục trên giang hồ, kỳ thực là do ta phái người truyền ra ngoài, làm lớn chuyện lên.”

Vi, Tô hai người liếc nhìn nhau, đều không lên tiếng.

Quân Như Ngọc cũng không quan trọng lòng hai người nghĩ gì, chậm rãi nói: “Khi hai người tới Cẩm thành, ta một mặt phái người tới Huyền Cảnh truyền tin, một mặt phái người tới Trường Nhạc trấn bố trí. Ta tính thời gian tìm người của Tô gia thông báo về tung tích của hai người, để hai người tới Trường Nhạc trấn trong thời gian dự tính của ta. Khi các người đến, cũng là lúc ta bố trí xong xuôi ở Trường Nhạc trấn, những chuyện khác, tính thời gian, nếu không có gì thay đổi thì Nguyệt Tương Tư cũng sắp đến. Những chuyện về sau thì hai người đều đã biết.” Quân Như Ngọc cười cười: “Chuyện lần này, thật sự là đã đắc tội mong hai vị chớ trách.”

Vương Tuyền Phong ở bên cạnh đột nhiên chen miệng: “Ta và Mã lão đệ, Triệu lão bản cũng là do công tử đưa tới đây?”

Quân Như Ngọc ung dung gật đầu đáp: “Không sai, cả xe ngựa lẫn quan tài đều do ta an bài.”

Đám Vương Tuyền Phong mỗi người một vẻ, đều không lên tiếng.

Hơn nửa ngày, Tô Vọng Ngôn mới cười cay đắng, lẩm bẩm nói: “Người thông minh nhất thiên hạ, quả thực danh bất hư truyền — trước nay ta vẫn tự phụ thông minh, nhưng hóa ra từ đầu tới cuối đều rơi vào sự sắp đặt của người khác rồi.”

Quân Như Ngọc cười nói: “Nếu luận tài trí, Quân Như Ngọc đâu thể so được với Tô công tử. Chỉ có điều, Tô công tử là người giàu tình cảm, ở trên đời này, những người như công tử sẽ khó tránh được bị những người vô tình khiến cho chịu thiệt.”

Tô Vọng Ngôn thở dài, quay đầu nhìn Vi Trường Ca: “Vi Trường Ca, làm sao bây giờ, hóa ra là ta mắc mưu người khác rồi...”

Dáng vẻ ủ rũ đó của cậu đúng là khó gặp, Vi Trường Ca không nhịn được nheo mắt mỉm cười.

Quân Như Ngọc nhìn thấy vậy, cười nói: “Kỳ thực những việc ta làm, nói ra cũng đơn giản, không quá bốn chữ ‘cố lộng huyền hư’ (tạo vẻ thần bí). Chỉ vì Tô Đại công tử tâm tính ngây thơ, cho nên mới may mắn thực hiện được, nếu đổi lại là người trầm ổn như Vi bảo chủ, tất nhiên sẽ không bị ta lừa rồi.”

Tô Vọng Ngôn im lặng một chút, đột nhiên hỏi: “Lăng tiểu thư, vì sao lúc đầu tiểu thư không nói thẳng những chuyện này cho ta, biết đâu không cần phải làm nhiều việc như thế ta cũng sẽ giúp người.”

Lăng Tiêu than thở: “Không thân không quen, chắc gì Tô Đại công tử đã chịu quan tâm việc không đâu này của ta.”

Tô Vọng Ngôn gật đầu một cái đồng thời mỉm cười, nhưng nói: “Tiểu thư nói không sai, không thân không quen, hà tất quan tâm việc không đâu? — có điều Quân công tử với Lăng tiểu thư cũng không thân không quen, không biết tốn nhiều công sức như vậy giúp người là vì điều gì?”

Về mặt Lăng Tiêu khẽ biến động, nhưng không trả lời mà chỉ nhìn về phía Quân Như Ngọc.

Trong mắt Quân Như Ngọc chợt sáng lên, cười thản nhiên nói: “Muốn làm Nguyệt Tương Tư cảm động đương nhiên không phải chuyện dễ, nhưng muốn làm Quân Như Ngọc cảm động thì lại đơn giản lắm.”

Tô Vọng Ngôn không đáp lời.

Trong lúc an tĩnh, Hoa Lộng Ảnh hỏi đột ngột: “Lăng tiểu thư, lần trước người tới đây tìm Nguyệt Tương Tư đã đợi bao lâu?”

Suốt chặng đường nàng không nói năng gì, lúc này đột nhiên lên tiếng, đến Lăng Tiêu cũng sửng sốt.

Lăng Tiêu im lặng một lát, rồi trả lời: “Lần đầu tiên muội tới, đợi ba ngày; lần thứ hai tới, đợi tám ngày; lần cuối cùng gần đây tới, đợi tròn một tháng.”

Hoa Lộng Ảnh lộ ra chút tiểu ý: “Người nhẫn nại thật đấy, chả bù cho ta.”

Lăng Tiêu nhìn nàng, trăm mối ngổn ngang, một lát mới nói: “Ở trong mắt huynh ấy, tỷ cái gì cũng tốt, muội chỉ có chút kiên trì đó là hơn tỷ tỷ mà thôi.”

Hoa Lộng Ảnh gật đầu nói: “Đúng vậy, sự kiên trì của người thực sự vượt xa ta — hai mươi năm trước người đã biết hai người bị mặt đêm đó là Vương đại tiên sinh và Mã tổng tiêu đầu, nhưng nhịn tới tận hôm nay mới tìm họ tới đối chất.”

— Đây là lần thứ ba nàng nhắc tới chuyện này, mấy người bên cạnh đều bất giác vênh tai lắng nghe xem Lăng Tiêu trả lời ra sao.

Lăng Tiêu nghe vậy nhưng vẫn không trả lời, bỗng nhiên cười cười chuyển đề tài: “Hoa tỷ tỷ, hai mươi năm nay, muội không có ngày nào là không bồn ba khắp nơi. Có mùa đông một năm, ở trên đường muội đụng phải hai kỹ nữ đang tranh khách nhân.”

Vi, Tô mấy người đang lắng nghe tới đó đều ngạc nhiên, không biết vì sao Lăng Tiêu lại đề cập tới chuyện này.

“Hai người đó, một người mặc y phục màu đỏ, một người mặc y phục màu xanh lục. Một người kéo tay trái của khách nhân, một người thì lôi tay phải. Người mặc y phục đỏ nói nam nhân đó là khách quen của mình, nên vào nhà của cô ta; người mặc y phục màu lục nói, mình và khách nhân vừa gặp mặt như đã thân quen, khách nhân nên tới nhà cô. Người mặc đồ đỏ nói nhà mình rượu thơm, người mặc đồ lục nói nhà mình đồ ăn ngon. Cả nhau um xùm. Cuối cùng, hai người đó một mỗi, liền đồng thời buông tay muốn khách nhân tự lựa chọn.”

Lăng Tiêu chậm rãi nói: “Muội đứng một bên nghe hai người đó cãi nhau, đột nhiên thấy tất cả trở nên rõ ràng... Hoa tỷ tỷ, tỷ thì sao, đã hiểu chưa?”

Hai mắt Hoa Lộng Ảnh khép hờ, trên mặt không có nửa điểm biểu tình.

“Hoa tỷ tỷ, muội vẫn nghĩ tỷ không cho muội cứu huynh ấy, là bởi vì ghen ghét với muội. Mãi cho đến khi đó muội mới hiểu ra — nếu trong lòng tỷ có huynh ấy, nếu tỷ muốn tốt cho huynh ấy, vì sao không đợi huynh ấy sống lại để huynh ấy tự chọn lựa? Vì tỷ mà huynh ấy đã phá bỏ lời thề, phụ muội, chẳng lẽ tỷ còn sợ không thắng được muội? Tỷ sợ cái gì mà không muốn huynh ấy sống lại?”

Muội nghĩ tới đây, liền thấy có rất nhiều điểm cổ quái — tới đó, ai có cơ hội hại huynh ấy nhất? Khi huynh ấy lâm chung, tỷ cũng có mặt, tỷ lại là người thân nhất của huynh ấy, vì sao huynh ấy lại chỉ nói chuyện báo thù với muội, còn với tỷ thì chỉ dặn bảo trọng thôi? Vì sao huynh ấy không cho muội báo thù? Nhờ chuyện kia mà muội đã hiểu ra tất cả...”

Vi, Tô hai người liếc nhau, trong lòng thoáng chốc đều sáng lên như tuyết.

Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn Hoa Lộng Ảnh, gần từng chữ một, giọng đầy căm hận: “Vì sao tỷ lại hại huynh ấy?”

Mấy người còn lại đều ngây dại, hơn nửa ngày Mã Hữu Thái mới nuốt nước miếng một cái, gian nan hỏi: “Lạc phu nhân... chẳng lẽ phu nhân... hại... hại Lạc đại hiệp?”

Một lúc lâu, trên gương mặt tái nhợt của Hoa Lộng Ảnh cuối cùng suy yếu mà lộ ra chút ý cười mờ nhạt như có như không: “Không sai, là ta hại chàng. Vậy thì sao?”

Bỗng nhiên Lăng Tiêu đứng lên. Tuy rằng từ lâu nàng đã đoán được là Hoa Lộng Ảnh hại Lạc Tây Thành, nhưng lúc này nghe chính miệng Hoa Lộng Ảnh thừa nhận thì cảm giác hoàn toàn khác! Trong lòng đau xót, nước mắt tràn mi, chậm rãi đi lên vài bước, run giọng nói: “Giỏi! Giỏi lắm! Người đúng là phu nhân tốt của huynh ấy!”

Lăng Tiêu tới gần một bước, thần sắc thê lương, oán hận nói: “Vì sao ngươi hại huynh ấy?”

Hồng y nữ nhân im lặng thật lâu.

Nàng nhìn về phía xa xa.

Trời đã tối hẳn. Tầm mắt có thể chạm tới là một mảng đen kịt hỗn độn mơ hồ, đồng lửa trại trước mắt, yếu ớt, vô lực như vậy, không xuyên qua được bóng đêm dày đặc...

Ý cười trên môi nàng càng sâu. Thế nhưng, ẩn chứa trong tiểu ý đó, không biết vì sao, lại từng chút từng chút một lộ ra thê lương vùng vẫy nơi đáy lòng bấy lâu cố che giấu nhưng không sao che được: “Lăng tiểu thư, ngươi vừa nói trong mắt chàng ta cái gì cũng tốt, ngươi sai rồi... trong mắt chàng, mọi thứ đều tốt, kỳ thực là ngươi...”

Đầu vai Lăng Tiêu run mạnh, xoay mình ngừng lại hô hấp, sắc mặt xấu xí, hàm chứa nước mắt oán giận nói: “Huynh ấy năm lần bảy lượt cứu tính mạng của ngươi, lại toàn tâm toàn ý với ngươi, chiếu cố ngươi, chẳng lẽ vẫn không bù được mối thù giết cha? Ngươi không cảm kích thì thôi, lại còn quyết hại huynh ấy! Nếu ta sớm biết ngươi âm ngoan ác độc như thế, thà rằng huynh ấy thương tâm cũng sẽ không cứu ngươi!”

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh: “Đúng, ta âm ngoan ác độc, ngươi thì sao? Năm xưa ngươi cứu mạng ta, có thật chỉ là hảo tâm hay không? Ngươi nói chỉ mong chàng vui vẻ, là ngươi nói thật lòng? Ngươi kết làm huynh

muội với chàng, có thật là cam tâm cả đời làm muội tử tốt của chàng hay không? Nếu người thực sự là người tốt, vì sao liên tiếp ly gián chúng ta? Vì sao người hẹn chàng tới rừng hạc đào, lại còn cố ý dẫn dắt ta theo? Hết chuyện này tới chuyện khác, ta có oan uổng người không hả?”

Sắc mặt Lăng Tiêu đột nhiên thay đổi, một lúc lâu mới nói: “Người nói đúng, ta yêu huynh ấy như thế, sao chịu làm muội tử của huynh ấy được? Ta chỉ hỏi người, vì sao người phải hại huynh ấy?”

Tô Vọng Ngôn nghe tới đây, sắc mặt xấu xí cực kỳ, cảm giác mơ hồ trước đây rốt cuộc trở nên rõ ràng.

Hoa Lộng Ảnh lạnh lùng nói: “Được, ta nói cho người biết vì sao. Người muốn hỏi cái gì, ta đều nói cho người. Nhưng sau khi ta nói xong, người cũng phải trả lời vấn đề của ta.”

Hoa Lộng Ảnh nói xong không để ý tới Lăng Tiêu, đưa tay hướng về phía dãy núi cao ngất mà nói: “Nguyệt Huyền chủ, ta biết người nghe được lời của chúng ta, sau khi ta nói xong, người muốn làm thế nào, Hoa Lộng Ảnh cũng không oán giận, chỉ là xin cũng trả lời một câu hỏi của ta.”

Đêm khuya vắng lặng, âm thanh đó dập dềnh tan đi giữa tuyết vực, mỗi người nghe được trong lòng đều có chút khác lạ.

Quân Như Ngọc đột ngột hỏi: “Lạc phu nhân, tối đó ở Tiêu sơn trang, Lạc đại hiệp nói gì với người mà người lại đi theo hắn?”

Mã Hữu Thái nghi hoặc: “Như Ngọc công tử nói vậy là sao? Ta tận mắt nhìn thấy, tối hôm đó là Lạc phu nhân chạy trốn trước, Lạc đại hiệp đuổi theo nàng ta ra ngoài.”

Quân Như Ngọc mỉm cười hỏi lại: “Ồ, thật vậy ư?”

Mã Hữu Thái ngẩn ra, không khỏi hướng mắt về phía Vi Trường Ca. Vi Trường Ca cười cười, nói: “Mã tổng tiêu đầu không phải cũng đã nói rồi sao? Lúc đầu Lạc phu nhân thua liền ba trận, bị trọng thương, bị Lạc đại hiệp khống chế. Với thân thủ của Lạc đại hiệp, cho dù Lạc phu nhân không bị một vết thương nhỏ nào chỉ sợ cũng đã khó có thể chạy trốn, huống hồ trong lúc đang trọng thương sức cạn? Nếu không phải Lạc đại hiệp có ý định tương trợ, sao Lạc phu nhân có thể dễ dàng chạy ra khỏi Tiêu sơn trang được? Lạc phu nhân, ta nói có đúng không?”

Câu cuối cùng, là nói với Hoa Lộng Ảnh.

Hoa Lộng Ảnh trầm mặt một chút, lát sau bỗng cười rộ lên: “Chàng nói, ơn một bữa cơm, vĩnh viễn không quên. Ai ai cũng cho rằng ta gặp Lạc Tây Thành lần đầu tiên là ở Tiêu sơn trang, nhưng không ai biết, kỳ thực trước đó ta đã quen chàng rất lâu rồi...”

^ _ ^ Tính ra chỉ còn hơn 2 chương nữa thôi... Hy vọng chương nào cũng ngắn ngắn thế này thì không phải cắt ra có thể cho các bạn đọc liền 1 chương

:)) Không biết sao lúc đầu nhìn hình này cứ nhớ nhầm sang đây là hình của chương sau và tưởng là hình Nguyệt Tương Tư = . = nghĩ quái sao mah chị Tư già thế... Giờ làm chương này mới nhớ ra đây là Triệu Họa :))

18. Chương 17

Lần đầu ta gặp Tây Thành, cũng là vào một mùa đông như thế này.

Tuyết rơi suốt ngày suốt đêm, lạnh thấu xương.

Đầu thu năm đó, cha nói trên núi Côn Lôn có một loài bạch ưng, là giống chim xinh đẹp nhất kiêu ngạo nhất trên đời, không biết là nếu so với Phi Thiên Dạ Xoa của sa mạc, thì bên nào bay nhanh hơn, bên nào bay cao hơn?

Vì vậy ta tới núi Côn Lôn, để bắt một con bạch ưng về cho cha xem.

Thế nhưng cha ta không thể thấy được bạch ưng ta mang về nữa. Khi ta đứng dưới ánh chiều tà của sa mạc, nơi ta sinh trưởng mười bảy năm chỉ còn là tường đổ, một mảnh phế tích.

Thế nhân đều nói Thủy Nguyệt cung là ma cung, cha ta và ca ca ta đều là ma đầu. Nhưng trong lòng ta, Thủy Nguyệt cung chỉ là nhà của ta, ma đầu trong lời nói của họ cũng chỉ là những người yêu ta, thương ta, thân thiết nhất với ta mà thôi. Ta lập chí phải báo thù cho họ, mùa đông năm đó liền tới Trung Nguyên.

Khi đó, ta không hề ngờ lần ra đi này, từ đó về sau sẽ không còn được thấy mặt trời lặn trên sa mạc nữa.

Câu chuyện đại hiệp Trung Nguyên Tiêu Thế Tể dẫn đầu vô lâm chính đạo tiêu diệt ma cung tru giết ma đầu đã truyền khắp đại giang nam bắc. Từ những tin tức đường phố, ta nhớ kỹ một cái tên xuất hiện nhiều nhất ——

Lạc Tây Thành.

Ta nghe được, cái người tên Lạc Tây Thành này đã dùng mưu kế giết phụ thân, rồi lại hóa thiêu Thần cung, bức chết ca ca, là kẻ thù lớn nhất của ta. Vậy nên ta vừa tới Trung Nguyên thì người đầu tiên ta tìm tới chính là hắn. Có điều Lạc Tây Thành võ công cao cường, hành sự lại nhạy bén, mùa đông năm đó ta bám theo hắn một tháng nhưng mãi vẫn không tìm ra được cơ hội ra tay.

Mãi cho đến một ngày, ta theo hắn tới Lạc Dương.

Ngày hôm đó, từ sáng sớm tuyết đã rơi ngập trời như lông ngỗng.

Khi hắn vào thành trời đã tối mịt, cửa hàng trên phố đều đã nghỉ, trên đường không thấy bóng một người đi lại. Không rõ hắn suy nghĩ gì, không ở trọ, cũng không ăn cơm, đạp lên tuyết mà đi không mục đích, hết con phố này, tới con phố khác... Thỉnh thoảng dừng lại, nhưng chỉ là để nghe một chút xem tiếng chó sủa từ sân nhà ai truyền tới.

Ta lặng lẽ theo sau hắn. Đến khi tay chân đều đã đông cứng, rốt cuộc hắn đi cũng mệt mỏi, tùy tiện ngồi xuống ngoài cửa nhà một gia đình nào đó.

Đêm đã khuya lắm rồi, nhưng căn nhà nọ vẫn còn rất ồn ào, tiếng đàn tiếng sáo, tiếng thách đổ chúc rượu, còn có cả tiếng trêu đùa của cả nam lẫn nữ thỉnh thoảng lại truyền ra.

Tựa như giữa thành Lạc Dương đầy tịch liêu, chỉ còn duy nhất nơi đây là náo nhiệt phồn hoa.

Ta tới trước cửa mới biết được, hóa ra nơi đó là một kỹ viện. Vốn ta tưởng rằng người như hắn, nhất định không chịu ngồi ở chỗ dơ bẩn như thế. Nhưng hắn nghe được âm thanh bên trong lại hoàn toàn không để ý. Có lẽ là đã quá mệt, rất lâu sau đó hắn từ từ nhắm lại hai mắt, tựa đầu vào cánh cửa gỗ thối, cứ ngồi như vậy không nhúc nhích...

Khi đó ta còn trẻ tuổi, có ý định trêu chọc hắn, lặng lẽ vào kỹ viện kia, thừa dịp không có ai lấy một bát cơm thừa trong bếp đưa ra ngoài qua khe cửa đặt ở bên cạnh hắn, rồi trốn ở sau cửa đề giọng nói: “Ăn đi!”

Hắn mở mắt, một lúc lâu chỉ bình tĩnh nhìn bát cơm thừa lạnh như băng đó, sau đó nâng bát lên, chậm rãi ăn từng miếng một... Vừa ăn, từng giọt nước mắt cứ lăn xuống, rơi vào trong bát, hòa trong miếng cơm đưa vào miệng...

Ta vốn muốn hạ nhục hắn, nhưng nhìn hắn ăn chén cơm đó, tim như bị thứ gì đó đâm mạnh vào, không biết là cảm giác gì.

Vừa thấy lạnh lạnh, lại như có gì đó vỡ bờ, cuộn trào mãnh liệt tràn qua tim, thấm đẫm tóc da thân thể, tứ chi tay chân.

Ta biết, muốn giết hắn, đó là cơ hội tốt nhất.

Nhưng cả tối hôm đó, ta đứng sau cánh cửa mà từ đầu tới cuối không thể hành động...

Mỗi người khi còn sống đều sẽ có một vài thời khắc như thế, quên cả đề phòng, lại không phòng ngự, phơi bày tâm tư, yếu đuối như trẻ sơ sinh. Vào lúc như thế, có người cảm niệm thân thể, có người tự thương hại

những lỗi lầm, có người nhớ về cố nhân, có người chìm trong quá khứ... Vì các loại tiền căn các loại cự hận, cô quạnh sa sút.

Cái đêm tuyết rơi đó ở Lạc Dương, ta thấy được thời khắc cô quạnh sa sút của hần, nhưng ta lại không biết, vì sao mà hần cô đơn hần chán nản?

Hoa tuyết dần phủ một tầng dày trên vai, cũng dần làm mờ đi gương mặt hần.

Bên ngoài gang tấc, người người đều đang hoa hồng liễu lục (cảnh xuân tươi đẹp); Trong vòng ba bước, ta cùng với hần mỗi người một phần sa sút.

Giữa trời tuyết mênh mông, có biết bao kiếp phù du đang trộm vui một buổi? Trong khoảnh khắc tia lửa chớp qua, biết bao phong ba nhân gian, chạm bấy đường đời đang diễn ra?

Một khắc đó.

Hần ở ngoài cửa.

Ta ở sau cửa.

Tuyết vẫn rơi.

Thời gian vẫn trôi.

... Ta nhớ rõ vẻ mặt hần ngày hôm đó.

Ba ngày sau đó, mỗi khi tới đêm khuya, hần thường sẽ bắt tri bắt giác đi tới cửa sau của kỹ viện. Ta luôn đứng sau cửa, từ khe cửa đưa một chén thức ăn nguội ra, nói, ăn đi.

Mỗi ngày, ta đều đứng ở sau cửa, nhìn hần ngồi ở ngoài, ăn cơm thừa lạnh lẽo. Mỗi lần, ta đều muốn bước ra ngoài giết hần, nhưng mỗi một lần, ta cũng không có động thủ...

Người hỏi vì sao ta không ra tay?

Thế nhưng, Tô đại công tử, nếu người bắt đầu đau lòng vì một người nào đó, thì làm sao có thể giết hần được?

Vì vậy sáng sớm sau ba ngày đó, ta rời khỏi Lạc Dương.

Mặc dù ta không giết Lạc Tây Thành, nhưng không quên trên mình còn mang mối thù không đội trời chung. Phạm là người từng tới sa mạc, tham gia vào việc bao vây tiêu trừ Thần cung, ta đều lần lượt tìm tới cửa báo thù. Một người đi, ta giết một người! Hai người đi, ta giết hai người! Một môn phái đi, ta không để sót một ai, giết toàn bộ!

Ta tới Trung Nguyên hơn hai năm, đã giết mười bốn cao thủ, tàn sát bảy đại môn phái. Tiêu Thế Tế biết ta sẽ không bỏ qua cho hần, liền vội đi tìm sự giúp đỡ trước, hẹn ta đến quyết chiến vào mười lăm tháng tám năm đó. Ta thấy lần này đi lạnh ít dữ nhiều, nhưng vẫn nhận lời. Ta muốn người đời đều biết Hoa Lộng Ảnh tuy thân là nữ nhi, nhưng cũng có thể vì phụ thân huynh trưởng mà báo thù rửa hận, cũng có thể làm cho vùng Trung Nguyên các người long trời lở đất.

Đêm đó, ta cùng với quần hùng quyết chiến bảy trận, ba thắng ba thua, tới trận cuối cùng, kỳ thực ta đã bị trọng thương, trong miệng đầy mùi máu tươi, trước mắt một mảng đen kịt không còn thấy rõ thứ gì, chỉ vì không chịu để người khác coi thường nên liều mạng tới hơi thở cuối cùng, mới có thể gượng đứng lên.

Trong lúc mơ màng, ta nghe được một giọng nói cực kỳ giống hần, nói lạnh lạnh: “Để ta.”

—— Trong hai năm đó, ta thường nhớ tới kẻ thù không biết giờ đang ở đâu, cái người khiến ta đau lòng kia.

Lờ mờ nghĩ tới.

Lơ đãng nghĩ tới.

Khi nghĩ đến hần, lúc thì hận, lúc thì đau. Bỗng nhiên vắng vẻ, bỗng nhiên thẫn thờ. Có đôi khi, sẽ rất thương thâm, có đôi khi, lại rất vui vẻ.

Hết nỗi nhớ này tới nỗi nhớ khác, như đã cách xa trời cao đất rộng góc biển chân trời luân hồi muôn đời...

Nhưng ta đâu ngờ, lại gặp lại hần trong tình cảnh như thế.

Ta nói, được, có thể chết trong tay Lạc đại hiệp, cũng không tính là oan ức cho Phi Thiên Dạ Xoa. Khi đó ta đã mặc định là sẽ chết, những lời này cũng là những lời thật tình của ta.

Nhưng đao của hần gác trên cổ, lại không hạ xuống.

Trước mắt bao người, đột nhiên hần cúi đầu, nói với ta: Ôn một bữa ăn, vĩnh viễn không quên!

Ta vốn cho rằng mãi mãi hần cũng không biết được là ai cho hần một chén cơm lạnh giữa trời tuyết, là ai ở bên hần qua ba buổi tối tịch thiên tịch địa —— hóa ra hần biết hết.

Ta nghe hần nói, nhất thời ngây dại, trong lúc còn đang ngơ ngẩn thì thấy một lực mạnh đẩy ta vọt ra sau, ta biết là hần đang giúp ta, liền thuận thế nhảy lên, hần giả vờ đuổi theo ta, cũng nhảy lên, tay vung một cái ném mấy quả phích lịch lôi hỏa đạn —— hóa ra, hần nhân lúc ta động thủ với người khác đã đổ rượu mạnh ở trong nhà, mấy viên lôi hỏa đạn đó vừa nổ đã thiêu cả gian nhà. Bốn phía đều là lửa, xung quanh tràn ngập tiếng la hét gào khóc, trong lúc hỗn loạn, đầu óc ta mê man, chỉ cảm thấy được ai đó công lên lưng, mang theo bỏ chạy.

Khi tỉnh lại, đã ở dưới chân núi, trên núi ánh lửa hừng hực, bên người chỉ có một mình người đó.

Chàng nhìn ánh lửa trên núi thở dài thật dài, rồi lại nhìn ta, nở nụ cười nhàn nhạt.

Chàng mua một chiếc thuyền nhỏ cạnh Hán Thủy, mấy tháng sau đó chúng ta ẩn trốn trong thuyền... Ta bị thương, chàng trông nom ngày đêm, chăm sóc ta, mỗi ngày đều vào thành bốc thuốc cho ta, lại bắt cá dưới sông nấu canh cho ta uống.

Ta nhớ rõ, khi ta gần như bình phục, có một hôm chàng chào từ biệt ta, nói là vết thương của ta đã không còn trở ngại nữa, chàng phải đi, dặn ta bảo trọng.

Lời từ biệt nói xong, rồi lại không đi, chỉ ngồi nguyên đó ngơ ngác nhìn ta.

Ta vừa sốt ruột, vừa tức giận, thầm nghĩ: Lạc Tây Thành! Mấy ngày nay lẽ nào ngươi còn chưa biết ta nghĩ gì sao? Chẳng lẽ ngươi không biết, từ lúc rời khỏi Lạc Dương ta đã không còn coi ngươi là kẻ thù nữa rồi sao?

Chàng thất vọng nhìn ta, còn nói: “Thương thế của nàng còn chưa khỏi hẳn, vẫn phải bảo trọng thân thể. Sau khi ta đi, nàng phải thật cẩn thận, không nên động thủ với người khác, tránh được thì nên tránh.”

Ta không nói lời nào.

Chàng nói: “Chuyện báo thù cũng quên đi. Nàng có phụ thân huynh đệ, người khác cũng có, nàng tìm người khác báo thù, người ta cũng sẽ tìm nàng báo thù, cứ tiếp tục như vậy thì khi nào mới kết thúc? Tuy nàng thông minh, nhưng thái độ kiêu ngạo, trong mắt không thể có một hạt cát, ta sợ rằng cuối cùng nàng sẽ chịu thiệt... Tâm tư nàng tinh tế, nhiều tâm sự, tính tình lại luôn là thà làm ngọc vỡ như thế này, sau này cứ vậy thì phải làm sao... làm sao có thể lâu dài đây?”

Chàng nói xong, một hồi lâu không nói gì. Ta cũng không mở miệng. Không biết qua bao lâu, rốt cuộc chàng nói: “Ta phải đi đây, sau này bất kể nàng gặp chuyện gì ngàn vạn lần đừng cố chống đỡ. Ta ở một tòa tổ trạch ngoài Hành Dương, nếu có việc cứ tới đó tìm ta. Ta đợi nàng.” Nói xong, thực sự đứng lên định rời thuyền.

Ta sợ chàng đi thật, vượt miệng gọi lại. Ta hỏi chàng: “Lạc Tây Thành, ngươi đừng đi! Ta làm vợ ngươi! Ngươi đồng ý không?”

Chàng nghe xong, nhảy mạnh lên, đầu đập bịch vào mũi thuyền. Ta không nhịn được cười ha hả, chàng cũng bật cười, đáng vẻ cực kỳ vui mừng, chàng cười xong lại nắm chặt tay của ta, rơi lệ.

Chàng nói với ta: “Ta là một người đàn ông số khổ, nàng không chê ta, nguyện ý sống với ta, thật sự là ta có phúc rồi! Nàng yên tâm. Lạc Tây Thành ta chỉ cần còn một hơi thở, thì cả đời sẽ đối tốt với nàng!”

Khoảnh khắc đó, ta hạnh phúc vô cùng, như là hoa đang nở ra từ hư không!

Tuy ta không nói ra miệng, nhưng trong lòng đã đáp ứng chàng —— đời này, chỉ cần ta còn một hơi thở, cũng sẽ phải đối tốt với chàng cả đời...

Sau khi ta thành thân với Lạc Tây Thành, chợt nghe chàng nói, buông hận cũ, cùng chàng đi Hành Dương, ở căn nhà cũ của chàng. Tòa nhà đó vừa cũ vừa nát, chỉ còn lại bốn vách tường, không biết đã bao lâu rồi không có ai ở. Tuy ngôi nhà đó cũ, nhưng mỗi ngày chỉ có hai người là ta và chàng. Chàng ra ngoài săn thú kiếm tiền, ta ở nhà nấu nướng chờ chàng về, khoảng thời gian đó, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất...

Những ngày vui vẻ của ta và Tây Thành chỉ dài ba năm.

Có một hôm, Tây Thành ra ngoài, lúc hoàng hôn có một khách nhân tới nhà. Ta nhìn thấy người nọ, đầu tiên là vui mừng tới độ không biết phải làm sao, rồi tiếp đó là bắt đầu hoảng sợ, như là giữa ngày tam cửu bị người ta rót một chậu nước lạnh vào đầu, tim càng lúc càng lạnh.

(tam cửu – cửu thứ 3 sau Đông chí trong âm lịch, 81 ngày sau đông chí được gọi là cửu cửu, tam cửu là ngày thứ 19-27)

Người tới là ca ca của ta.

Mọi người ắt sẽ thắc mắc, rõ ràng ca ca ta đã chết ở Thủy Nguyệt cung, sao lại gặp ta trong nhà của Tây Thành ở Hành Dương?

Kỳ thực ngay từ đầu, ta cũng nghĩ như vậy. Cho đến hôm đó thấy ca ca của ta, ta mới biết được hóa ra huynh ấy không chết. Người bị chết ở Thủy Nguyệt cung là thể thân, bản thân huynh ấy nhân lúc hỗn loạn đã trốn thoát, ẩn trong sa mạc vài năm, chờ tới khi mọi chuyện lắng xuống mới tới Trung Nguyên báo thù. Ca ca tới Trung Nguyên, lập tức nghe được việc xảy ra ở Tiêu sơn trang, lại không biết vì sao mà biết được ta không chết, hỏi thăm khắp nơi rốt cuộc tìm tới cửa.

Vừa thấy ca ca ta vui mừng cực kỳ! Nhưng ngay lập tức ta nghĩ tới, nếu huynh ấy tìm tới nơi, tất nhiên đã biết chuyện của ta và Tây Thành rồi. Ta quá rõ thái độ làm người của ca ca ta, biết lần này huynh ấy xuất hiện, nhất định không chịu từ bỏ ý đồ —— có lẽ để nghiêm phạt ta đã phản bội cha và Thủy Nguyệt cung, lúc này đây, kiếp nạn của ta và Tây Thành đã ập tới.

Quả nhiên, nói được mấy câu, ca ca liền bảo ta: “Muội muội ngoan, khổ cho muội rồi. Ca ca biết, muội ủy khuất bản thân gả cho tên khốn Lạc Tây Thành đó là để báo thù cho cha. Muội yên tâm, bây giờ ca ca đã tới rồi, huynh muội chúng ta đồng tâm hiệp lực thì đại sự báo thù tất thành!”

Trong lòng ta hoảng loạn không biết làm sao cho phải, gượng cười nhưng một câu cũng không dám nói —— huynh muội chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, sớm chiều ở chung, tính tình của ca ca không ai biết rõ hơn ta. Bản lĩnh của huynh ấy cao hơn ta, cũng quật cường hơn ta, chuyện gì đã xác định thì chưa bao giờ chịu nhượng bộ! Nếu ta nói chân tướng với huynh ấy, người thứ nhất huynh ấy muốn giết sẽ là ta! Không, huynh ấy sẽ không lập tức giết ta, trước khi giết ta huynh ấy còn có thể dùng ta để uy hiếp Tây Thành, bức Tây Thành tới cái chết! Ta đã phản bội Thủy Nguyệt cung, huynh ấy muốn giết ta ta cũng không hề oán hận, nhưng ta tuyệt đối không thể đứng im nhìn Tây Thành chết! Trong lúc nhất thời, ta như ngồi trên chảo nóng, lại như chìm trong nước lạnh, mồ hôi lạnh túa ra thấm ướt cả xiêm y —— ca ca vẫn đứng trước mặt ta, Tây Thành thì sắp về, ta cười gượng gạo, trong lòng thầm nghĩ, làm sao bây giờ ta phải làm sao bây giờ?

Huynh ấy đâu biết sự dày vò trong lòng ta, chỉ nói với ta kế hoạch của huynh ấy, muốn hai chúng ta liên thủ, ngay lúc Tây Thành vào cửa thì giết Tây Thành báo thù cho cha và Thủy Nguyệt cung.

Trong nháy mắt, ta đột nhiên không sợ nữa. Rốt cuộc ta biết mình phải làm gì.

Ta hạ quyết tâm, phải giết ca ca trước khi Tây Thành trở về.

Võ công của ca ca vốn cao hơn ta, nhưng ta ra tay bất ngờ, huynh ấy không phòng bị nên ngay từ đầu đã rơi vào hạ phong. Khi Tây Thành vào cửa, ta đã đâm đoản kiếm vào ngực huynh ấy...

Ai ai cũng nói Phi Thiên Dạ Xoa thủ đoạn độc ác, giết người không chớp mắt, quả thực họ nói chẳng sai chút nào. Cả đời này, hai người thân nhất đều chết trong tay ta, một người, là anh ruột của ta, một người, là phu quân của ta. Ta giết họ, nhưng cho tới giờ ta cũng không hối hận... một chút cũng không...

Như Ngọc công tử, người nói ta làm vậy là vì bất đắc dĩ?... Bất đắc dĩ, cũng có thể. Nếu ta làm phu nhân tốt của Tây Thành, thì sớm đã không thể làm nữ nhi hiếu thuận của Hoa Chiến được nữa rồi.

Ta chỉ cần Tây Thành.

Những điều khác, cái gì ta cũng không quan tâm, cũng không thể quan tâm nữa!

Hôm đó, Tây Thành thấy tình cảnh đó, không nói lời nào chỉ giúp đỡ ta chôn ca ca. Ta thấy chàng vui ca ca vào trong đất, ở trong lòng thầm nói với chàng, Tây Thành, Tây Thành, chàng có biết chăng? Từ nay về sau thiếp chỉ còn mình chàng mà thôi!

Tuy rằng ta dốc hết sức giết ca ca, nhưng lại trúng một chương của huynh ấy, rồi kéo theo tật cũ, vậy nên liền mắc bệnh không dậy nổi. Sau đó, toàn bộ nhờ vào Tây Thành tìm thầy tìm thuốc khắp nơi cho ta, đem đủ loại dược liệu trân quý tới kéo dài hơi thở cuối cùng.

Khoảng thời gian đó, chàng thường xuyên mất ngủ, nắm tay ta cả đêm, nhìn ta chăm chăm không chớp mắt, như là sợ vừa nhắm mắt lại sẽ không bao giờ được thấy ta nữa...

Ta biết bệnh của ta, bất kể là chàng tìm thuốc gì cũng vô dụng. Lúc bệnh phát tác thật sự khiến người ta không muốn sống nữa! Đau đớn thể xác còn chưa nói, còn khiến Tây Thành phải mở mắt trừng trừng nhìn ta khổ sở, thật sự ta nghĩ chẳng thà chết đi cho xong. Nhưng nếu ta chết thì Tây Thành phải làm sao bây giờ? Không thể chết, dù đau đớn có khó chịu đến đâu vẫn phải chịu, sống lâu thêm khắc nào hay khắc đó.

Không biết từ đâu mà chàng nghe được ở trong phủ Trấn quân đại tướng quân Liêu Đông có Phản Hồn hương có thể khởi tử hồi sinh, dự định tới phủ tướng quân tìm Phản Hồn hương về cứu ta. Ta không muốn chàng mạo hiểm, nhưng chàng nhất quyết muốn đi. Ta không lay chuyển được chàng, đành phải để chàng đi — nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện sau này, nhất định ta sẽ không để chàng đi Liêu Đông!

Chàng đi hơn nửa tháng, tay không trở về, cũng không đề cập tới chuyện xảy ra ở phủ tướng quân. Ta sợ chàng khổ sở nên cũng không hỏi. Rồi mấy ngày sau, Lãng tiểu thư mang Phản Hồn hương tới.

Khi đó ta đã sinh lòng nghi ngờ — Phản Hồn hương là vật quý giá nhường nào, nàng với Tây Thành bất quá là bèo nước gặp nhau mà thôi, lại càng không quen biết ta, sao có thể vì người xa lạ mà trộm hương trốn đi, vứt bỏ cả quyền thế phú quý không cần? Ở phủ tướng quân đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Tây Thành không hề đề cập tới? Nhưng khi đó, Tây Thành quả thực toàn tâm toàn ý với ta, nhìn ngôn ngữ hành động của Lãng tiểu thư thì xem ra thật sự là hoàn toàn nhiệt tâm, ta liền tạm thời rũ bỏ nghi ngờ.

Phản Hồn hương không thể trị khỏi bệnh cho ta.

Ta vốn cũng không ôm nhiều hy vọng, nhưng Tây Thành thì bị đả kích rất lớn.

Phản Hồn hương là hy vọng cuối cùng của chàng, bây giờ đến hy vọng đó cũng tan biến rồi. Chàng cười an ủi, nói, không sao, chúng ta nghĩ biện pháp khác. Miệng chàng nói vậy, nhưng trong mắt phủ đầy tuyệt vọng.

Ta nhìn chàng, lại nghĩ tới buổi tối ở thành Lạc Dương, chàng ngồi ở ngoài cửa, ăn bát cơm lạnh lẽo, cô đơn như vậy, lại yếu đuối như vậy. Không có ta, những ngày tháng dài đằng đẳng sau này chàng phải sống ra sao?

Lãng tiểu thư cũng không rõ vì sao Phản Hồn hương lại không có tác dụng đối với ta, nhưng nàng nếu không thể quay về phủ tướng quân thì Tây Thành và ta liền lưu nàng ở lại.

Dần dần bắt đầu có chỗ không đúng.

Có rất nhiều lần, ta mơ màng tỉnh lại, nghe hai người họ ở một bên nói chuyện. Tây Thành thương tâm vì ta, Lãng tiểu thư thì nhẹ nhàng khuyên bảo. Ta cũng biết, sự đau khổ trong lòng Tây Thành không ít hơn ta chút nào, lại không muốn bị ta biết khiến ta khổ sở, cho nên ắt cần phải có người nghe chàng tâm sự. Nhưng Tây Thành tuy rằng vô tâm, Lãng tiểu thư lại chưa chắc vô ý — mỗi khi Tây Thành bón thuốc cho ta, nói chuyện với ta, Lãng tiểu thư đứng một bên, ánh mắt luôn đầy ước ao lẫn ngọt ngào...

Khi đó ta đã biết tâm tư của Lãng tiểu thư.

Ta thoáng đề cập với Tây Thành vài lần, không cho chàng tiếp cận Lăng tiểu thư, nhưng chàng luôn cười ta nghĩ nhiều, nói rằng Lăng tiểu thư là một cô gái tốt thể gian hiếm có, ôn nhu thiện lương, tâm tính ngây thơ. Chàng nói vậy, ta cũng hết cách.

Có một đêm, ta cùng chàng ở trong phòng đề cập tới việc này, ta tựa ở trên giường đối diện với cửa sổ, trong chốc lát bỗng thấy có bóng người chớp qua. Ta lập tức đoán được là Lăng tiểu thư ở bên ngoài nghe trộm, trong lòng ta thầm nghĩ, như vậy cũng tốt, nàng có ơn đối với phu thê chúng ta, không thể nói quá rõ ràng, chỉ cần trong lòng nàng kín đáo hiểu là được.

Không ngờ, sáng hôm sau Lăng tiểu thư tới chào từ biệt, nói là nàng biết Tây Thành cùng ta ân ái tình thâm, không đành lòng nhìn phu thê chúng ta phải tử biệt, muốn Tây Thành ở nhà chăm sóc ta còn nàng thay Tây Thành đi tìm cách cứu chữa, cho dù đi khắp chân trời góc biển cũng nhất định sẽ tìm được cách cứu ta.

Tây Thành không rõ dụng ý của nàng, chỉ thấy cảm động, nhưng ta thì biết —— nàng nghe trộm được cuộc đối thoại của ta và Tây Thành, biết ta đã phát hiện tâm tư của nàng cho nên mới nghĩ ra biện pháp này, giả vờ tốt bụng để Tây Thành phải nhận ý tốt của nàng, sau này dù ta nói với Tây Thành rằng nàng có ý đồ thì chưa chắc Tây Thành đã tin ta.

Đến khi đó ta mới biết hóa ra mình vẫn xem thường vị tiểu thư yếu điệu này.

Lăng Tiêu ra đi, sau một thời gian sẽ trở lại một lần, mang về cho ta một thứ ‘Linh đan diệu dược’ rất công dụng nào đó. Tuy dược không có hiệu quả, nhưng Tây Thành càng ngày càng cảm kích nàng, càng ngày càng tin tưởng nàng, cũng càng ngày càng thân thiết với nàng. Khi đó bệnh của ta cũng trở nặng, tính mạng đã trong lúc một sớm một chiều, dù là nhìn thấy tất cả những điều đó nhưng lại không thể làm được gì nữa.

Chuyện sau đó, không khác lắm so với lời kể của Lăng tiểu thư.

Ta chết. Nàng dùng Tàng Hồn thuật cứu ta. Ta thành một quái vật chẳng phải người cũng chẳng phải quỷ, còn nàng thì kết thành huynh muội với Tây Thành.

Ta chỉ cảm thấy, từ cái thời điểm mà ta sống lại, tất cả trước mắt đều thay hình đổi dạng, như là đột nhiên toàn bộ trời đất của ta đều điên đảo.

Khi đó, cuối cùng Tây Thành cũng biết tâm ý của Lăng Tiêu, nhưng vẫn giữ nàng lại bên người. Vô luận ta nói thế nào chàng cũng không chịu tin rằng nghĩa muội của chàng không hề dụ dỗ trong sáng như chàng tưởng. Đúng vậy, nàng ta tốt như vậy, lại hồn nhiên, thiện lương, ta làm sao có thể khiến chàng nhận ra, người đó trước mặt ta còn có một diện mục khác?

Lăng Tiểu Thư mỗi ngày đều xuất hiện trước mắt ta.

Buổi sáng!

Buổi trưa!

Buổi tối!

—— Không có một lúc nào không xuất hiện trước mắt ta, xuất hiện giữa ta và chàng! Ta rốt cuộc không chịu nổi nữa.

Ta hỏi chàng, vì sao không chịu nghe ta bảo Lăng Tiêu rời khỏi? Chàng nói, mãi mãi trong lòng chàng chỉ có một người, chàng đối với Lăng Tiêu chỉ là sự cảm kích, nàng ấy đã không còn nhà nữa, chàng chỉ muốn chiếu cố nàng ấy cho tốt mà thôi.

Nhưng nếu trong lòng chàng có ta, thì vì sao đã biết Lăng Tiêu có ý với mình mà còn giữ Lăng Tiêu lại ở bên? Nếu trong lòng chàng có ta, vì sao không tin ta, lại tin Lăng Tiêu?

Ta mới quay về từ cầu Nại Hà, lại rơi vào một nỗi tuyệt vọng khác...

Có đôi khi nản lòng thoái chí, lại nghĩ rằng nếu lúc trước chết đi thì tốt. Chỉ ít khi đó chàng còn toàn tâm toàn ý với ta, trong lòng không hề có gì khác.

Mỗi lần ta nhìn vào gương, thấy vết thương trên cổ thì lại đau tới tê tâm liệt phế. Giống như là lúc đầu bị chặt xuống, ta cũng chưa chết! Ta vẫn còn sống! Sống sờ sờ! Tận mắt thấy đầu mình và thân thể chia lìa! Ta nhìn vào bản thân trong gương, mỗi khi đau lại đổ mồ hôi đầy người, giống như có ai cầm dao, hết lần này tới lần khác, hết dao này đến dao khác, cắt lên cổ ta vĩnh viễn không ngừng nghỉ!

Các người có thể tưởng tượng nỗi kiểu đau đớn đó không?

Cho tới hôm nay, mỗi lần ta thấy vết thương này, sờ lên nó, nghĩ tới nó, loại đau đớn tưởng chết đi được đó vẫn trôi dạt như cũ, giống như hiện tại... Nhưng ta đau, lại không có cách nào nói cho chàng biết. Thời gian đó chúng ta thường hay tranh chấp, cãi vã. Lãng tiếu thư lại một lần nữa chủ động dọn đi.

Ngày hôm đó, Tây Thành tiễn nàng đi, đứng ở cửa, xoay người lại nhìn ta. Dáng vẻ của chàng mệt mỏi rồi, cũng đầy bất đắc dĩ, biểu cảm của chàng khiến đầu đó trong tim đột nhiên lạnh buốt. Khoảnh khắc đó, ta biết, có những thứ mất đi thì không thể tìm về được nữa.

Tây Thành đáp ứng không gặp gỡ Lăng Tiêu nữa, thế nhưng có vài lần chàng lấy cớ ra ngoài, ta lặng lẽ đi theo, đều phát hiện chàng đi gặp Lăng Tiêu.

Ta giả vờ không biết.

Mỗi lần chàng về nhà, lại tốt với ta như bình thường, nói lời dịu dàng, yêu thương thấm thiết, như thể ta vẫn là người duy nhất trong tim chàng.

Chàng thường xuyên lên gặp Lăng Tiêu, nếu quả thật vô tư trong sáng thì cần gì phải gạt ta? Chẳng lẽ chàng không biết, mỗi lần chàng đi gặp Lăng Tiêu, là một lần phản bội ta? Nếu lòng chàng đã không còn có ta, hà tất phải dịu dàng chăm sóc như thế? Chẳng lẽ chàng không biết, Lạc Tây Thành mà ta cần, là một Lạc Tây Thành toàn tâm toàn ý với ta, dù cho có nửa điểm dị tâm, nửa điểm lưỡng lự, cũng không còn là người mà ta muốn nữa? Chẳng lẽ chàng không biết, chàng đối xử như thế với ta, chỉ khiến ta càng thêm đau khổ, càng thêm khúat nhục? Chẳng lẽ chàng không biết, chàng đối với ta như vậy, là chặn hết tất cả đường sống của ta?!

Ta không muốn khắc khổ với chàng nữa, cũng không màng. Suốt ngày khóc lóc cãi vã là đàn bà đường phố, không phải Phi Thiên Dạ Xoa – Hoa Lộng Ảnh. Chỉ là có đôi khi, lơ đãng nhớ tới chuyện quá khứ, sẽ thường không nhịn được bi thương trong lòng. Trong cuộc đời mỗi người, thường có những khoảnh khắc chỉ ngắn ngủi thôi, nhưng khiến người ta sống không thể bỏ, chết không thể thôi, dù cho cùng trời cuối đất cũng không quên được.

Cái khoảnh khắc ngắn ngủi của ta, chính là tại chiếc thuyền cô độc trên sông Hán Thủy kia.

Buổi sáng hôm đó, nước chảy lững lờ, xung quanh vắng lặng. Chàng nói, nàng yên tâm, cả đời này ta sẽ đối tốt với nàng. Ta hạnh phúc vô cùng, như là hoa đang nở ra từ hư không!

Gương mặt chàng, lời chàng nói, nụ cười của chàng, ánh mắt của chàng, tất cả đều hiện ra trước mắt. Niềm hạnh phúc của ta, cũng vẫn còn như thật.

Nhưng đã là quá khứ xa cách tình thiên hận hải.

Còn nhớ lại khi đó, hoa nở trong lòng, không biết vì ai?

Mà khoảnh khắc ngắn ngủi của chàng, lại là vì ai?

Nhập ngã tương tư môn, tri ngã tương tư khổ, trường tương tư hệ trường tương ức, đoản tương tư hệ vô cùng cực... Người ta nói được gạt mặt là hết nỗi tương tư. Nhưng vì sao ta với chàng ngày ngày bên nhau, lại cảm thấy cách xa như vậy?

Vi bảo chủ, người nói, tình nhân đều là có thể chết mà chẳng thể oán, vậy vì sao rõ ràng ta yêu chàng như thế, lại oán chàng nhường này? Là tình yêu của ta chưa đủ, hay là đã không còn yêu nữa? Ta chỉ thấy mất hết hy vọng, bốn phía đều là tường, trước mắt đã là một con đường chết vô tận cùng. Ta nghĩ, ngoại trừ ta chết thì không còn cách nào khác. Nhưng khi đó ta muốn chết cũng không được, trừ phi tìm được Tàng Hồn đàn.

Hôm đó, Tây Thành ra ngoài, không biết có phải là đi gặp Lăng tiểu thư hay không. Trong nhà trống trải, vắng vẻ thê lương, tựa như trong lòng ta. Ta lục lọi khắp góc ngách trong nhà nhưng không thể tìm được Tàng Hồn đàn của ta.

Vì vậy ta nấu sẵn cơm nước, hâm lại rượu. Đợi chàng về, chúng ta ngồi đối diện nhau. Trong sân, thu trùng (sâu bọ) kêu khe khẽ, ánh nến trên bàn vui vẻ nhảy nhót. Ta rót rượu cho chàng, chàng gấp thức ăn cho ta. Chàng vui vẻ, ta cũng vui vẻ — đã lâu lắm rồi chúng ta không có một bữa cơm yên bình như thế.

Lúc chàng uống rượu, ta chống tay dựa vào bàn nhìn chàng. Từ lần đầu tiên ta thấy chàng rất anh tuấn, rất dễ nhìn. Nhưng mà chưa từng nói với chàng. Đợi chàng uống say rồi, ta liền hỏi xem chàng giấu Tàng Hồn đàn của ta ở đâu. Chàng đã nhiễm men say nên không đề phòng, quả nhiên nói cho ta biết thứ đó giấu ở phía nam ngoài bìa rừng trúc dưới một tảng đá lớn. Đợi chàng ngủ, ta đi tới nơi mà chàng nói, liều mạng đào, liều mạng bới...

Không biết qua bao lâu, ta không tìm thấy thứ gì cả, lại nghe thấy phía sau vang lên âm thanh như tiếng nghen ngào, quay đầu nhìn lại thì thấy Tây Thành. Chàng đứng phía sau ta, không biết đã ở đó bao lâu, toàn thân đều run rẩy, sắc mặt trắng bệch đáng sợ, như là thương tâm cực độ, lại như không thể tin nổi — ta chưa từng thấy vẻ mặt chàng đau đớn thê lương như vậy, như hoàn toàn tuyệt vọng, lại như là một sự phản nộ khó hiểu đang thiêu đốt.

Lúc đó ta mới biết, hóa ra chàng không hề say, ở đây cũng không có Tàng Hồn đàn của ta. Chàng chỉ là đang dối gạt ta, còn ta vẫn không tìm được lối thoát của mình. Chàng đứng chệnh vênh, chậm rãi đi tới trước mặt ta.

Ta yên lặng đứng dậy, mười đầu ngón tay toàn là máu. Ta cười cười, nói: “Tây Thành, chàng làm sao vậy? Không phải chàng từng nói rồi đó sao? Thiếp quá kiêu ngạo, trong mắt không thể có một hạt cát, người như thiếp luôn không thể dài lâu được. Dù là hôm nay chàng không nói cho thiếp biết, thì một ngày nào đó, thiếp vẫn sẽ tìm được.”

Tây Thành không nói lời nào, chỉ si ngốc, si ngốc nhìn ta. Không biết qua bao lâu, đột nhiên ôm chặt lấy ta khóc rống lên.

Ở trong vòng tay chàng, ta đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ ở Thủy Nguyệt cung, nơi đó có một bà bà điên, mỗi ngày bà đều ngồi trong sa mạc, vừa rơi lệ, vừa nhìn sa mạc. Khi đó, ta không rõ bà ta khóc vì cái gì, và khóc vì ai. Đến giờ cuối cùng ta mới hiểu — trên đời này, có bao nhiêu nam nữ yêu nhau, có biết bao la sầu khổ hận? Trên đời này, có được mấy tề mi ái lữ*, được bao người tình đẹp đôi? Có bao nhiêu sinh ly, bao nhiêu tử biệt, lại có bao nhiêu được thành chim liền cánh? Bao nhiêu sẽ trở thành người qua đường?

Người cũng si. Ta cũng mê. Vậy đôi sự si mê đó là vì ai?

Đời người nếu chỉ như gặp lần đầu, thì nào đâu có chuyện gió thu buồn cho bức tranh?

Khoảnh khắc đó, trong rừng trúc u ám, ta nghe được tiếng khóc của chàng, thống khổ, thê lương, vừa bất đắc dĩ mà nhỏ bé, rồi lại kinh tâm động phách, rung động tận tâm can, vang mãi, vang mãi...

Tối hôm đó, cho tới cuối cùng chàng cũng không nói một câu nào, chỉ ôm ta mà khóc, sau đó giống như năm xưa công ta chạy ra khỏi biển lửa, cứ vậy công ta về nhà.

Ngày hôm sau khi ta tỉnh lại, Tây Thành ngồi bên giường yên lặng nhìn ta, trong mắt toàn tơ máu. Thấy ta tỉnh, chàng cười như là có chút bi ai, nắm tay ta nói: “Chúng ta đi thôi, được không? Ta mang nàng quay về sa mạc, từ nay về sau không bao giờ tới Trung Nguyên nữa, nàng có chịu không?”

Ta hỏi: “Vậy còn Lăng Tiêu?”

Chàng hít vào một hơi, nói: “Lạc Tây Thành cả đời đỉnh thiên lập địa, lời đã nói ra chưa bao giờ chối bỏ. Nhưng lần này đây, chung quy không thể làm gì khác hơn là ta phải phụ Lăng tiểu thư thôi!”

Ta gần như không thể tin được vào tai mình, hơn nửa ngày mới thấy trên mặt đã đầy nước mắt. Ta run giọng nói: “Chàng... chàng đừng gạt thiếp!”

Chàng cười, đưa tay ra lau nước mắt cho ta, nói: “Chỉ cần nàng vui, là ta đã theo lời thề, vạn tiền xuyên tâm không được chết tử tế có gì quan trọng? Nàng chỉ nhớ ta nói nàng quá kiêu ngạo, mà chẳng nhớ ta còn

từng nói, chỉ cần Lạc Tây Thành còn một hơi thở, thì cả đời sẽ đổi tốt với nàng ư?”

Lần này Tây Thành không gạt ta. Ngay hôm đó chàng đã thu thập hành lý, đi cùng ta đến nói rõ với Lăng Tiêu. Lăng Tiêu biết chúng ta muốn rời khỏi trung Nguyên, đầu tiên là chúc ta cùng Tây Thành bách niên giai lão, nói mình cũng chuẩn bị quay về Liêu Đông, cực kỳ sảng khoái. Vậy mà chúng ta vừa đi một hai ngày thì nàng ta lại đuổi theo, nói là tình nghĩa huynh muội, muốn tiễn phu thê chúng ta xuất quan. Tây Thành không thể cự tuyệt. Ta nghĩ, dù sao ta sắp không phải nhìn thấy Lăng Tiêu nữa, nên cũng đồng ý.

Cuộc tiễn đưa đó của lăng Tiêu dài tới nửa tháng. Mỗi ngày, ta thấy nàng cười cười nói nói với Tây Thành, thường không nhin được càng lúc càng sợ không biết chút hy vọng mỏng manh mới dấy lên từ tuyệt vọng của mình khi nào thì sẽ hóa thành bong bóng.

Dự cảm của ta luôn chính xác.

Hôm đó chúng ta ở lại một khách *** nhỏ, sáng dậy đột nhiên Lăng Tiêu nói thân thể khó chịu, Tây Thành liền quyết định nghỉ thêm một đêm hôm sau đi tiếp. Chính ngày hôm đó, Lăng Tiêu hẹn chàng đi tới rừng hạch đào, khi ta nghe tiểu nhị nói rằng tận mắt thấy bọn họ thân mật ở trong rừng, thì không kịp suy nghĩ gì nữa lập tức đuổi theo.

Khi ta tới rừng hạch đào, phát hiện quả nhiên họ lại đang lén gặp gỡ sau lưng ta, trong cơn giận dữ, lại nhìn thấy Tây Thành ôm Lăng Tiêu dáng vẻ thân mật, thì tuyệt vọng tới cực độ. Tây Thành thấy ta xuất hiện thì kinh ngạc cực kỳ, ta chỉ thấy miệng chàng mấp máy, nhưng không nghe rõ rốt cuộc là chàng nói gì. Còn Lăng tiểu thư đứng ở phía sau chàng, lạnh lùng cười với ta.

Nháy mắt, trong đầu ta âm một tiếng, không còn biết gì nữa.

Ta chỉ là xoay người bỏ đi, càng chạy càng nhanh, đợi tới khi ta rút cuộc tìm lại được ý thức thì đã đứng trước khách *** rồi.

Ta đang do dự không biết có nên vào hay không thì Tây Thành vọt ra, không hiểu vì sao vẻ mặt chàng đầy giận dữ, cũng không nói gì mà liều mạng kéo ta đi. Ta bị chàng kéo tới một sơn đạo cách đó ba dặm, trên mặt đất là thi thể ngổn ngang của một đội khách thương qua đường, mỗi người đều bị đoản kiếm đâm trúng ngực mà chết.

Đầu tiên ta cả kinh, rồi nhìn dáng vẻ của Tây Thành, thoáng cái hiểu được —— ắt hẳn là trên đường chàng đi tìm ta thì phát hiện những thi thể này, vì vậy nổi lòng nghi ngờ ta dưới cơn thịnh nộ ra tay giết đội khách thương —— hóa ra ở trong lòng chàng, ta vĩnh viễn là Phi Thiên Dạ Xoa năm xưa!

Trong lúc nhất thời, lòng ta nguội lạnh.

Chàng không chịu nghe ta giải thích, chỉ nghiêm mặt không ngừng truy hỏi vì sao ta phải lạm sát kẻ vô tội.

Mặc kệ ta nói như thế nào, biện giải ra sao, chàng đều không nghe. Ta không nhịn được, quát lớn với chàng: “Đúng, bọn họ đều là ta giết! Nếu ta không vui thì liền muốn giết người! Nếu chàng chọc giận ta, ta sẽ quay về khách *** giết hết tất cả khách nhân! Ngay cả vị Lăng tiểu thư bảo bối kia của chàng ta cũng giết luôn!”

Chàng giận đến run người.

*Chú thích:

La sâu khỉ hận (hay la sâu ý hận): la là một loại tơ mỏng, khỉ là lụa, đại khái là nói về yêu hận tình thù @_@ Chưa tìm được giải nghĩa thích hợp...

Tề mi ái lữ: Ái lữ là đôi tình nhân. Còn “Tề mi” xuất phát từ điển tích “Cử án tề mi” (Nâng khay ngang mày) để chỉ sự tôn trọng lẫn nhau giữa vợ chồng (google tiểu công để biết thêm chi tiết)

^0^/ còn 1 chương nữa thôi...

Mọi chuyện cũng sắp sáng tỏ rồi

19. Chương 18

“Ta thật hối hận đã cứu nàng.”

Hoa Lộng Ảnh nhắm mắt lại, như là tự giễu, cười đến thê lương.

“Hai mươi năm qua, mỗi lần ta nhắm mắt lại nhớ về dáng vẻ chàng hôm đó —— đứng trước mặt ta, lạnh như băng, nói rằng, ta thật hối hận đã cứu nàng. ‘Ta thật hối hận đã cứu nàng...’, câu nói đó của chàng vang vọng trong đầu ta tròn hai mươi năm! Hai mươi năm qua, bên tai ta không có một lúc nào không vang lên âm thanh của chàng hôm đó! Ta thật hối hận đã cứu nàng —— ha ha...”

Nàng hít một hơi thật sâu, quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu.

“Năm đó ta không suy nghĩ gì nhiều. Mấy năm nay nhớ về chuyện xưa lại phát hiện ra rất nhiều điều kỳ quặc. Lăng tiểu thư, hôm đó ở rừng hạch đào, ta bỏ đi vì giận dữ, người nói người đuổi theo giải thích với ta, kỳ thực ta cũng không đi xa lắm, nhưng vì sao mãi không thấy người đuổi theo? Hôm đó đến tận khi trời tối đen người mới về, người đã đi đâu? Lăng tiểu thư, nay Tây Thành đã mất, người có thể nói thật cho ta biết rằng, đội khách thương đó người giết như thế nào không?”

Sắc mặt Lăng Tiêu biến ảo bất định, một hồi lâu rồi cuộc nói: “Không sai, là ta giết. Nhưng ta vốn không định giết người. Khi đó, ta đã thử vài lần, cố ý tạo ra hiểu lầm để hai người liên tục khắc khẩu, để cho Tây Thành phiền chán người. Lần đó, ta vốn cũng chỉ chuẩn bị thực hiện chút mưu kế, để các người hiểu lầm cãi nhau.

Hôm đó ta nói có chuyện muốn nói với Tây Thành, hẹn huynh ấy tới rừng hạch đào, quả nhiên huynh ấy đến mà không hề nghi ngờ. Sau đó ta cho tiểu nhị vài đồng bạc, bảo gã nói với người rằng ta và Lạc đại ca ra ngoài. Ta biết người nhất định sẽ đến, liền tính chuẩn thời gian cố tình cho người thấy dáng vẻ thân mật của ta và Tây Thành. Người tâm cao khí ngạo, quả nhiên phát tay áo bỏ đi. Tây Thành định đuổi theo người, ta kéo huynh ấy lại nói người đang giận, để tự ta đi giải thích. Tây Thành thấy người không nghe huynh ấy nói, cũng nản lòng giận dữ. Nhưng ta đang muốn các người hiểu lầm nhau, sao lại đi đuổi theo người được?

Ta giả vờ đuổi theo, kỳ thực là trốn ở một chỗ trong rừng không xa đó. Ta thấy huynh ấy đứng ngơ người tại chỗ, nhưng sau một lúc lâu vẫn đuổi theo hướng người đi. Ta tức giận, người đối với huynh ấy như vậy, rõ ràng huynh ấy rất giận, vì sao vẫn một lòng nghĩ tới người? Đang lúc nổi nóng, ta lại thấy một đội khách thương, ta cố ý xoi mói bối mớ, vốn muốn dùng họ để trút giận, nhưng một người trong đó rút đoản kiếm ra. Ta thấy thanh đoản kiếm đó, lại nhớ tới người cũng có một thanh tương tự, liền...”

Lăng Tiêu không nói tiếp.

Hoa Lộng Ảnh nhìn nàng nửa ngày, có chút mỗi một nói: “Thì ra là thế... thì ra là thế... Lăng tiểu thư, ta vốn thật không ngờ là người làm, chỉ là mấy năm nay, mỗi lần nhắm mắt thì chuyện năm xưa tựa như ác mộng cứ sống chết quấn chặt lấy ta không tha... Lăng tiểu thư, người đặt tay lên ngực tự hỏi, có thấy có lỗi với đội khách thương uống mạng vô tội đó không? Tây Thành tin người như vậy, thà rằng không tin thê tử ta đây, cũng chưa từng nghĩ ngờ người, người có thấy có lỗi với Tây Thành không?”

Lăng Tiêu kích động kêu lên: “Câm miệng! Hoa Lộng Ảnh, người nói ta có lỗi với Tây Thành, vậy người với ta thì sao? Người muốn huynh ấy mang người quay về sa mạc ẩn cư, sau này không tới Trung Nguyên nữa, người có từng nghĩ tới cảm giác của ta không? Các người đi thật dễ dàng, nhưng ta thì sao? Các người đi rồi, đời này ta sẽ không còn được gặp huynh ấy nữa! Huynh ấy là một hán tử đỉnh thiên lập địa, nếu không phải người ép huynh ấy, huynh ấy lại đã thề sẽ không bỏ rơi ta, thì sao lại phụ ta được? Nếu không phải vì thế, ta hà tất bí quá hóa liều, dẫn dắt người của phủ tướng quân tới làm khó huynh ấy?!”

Môi Tô Vọng Ngôn mấp máy, như định nói gì đó, lại không biết nên nói gì. Cậu chỉ thấy Lăng Tiêu trước mắt hoàn toàn xa lạ, đã sớm không còn là Lăng phu nhân mà cậu ‘quen biết’ nữa. Bên đồng lửa, Vương Tùy Phong, Mã Hữu Thái nghe tới đó, trong lòng đều sinh ra cảm giác kỳ lạ khó có thể nói thành lời, nhớ tới Lăng tiểu thư hai mươi năm trước cất giọng hát trong buổi tối tình mịch, liền không biết là mất mát hay

cay đắng. Chỉ nghe Hoa Lộng Ảnh cười lớn: “Không sai! Người là Lăng đại tiểu thư kim tôn ngọc quý, ta là Phi Thiên Dạ Xoa tâm địa rắn rết! Nhưng ta đau đớn hai mươi năm, khổ sở hai mươi năm, phải đi tìm ai tổ khổ đây?”

Lăng Tiêu hừ mạnh một tiếng: “Hoa tỷ tỷ, người thì có cái gì khổ? Năm xưa để tìm Phản Hồn hương cho người, huynh ấy đánh cược cả tính mạng đột nhập vào phủ tướng quân, nếu đổi lại ta là người thì dù chết cũng đáng!”

Hoa Lộng Ảnh đột nhiên quát lớn: “Ta thà rằng chàng chưa từng tới phủ tướng quân, chưa từng quen người! Ta ước gì khi đó chết đi cho rồi, không phải đối mặt với tất cả những điều sau này!”

Nàng nói ra câu đó, thanh sắc câu lệ, vẻ cao ngạo thường thấy trên khuôn mặt tái nhợt cũng không còn, ngữ khí kịch liệt, khiến tất cả mọi người ở đó giật mình, đều nghĩ rằng nhìn Hoa Lộng Ảnh thất thố như vậy là đủ biết những lời này đã ở trong lòng nàng bao nhiêu năm rồi.

Hoa Lộng Ảnh hít một hơi thật sâu, bình tĩnh trở lại, lúc này mới mở miệng nói tiếp:

“Người nói người yêu chàng từ cái nhìn đầu tiên, nhưng từ đầu ta không hề phát hiện người có tâm ý gì đặc biệt với chàng, ta chỉ là cảm kích người bôn ba khắp nơi vì phụ thê chúng ta, nhưng sau đó ta lại phát hiện ánh mắt người nhìn chàng chậm rãi thay đổi, từ lúc đó ta mới biết tâm tư của người.”

Sắc mặt Lăng Tiêu hơi tái đi, rốt cuộc thừa nhận: “...Người nói không sai, năm xưa ta trộm hương trốn đi, tuy nói là ở Phi Thương lâu vừa thấy đã nhớ nhưng khí phách phong độ của huynh ấy, nhưng hơn phân nửa nguyên nhân kỳ thực là vì giận dữ với cha ta — ông không cho ta dùng Phản Hồn hương, ta lại càng muốn dùng; ông không muốn dùng Phản Hồn hương cứu mẹ ta, thì ta sẽ tặng nó cho người ta không quen biết. Ta tới Hành Dương, thấy sự săn sóc của huynh ấy với người, rồi liên tưởng với phụ mẫu ta, đầu tiên là hâm mộ sự ân ái của các người, đố kỵ với người được huynh ấy đối xử tốt như thế, sau rồi không biết từ khi nào trong lòng ta chỉ có huynh ấy mà thôi...”

“Lăng tiểu thư, rõ ràng người thích chàng, nhưng vẫn bôn ba khắp nơi tìm cách cứu ta, chuyện này, năm xưa ta cảm kích người, bây giờ vẫn bội phục người.”

Lăng Tiêu không cảm kích, chỉ cắn răng nói: “Người nghĩ rằng ta thật lòng muốn cứu người chắc? Ta hận người không chết sớm một chút!”

Hoa Lộng Ảnh nhướn mày hỏi lại: “Ồ? Đã vậy khi đó ta chết rồi người còn hao hết tâm tư cứu ta sống lại làm gì? Ta chết rồi chẳng phải người có thể cùng chàng hạnh phúc bên nhau, làm một đôi uyên ương khoái hoạt sao?”

Mấy người Vi, Tô tuy biết là sau khi Hoa Lộng Ảnh chết được Lăng Tiêu dùng Tàng Hồn thuật cứu sống, nhưng nghe nàng nói vậy vẫn thấy có chút không được tự nhiên.

“Người tưởng ta chưa từng nghĩ tới ư? Hoa tỷ tỷ, ta nói thật cho người biết, trong lòng ta ngàn vạn lần không muốn cứu người! Nhưng ta nhìn thấy thần tình của huynh ấy khi ngồi bên thi thể của người, ta liền biết rằng huynh ấy đã hạ quyết tâm sẽ cùng chết với người! Ta không cứu người, huynh ấy cũng không sống nổi; ta không cứu người, cũng sẽ không chiếm được huynh ấy. So với như vậy, chẳng thà ta cứu người, khiến huynh ấy vĩnh viễn mắc nợ ta, vĩnh viễn không rời bỏ được ta! Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh huynh ấy, cuối cùng sẽ có một ngày huynh ấy trở thành của ta!”

Nói xong câu cuối, vẻ hung ác chợt lóe qua trong mắt.

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh một tiếng, khinh miệt liếc nhìn Lăng Tiêu, đang định mở miệng thì chợt nghe thấy từ dưới núi có âm thanh gì đó. Mọi người không khỏi đồng loạt im lặng, nghiêng tai lắng nghe. Âm thanh nọ càng lúc càng lớn, chỉ chớp lát đã có thể nghe thấy rõ ràng, như là rất nhiều tiếng người nói, tiếng hét to, tiếng bước chân, lộn xộn hướng về phía này.

Vi, Tô hai người liếc nhau, Vi Trường Ca đứng dậy, chạy ra mười trượng theo đường tới đây, nhìn xuống phía dưới, trong lòng thầm giật mình, lại vội vã quay trở lại bên tảng đá lớn.

Tô Vọng Ngôn đón đường hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Vi Trường Ca trầm giọng nói: “Có người lên núi —— chính là đám người bên ngoài Trường Nhạc trấn, sợ rằng phải có đến vài trăm người.”

Tô Vọng Ngôn kinh ngạc: “Cái gì?”

Vương Tùy Phong cả kinh: “Sao họ biết chúng ta tới đây?”

Vi Trường Ca hơi cười khở, lắc đầu: “Thật kỳ quái... Có lẽ là Vi Kính làm hỏng việc, để lộ tin tức.”

“Vi bảo chủ, ngươi có biết ta ghét nhất điểm nào ở ngươi không?” Tô Vọng Ngôn lạnh nhạt hỏi.

Vi Trường Ca sững sốt.

Tô Vọng Ngôn lườm y, quở trách: “Vi bảo chủ có chuyện gì không bao giờ chịu nói thẳng, cứ phải vòng vèo. Ngươi muốn nói Tô Từ không làm được việc, để lộ tin, vì sao không nói thẳng? Lại còn lôi Vi Kính ra làm gì vậy?”

Vi Trường Ca quả thực vốn có ý này, chỉ là sợ Tô Vọng Ngôn quá nhạy cảm, lời ra tới cửa miệng rồi lại vòng lại, đẩy lên người Vi Kính, chỉ là Tô Vọng Ngôn vừa hỏi như thế thì lại càng không thể thừa nhận nữa, đành phải cười cười, chỉ xuống dưới núi: “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Dưới núi ánh lửa chớp động, đám người võ lâm đã lên tới lưng chừng, chỉ chốc lát nữa là tới đây rồi.

Quân Như Ngọc ngồi một mình trên tảng đá lớn, lúc này bỗng cười khẽ một tiếng, đứng thẳng người dậy lưng thẳng đi xuống. Không nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu chăm chú.

Lăng Tiêu không khỏi rung mình một cái, yên lặng cúi đầu.

Quân Như Ngọc đột nhiên lại cười cười —— trên gương mặt vàng bủng thêm một chút tươi cười, không biết vì sao lại khiến người ta thấy như một cơn xuân phong, ôn nhu đến độ khiến tim đập mạnh.

Quân Như Ngọc đứng bên tảng đá lớn, mỉm cười, đột nhiên cúi người xuống hai tay ôm lấy đáy của tảng đá. Tô Vọng Ngôn hơi biến sắc, liền thấy tảng đá phải cỡ hai người ôm mới hết đó bị Quân Như Ngọc nhấc lên. Quân Như Ngọc dễ dàng vác tảng đá lên quá đỉnh đầu, trên mặt lại không có nửa vẻ khó nhọc, mọi người mỗi người một vẻ đều lặng lẽ nhìn về phía dưới núi.

Quân Như Ngọc vác tảng đá lớn, chậm rãi đi ra khoảng hai ba trăm bước, mới đặt tảng đá xuống đất. Tảng đá lớn vừa rơi xuống liền làm vô số tuyết động văng khắp nơi.

Giấy lát, người từ dưới núi lên đã tới gần, quả nhiên là trùng trùng điệp điệp, chừng ba tới năm trăm người, mơ hồ như là cùng một nhóm người vây giết Hoa Lộ Ảnh ở Trường Nhạc trấn.

Đoàn người âm ỉ dọc theo đường lên núi, nhìn thấy xa xa trên sườn núi có bóng người mặc đồ đỏ mờ mờ, đều kích động vạn phần bắt đầu xông lên. Còn chưa đi tới trước mặt, thỉnh thoảng liền thấy một người đàn ông trung niên gầy yếu vọt tụt trên một tảng đá lớn, lạnh lùng nhìn đám người, những người đi dẫn đường phía trước không khỏi đều dừng chân.

Liền nghe phía sau có không ít người lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”, “Xảy ra chuyện gì thế?”, “Hoa Lộ Ảnh ở phía trước, sao không mau tới bắt ả!”

Quân Như Ngọc dựa nghiêng nghiêng vào tảng đá, hai tay ***g vào tay áo, diện vô biểu tình, trầm giọng nói: “Đứng lại.”

Nghe hắn nói vậy, đám người đều tức tối với ngữ điệu ngạo mạn vô lễ của hắn, nổi cơn giận giống một tiếng trống thúc giục đoàn người bắt đầu vọt về phía trước.

Quân Như Ngọc đứng im không cười, chỉ lơ đãng nói: “Các ngươi không biết đây là đâu sao?”

Những người này kỳ thực đều biết nơi đây là bên ngoài Nhất Huyền Cảnh, chỉ là vì sốt ruột báo thù nên nhất thời cũng không suy nghĩ nhiều, mang một bụng oán khí kết thành đoàn đuổi theo lên núi. Sau khi nghe hắn nói vậy, đám người này đặt câu hỏi như vậy mới chợt nhớ ra đã tới gần Nhất Huyền Cảnh, nhớ tới các thủ đoạn kỳ dị của Nguyệt Tương Tư trong truyền thuyết, tìm mỗi người đều không khỏi đập nhanh hơn.

Quân Như Ngọc chỉ về đầu kia của tảng đá lớn, ngữ khí bình thường nói: “Huyền chủ có lệnh, phạm là người tới Nhất Huyền Cảnh đều dừng lại ở đây, không được lướt quá tảng đá lớn này. Nếu có người vi phạm, sinh tử tự chịu.”

Nhóm người này đều là người trong võ lâm, trong đó không thiếu những lão đạo nhiều kinh nghiệm. Những người đó cũng đều biết lời đồn Nguyệt Tương Tư lấy tảng đá làm ký hiệu nghiêm cấm người ngoài bước vào Nhất Huyền Cảnh, vừa vạm khớp với lời của bệnh hán này, không khỏi chụm đầu ghé tai vào thảo luận.

Có người nghĩ ngờ: “Sao mấy người phía trước lại có thể đi vào được?”

Quân Như Ngọc lặng lẽ, nói về kỳ quái: “Huyền chủ muốn gặp ai, không muốn gặp ai, chẳng lẽ còn cần các người quản? Trong mấy người này, có Vi Trường Ca của Thiên Hạ bảo, Tô Vọng Ngôn ở Lạc Dương. Các người ai tự nhận có tư cách có thể ngồi ngang hàng với họ cũng có thể bước ra cầu Huyền chủ.”

Những lời hần nói tuy không có lời nào đối trá, nhưng những người này nghe vào tai đều cho rằng hần là người được Huyền Cảnh phái tới. Lập tức không còn ai hoài nghi, hần nói không thể bước qua tảng đá thì không ai dám đi về phía trước nữa.

Đoàn người thì thầm một lúc, rồi ghe có người giương giọng hỏi: “Nữ nhân mặc đồ đỏ đứng kia rõ ràng là Hoa Lộ Ảnh! Lê nào ả cũng là thượng khách của Nhất Huyền Cảnh? Hôm nay không báo được thù cha thì không hạ sơn!”

Mặt Quân Như Ngọc đành lại, hờ hững hỏi: “Người từng gặp Hoa Lộ Ảnh?”

Người nọ im lặng, chốc lát sau mới nói: “Tuy chưa từng gặp qua, nhưng trong võ lâm ai chẳng biết chỉ có Hoa Lộ Ảnh mới mặc một thân hồng y hồng quần?”

Quân Như Ngọc ngửa đầu cười to, tràng cười kéo dài khiến sắc mặt người nọ lúc xanh lúc trắng, xấu hổ không nói.

Quân Như Ngọc cười xong, thản nhiên nói: “Ồ? Nếu ta đây mặc cả người đỏ chót cả lẽ cũng thành Hoa Lộ Ảnh? Lê nào lão huynh người lúc động phòng hoa chúc, người ngủ cùng trên giường cũng là Phi Thiên Dạ Xoa?”

Trong đám người dấy lên một trận cười trộm.

Mặt người nọ tối sầm, oán hận giậm chân, xoay người chạy biến.

Quân Như Ngọc chấp tay một cái, trầm giọng nói: “Mời các vị tự thu xếp cho tốt. Nếu không tin những lời đồn vu vơ này, thù lớn chưa trả chưa biết chừng đã tự dâng mạng lên trước.” Hết lời không nói gì thêm, xoay người chấp tay, chậm rãi đi lên núi.

Rồi thấy đám người võ lâm vây quanh tảng đá lớn không ngừng tranh luận, một lúc sau đó liền dần dần tản đi. Còn chừa lại hơn nửa là chưa từ bỏ ý định, vẫn đứng bên tảng đá bắn khoả nhìn sang bên này, không chịu đi, cũng không dám lướt qua tảng đá một bước.

Mọi người thấy Quân Như Ngọc cười nói mấy câu mà đã ngăn được đám người kia lại thì trong lòng đều không ngớt bội phục.

Tô Vọng Ngôn nhìn xuống sườn dốc, lại nhìn sang Quân Như Ngọc, cười nói: “Ai cũng nói công tử cơ trí phi phàm, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Quân Như Ngọc cười như hư như thực, nhưng khi quay đầu liếc nhìn Lăng Tiêu thì ánh mắt lại cực kỳ sắc bén.

Vi Trường Ca thấy vậy như nhận ra điều gì, nhưng không vạch trần, thấy xa xa phong ba đã tạm dừng liền mỉm cười hỏi Hoa Lộ Ảnh: “Lạc phu nhân, ngày đó sau chuyện ở rừng hạch đào thì xảy ra chuyện gì?”

Hoa Lộ Ảnh không nói gì, sắc mặt vốn nhợt nhạt nay càng thêm trắng bệch, nhưng giữa màu sắc ảm đạm đó lại mơ hồ lưu chuyển một ánh sáng vô danh, khiến tâm mỗi người đều trở nên khác lạ, nhìn gương mặt xinh đẹp mà tái nhợt của nàng tự nhiên lại có cảm giác ‘Nàng sống lại rồi’ ——

“Chàng nói, ta thật hối hận đã cứu nàng.”

Mãi lâu sau Hoa Lộng Ảnh mới chậm rãi mở miệng, nhưng lời nói ra vẫn là câu đó.

“... Khi đó, chàng nhìn ta đầy lạnh lẽo, nói những lời này, nhất thời ta sợ đến ngất dại. Những lời này của chàng giống như sấm sét trong nháy mắt đánh thẳng vào ta, chỉ trong khoảnh khắc, làm ta chết thêm một lần nữa! Chàng không hề biết, vào lúc mà chàng nói ra câu này, Hoa Lộng Ảnh đã hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh! Khi ta rút cuộc tỉnh táo lại, có lại tri giác, ý niệm đầu tiên trong đầu ta chính là giết chàng! Ta nghĩ, thế là hết! Hết rồi, tất cả đều hết rồi! Người này không phải phu quân của ta, cũng không phải là người mà ta yêu nữa! Hắn là giả! Là yêu quái không biết từ đâu tới, chiếm lấy thân thể chồng ta, dùng gương mặt của chồng ta, dùng giọng nói của chồng ta, nói với ta những lời tuyệt tình! Ta phải giết gã!”

Hoa Lộng Ảnh dừng lại —— chuyện đã qua hai mươi năm, hồi ức lại ngữ điệu của nàng vẫn thất thường, môi không ngừng run, ngón tay xiết chặt lại, có thể thấy được tình huống năm xưa khi nghe được trượng phu nói ra những lời này như thế nào. Mấy người Vi Tô trong lòng không khỏi đều ngổn ngang cảm xúc, đau đớn thay nàng.

“...Dường như chàng cũng từng sốt bởi chính những lời của mình, cũng giết mình ngất người. Chúng ta đều đứng đó không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào đối phương. Ánh mắt của chàng đan xen phần nộ và áy náy, nhưng trong lòng ta chỉ có hận ý ngàn ngút tăng lên! Không biết qua bao lâu, thân thể Tây Thành lão đảo, thở dài chán nản, bước tới kéo tay ta, nắm tay ta im lặng trở về khách ***. Nhìn bề ngoài chúng ta hòa hảo như cũ, chàng không đề cập tới chuyện ở rừng hạch đào nữa, vẫn ôn nhu với ta như trước. Nhưng vào thời khắc mà chàng nói ra câu kia, thì đã ta sớm động sát khí rồi! Bất kể chàng làm gì cũng đã vô dụng —— hoặc có lẽ nói, chàng càng đối xử dịu dàng với ta, sát ý của ta lại càng đậm —— trước chàng nhập nhằng với Lăng Tiêu, sau thì đối ta tuyệt tình; chàng khiến ta phải giãy dụa trong bể khổ, trong lúc ta sắp chết chìm lại cho ta hy vọng, rồi cuối cùng tự tay hủy diệt hy vọng đó! Bây giờ chàng có đối xử ôn nhu thế nào cũng bắt quá là dễ sỉ nhục ta lần nữa! Ta sẽ không tin tưởng chàng nữa! Ta suy nghĩ ngày đêm, cuối cùng hạ quyết tâm.”

Trong con người sâu thẳm của Hoa Lộng Ảnh chậm rãi nổi lên hận ý khiến người ta sợ hãi.

Hai mươi năm đã qua, hận ý khắc sâu tận xương lại một lần nữa điên cuồng thiêu đốt trên gương mặt hồ hững hờ mà kiêu ngạo của hồng y nữ tử ——

Nàng gần từng chữ: “Ta, phải, giết, hắn! Chỉ có mình ta biết, ta chỉ có thể giết hắn!”

Mọi người ngồi vòng quanh không hện mà cùng cảm thấy một tia hàn ý.

Lăng Tiêu khàn giọng nói: “Ta vẫn biết là người mà! Trừ người ra, không ai khác hại được huynh ấy! Người hại huynh ấy như thế nào?”

“Lăng tiểu thư, người có nhớ ta có một con bò câu hay không?”

Hoa Lộng Ảnh như cười như không, hỏi nhưng không chờ Lăng Tiêu trả lời đã tự tiếp: “Con bò câu đó, chính là sau lần ta thấy các người thân thiết trong rừng hạch đào, giận dữ bỏ chạy, cứu được giữa đường. Lông nó trắng như tuyết, cái mõ nhỏ nhỏ hồng hồng, đôi mắt như bảo thạch, khiến người ta yêu thích cực kỳ... Mỗi ngày ta đều mang nó theo bên người, ăn gì uống gì ta đều tự tay đút cho nó —— Lăng tiểu thư có còn nhớ không?”

Hoa Lộng Ảnh nhẹ nhàng kể, Vi Trường Ca và Tô Vọng Ngôn nghe vào tai lại không khỏi cả kinh. Đôi mắt Hoa Lộng Ảnh đầy ý cười, nhẹ giọng nói: “Sau đó, rút cuộc chàng quyết định phải nói rõ ràng với người. Ở khách *** Lai Quy, chàng hẹn người ra ngoài, bảo người về nhà, không nên theo chúng ta nữa. Người tức giận bỏ đi không để lại một câu. Nhưng ta biết, người tuyệt đối sẽ không thôi, nhất định sẽ còn quay lại, vậy nên tối hôm đó, ta làm con bò câu kia thành món nhắm rượu, đưa lên cho chàng...”

Vi Tô nghe tới đây đều bình tĩnh, trong lòng thầm nghĩ: Không sai, hôm ấy Triệu Lão Thực đưa rượu độc tới, Lạc Tây Thành căn bản không coi ra gì, sau đó Lạc phu nhân vào bếp làm vài món, nói là đưa lên cho Lạc đại hiệp nhắm rượu, chẳng lẽ độc đã được hạ vào trong mấy món điểm tâm đó?

Lập tức thấy Lăng Tiêu hỏi: “Người hạ độc trong thức ăn?”

Mã Hữu Thái hơi ngần ngừ, nghi hoặc hỏi: “Lạc phu nhân, ta nghe nói Lạc đại hiệp trời sinh có thể phân biệt bách độc. Thực trung Đường Môn từng dùng một trăm loại độc được vô sắc vô vị để thử hần, nhưng loại nào cũng bị hần nhận ra — người hạ độc trong thức ăn như thế nào mà qua được mắt hần?”

“Ta hạ độc thật, nhưng không phải trong thức ăn. Năm xưa, Thủy Nguyệt cung từng có một loại độc được tên là ‘Ám Hương’, loài chim chỉ cần ăn một lần sẽ nghiện. Ám Hương đó còn có một ưu điểm là, chim ăn vào chỉ gây nghiện chứ không thực sự nguy hiểm, nhưng nếu người ăn thì chính là kịch độc. Mỗi ngày ta đều trộn Ám Hương vào trong thức ăn cho con bồ câu nhỏ kia, lâu ngày, con bồ câu đó từ xương tới da đều mang theo độc tính, chỉ là độc này cho dù các đời đương gia của Đường Môn cũng không nhận ra được. Tối hôm đó, ta đã dùng con bồ câu kia làm thành thức ăn cho hần, quả nhiên hần cũng không phát giác.

Lăng Tiêu tròn mắt hồi lâu, thấp giọng nói: “Hóa ra là vậy... Hóa ra từ khi đó người đã quyết định...”

Hoa Lộng Ảnh cười lạnh lẽo: “Nói ra cũng thật âm soa dương thác. Lúc đầu Vương đại tiên sinh và Mã tổng tiêu đầu bắt Triệu lão bản đưa rượu độc tới, ta và Tây Thành còn tưởng là người phái người đưa tới, cho nên mới động thủ, sau đó người lại thực sự mang người của phủ tướng quân đến, nếu không, chẳng phải khiến ta vội vàng không đầu ư?”

“Người... người có ý gì?”

Hoa Lộng Ảnh nhìn Lăng Tiêu chăm chú như châm chọc: “Người còn chưa rõ? Dù ngày hôm đó chàng không tự sát thì cuối cùng cũng độc phát mà chết, ta đã sớm dự định, ta muốn người phải thấy chàng chết ngay trước mắt. Ta đoán chắc người sẽ không cam tâm bỏ đi như thế, ta đoán chắc sau khi chàng chết người sẽ dùng phương pháp năm xưa để cứu chàng, ta cũng đoán chắc, với tình huống khi đó, người không tìm được Tàng hồn đàn, lại sợ ta vẫn cứu được chàng sống lại, độc chiếm chàng, vậy nên mới mang đầu chàng đi.”

Hoa Lộng Ảnh than nhẹ một tiếng, lắc đầu vẻ tiếc hận: “Xưa nay người vẫn vậy, thứ mà mình không chiếm được thì bất cứ giá nào cũng không nguyện để người khác được lợi — nếu không phải người sợ ta độc chiếm chàng, thì đã sớm trả đầu của chàng lại cho ta, sớm đã có thể làm chàng sống lại, người cũng không tất phải chịu dần vặt nhiều năm như vậy — aii, Lăng tiểu thư, người xem, chẳng phải ta rất hiểu người sao?”

Lăng tiểu thư, hai mươi năm qua, có phải mỗi ngày người nhìn thấy mặt chàng đều thấy cả trái tim đau đớn không? Có phải hai mươi năm qua, không một giây một phút nào người không sợ hãi không? Sợ chàng không sống lại được, sợ ta đập nát Tàng hồn đàn... Có phải người luôn luôn theo dõi gương mặt chàng, nhìn chàng không biến thành một đồng hồ nhục, người mới an tâm? Hai mươi năm qua, có một lần nào người ngủ yên giấc chưa?”

Hoa Lộng Ảnh cười nhạt, nói, chậm rãi, nhưng chắc nịch: “Chính vì ta muốn người dày vò đau khổ, muốn người không một ngày nào được sống tử tế! Người chó quên, người hận ta bao nhiêu, thì ta còn hận người hơn gấp nhiều! Rõ ràng chàng là của ta, nhưng người lại suốt ngày tranh với ta! Cho dù ta hủy hoại chàng, cũng tuyệt đối không cho người được như nguyện. Người cũng biết, là người hại chàng. Nếu như người không yêu chàng như thế, chàng sẽ không phải chết.”

Vì Trường Ca và Tô Vọng Ngôn nghe tới đây, cuối cùng dần dần bừng tỉnh — vì sao Hoa Lộng Ảnh phải hại chồng mình, vì sao không cho Lăng Tiêu cứu sống Lạc Tây Thành, vì sao cố ý để Lăng Tiêu nghe được tiếng bước chân rồi mang đầu người đi... Rất nhiều nghi vấn, đến lúc này, rốt cuộc đã tìm được đáp án.

Tô Vọng Ngôn nhẹ nhàng hỏi: “Lạc phu nhân, năm xưa rốt cuộc vì sao Lạc đại hiệp lại đột nhiên tự sát?”

Hoa Lộng Ảnh nhìn cậu nửa buổi, thông thả nói: “Nếu có một ngày, công tử phát hiện, người phòng được người khắp thiên hạ đánh lên lần trực diện, nhưng không phòng được người thê tử cùng chung chăn gối hạ độc hại người, liệu người có nản lòng thoái chí, mong chết đi chấm dứt tất cả hay không?”

“Điên rồi... Diên rồi... Diên rồi...” Sắc mặt Lăng Tiêu tái nhợt tới đáng sợ, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, đột nhiên dường như bạo phát, hét lớn: “Người điên rồi! Hoa Lộng Ảnh người điên rồi!”

Sắc mặt Hoa Lộng Ảnh trầm xuống, oán hận, trào phúng, khinh bỉ, phẫn nộ, thống khổ, tuyệt vọng, đủ loại thần tình nhất thời in hằn trong mắt, rồi chỉ một cái chớp mắt lại thu hết về, chỉ còn lại thương xót mong

manh, lại không biết là vì Lăng Tiêu, hay vì bản thân, hay là, vì đầu yêu đã tử biệt hai mươi năm...

“Đúng vậy, điên rồi, ta đã sớm điên rồi! Từ lần đầu tiên ta nghe được người nói chuyện với chàng, từ lúc ta không giết chàng một mình rời khỏi Lạc Dương, ta đã phát điên vì chàng rồi! Chỉ là các người không biết... Chàng cũng không biết... Chàng không biết, ta yêu chàng tới nhường nào, chàng cũng không biết, ta hận chàng biết bao! Nhưng chàng không hề hiểu... không hiểu — ta đã không còn là Phi Thiên Dạ Xoa, cũng không phải là Hoa Lộng Ảnh, ta không còn là nữ nhi ngoan của phụ thân, muội tử tốt của huynh trưởng, ta thậm chí không còn là người nữa! Nếu ta cũng không còn là thê tử của chàng, vậy thì ta có thể là cái gì đây?”

Chàng đã nói sẽ đối tốt với ta cả đời, rồi lại phản bội ta, nếu chàng thật lòng yêu ta, thì không nên đáp ứng yêu cầu của Lăng Tiêu, ta chỉ mong chàng toàn tâm toàn ý với ta, dù ta có chết thì cũng có quan trọng gì? Chàng trách ta lạm sát người vô tội, có phải bởi vì trong lòng chàng ta vĩnh viễn là Phi Thiên Dạ Xoa thủ đoạn độc ác kia? Dù ta có làm gì sai, nhưng vẫn là vợ của chàng, chẳng lẽ chàng không biết rằng, nếu chàng yêu ta, thì vĩnh viễn không nên hoài nghi ta?

Người ngây thơ trong sáng, ta lòng dạ rắn rết; người hiền lành hiểu chuyện, ta hung hãn dọa người; người muôn vạn điều tốt, ta tất cả đều dở...”

Hoa Lộng Ảnh nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, bỗng nhiên, nước mắt nối nhau tuôn rơi.

“Chàng chỉ nhớ người vì chàng mà bỏ nhà ra đi, nhưng lại quên ta từng vì chàng mà tự tay đâm chết anh ruột của mình! Chàng không đành lòng thấy người có chút xiu nào thương tâm, nhưng thà rằng chưa từng cứu ta! Ta rũ bỏ thù giết cha, hận phá gia, ta buông tha tất cả, đánh đổi lại, lẽ nào chỉ là mấy năm hư tình giả ý của chàng? Một câu nói của chàng đã giết chết ta, vì sao ta không thể giết chàng? Ta lại sao có thể không giết chàng?”

Giọng Hoa Lộng Ảnh run run: “Ta càng yêu chàng, lại càng hận chàng, hận không thể lóc từng khối từng khối thịt, khoét tim chàng ra xem rốt cuộc trong đó có ta hay không? Thế nhưng ta càng hận, cũng lại càng yêu chàng... Ta đứng nơi đường cùng... Ta vốn muốn chết để giải thoát, rồi lại không thể chết, cách duy nhất còn lại, là giết chàng...”

Nàng nói tới đây thì giọng đã khản đi, cũng không tiếp được nữa, nước mắt tuôn rơi cũng không lau đi, mặc cho lệ tràn...

Mất một lúc lâu không có ai nói gì.

Bên tai chỉ nghe tiếng gió lướt qua, càng cảm thấy trùng trùng núi đá thêm vắng vẻ cô tịch.

Thoảng chốc gió trở nên mạnh hơn, vút qua hai má, lạnh tới phát đau. Nhưng rõ ràng gió thổi là vào trên người, nhưng vì cái gì, cái lạnh lại tỏa ra từ tim?

“Lăng tiểu thư, chuyện người hỏi ta đều đã trả lời, giờ đến lượt ta hỏi người — người nói thật đi, hai mươi năm qua người thực sự chỉ tìm kiếm Tàng hồn đàn của chàng thôi? Người tới đây tìm Nguyệt Tương Tư, lại còn gom cả mấy người Vương đại tiên sinh tới là để làm gì? Mục đích của người, có thật chỉ là để cứu chàng sống lại không?”

Lăng Tiêu thở gấp gấp hơn, cắn môi dưới không trả lời.

Hoa Lộng Ảnh điềm tĩnh nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Lăng tiểu thư, người không chịu nói, vậy để ta nói thay — người gặp Nguyệt Tương Tư, ngoại trừ muốn nhờ ngài tìm Tàng hồn đàn của Tây Thành giúp người, có phải còn vì muốn ngài giúp người tìm cả Tàng hồn đàn của ta nữa đúng không? Từ đầu tới cuối người không phải là tìm cách làm cho chàng sống lại, mà là làm thế nào để diệt trừ ta, để chàng sống lại sẽ ở bên người. Lần này người rốt cuộc nghĩ được cách nhờ Nguyệt Tương Tư, nhưng lại sợ ta mà chết rồi, Tây Thành sống lại người không có cách nào ăn nói với chàng, cho nên mới lao tâm phí lực mà tìm mọi người tới. Người tìm họ tới không phải để đối chất, mà là để làm chứng. Người muốn họ nghe chính miệng ta thừa nhận ta hại Tây Thành như thế nào, để cho Tây Thành biết người là hoàn toàn bất đắc dĩ, là báo thù thay chàng, bất đắc dĩ mới giết ta — Lăng tiểu thư, ta nói có đúng không?”

Lăng Tiêu lặng lẽ không nói.

Hoa Lộng Ảnh thở dài, rồi nói với Quân Như Ngọc: “Quân công tử, người có thể nói cho ta biết vì sao những người vừa rồi muốn lên núi tìm ta báo thù, vốn không liên quan tới người nhưng người lại ngăn cản họ giúp ta không?”

Quân Như Ngọc nhìn Lăng Tiêu một chút, thản nhiên nói: “Lạc phu nhân, kỳ thực không phải ta muốn giúp người. Chỉ là nếu không phải Lăng tiểu thư mật báo thì sao những người này có thể tìm tới Trường Nhạc trấn, rồi lại biết chúng ta tới Huyền Cảnh được? Nếu ta đã đáp ứng giúp Lăng tiểu thư mời được Nguyệt Tương Tư, thì nhất định có thể làm được. Lăng tiểu thư làm mấy tiểu xảo này với ta, tức là xem thường Quân Như Ngọc, ta đương nhiên không thể khoan tay đứng nhìn.”

Sắc mặt Lăng Tiêu trắng nhợt, môi khẽ nhúc nhích, một hồi lâu mới nói với Hoa Lộng Ảnh: “Người nói không sai, nhưng chuyện này trước giờ huynh ấy chưa từng có lỗi với người — năm xưa, ta từng có chủ ý với Tàng hồn đàn của người, chỉ là bất kể ta bóng gió thế nào huynh ấy cũng không để lộ ra nửa chữ. Ta ngẫm tìm rất nhiều lần cũng không có kết quả, ta rơi vào đường cùng mới từ bỏ ý niệm đó.”

Dừng một chút, mới nói: “Nhưng ta biết, mấy năm nay người vẫn ở lại Trường Nhạc trấn, chính là bởi vì người giấu Tàng hồn đàn của huynh ấy ở Trường Nhạc trấn! Mấy năm nay ta ôm chút hy vọng may mắn, đi qua Hán Thủy, đi qua Tiêu sơn trang, cũng đi qua Hành Dương... Thế nhưng ta vẫn không tìm được Tàng hồn đàn của người, cũng không tìm được của huynh ấy. Điều đó càng khẳng định phán đoán của ta, thứ đó nhất định còn ở Trường Nhạc trấn, chỉ là ta không tìm được!”

Hoa Lộng Ảnh nhìn nàng, nhìn chăm chú, đột nhiên bật cười, trong nụ cười lẫn vài phần thống khổ, vài phần bất đắc dĩ, vài phần tiêu điều, như là một vệt đỏ như máu, đột ngột nứt ra giữa cánh đồng tuyết trắng xóa...

“Lăng tiểu thư, người nghĩ ta ở lại Trường Nhạc trấn là vì chàng? Hèn chi! Hèn chi! Người mãi vẫn không từ bỏ ý định, năm nào cũng tìm rất nhiều người tới cái chỗ quỷ quái đó chịu chết!

Người sai rồi, ta lưu lại đó, không phải vì chàng — ta chỉ vì bản thân ta. Ta không thể quay về Thủy Nguyệt cung, cũng không muốn quay lại Hành Dương nữa, ta đã tới Hán Thủy nhưng không tìm thấy chiếc thuyền con kia, ngay đến kỹ viện ở Lạc Dương cũng đã bị hủy diệt bởi hỏa hoạn, bị trùng tu thành Hoa Nghiêm tự... Trời cao đất rộng, ta lại là một quái vật chẳng ra người chẳng ra quỷ, không chết được cũng không sống được, âm thể không nhận, ngoại trừ Trường Nhạc trấn ta còn có thể đi đâu?

Ta vốn tưởng rằng, giết Tây Thành là ta có thể được giải thoát, kết quả lại là không thể. Hóa ra dù chàng không còn cũng vậy. Ta vốn định rằng, ta sẽ giết chàng, sau đó ra đi thật xa, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại chàng nữa. Nhưng kết quả là, ngoại trừ Trường Nhạc trấn nơi có chàng ra, trời đất mệnh mông này ta không tìm được nơi nào cư trú nữa... Cuối cùng, vẫn chỉ có thể sớm chiều tương đối với vong linh của chàng tại một quỷ trấn, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm... mãi nhìn chàng, mãi thống khổ...”

Nàng nhìn nữ tử đối diện, cười mệt mỏi cực độ.

Người kia thì sắc mặt thoát cái trắng bệch.

Trong tiếng gió thổi, đột nhiên truyền tới một tiếng thở dài nhẹ nhàng, như là đến từ đỉnh núi xa xăm, vang vọng bên tai mỗi người, rồi có một thanh âm nhàn nhạt nói: “Lăng tiểu thư, ta nghĩ người cũng giống ta, kỳ thực người với ta thật khác biệt.”

Đám người Vi, Tô nghe được thanh âm đó đều giật mình, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn theo —

Chỉ thấy một thiếu nữ, áo trắng chân trần, không nói không cười, hai tay ôm đầu gối, ngồi yên lặng giữa mọi người. Trên gương mặt tầm thường không có chút biểu tình, như là giấy Tuyền Thành chưa dính mực.

Lúc bấy giờ đám người Vi, Tô đang ngồi một vòng quanh lửa trại, vậy mà không ai biết thiếu nữ này tới từ lúc nào, ngồi vào vòng tròn từ khi nào, không khỏi đều thay đổi sắc mặt.

Chỉ có Lăng Tiêu kêu lên một tiếng, vừa chờ mong, vừa thấp thỏm, thấp giọng gọi một tiếng: “Nguyệt cô nương!”

Nàng vừa gọi vậy, nhất thời tất cả đều đoán được thân phận của thiếu nữ, không tự chủ được đồng thời đứng dậy.

Tâm trạng Tô Vọng Ngôn đầy ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, cậu thường nghe người khác nhắc tới Nguyệt Tương Tư, đều nói đó là một nhân vật bằng cơ ngọc cốt, thất xảo linh lung tâm (khéo léo hoạt bát), nên luôn nghĩ nữ tử như vậy ắt cũng phải khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyết đại, lại không ngờ chủ nhân của Nhất Huyền Cảnh danh chấn thiên hạ lại có một dáng vẻ bình thường như thế! Không diễm lệ, không lõe loét, có điều xem ra tuổi còn rất trẻ, như là một thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi.

Giữa lúc cảm thấy mờ mịt, Tô Vọng Ngôn bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Vi Trường Ca, Vi Trường Ca cũng mơ hồ có chút ngạc nhiên.

Nguyệt Tương Tư không nhìn Lăng Tiêu, đứng lên đi xuống núi vài bước.

Đám người vô lâm dưới sườn núi vẫn nhìn chăm chú động tĩnh bên này, vừa nhìn thấy giữa vòng người xuất hiện một bạch y thiếu nữ không biết ở đâu ra, đang đi về phía này, liền không tự chủ được đều ngừng thở.

Mấy người Vi, Tô chỉ thấy Nguyệt Tương Tư đi càng lúc càng nhanh, chớp mắt đã đứng bên tảng đá lớn, không biết nói gì rồi liền xoay người đi lên trên.

Hơn trăm người lập tức giải tán, như là sợ đi chậm hơn người khác, đều chạy đi như điên.

Nguyệt Tương Tư ăn mặc đơn bạc, đi chân trần trên tuyết, như là không thấy lạnh chút nào, gương mặt không có biểu tình gì, đi thẳng tới trước mặt Tô Vọng Ngôn.

Tô Vọng Ngôn bước tiến lên, cúi người thật sâu: “Vãn bối Tô Vọng Ngôn, bái kiến Nguyệt tiên bối.”

Nguyệt Tương Tư quan sát cậu một lượt từ trên xuống, thản nhiên nói: “Người vẫn giống mẫu thân nhiều hơn.”

Nói xong liền đưa tay ra: “Lấy ra đây.”

Tô Vọng Ngôn vội cởi bỏ hộp kiếm đeo sau lưng xuống, lấy Thu Thủy kiếm ra, nâng bằng hai tay đưa qua.

Trong nháy mắt, Nguyệt Tương Tư bất giác ngừng hô hấp, nàng nắm chặt Thu Thủy kiếm trong tay, không biết suy nghĩ điều gì, mãi lâu sau mới chậm rãi cất lời: “Chàng có khỏe không?”

Tô Vọng Ngôn hiểu ý, nói: “Phiền tiên bối nhớ mong, lão nhân gia người ngoại trừ đi lại có chút bất tiện ra thì rất khỏe mạnh.”

Nguyệt Tương Tư hơi gật đầu, bình tĩnh nhìn thanh Thu Thủy kiếm mà nói: “Là chàng bảo người đến tìm ta?”

Tô Vọng Ngôn ngăn người, chợt nghĩ tới Triệu Họa trở về Nhất Huyền Cảnh đương nhiên đã bẩm báo từ đầu tới cuối của sự tình cho Nguyệt Tương Tư.

Nguyệt Tương Tư liếc cậu một cái, như biết cậu đang nghĩ gì, nhẹ nhàng thở dài, lại ngưng một chút, hơi có chút chần chờ: “Chàng, chàng có nói gì không?”

Tô Vọng Ngôn khẽ động tâm niệm, nhẹ giọng đáp: “Tam thúc nói, minh nguyệt(trăng sáng) là vật tương tư.”

Nguyệt Tương Tư nghe vậy thì run lên nhẹ nhẹ, trên mặt thoáng vẻ kích động, môi hơi mấp máy, nhưng rốt cuộc không nói gì, chỉ hít một hơi thật sâu, chậm rãi rút Thu Thủy ra từng tắc từng tắc một, đầu ngón tay liên tục nhẹ nhàng mơn trớn bề mặt tỏa hàn khí. Kiếm quang của Thu Thủy bắn ra tứ phía. Giữa liềm diễm quang hoa, nàng bỗng nhoẽn miệng, cười thản nhiên, gương mặt bình phàm nọ giữa ánh kiếm, lại có cảm giác sáng trong, như trăng sáng giữa bầu trời.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Nguyệt Tương Tư cũng tra kiếm vào vỏ, nhìn thoáng về phía Quân Như Ngọc, diễm nhiên nói: “Thanh niên trai trẻ, làm gì mà biến mình thành dáng vẻ như quỷ thế?”

Quân Như Ngọc vái chào, mỉm cười đồng ý.

Lúc này nhìn Quân Như Ngọc như một người đàn ông trung niên bệnh tật, Nguyệt Tương Tư bất quá là thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, nhưng trong giọng nàng lại có vẻ như trưởng bối giáo huấn vãn bối, tình cảnh cực kỳ cổ quái. Có điều hiện tại mọi người đều không dám cười, họ đã sớm biết rằng đáng đáp bệnh

hán hiện tại cũng không phải tướng mạo ban đầu của Quân Như Ngọc, nghe những lời này của Nguyệt Tương Tư lại càng không khỏi thảm phảng đoán gương mặt thật của Như Ngọc công tử này.

Lăng Tiêu đợi chờ hai mươi năm, đến giờ phút này mới được gặp Nguyệt Tương Tư, tâm trạng lo lắng, nhin không được bước về phía trước một bước, gọi lại một tiếng: “Nguyệt cô nương...”

Nguyệt Tương Tư vẫn dùng giọng điệu thản nhiên như cũ: “Lăng Tiêu, người to gan lắm, người biết rõ Vọng Ngôn đối với Tam ca quan trọng như tính mệnh, mà lại dám lập mưu hại nó!”

Ngôn ngữ mặc dù ngắn gọn, nhưng lại lộ ra lãnh ý.

Trong lòng Lăng Tiêu sợ hãi, bi ai nói: “Cầu Nguyệt cô nương giúp ta một lần, Lăng Tiêu nguyện làm nô làm tỳ báo đáp cô nương!”

Nguyệt Tương Tư cười lạnh: “Năm xưa Tam ca muốn ta giúp người, người cũng nói sẽ kết cỏ ngậm vành làm nô làm tỳ báo đáp chàng, người báo đáp như thế đấy à?”

Lăng Tiêu không dám lên tiếng trả lời, hồi lâu sau mới run giọng van lơn: “Nguyệt cô nương, ta cũng không có ý hại Tô đại công tử! Cầu cô nương nể tình Tô tam công tử mà giúp ta tìm ra Tàng hồn đàn của huynh ấy đi!”

Nói xong lời cuối cùng giọng đã mang theo âm khóc.

Nguyệt Tương Tư chỉ hờ hững nhìn nằng.

Hai người Vi, Tô liếc nhau, cũng không biết làm sao cho phải.

Đột nhiên, chỉ nghe Hoa Lộng Ảnh chậm rãi hỏi: “Nguyệt Huyền chủ, ta biết, lời vừa rồi ta nói ngài đều đã nghe được. Ta chỉ muốn hỏi, năm xưa hai người cùng với Lăng tiểu thư chỉ là bè nước gặp nhau, vì sao Tô tam công tử lại bằng lòng cầu tình giúp nằng ta, vì sao ngài lại đồng ý đem bí thuật độc môn ra truyền thụ lại cho nằng?”

Nguyệt Tương Tư nghe nằng nhắc tới Tô tam công tử, sắc mặt cuối cùng cũng chậm rãi nhu hòa xuống.

“Lạc phu nhân, đừng nói là người, chỉ sợ chính Lăng tiểu thư cũng không biết vì sao. Hôm nay Lăng lão tướng quân đã qua đời, người biết chuyện này, trên đời chỉ còn lại ta và Tam ca...”

Không biết là có phải nhớ về chuyến dò đêm đó hay không, nằng nhẹ nhàng vuốt ve Thu Thủy kiếm trong tay, một hồi lâu sau mới nhìn Lăng Tiêu thản nhiên nói: “Tam ca và phụ thân người kỳ thực là người quen cũ.”

Lăng Tiêu chấn động.

Tô Vọng Ngôn cũng ngạc nhiên.

“Hồi còn trẻ, Tam ca từng ngẫu nhiên có cơ hội kết bạn với Lăng đại tướng quân – phụ thân người, hai người trò chuyện với nhau thật vui, từ đó kết nghĩa thành anh em. Khi đó đang có giặc tới xâm lăng, biên quan căng thẳng, các tướng sĩ tử thương vô số, trong quân sĩ khí giảm xuống, Lăng đại tướng quân vì thế mà mặt ủ mày chau. Trong lúc nói chuyện phiếm, Tam ca biết được tâm sự của lão tướng quân, chàng trí tuệ hơn người, liền cho phụ thân người một chủ ý.”

Nằng nói đến đây, ngay đến Mã Hữu Thái và Vương Tùy Phong ở một bên cũng không khỏi thấy lòng căng thẳng, cảm thấy những lời tiếp theo của nằng tất liên quan tới việc trọng đại.

“Tam ca nói, nhân sinh nhiều nỗi khổ, vậy nên mỗi người đều có một mộng đẹp, có ước mơ đó thì con người mới có thể sống sót trong cảnh khốn khó. Tam ca nói, kể rằng ở Tây Hải có một lục địa, trên lục địa có một điều sơn, trên điều sơn lại có một loại Phấn Hồn mộc, dùng lõi của cây chế thành Phấn Hồn hương có thể khiến người ngửi được không chết. Tiên sơn ẩn hiện mật mù, Phấn Hồn hương cũng không biết phải tìm ở đâu, nhưng nó chính là mộng đẹp mà hơn mười vạn tướng sĩ nơi biên quan cần tới.”

Lăng Tiêu rên lên một tiếng, mặt mũi tái nhợt, chỉ không ngừng run rẩy.

“Lão tướng quân nghe lời Tam ca nói xong, cười lớn mà đi, không qua bao lâu chợt có lời đồn nói Lãng tướng quân có được một hộp Phản Hồn hương từ tay địch nhân nào đó, mà trong quân sĩ khí quả nhiên đại chấn, không quá một năm liền đẩy lùi quân giặc.”

Mã Hữu Thái ngừng thở, run giọng nói: “Phản Hồn hương đó, chẳng lẽ là giả?”

Nguyệt Tương Tư nhìn hẩn và Vương Tuy Phong một chút, không biết là thương hại hay bi ai, thản nhiên nói: “Từ đầu tới cuối căn bản chưa từng có thứ gọi là Phản Hồn hương, sao lại có thật giả?”

Vương Tuy Phong giãy dụa: “Nếu như thật sự vô dụng, vì sao Lãng đại tướng quân lại đối với nó như là trân bảo?”

Nguyệt Tương Tư cười lạnh: “Người còn chưa rõ ư? Phản Hồn Hương cho dù không thể khước tử phản hồn, nhưng lại có thể tạo nên ước mơ, hơn mười vạn tướng sĩ Liêu Đông cần chính là một hồi mộng đẹp như thế, vậy nên Lãng đại tướng quân mới không tiếc tất cả, cũng phải bảo vệ mộng đẹp đó cho họ.”

Vương Tuy Phong ngây người nửa ngày, quay đầu nhìn Mã Hữu Thái một chút, hai người ngơ ngẩn đối diện nhau, chỉ cảm thấy tất cả những gì mình làm hai mươi năm nay đều như là một giấc mộng, nay tỉnh mộng rồi, liền không biết là nên khóc, hay nên cười...

“Hóa ra là giả... vậy nên cha mới không chịu cứu mẹ, hóa ra không phải cha không chịu cứu, mà là cha không cứu được... Ta chỉ biết hận cha vô tình vô nghĩa, vô luận chuyện gì cũng phải đối nghịch với ông, vì sao chưa từng nghĩ tới trò chuyện với cha, nghe tâm sự của cha...”

Lãng Tiêu thì thào, viền mắt dần đỏ hoe, không biết đang hỏi người, hay tự hỏi mình: “Kỳ thực ta sớm nên nghĩ ra. Nếu là tiên dược thì sẽ ở hải ngoại tiên sơn, sao lại có thể rơi xuống phàm trần này được?”

Nguyệt Tương Tư tiếp tục nói đều đều: “Tuy rằng người không quen Tam ca, nhưng năm xưa Tam ca nghe được những lời này của người, lại biết người chính là con gái của Liêu Đông Lãng đại tướng quân. Kỳ thực khi đó, chàng cũng đã nhìn ra người tâm cơ thâm trầm, tính cách lệch lạc. Nhưng Tam ca nói, nếu không phải chàng hiến kế cho Lãng lão tướng quân, người vốn sẽ có thể sống hạnh phúc trong phủ tướng quân, cũng sẽ không vì cái chết của mẫu thân mà hiểu lầm cha người, hại cha con các người phản bội nhau. Nếu không phải chuyện của phụ mẫu làm lòng người tổn thương sâu sắc, dẫn đến tính tình bị biến đổi, người cũng sẽ không lưu lạc tới tình cảnh này. Chàng thấy có lỗi với người, mà Phản Hồn hương lại liên quan tới đại sự, chàng không thể nói rõ cho người, nên mới cực lực giúp đỡ người —— chỉ cần là chuyện chàng muốn ta làm thì ta chưa từng cự tuyệt, vậy nên chàng bảo ta giúp người, ta không nói hai lời liền dạy người Tàng Hồn thuật.”

Lãng Tiêu không mở miệng, chỉ cúi đầu, run rẩy liên tục. Bên thân một lọn tóc buông xuống, phủ lung tung lên bên cạnh mặt, càng nhìn càng có vẻ thê lương mà bất lực.

Vi, Tô hai người tuy đã biết chân tướng năm xưa, nhưng nhìn bộ dáng này của nàng cũng không khỏi thấy có chút rầu rĩ.

Bên ngoài Nhất Huyền Cảnh, sự yên tĩnh trải dài.

Giống như qua muôn đời muôn kiếp, Lãng Tiêu ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Nguyệt Tương Tư, dùng giọng nói có chút thay đổi nhịp điệu nói: “Nguyệt cô nương, cầu cô nương nể tình Tô tam công tử, giúp ta đi! Ta chỉ mong huynh ấy sống lại! Thực sự, ta cầu người làm cho huynh ấy sống lại... chỉ cần làm huynh ấy sống lại thôi...”

“...Lãng tiểu thư, khi đó ta giúp người cố nhiên là do chàng nói giúp người, nhưng cũng là bởi lời người nói. Người nói, chỉ cần người đó hạnh phúc, bất kể người làm gì, đều là vì người đó. Ta tin lời của người. Nghĩ tới người cũng giống ta, làm điều gì, cũng là vì người kia. Giờ ta mới biết được, hóa ra người hoàn toàn không giống.”

Nguyệt Tương Tư dừng một lúc, rốt cuộc thản nhiên nói: “Người về đi. Ta sẽ không giúp người.”

Lãng Tiêu há hốc miệng, nhưng không phát ra âm thanh, dần dần xụi lơ trên nền tuyết.

Hoa Lộng Ảnh thì cười khê thành tiếng, rồi chuyển thành cười sảng sặc, trong tiếng cười, chung quy vẫn lẫn tiếng lệ rơi.

Hai mươi năm — chờ đợi hai mươi năm, khổ sở hai mươi năm, đau đớn hai mươi năm, rốt cuộc chờ đến giây phút mọi chuyện được vạch trần. Tất cả những chuyện quá khứ nhập nhằng, đều biến thành sự đìu hiu sau khi đã tra ra manh mối. Nhưng giữa năm tháng dài đằng đặc, vết thương lòng chưa từng khép miệng, vào giờ khắc này, lại vì điều gì mà một lần nữa nứt toác?

Nguyệt Tương Tư kín đáo thở dài.

“Lạc phu nhân, đợi khi người muốn chết thì hãy tới đây tìm ta!” Nói xong, quay sang mỉm cười với Tô Vọng Ngôn: “Hài tử ngoan, ta phải về rồi, người tiễn ta đi.”

Tô Vọng Ngôn vâng dạ, Nguyệt Tương Tư cười, kéo tay cậu, thản nhiên đi vào tuyết địa.

Lúc này Tô Vọng Ngôn bị Nguyệt Tương Tư nắm tay, vậy mà vẻ mặt hoàn toàn tươi vui. Vì Trường Ca thấy vậy không khỏi thấy kinh ngạc — y quen Tô Vọng Ngôn nhiều năm, biết tính tình cổ quái của Tô Vọng Ngôn, đừng nói là nữ nhân, dù là bằng hữu huynh đệ cũng không cho chạm vào một chút nào, cũng vì thế mà bị y trêu cợt không biết bao nhiêu lần. Mặc dù tính ra Nguyệt Tương Tư là trưởng bối, nhưng Tô Vọng Ngôn ‘biết điều’ như thế thực sự là trước nay chưa từng thấy.

Một tay Nguyệt Tương Tư cầm Thu Thủy, một tay kéo Tô Vọng Ngôn, cho đến khi đi cách xa hơn mười trượng mới ngoảnh đầu nhìn lại, nhìn về phía Lăng Tiêu đứng ngơ ngẩn phía xa xa, không rõ là tiếc hận hay thương hại, còn thì thảo thêm một lần: “Ta còn tưởng nàng ta giống mình, hóa ra hoàn toàn khác biệt...”

Cách một vùng tuyết vẫn có thể thấy lửa trại xa xa, ánh lửa trải qua gần một đêm ồn ào, tuy rằng yếu ớt nhưng vẫn xuyên qua lớp lớp bóng đêm, đi tới trước mắt.

“Lần đầu ta gặp chàng, đôi mắt chàng cũng trong trẻo như ánh lửa giữa trời tuyết thế này... Từ xa xa, đã mê hoặc người...”

Nguyệt Tương Tư cười hoài niệm.

Nàng cúi đầu, lại nhìn Thu Thủy trong lòng bàn tay, khe khẽ thở dài: “Thu Thủy kiếm hiện thế, sợ rằng tất cả bằng hữu năm xưa đều sẽ bị dẫn tới — mình ta ở Huyền Cảnh này, mỗi ngày mỗi đêm, vừa hy vọng, vừa sợ hãi, không phải đều vì ngày này ư? Cũng chỉ mong ngàn ngàn vạn vạn đừng để sát tinh kia biết...”

Nói tới đây, không biết suy nghĩ trôi về đâu, trong mắt hiện lên vẻ sắc bén.

Mi mắt nàng rũ xuống, khi ngược lên, lại mang chút ngữ khí mê man mất mát, buồn bã nói: “Lần này, lần này nhất định sẽ không...”

Nguyệt Tương Tư không nói hết.

Nàng cười, trả lại Thu Thủy cho Tô Vọng Ngôn, thản nhiên nói: “Nếu không phải người trộm đi là Thu Thủy kiếm, thì cha người cũng sẽ không gấp gáp tìm người như vậy. Người về đi, cứ nói là ta muốn nhìn Thu Thủy kiếm một chút, là ta bảo người lấy kiếm đi. Ta đã sai người đi nói rõ với Tô gia rồi, người yên tâm, cha người nợ ta một món nhân tình rất lớn, không dám nổi giận với người đâu.”

Nguyệt Tương Tư cười cười, nhẹ nhàng xoa mặt cậu: “Bé ngoan, ta phải đi đây, người về đi!”

Trong nháy mắt, Tô Vọng Ngôn chỉ cảm thấy bàn tay nàng vuốt ve trên mặt mình tuy rằng mang cảm giác man mát, nhưng lại ấm áp, nhớ tới khi còn nhỏ mình từng được đôi tay này ôm trong lòng ngực, phút chốc quanh mắt hơi đỏ lên.

Nguyệt Tương Tư buông tay, xoay người, sau đó đạp lên tuyết mà đi, không hề quay đầu lại nữa.

Tấm áo trắng mỏng manh đó, chỉ chốc lát đã hòa vào mênh mang tuyết trắng, khó mà phân biệt, lại nghe thấy giọng của nàng, như suối chảy róc rách quanh khe núi —

“Nước mùa thu tới, trăm nguồn đổ về Hoàng Hà, sóng sông ào ạt, đôi bờ bãi bồi không phân biệt được đâu trâu đâu ngựa. Vậy nên Hà Bá nọ vui mừng khôn xiết, cho rằng vẻ đẹp khắp chốn đều tụ về đây. Xuôi dòng mà đi về phía đông, tới tận Biển Bắc, nhìn sang bề đông, mặt nước vô tận. Hà Bá ngạc nhiên, ngóng nhìn đại dương mà cảm thán...”

(trích ‘Thu thủy’ – Nam Hoa Kinh của Trang Tử)

Tô Vọng Ngôn chậm rãi trở về bên đồng lửa trại.

Bên đồng lửa, tất cả mọi người đều không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe âm thanh kia.

“...Nếu sống không cho là vui, chết không cho là họa, thì là đã biết được đầu cuối ngọn nguồn...”

(Trích ‘Thu thủy’)

Cho đến khi âm thanh đó biến mất rồi, Lăng Tiêu mới nhìn về phía Hoa Lộng Ảnh đầy hận thù, Hoa Lộng Ảnh thì chỉ hững hờ nhìn đáp trả. Đột nhiên, ánh mắt Lăng Tiêu biến đổi, hận ý trên mặt trong khoảnh khắc bị thay thế mới vui mừng như điên, không nói lời nào chạy vội xuống dưới núi.

Mấy người Vi, Tô đều ngạc nhiên.

Chỉ chốc lát, Tô Vọng Ngôn đột nhiên giậm chân, kêu một tiếng: “Không xong!”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Hoa Lộng Ảnh cũng thay đổi, phi thân lao thẳng xuống dưới chân núi.

Quân Như Ngọc nhìn bóng lưng nàng như cánh chim sắc đỏ quăng mình vào trời tuyết, thở dài, khoan thai nói: “Đúng vậy. Không xong.”

Đám người Vương Tùy Phong thì hoặc mờ mịt, hoặc không hiểu chi, đồng thời nhìn hai người họ.

Vi Trường Ca mỉm cười giải thích: “Vừa rồi Lạc phu nhân từng nói, gian kỹ viện ở thành Lạc Dương giờ đã biến thành tòa Hoa Nghiêm tự, mà Lạc Dương cách Trường Nhạc trấn không quá ba mươi dặm. Đối với Phi Thiên Dạ Xoa mà nói, ba mươi dặm ngắn ngủi, có thể nói là chỉ đáng vài bước, nàng muốn giấu Tăng hồn đàn của Lạc đại hiệp thì còn chỗ nào tốt hơn Hoa Nghiêm tự kia?”

Wương Tùy Phong hiểu ra: “A! Lạc phu nhân giấu đồ ở đó! Vi bảo chủ, Tô công tử, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Tô Vọng Ngôn nhìn Vi Trường Ca một chút, nói: “Mọi chuyện cũng giải quyết gần xong rồi, dù sao ta cũng phải quay về Lạc Dương, chuẩn bị cùng với Vi Trường Ca đi xem xem, mọi người thì sao?”

Quân Như Ngọc cười nói: “Tất nhiên là phụng bồi.”

Wương Tùy Phong, Mã Hữu Thái cũng đều biểu hiện muốn cùng đi xem. Đoàn người nghị định xong liền xuống núi ngay, đi thẳng một mạch. Trên đường sai người tìm hiểu, nhiều năm trước đây trong thành Lạc Dương quả nhiên có một tòa kỹ viện bị cháy, nhà cửa của mấy trăm hộ xung quanh đều biến thành tro tàn trong trận hỏa hoạn. Tú bà tự thấy nghiệp chướng nặng nề, hiến hết tiền tích góp cả đời ra, rồi kêu gọi quỳên góp khắp nơi, xây một tòa Hoa Nghiêm tự trên nền đất cũ.

Dọc đường đi đều có khoái mã của Thiên Hạ bảo chuẩn bị tốt từ trước, nhưng mỗi lần đều chậm hơn Hoa Lộng Ảnh và Lăng Tiêu một bước.

Hôm đó, tới Lạc Dương trời đã tối, không tuyết cũng không gió. Đoàn người thúc ngựa chạy gấp, do Tô Vọng Ngôn dẫn đường, chạy về hướng Hoa Nghiêm tự trong lời Hoa Lộng Ảnh kể. Sắc trời đã muộn, trên bầu trời phía tây, ánh chiều tà mùa đông lấm liệt như máu. Phía trước truyền đến từng đợt trống chiều, du dương mà thâm trầm, vang xa giữa trời tuyết.

Cách đó không xa dưới mái chùa cong cong tiêu điều, bóng dáng của hai nữa tử, đối mặt trong im lặng.

Tô Vọng Ngôn thấp giọng gọi một tiếng: “Lạc phu nhân!”

Xoay người xuống ngựa, chạy về phía trước.

Còn lại mấy người cũng đều xuống ngựa đuổi theo.

Tới gần mới thấy, quả nhiên là Hoa Lộng Ảnh và Lăng Tiêu.

Trong bàn tay tái nhợt của Hoa Lộng Ảnh đang cầm một bình nhỏ màu trắng, đứng lặng lẽ. Trong đồng tử xinh đẹp có vô số biểu cảm mỹ lệ luân chuyển, có mặt trời lặn trên sa mạc, có bạch ưng núi Côn Lôn,

mây trôi trên Hán Thủy, cũng có ánh kiếm lướt qua máu tươi của người yêu... Đường như tất cả bóng phản chiếu của quá khứ, từ trong lỗ mờ đau thương, dần dần ủ nên đau đớn thâm.

Lăng Tiêu đứng cách đó vài bước. Thứ gì nàng muốn chắc chắn sẽ đạt được. Nàng tin như vậy, cho nên đến giờ phút này, nàng vẫn ôm chặt đầu của Lạc Tây Thành, như là niềm hy vọng mà hai mươi năm qua nàng nắm vững không chịu buông tay. Nhưng trên mặt Hoa Lộng Ảnh, lại có thứ gì đó, khiến trong nháy mắt nàng bắt gặp thấy kinh hoàng.

Hoa Lộng Ảnh chỉ nhìn Lăng Tiêu, sau đó gần như là tham lam mà nhìn chăm chú đầu người bị Lăng Tiêu ôm trong lòng —— nam tử đó vẽ mặt sống động, như là đang cười, tai mắt mũi miệng đó, rõ ràng là một giấc mộng tuyệt vời còn hơn cả Phấn Hồn hương. Người đó anh tuấn như vậy, ôn nhu như vậy, như là ngay giây tiếp theo sẽ nháy mắt mấy cái, tỉnh lại, nói, nàng yên tâm, cả đời này ta sẽ đối tốt với nàng...

Nàng nhìn đầu của chàng. Đầu chàng nhìn nàng. Chàng nhìn nàng. Nàng nhìn chàng.

Cách một đời người, tận cùng của con đường hoàng tuyền, nàng và chàng nhìn nhau...

Một loại thần sắc kỳ lạ không biết là mê lương, đau khổ, hận thù hay thương hại xuất hiện trong mắt nàng, Hoa Lộng Ảnh chậm rãi giơ cao tay.

Tô Vọng Ngôn cả kinh, trong lòng biết không ổn, định chạy qua thì lại bị Vi Trường Ca kéo lại.

Vi Trường Ca nhìn chăm chú hai nữ tử kia, chậm rãi lắc đầu.

Tô Vọng Ngôn ngẩn ra, nhìn cầu cứu về tứ phía, nhưng ngay lúc đó, cả Quân Như Ngọc, cả Vương Tùy Phong... mỗi người đều chỉ đứng lặng lẽ.

Đột nhiên Tô Vọng Ngôn run rẩy không ngừng, đến mặt đất bên dưới cũng nhất thời trở nên phù phiếm...

Lăng Tiêu nhìn chăm chăm Hoa Lộng Ảnh như là không tin nổi, tiếp đó bình tĩnh, hoang mang, sợ hãi, rồi đến tuyệt vọng, cuối cùng nước mắt dâng trào, không nghĩ ngợi gì mà quỳ rạp xuống đất, gào lên: “Đừng... Đừng mà...”

Nàng quỳ dưới đất, phủ phục, bò tới bên chân Hoa Lộng Ảnh, kéo vạt váy màu đỏ, gào khóc: “Đừng... Hoa tỷ tỷ, chúng ta để huynh ấy tự lựa chọn có được không? Có được không hả? Ta không tranh nữa... Chúng ta để tự huynh ấy chọn...”

Lăng Tiêu túm lấy quần áo Hoa Lộng Ảnh, không ngừng cầu xin, nước mắt thấm ướt tóc mai rối bời, mãi đến khi khóc khản cả giọng, ngay đến đầu người mà mấy năm nay coi trọng như tính mạng cũng đã từ trong tay rơi xuống nền tuyết.

Hoa Lộng Ảnh nhìn Lăng Tiêu thật lâu, rồi đột nhiên thở dài, dồn lực vào tay, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Tàng hồn đàn đã vỡ thành muôn mảnh, rơi lả tả xuống đất.

“A.....”

Lăng Tiêu trợn lớn mắt, há hốc miệng, ngay đến sức để hét cũng không còn, chỉ phát ra tiếng rên rỉ ngắn ngủn, cả người nhào xuống tuyết, hai tay không ngừng tìm kiếm trong tuyết, nhưng những mảnh vỡ rơi vào trong tuyết hoàn toàn hòa làm một, không thể phân biệt được nữa...

Hai mắt Lăng Tiêu sưng đỏ, ngồi ngơ ngác trên nền tuyết. Như là trong thân thể nàng, có một thứ gì đó, đã đồng thời bị nghiền nát theo Tàng hồn đàn.

Hoa Lộng Ảnh cũng không động đậy. Nhìn theo ánh mắt nàng, chỉ trong giây lát, đầu người hai mươi năm nay không rửa nát giờ đã thành xương khô. Nàng yên lặng nhìn, trong mắt trống rỗng, không biết là đang suy nghĩ gì, hay là không suy nghĩ gì cả.

Mọi người yên lặng bàng quan, đều không nói gì.

Giờ khắc này, mỗi người đều lặng lẽ nhìn hai nữ nhân giữa trời tuyết —— Phi Thiên Dạ Xoa hồng y hồng quần năm xưa từng mang theo bạch ưng trên đại mạc, hoàng y thiếu nữ phong tư yếu điệu năm xưa trong phủ tướng quân, đều hóa thành tro bụi giữa những mảnh vụn thời gian. Hai mươi năm trôi qua, không có gì ngoài hối hận tịch liêu, lại ở đáy lòng các nàng, để lại vài phần tàn dư ngọt ngào hay không?

Đêm tuyết ở thành Lạc Dương, ánh trăng đầu lâu Phi Thương... Rất nhiều ký ức, rất nhiều chuyện cũ, cuối cùng không níu giữ được nữa, đều như thiên quân vạn mã kia, trong một cái chớp mắt nhanh như tia lửa xẹt, cuộn cuộn mà đi...

Phù sinh nhiều tham ái, nhân gian khổ ly biệt.

Hai mươi năm qua như mơ, tỉnh mộng đã không còn đương thời nữa.

Thời gian trôi qua từng tác từng tác một.

Giờ khắc này, thập phương vũ trụ, tam thế chư phật, đều lặng im.

Chỉ có Lăng Tiêu ngả nhào trên tuyết, âm thanh khàn khàn, thì thào hết lần này tới lần khác: “Trả huynh ấy lại cho ta, chúng ta để huynh ấy lựa chọn... Trả huynh ấy lại cho ta, chúng ta để huynh ấy lựa chọn...”

Không biết qua bao lâu, trời tối hẳn, thiên địa như một cái túi thật lớn, bao trùm tất cả hắc ám trong đó. Hoa Lộ Ảnh rút cuộc chậm rãi đi về phía trước vài bước, nhấc lên đầu lâu của Lạc Tây Thành, ôm chặt vào lòng.

Tiếng khóc khàn khàn của Lăng Tiêu vẫn luẩn quẩn trên nền tuyết.

Vương Tỳ Phong lẳng lặng nhìn Lăng Tiêu, biểu cảm phức tạp, hẳn nghĩ tới hai mươi năm tự dày vò vì một thứ Phẫn Hồn hương không hề tồn tại. Còn Lăng Tiêu thư trước mắt, chẳng phải cũng rơi vào một giấc mộng hư vô không thể tự thoát ra được hay sao? Có lẽ, trên đời này, mỗi người đều từng có một giấc mộng như vậy, chỉ là có người đã tỉnh, còn có người vẫn tiếp tục lún sâu xuống...

Đột nhiên hắn gọi: “Lăng tiểu thư...”

Về mặt Lăng Tiêu vô hồn, cũng không ngẩng đầu, chỉ rơi lệ mà thôi.

Vương Tỳ Phong cũng không để ý, nhìn nàng trầm giọng nói: “Hai mươi năm trước, đêm đó ta và Mã huynh đệ từng nghe được Lạc đại hiệp cùng Lạc phu nhân nói mấy câu —— những lời này, lúc đó chúng ta đều không hiểu, bây giờ thì đã rõ rồi —— mấy câu nói đó, Vương mỗ muốn nhắc lại cho tiểu thư nghe một chút. Đêm hôm đó, Lạc đại hiệp ngồi bên bàn uống rượu, Lạc phu nhân ngồi cạnh. Lạc đại hiệp uống một lúc, đột nhiên thở dài, hỏi Lạc phu nhân: ‘Nàng có biết, đời này chuyện mà ta thấy đặc ý nhất là gì không?’

“

Lăng Tiêu nghe tới đây, không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn, nín thở chờ hắn nói hết.

Vương Tỳ Phong nói tiếp: “Lạc đại hiệp lại hỏi: ‘Nàng có biết, đời này lúc mà ta thấy muốn khóc nhất, lúc mà ta thấy hạnh phúc nhất, lúc thấy thống khổ nhất, lúc không muốn chết nhất lại là lúc nào không?’

Lạc đại hiệp nói: ‘Trong đời ta, chuyện đặc ý nhất, là có thể cưới được nàng làm vợ; thời điểm ta muốn khóc nhất, là năm ấy ở trong ngõ hẹp, nàng cho ta một bát cơm; lúc hạnh phúc nhất, là trên con thuyền nhỏ ở sông Hán Thủy, nàng trao thân thể cho ta; lúc ta không muốn chết nhất, chính là năm ấy ở Hán Thủy, nàng và ta thề hẹn, sống chung chăn gối, chết cùng mồ mã; lúc ta muốn chết nhất, chính là khi nàng chết, bỏ lại mình ta.’”

Vai Lăng Tiêu rung lên, môi hơi khép mở, cái loại tuyệt vọng thống khổ này, xem ra lại càng sâu thêm!

Vương Tỳ Phong nhìn Lăng Tiêu chăm chú, cuối cùng vẫn chậm rãi nói: “Lạc đại hiệp nói với Lạc phu nhân: ‘Ta không cầu ngũ hoa mã, thiên kim cừu*, ta cũng không cần đất rộng, sông dài, chỉ cầu có thể ở bên nàng như thế này, mùa đông thì cùng nhau tựa bên lò sưởi chợp mắt, cũng đã thấy đủ rồi...’”

Tuyết rơi dày đặc, lẫn vào những mảnh vỡ đã không còn có thể nhận ra của Tàng hồn đàn. Lăng Tiêu ngồi dưới đất, kinh ngạc nhìn Vương Tỳ Phong.

Tuyết địa tỏa ra hàn quang trong vắt mà lạnh lẽo, như muốn hút lấy hồn phách người ta. Trong trầm mặc, không biết mấy đời mấy kiếp đã trôi qua, chỉ cảm thấy quanh mình đều đã hoang vu.

“Cầu mà không được, đặt tới tay, lại chỉ là công dã tràng —— Ha! Ha! Nói cái gì phù sinh nhất mộng, hóa ra chính là ý này, thứ huynh cầu có được, hóa ra là như thế! Cho huynh ấy hạnh phúc không phải ta,

khiến huynh ấy khổ sở cũng không phải ta, sống chết của huynh ấy cũng không phải ta! Cả đời này ta chỉ vì huynh ấy! Nhưng hóa ra, huynh ấy lại không phải vì ta!”

Lãng Tiêu vừa cười lớn, nước mắt vừa nổi nhau tuôn, thần sắc trên mặt dần trở nên thê lương lẫn cuồng loạn, cuối cùng đột nhiên ngẩng đầu lên hét dài...

Vi Trường Ca nhìn Lãng Tiêu một chút, lại nhìn tuyết trắng xóa một mảnh dưới đất, im lặng thở dài.

Hoa Lộng Ảnh ôm xương khô, thật lâu không lên tiếng. Trên gương mặt tái nhợt của nàng lộ ra nụ cười không biết là giác ngộ hay chấp mê, là giải thoát hay điên cuồng, là một vẻ diễm lệ kỳ quái.

“Vi bảo chủ ——“

“Vâng?”

Hoa Lộng Ảnh nhìn Lãng Tiêu, mãi rồi mới nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng, mà cười: “Vi bảo chủ, người chưa từng thấy Lãng tiểu thư hai mươi năm trước —— hai mươi năm trước Lãng tiểu thư thực sự rất đẹp, rất đẹp...”

Nói xong lời cuối, cũng không đợi Vi Trường Ca trả lời, mang theo nụ cười diễm lệ kỳ lạ đó, ôm ấp xương khô, thẳng thắn xoay người lướt đi trên nền tuyết.

Dưới chân Tô Vọng Ngôn hơi giật giật, nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo.

Cậu nhìn không chuyển mắt vào bóng dáng màu đỏ thướt tha đó dần dần biến mất trong trời tuyết trắng trải, cuối cùng ngay bản thân cũng không rõ là vì sao, nước mắt chảy ròng...

*Chú thích

Ngũ hoa mã: Ngựa có màu lông hiện ra hoa văn ngũ sắc. Theo như giải thích thì là thời xưa thường tía bờm ngựa thành hình dạng cánh hoa, ba búi thì gọi là tam hoa mã mà năm thì gọi là ngũ hoa mã. Sau thì biến đổi thành cách gọi chung của một kiểu ngựa tốt.

Thiên kim cừu: Lông cừu giá nghìn vàng

Ý chỉ những thứ rất quý giá

:”> Cuối cùng cũng làm xong được chương này.

Vậy là chỉ còn 1 chương nữa thôi là kết thúc Tương tư môn rồi. Chương sau khá ngắn nên hy vọng sẽ không phải làm lâu như thế này =))))

U__U Haiz tính ngẫm nghĩ xem chị Nguyệt có ý đồ gì khi đọc cái bài “Thu thủy” đó nhưng thực sự là không dám phán bừa :”> Hy vọng mọi người đọc hết sẽ tự có suy đoán riêng.

20. Chương 19

Cộng lỗi nhất mộng phù sinh*

(Lầm chung một giấc mộng vô định)

Thiên Hạ bảo có Trọng Bích thai.

Mùa đông hàng năm, Vi Trường Ca luôn dành phân nửa thời gian ở đó ngắm tuyết.

Mùa đông năm nay đã qua hơn phân nửa.

Từ trên đài cao vọng xuống, dưới ánh trăng, lầu các từ xa xa vẫn bị phủ trong lớp lớp tuyết dày như cũ, nhưng đầu đó ở giữa, từ trong tuyết trắng đã hiện ra một mảng mái nhà màu xanh đen.

Trên bếp lò nhỏ đang hâm một bầu rượu.

Bảo chủ trẻ tuổi của Thiên Hạ bảo tay cầm chén bạch ngọc, nhàn nhã dựa lên cột, nhìn về phía xa. Bên môi đọng một tiểu ý ung dung, như là băng tuyết tan hết.

Lần trước đó ngồi tại Trọng Bích thai vào ban đêm như thế này, vị khách thích chọc vào phiền phức nhất thiên hạ đập trên tuyết mà tới, cũng mang theo trận âm ỉ lớn nhất mùa đông. Mà hiện tại, cái vị khách thích gây phiền phức đó đang bị phạt ở nhà tại Lạc Dương, khí trời thì đã cuối đông đầu xuân rồi.

(Ôi khổ thân quá cứ tưởng có người xin thì không bị phạt ah =))))

Vi Trường Ca ở trên trọng Bích thai uống rượu, nhớ tới Tô Vọng Ngôn ở tại Lạc Dương xa xôi, trong đôi mắt sáng như sao lại càng thêm sáng.

Cái hôm Tô Vọng Ngôn về nhà, y còn có chút lo lắng, đặc biệt đưa tới tận cửa Tô gia. Nhưng Tô đại công tử chỉ đưa lưng về phía y phất phất tay, rồi cứ thế nghênh ngang đi vào trong. Vi Trường Ca nhìn bóng lưng đó, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, rốt cuộc hơi hiểu một chút tâm tình của Tô đại lão gia khi nổi trận lôi đình với con trai cưng.

“...Bảo chủ, ngài nghĩ rốt cuộc là Lạc đại hiệp yêu Lăng tiểu thư, hay là Lạc phu nhân?”

Vi Kính ở bên cạnh chần chờ hỏi.

“Người nói xem? Hẳn sẽ không bỏ rơi Lăng Tiêu, nhưng lại làm trái lời thề; hẳn hiểu lầm Lạc phu nhân lạm sát người vô tội, nhưng vẫn cùng nàng ra đi lánh đời; hẳn biết rõ là ai hạ độc, là ai muốn hại hắn, nhưng sắp chết còn căn dặn Lăng Tiêu đừng báo thù cho hắn. Nếu không phải đã yêu tới tận xương, thì ai có thể làm được như thế?”

“...Vây, Lạc đại hiệp quả nhiên là nản lòng thoái chí nên mới tự sát?”

Vi Trường Ca chuyển động chén rượu trong tay, khẽ mỉm cười.

“Có thể, cũng có thể không. Nếu là có một ngày, người ta yêu hạ độc trong rượu, có lẽ ta cũng sẽ lựa chọn tự sát trước khi độc phát tác. Chỉ ít, những người muốn báo thù, chỉ biết là ta đã tự sát, nhưng vĩnh viễn sẽ không biết là rốt cuộc ai hại ta, là ai có ý muốn hại ta —— coi như là lưu lại một giấc mộng đẹp cho bản thân, trên đường hoàng tuyền cũng sẽ không đến mức quá cô đơn...”

Vi Kính khẽ thở dài một tiếng.

Vi Trường Ca biết hắn đang suy nghĩ gì, nhưng không nói. Nếu là sớm chiều nhĩ tấn tư ma (kẻ cận thân thiết), có ai nguyện ý đối mặt với kết cục đầm máu như thế? Nếu có thể thông dong mà yêu, lại có ai cam tâm nhẫn nại như vậy? Một đoạn gút mắc này, không biết Lăng Tiêu có hối hận hay không? Lạc Tây Thành có hối hận hay không? Còn Hoa Lộng Ảnh nữa, có từng hối hận không?

Vừa vào cửa tương tư, liền biết tương tư khổ.

Có lẽ, trong lòng mỗi người đều cất giấu một con thú, càng tương tư, lại càng khát máu ——

Là máu của tình nhân.

Dối mắt bốn bề, mùa đông này, tuyết dày đem vạn tượng hồng trần đè ép bên dưới —— các loại ái hận tham sân si, các loại gió nổi mây phun —— đều bị chôn vùi bên dưới, sạch trơn.

Non sông ngàn dặm, thế giới bàng bạc.

Mà trong nhân thế, mộng ảo không hoa nơi nào, đang mở ra vô cùng vô tận?

Một giọt tuyết thủy nhỏ xuống từ mái hiên, vô thanh vô tức, rơi xuống đất, chợt biến mất không dấu vết.

Vi Trường Ca cười biếng nhác, ngửa đầu uống rượu trong chén, tiện tay ném chén bạch ngọc xuống dưới Trọng Bích thai, đứng dậy hóng gió đêm cất giọng hát ——

“Mỹ nhân mai hê âm trần khuyết, cách thiên lý hê cộng minh nguyệt, lâm phong thán hê tương yên hiết?
Xuyên lộ trường hê bất khả viết...”**

Giang Nam Yên Vũ lâu.

Công tử mặc y sam nhẹ nhàng màu lục bích nhạt đứng trên tòa tháp trong mưa bụi, liên tục viết lên lác khoản trên tấm thiếp vàng, ba chữ ‘Quân Như Ngọc’, sau đó giao cho tiểu đồng bên cạnh.

Đứng trên tháp, chấp tay nhìn ra xa, Giang Nam đã đầu tiết xuân, sóng xuân ánh xanh, ven đường đôi lúc có thể thấy được những đóa hoa dại vàng nhạt nở sớm. Lại không biết Lạc Dương cách đây ba nghìn dặm về phía bắc, có phải vẫn khoác chiếc áo bạc như cũ, băng che tuyết phủ?

Quân Như Ngọc nhìn phương bắc, lại một lần nữa lộ ra nụ cười không rõ hàm nghĩa: “Đợi tới mùa xuân...”

Lạc Dương Tô gia

“Đại thiếu gia, ngài tự tiện xông vào Kiếm các vốn là phải chém hai tay, lão gia chỉ phạt quỳ ngài đã là may mắn lắm rồi! Ngài quỳ cho nghiêm chỉnh, nghìn vạn lần không nên lộn xộn nha!”

“Đại thiếu gia, lần này là vận khí ngài tốt, lần sau thì không may mắn được thế nữa đâu, sau này ngài đừng phạm lỗi nữa nha!”

“Đại thiếu gia...”

Tô Từ một chân trong cửa, một chân ngoài cửa, lải nhải liên miên căn dặn. Tô Vọng Ngôn không nhịn được động đậy lưỡi, quay đầu lại tàn bạo làm một cái mặt quỷ với hắn. Tô Từ lại càng hoảng sợ, vội vã nhảy ra ngoài cửa, khóa lại cửa đại đường.

Tô Vọng Ngôn nhìn hai cánh cửa nặng trĩu, thở phào thật dài, sau đó đứng dậy cực kỳ nhanh nhẹn.

Cậu nhìn lên hàng trăm bài vị tổ tiên ở phía trên, dấm dấm hai chân quỳ tới tê dại, không coi ai ra gì mà đi tới trước hương án, nhắc lên một chén rượu trước bài vị uống một cách thuần thực.

Trong từ đường tia sáng âm u, mùi hương vòng quanh quần trên đỉnh đầu, như từ chốn u minh truyền tới, tiếng thở dài bất đắc dĩ của tổ tiên Tô gia...

Trường Nhạc trấn.

Nàng rót một chén rượu, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn qua cửa sổ về phía chân trời xa xôi. Trong hư không như truyền tới tiếng hát của ai đó, khiến nàng không nhịn được nghiêng tai lắng nghe trong tĩnh mịch.

Người tới đều đã đi. Hết náo nhiệt còn lại quạnh quẽ. Khách *** Quý Lai, cuối cùng chỉ còn lại nàng và chàng. Nàng hơi cúi đầu, rót đầy chén rượu cho chàng, tay áo màu đỏ phất nhẹ qua mặt bàn. Chàng từng nói, không cần ngũ hoa mã, không cần sông dài, chỉ cần tựa vào nàng dưới đèn thế này, dựa bên lò sưởi uống một chén rượu. Nàng không biết lần này có thể tin chàng không. Nhưng ít ra lúc này đây, đã không còn Lăng Tiêu, không còn ai khác, chỉ còn nàng và chàng, có thể ngày ngày bên nhau cho đến khi thiên hoang địa lão vạn tái thiên thu.

Nàng cười yếu ớt nâng chén lên, thành linh, một giọt nước mắt rơi vào trong chén, hòa cùng rượu vào cổ họng.

Đối diện, phía sau chén rượu nhộn nhạo, một cái đầu lâu xương trắng âm u xuyên qua tròng mắt trống rỗng ôn nhu nhìn nàng, như có ngàn vạn lời muốn nói...

Mà lại hết mười phần rượu thơm.

Cùng hết một giấc mộng phù sinh.

21. Chương 20

Lời cuối sách: Ta tìm đường về phía Đông

Có một vị nam tử như chi lan.

Tháng bảy năm đó, trải qua cuộc đấu tranh cung đình thảm khốc, nam tử từ kinh thành Lạc Dương tìm đường về thái ấp ở phía đông, đường qua Lạc Thủy. Tới Lạc Thủy là đúng lúc hoàng hôn, nam tử đứng ở bên bờ hoàng hôn, bỗng nhiên có một giấc mơ cực kỳ trong sáng tươi đẹp. Trong mộng, nữ thần xinh đẹp của Lạc Thủy đứng ở trên núi đá bờ bên kia, ẩn tình đưa tình.

Khi đó là năm thứ tư Ngụy Văn Đế Hoàng Sơ, phong hào của nam tử là Quyên Thành Vương.

Sau đó, người ta gọi giấc mơ của nam tử đó là Lạc thần phú .

Năm Hoàng Sơ thứ tư, trên xe ngựa về phía đông, nam tử uể oải suy nghĩ cái gì giờ đây chúng ta không thể biết được. Nhưng thật ra trong giấc mơ này của hắn, cho tới rất nhiều tài liệu viễn vông trong nhiều đêm mất ngủ.

Tôi nghĩ, kỳ thực trên thế giới này mỗi người đều đang nằm mơ, đều có một mộng đẹp của riêng mình. Những cảnh trong mơ tuyệt vời đó có lẽ có thể thực hiện, nhưng đa phần là vĩnh viễn không thể thành thật, thậm chí có lúc biến thành ác mộng, khiến người ta trầm luân trong biển khổ, không giải thoát được.

Có điều biết rõ là đau khổ, nhưng có người thì vui vẻ chịu đựng, có người phấn đấu quên mình.

Bởi vì, nếu không có giấc mộng như thế, con người ta không thể sống sót được.

Mơ ước là cần có, cũng là phải có.

Mọi người sống trên thế giới này đều ôm ấp mộng đẹp, sống thật nghiêm túc. Có người biết rõ là mơ nhưng không thể tự kiềm chế, lấy khí phách như thiêu thân lao vào lửa mà tiến vào cảnh trong mơ; cũng có người mộng nhưng vô tri tự thấy vui, sa vào đó ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Mộng của đế vương là giang sơn.

Mộng của tình nhân là tương tư.

Tương tư môn vừa xuất bản đây, là về giấc mộng ‘tương tư’, nó bắt nguồn từ cảnh trong mơ của tôi, cũng là trong mộng của mọi người —— mộng của Lăng Tiêu, của Hoa Lộng Ảnh, cũng là mộng của Tây Thành.

Lăng Tiêu bởi vì giấc mơ đó mà đánh mất bản tính, hao tổn tâm cơ, cũng mắc thêm nhiều lỗi lầm, cuối cùng không còn đường quay lại. Hoa Lộng Ảnh vì giấc mộng đó, mà rũ bỏ thù hận, vứt bỏ thân thể, thậm chí phạm cả vào tội giết anh trai, nhưng vẫn cùng đường mặt lộ, nộ sát người yêu. Lạc Tây Thành vì mộng đó, sớm đứng giữa trời, bỏ sống quên chết, kết quả của tất cả nỗ lực, lại là nuốt hận nơi hoàng tuyền. Giống như là tán hết ngàn vàng, tỉnh khỏi giấc mộng kẻ vàng, cuối cùng rơi vào cảnh khổ ‘Cầu mà không đạt được’.

Tôi nghĩ, có lẽ nhìn qua giấc mộng đó bạn cũng sẽ nghi hoặc giống như tôi: Rõ ràng là ban đầu yêu nhau, vì sao lại tới nông nỗi này? Là cái gì khiến tình nhân trở nên vô tình, vứt bỏ hết hóa thân thành dạ xoa, lại vì điều gì, khiến tương tư vô cùng thành hận thù vô tận? Cái gọi là tương tư, lẽ nào thực sự chỉ là một loại ý nghĩa khác của Phẫn Hồn hương, chỉ có thể khiến người từng nằm mơ sống càng thêm thống khổ? Nếu như có thể không giành giật lấy, có phải sẽ có một kết cục khác hay không? Nếu có thể yêu một cách ung dung, thì chưa chắc sẽ đi tới hoàn cảnh như thế?

Vừa vào cửa tương tư, liền biết tương tư khổ ——

Trong Dạ đàm Bồng Lai *** , Tô Vọng Ngôn nói: “Tình nhân nào không tương tư? Tương tư, lại nào có không hề khổ?”

Vì Trường Ca trả lời “Tương tư nào có không hề khổ? Nhưng tình nhân, ai mà không tương tư?”

Nếu như để tôi nói, một chữ ‘tình’, có thể chết mà không thể oán mà thôi.

*phù sinh: nghĩa đen là kiếp phù du, để chỉ những thứ trống rỗng vô định trên đời.

**Trích ‘Nguyệt phú’ của Tạ Trang

,
?

Mỹ nhân lầm lạc bước phàm trần

Trăng kia sáng tỏ muôn dặm xa

Gửi lời hỏi gió đâu chốn dừng

Sông cuộn cuộn biết làm sao qua.

:> Vậy là chính thức khép lại Tương tư môn tại đây.

Bộ này làm thực sự quá lâu :)))) Do lười và do cũng tốn khá nhiều công sức nữa T v T Có lần đã định drop bộ này vì quá khoai nhưng cuối cùng lại vẫn tiếp tục. Có thể là bản dịch chưa được hoàn thiện, còn có chỗ sai, về nghĩa hoặc về diễn đạt, nhưng đọc lại vẫn thấy khá hài lòng và ngạc nhiên vì có đôi chỗ mình lại có thể phiêu đến thế :)))

Như đã hứa, bộ tiếp theo lên thớt sẽ là Hồng y. Bộ này có không khí nhắng nhít hơn Tương tư môn một chút, nhưng xin thề là câu chuyện không hề ít đau lòng hơn chút nào :) Đọc xong Tương tư môn ta thấy nhẹ nhõm, giải thoát, còn đọc xong Hồng y vẫn thấy day dứt, tiếc nuối, tiếc nhiều thứ lắm...

Còn về Dạ đàm bông lai ***, cũng là một bộ rất hay và có phần khốc liệt nữa O_O Vốn ta cũng ko biết có làm đc ko, nhưng gần đây thấy có bạn đã tiến hành bộ đó rồi nên cũng yên tâm :> Việc ta có làm ko sẽ xem xét sau khi Hồng y kết thúc (chắc là cũng phải rất rất lâu =))) Tiến độ ko nhanh hơn Tương tư môn đâu)

:> Cảm ơn những ai đã theo được chặng đường của Tương tư môn dài dằng dặc với bạn Phong My.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-di-huyen-nghi-chi-tuong-tu-mon>